

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

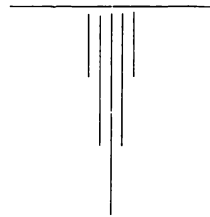
GLAHN-SAMFUNDET VI
1959-1967

STIFTET

DEN 19. FEBRUAR 1917

VI. BIND

KØBENHAVN
LERBERGS BOGTRYKKERI
1960

FORORD TIL SJETTE BIND

Thi kun saaledes lægges hos dødelig Mand
ret en fastbygget Grund for uendelig Glæde,
naar paa Vækst af sin Slægt han forlade sig kan
og i Fædrenes Hal vokser Børneskud spæde,
unge lysende Skud, der i gryende Vaar
staar i Blomst af ungdommelig Friskhed og Farve
til at fortsætte Slægten i kommende Aar — — —

Euripides (ca. 480—406 f. Kr.)

Med dette Citat fra den over 2000 Aar gamle græske Tragedie: Ion, oversat af Filologen og Forfatteren Thor Lange (1851—1915) indledes Glahn-Samfundet Bind VI.

Naar jeg nu i en Alder af nær de 70 Aar som Redaktør af Slægtsbladet udsender det første Hæfte af et nyt Bind, staar det mig klart, at det er lidet sandsynligt, at jeg naar at føre dette Bind til Afslutning. Skulde det ikke lykkes for mig, er det mit Haab, at et af Slægtens yngre Medlemmer vil træde til og fortsætte, hvor jeg slap.

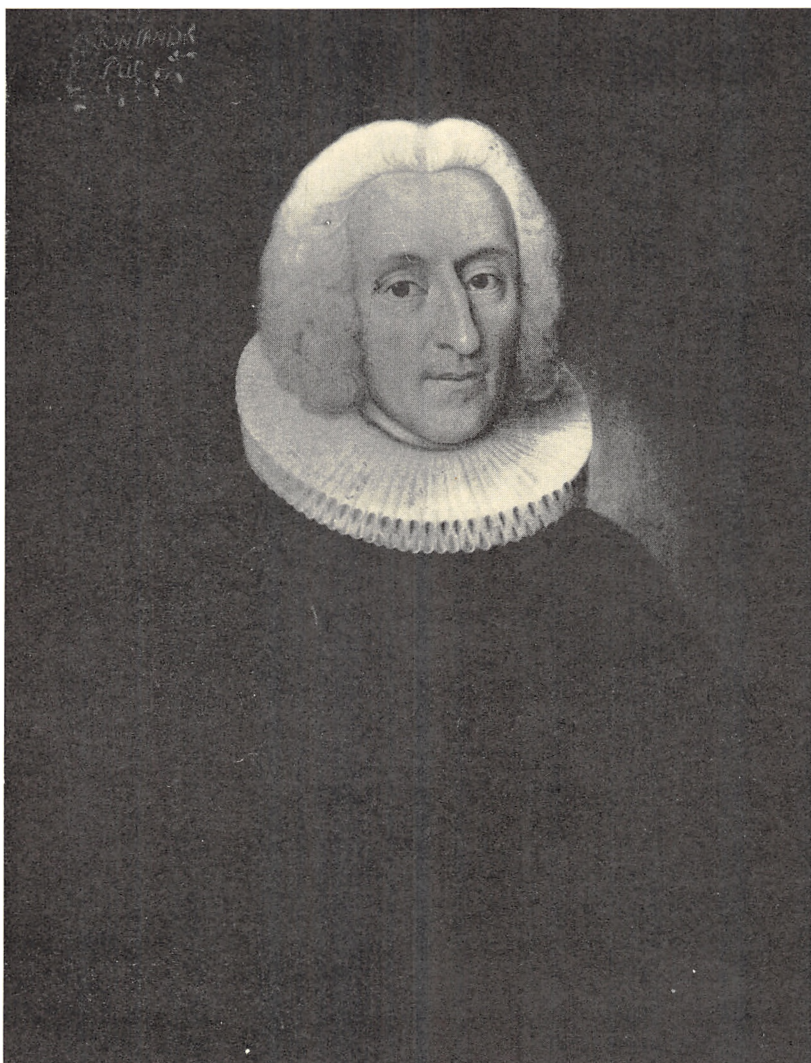
Februar 1960.

H. E. G.

Redaktør:

Kontorchef Hans Egede Glahn, Duntzfelts Allé 20, Hellerup.

1758 - HANS EGEDE - 1958

*Hans Egede*¹⁾
Malet 1740 af Johan Hørner.

Ophængt 1923 i Det nationalhistoriske Museum
paa Frederiksborg Slot.

¹⁾ Klichéen til Billedet er udlaant til Glahn-Samfundet af Egede Instituttet, Oslo. (Fra Egede Instituttets Bog om Hans Egede, Oslo 1958).

I HANS EGEDE'S DØD OG BEGRAVELSE 1758

Den 5. November 1758 døde Grønlands Apostel Hans Egede — 72 Aar gammel — i Stubbekøbing Præstegaard, hvor han tilbragte sine sidste Leveaar hos sin Datter og Svigersøn, Sognepræst Laurids Alsbach¹⁾ og hustru, Kirstine²⁾). Han blev bisat d. 17. s. M. i Stubbekøbing Kirkes Kor med Ringning af alle Klokker, Sang og Sørgetale af Provst, Sognepræst til Ønslev-Eskildstrup, Ole Dorph³⁾), udfra den sindrigt valgte Tekst i Johs. 1, v. 6—7: „Der blev et Menneske udsendt af Gud, hans Navn var Johannes; denne kom til et Vidnesbyrd, at han skulde vidne om Lyset, for at alle skulde komme til Troen ved ham.“ Da Hans Egede havde udtalt Ønsket om at jordes paa samme Sted som hans første hustru, Giertrud Rask⁴⁾), førtes hans Lig til København og blev begravet d. 21. December om Morgenen i al Stilhed paa den saakaldte Høyers Kirkegaard, der laa udfor Sct. Nicolai Kirkes Taarn.

Gravskriften over Hans Egede var forfattet af Provst og Sognepræst til Meelhuus i Trondhjems Stift, Medlem af Det kgl. norske Videnskabernes Selskab i Trondhjem, Hans Steenbuch. Den var paa 50 Linier og sluttede med at give Hans Egede følgende Vidnesbyrd:

„En omhyggelig Fader, en from Mand,
 En retsindig Præst, en meritered Bisp,
 Der var kierlig imod Mennesker, trofast mod Gud,
 En Ære iblant Christne, et Lys for Hedninger,
 Berømmelig i Norge,
 Roesværdig i Danmark,
 Men
 Udødelig i Grønland.

Ja, seer kiære Læsere! hvad I ellers sielden see,
 At stor Roes og reen Sandhed ere samlede i et Grav-Skrift⁵⁾.“

Over Graven lagdes en stor flad Sten, men Graven er forlængst sløjfet og Gravstenen borte.

¹⁾ Laurids Alsbach (1712--1762).

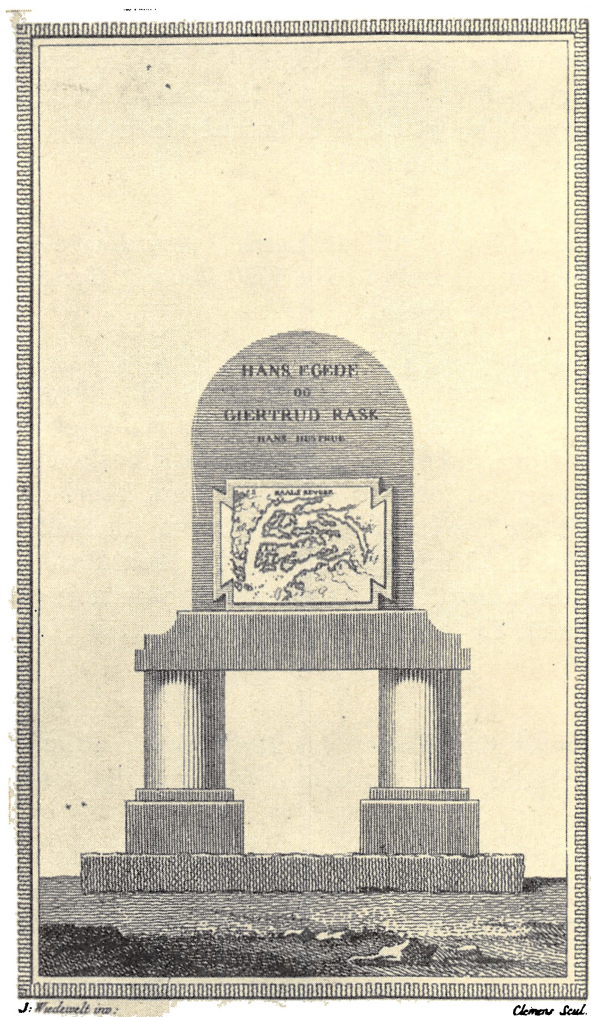
²⁾ Kirstine Matthea Rasch Alsbach, f. Egede (1714--1786).

³⁾ Ole Dorph (1711--1777).

⁴⁾ Giertrud Rask (1673--1735).

⁵⁾ Jfr. Ny Samling af Danske-, Norske- og Islandske Jubel-Lærere, samlede af Christopher Giessing (København 1779) I. Capitel. Om Hr. Hans Egede, p. 63 --65, hvor Gravskriften findes gengivet i sin Helhed.

II HANS EGEDE'S MINDE HÆDRET GENNEM 200 AAR

Wiedewell's Æresstøtte for Hans Egede og Giertrud Rask.
 Rejst ca. 1780 i Jægerspris Slotshegn.
 Gengivet her efter Kobberstik af Clemens¹⁾.

I Anledning af 200-Aaret — 1921 — for Hans Egede's Landing i Grønland skrev Personalhistorikeren, kgl. Ordens-Historiograf, Dr. phil. Louis Bobé²⁾ i Glahn-Samfundet Bind I p. 61—74 en meget interessant

¹⁾ Fotografiet er taget af Statens Museum for Kunst (Kobberstiksamlingen).

²⁾ Louis Bobé (1867—1951).

og lødige Afhandling om Hans Egede's Personlighed og Virke, og denne Artikkel var saa fyldestgørende, at der ikke nu er noget at føje til. Derimod synes jeg, der er Anledning til at benytte 200-Aaret — 1958 — for Hans Egede's Død til kronologisk at berette om, hvorledes hans Minde er blevet hædret gennem de forløbne Aarhundreder. Artiklen gør ikke Fordring paa at være udtømmende, men jeg mener dog at have faaet det væsentligste med.

1760

Den af Kaptajn Niels Egede¹⁾ grundlagte *Koloni* ved Diskobugten i Grønland fik 1760 Navnet *Egedesminde*, opkaldt efter hans Fader, Hans Egede.

ca. 1780

Blandt de i Aarene 1779—82 i *Jægerspris Slotshegn* rejste *Æresstøtter* opsattes ved Gjerdevejen et *Fællesmonument for Hans Egede og Giertrud Rask* bestaaende af en paa to korte Søjler hvilende, foroven afrundet Sten, hvori er indsat et Kort, fremstillende Baals Revier (det gamle Navn for Godthaab Fjord) og derover Indskriften: „Hans Egede / og / Giertrud Rask / hans Hustrue“. Mindesmærket er udført af J. Wiedewelt²⁾ og senere stukket i Kobber af J. F. Clemens³⁾. Et Billede af *Æresstøtten* efter Clemens Kobberstik bringes p. 5.

1821

Hundredaarsdagen for Hans Egede's Landing i Grønland fejredes med Gudstjenester ved alle Missionsstationerne.

*B. S. Ingemann*⁴⁾ har skrevet et *Digt med Titel: Hans Egede*. Det findes blandt Digtene i „Bautastene“ p. 43—46, samlede af S. S. Blicher⁵⁾, Odense 1823, trykt og forlagt af S. Hempel. Endvidere findes det trykt i sjette Bind af Ingemanns samlede Romancer, Sange og Eventyrdigte blandt de Digte, der er skrevet i Tidsrummet 1819—32. Digtet om Hans Egede er altsaa skrevet tidligst 1819 og senest 1823, og det ligger da nær at slutte, at det er skrevet i Mindeaaet 1821⁶⁾. Digtet er paa 6 Vers, hvoraf her bringes de 4:

¹⁾ Niels Rasch Egede (1710—1782), Købmand i Kolonien Egedesminde, senere Bestyrer af Kolonien Holsteinborg i Grønland.

²⁾ Johannes Wiedewelt (1731—1802), Billedhugger.

³⁾ Johan Frederik Clemens (1749—1831), Kobberstikker.

⁴⁾ Bernhard Severin Ingemann (1779—1862).

⁵⁾ Steen Steensen Blicher (1782—1848).

⁶⁾ Forfatteren, mag. art. Carl Langballe, der i 1948 har udsendt en stor Bog om B. S. Ingemann, har i et Brev af 24. 2. 1959 støttet mig i denne Antagelse.

*Carl Rasmussens Maleri af
Hans Egede i Grønland en Efteraarssdag, knælende i Bøn¹⁾.
Ophængt 1877 i Godthaab Kirke i Grønland.*

HANS EGEDE

- (V. 1) Et helligt Kors staar høit i Nord,
 Hvor ingen Sangfugl bygger;
 I Sneet det staaer paa frosne Jord
 Og langt fra Løvsal-Skygger.
 Har Lyset døde Jord forladt,
 Og isner Himlen selv ved Nat,
 Hvor Sjæl og Hjerte gyser —
 Fra Bølge-Bjerg af evig Is,
 Henpeger mod Guds Paradis
 Det Kors ved Nat og lyser.
- — —
- (V. 3) Hvo planted hist saa høit i Nord
 Den Gren fra Edens Have?
 Hvo bar den tro i Hvalens Spor
 Hen over Dybets Grave?

¹⁾ Klichéen til Billedet er udlaant til Glahn-Samfundet af Egede Instituttet, Oslo.

Ispolens Søn! hvo gav dig Fred?
 Ei steg en Engel til dig ned:
 Gud en Apostel sendte;
 I Mulm han saae et Folk forladt —
 Ham Aanden viste Dag og Nat
 Den Vei, kun Døde kjendte.

— — —

- (V. 5) I Nat foer blodige Harpun
 Mod Hval ved røde Strande;
 Paa Kysten stod et Freds-Paulun
 Med Lys fra fjerne Lande.
 Der hjalp en kjærlig Haand i Nød,
 Der lød en salig Trøst i Død,
 Der Guds Apostel boede;
 Did tyede hver bedrøvet Sjæl
 Til Lysets og til Livets Væld,
 Og haabed, elsked, troede.

- (V. 6) Hos Gud nu den Apostel boer;
 Hans Sjæl Gud evig glæde!
 Hans Mindekvad høit over Jord
 Forløste Sjæle kvæde.
 Hans Bautasten er Korset hist,
 Som leder til den Herre Christ,
 Hvor isnet Sjælen gyser:
 Fra Bølge-Bjerg af evig Is
 Det peger mod Guds Paradis
 Og gjennem Natten lyser.

B. S. Ingemann.

1845 Medens Hans Egede med sin Familie opholdt sig i Bergen for at vinde Tilslutning til sit Forehavende, blev han og Giertrud Rask malet af en af Bergens Portrætmalere. Kunstnerens Navn kendes ikke, men de er antagelig malede 1718. Disse *Malerier* blev i 1845 skænket Sct. Knuds Kirke i Odense og *ophængt i Fyens Stifts Landemodesal*. Kopier af disse Malerier hænger i Etnografisk Museum i Oslo, og en Kopi af Maleriet af Hans Egede hænger i Vaagen Kirke (Norge), hvor Hans Egede var Præst fra 1707 til 1718.

1877 En Gade i Gamlebyen i Oslo blev i Aaret 1877 opkaldt efter Hans Egede. *Egedes gate* (ved Bispegaarden) gaar fra St. Halvards Plads til Arups gate.

*Saabye's Statue af Hans Egede*¹⁾.
Rejst 1913 ved Frederikskirken i København.

I *Godthaab Kirke i Grønland ophængtes 1877 ovenover Kirkedøren Carl Rasmussens*²⁾ i 1870 malede Billede af Hans Egede i Grønland en Efteraarsdag, knælende ved den saakaldte Andagtssten i Bøn for Grønlændernes Frelse, jfr. Billedet p. 7.

¹⁾ Klichéen til Billedet er udlaant til Glahn-Samfundet af Egede Instituttet, Oslo.

²⁾ Carl Rasmussen (1841—1893), Kunstmaler.

1879

*H. M. Fenger*¹⁾ — den senere Holmens Provst og kgl. Konfessionarius — skrev 1879 en Afhandling: *Bidrag til Hans Egedes og den grønlandske Missions Historie 1721—1760*, for hvilken Afhandling Forfatteren erhvervede den theologiske *Licentiatgrad* (Doctorgrad).

1886

Den 31. Januar 1886 — 200-Aars-Dagen efter Hans Egede's Fødsel — udsendtes et lille Skrift: *Til Minde / om / Hans Egede / „Grønlands Apostel“*. Af / -n. (Til Fordel for Menighedsplejen i Trinitatis Sogn) indeholdende et *Digt paa 40 Vers*, hvoraf her blot citeres 2 Vers:

(V. 38) O, Herre, send Du Poster
af Egedes Metal,
som gaar, hvad end det koster,
til fjærne Bjærg og Dal.
Ved mørke Fastlands Kyster,
og under Sydens Sol,
lad høres Klang af Røster,
som hans ved Nordens Pol!

— — —

(V. 40) Smelt selv om vore Hjærter
den kolde, haarde Is!
Lær os, om end det smerter,
at synge Tak og Pris.
Hjælp, at vi sætte Foden
glad, hvor Du pegede,
og gaa vor Gang paa Kloden
tro, som Hans Egede!

1894

To *Marmorrelieffer* af henholdsvis *Hans Egede og Giertrud Rask*, udførte af Billedhugger Poulsen, blev i Aaret 1894 sendt til Grønland og hænger nu i *Godthaab Kirke* lige overfor hinanden²⁾.

1899

En Gade i *København* blev i Aaret 1899 opkaldt efter Hans Egede. *Hans Egedes Gade* gaar fra Jagtvej til Aaboulevarden³⁾.

¹⁾ Hans Mathias Fenger (1850—1930).

²⁾ Jfr. Meddelelser om Den grønlandske Kirkesag Nr. 65 (1937). „Lidt om Godthaab Kirke“ af Pastor B. Lyngé.

³⁾ Hans Egedes Gade staar første Gang opført i Kraks Vejviser 1902.

Avers

Revers

Egede Medaillen¹⁾.

Indstiftet 1916 af Det Kongelige Danske
Geografiske Selskab.

1905

Direktoratet for Den kgl. grønlandske Handel satte i Aaret 1905 et nyt Dampskib i Fart mellem Danmark og Vestgrønland, og dette *Skib* blev *opkaldt efter Hans Egede*. Skibet var — i Modsætning til tidligere Grønlandsfarere — bygget af Staal (hos Burmeister & Wain, Kbhvn.). S./S. „*Hans Egede*“ kunde gøre Turen til Grønland paa 10 à 12 Dage (mod tidligere maanedlange Sejlskibsrejser), og det kunde udføre 4 Ture i Sæsonen (medens ingen af Grønlandsfarerne tidligere havde drevet det til mere end 3 Rundrejser aarligt). Det havde oprindeligt kun Plads til ca. 16 Passagerer, men ved Ændringer blev det gjort i Stand til at befordre 24. S./S. „*Hans Egede*“ har ialt gjort 138 Rundrejser mellem Danmark og Grønland før det i 1940, d. 2. April, gik ud paa den lange Rejse, hvorfra det aldrig skulde vende hjem. Efter Danmarks Besættelse d. 9. April 1940 udførte S./S. „*Hans Egede*“ et stort og godt Arbejde for Grønlands Forsyning med Varer fra Amerika saavel som i Kystbesejlingens Tjeneste. I Slutningen af Februar 1942 afgik S./S. „*Hans Egede*“ fra Grønland, og senere har man intet hørt fra det; det maatte betragtes som forlist — et Offer for Krigen²⁾.

¹⁾ Klichéen til Medaillen er udlaant til Glahn-Samfundet af Det Kongelige Danske Geografiske Selskab.

²⁾ Jfr. R. Tving: Træk af Grønlandsfartens Historie, Det grønlandske Selskabs Skrifter XIII, København 1944.

1913

I 1913 rejstes *udenfor Frederikskirken* (Marmorkirken) i *København* en af A. V. Saabye¹⁾ udført *Statue i Bronze af Hans Egede* i fuld Figur, der viser ham med Bibelen i venstre Haand og højre Haand fast knyttet om Hyrdestaven. En Fod stikker frem under Præstekjolen. Apostelen gaar. Holdningen og Ansigtstudstykket viser, at Vandringen har Maal og Mening. Se Billedet p. 9.

1916

Det Kongelige Danske Geografiske Selskab indstiftede paa Selskabets Generalforsamling d. 28. April 1916 en *Egede Medaille*²⁾ i Sølv. Den tildeles „fortrinsvis for geografiske Undersøgelser og Forskninger i Polarlandene“. Tegninger og Overslag til Medaillen blev fremlagt og vedtaget paa Raadmødet d. 2. December s.A. og Bestyrelsen bemyndiget til at lade Medaillen udfærdige. Paa Grund af den første Verdenskrig og deraf følgende Mangel paa Materialer til Stempler, blev Medaillen først færdig 1919. Den er modelleret af kgl. Hofgravør S. Lindahl, Udgifterne afholdt af Hjerl-Fonden, og Udførelsen foretaget i kgl. Hofjuveler August Thomsens Etablissement. Medaillen har paa Aversen et Portræt af Hans Egede med hans Navn under og Aarstallet 1721; rundt i Kanten staar: Det Kongelige Danske Geografiske Selskab. Medaillens Revers har et Kort over Grønland. Tildeling af Egede Medaillen fandt første Gang Sted i 1921. Blandt dem, der har faaet tildelt Egede Medaillen, er Polarforskerne Peter Freuchen³⁾ (1921), Knud Rasmussen⁴⁾ (1924), Roald Amundsen⁵⁾ (1925), Lauge Koch⁶⁾ (1927) og Ejnar Mikkelsen⁷⁾ (1933). Et Billede af Medaillen bringes p. 11.

1921

Den 3. Maj 1921 om Formiddagen afholdtes i *Vor Frelses Kirke i København* en *Mindegudstjeneste* i Anledning af, at det paa denne Dag var 200 Aar siden *Hans Egede i Bergen gik ombord i Skibet „Haabet“* for at sejle til Grønland (Storm og Sø tvang ham dog til at blive liggende i Fjorden indtil 12. Maj). Gudstjenesten overværedes af Kong Christian X og Dronning Alexandrine, og blandt Deltagerne var iøvrigt Hans Egede's Tip-Tip-Tip-Oldebarn, cand. jur., Sekretær i Indenrigsministeriet — senere Kontorchef — Hans Egede

¹⁾ August Vilhelm Saabye (1823—1916), Billedhugger.

²⁾ Jfr. Geografisk Tidsskrift udgivet af Det Kongelige Danske Geografiske Selskab, 54. Bind, 1955, p. VI-VII.

³⁾ Peter Freuchen (1886—1957).

⁴⁾ Knud Rasmussen (1879—1933), Dr. phil.

⁵⁾ Roald Amundsen, norsk Polarforsker.

⁶⁾ Lauge Koch, Dr. phil.

⁷⁾ Ejnar Mikkelsen, Kaptajn, Forfatter, Dr. phil.

*Mindetable over Hans Egede og Giertrud Rasch.
Opsat 1921 i Sct. Nicolai Kirkebygning i København¹⁾.*

¹⁾ Billedet er taget af Nationalmuseets Fotograf.

Glahn. Her blev afsunget en af Biskop Chr. Ludwigs¹⁾ skreven Kantate, hvoraf her bringes Kantatens midterste Afsnit, der blev sunget af en enkelt Stemme til egen Melodi:

Der stævned et Skib fra Bergens Havn,
Haabet dets Navn.
 Det vendte mod Vest sin skarpe Stavn.
 Over det slog som en luende Bavn
 Korsflagets røde Vinge.
 Ombord var en Mand, som Gud havde kaldt
 fra Hjem og Fædreland, Kirke og alt,
 sit Bud til det fjærne at bringe.

Han havde i Norge, højt mod Nord,
 forkyndt Guds Ord.
 Saa luende varmt det fra Læben for
 og satte i Hjærterne dybe Spor
 til Liv og Frelse derinde.
 Da hørte hans Sjæl om det sjunkne Guds Hus
 paa Grønlands Strande bag Storhavets Brus.
 Did maatte han Vejen finde.

Længst hviled det sidste Landnamsbo
 i Dødens Ro.
 Kun „Skrællinger“ brunc imod ham lo.
 Han fandt dog den Muld, hvor Guds Ord kan gro,
 og Genlyd for Salmernes Tone.
 Nu bølger Sæden i Folkevang,
 og Folket løfter i Takkesang
Hans Egedes Navn for Guds Trone.

Chr. Ludwigs.

Samme Dag — d. 3. Maj 1921 — om Eftermiddagen afsløredes i København en *Mindetavle over Hans Egede og Giertrud Rask i Sct. Nicolai Kirkebygning*, i hvis Nærhed deres Grave laa. Mindetavlen er anbragt udvendig i Kirkens vestre hjørnemur, og den har Portrætrelieffer af Hans Egede og Giertrud Rask — udførte af Billedhuggeren August Hassel²⁾ — samt følgende Inskription: Grønlands / Apostel / Hans Egede / og Hustru / Giertrud Rasch / 1721. Billede af Mindetavlen bringes p. 13.

1) Christian Ludwigs (1877—1930), Biskop over Aalborg Stift.

2) August Hassel (1884—1942).

*Den Kongelige Porcelainsfabriks Mindeplatte 1921
for Hans Egede.*

Samtidigt — d. 3. Maj 1921 — fejrede *Det Norske Videnskaps-Akademi* i Oslo Hans Egede's Minde derved, at Professor ved Universitetet i Oslo, Dr. theol. Oluf Kolsrud paa Akademiets Aarsmøde holdt et *Foredrag om Hans Egede og Grønland*.

Den 12. Maj 1921 — i Anledning af at det paa denne Dag var *200 Aar siden Hans Egede stod ud af Bergens Fjord* paa Vej til Grønland — aabnedes i Sct. Nicolai Kirkebygning i København under Protektion af Kong Christian X og i Overværelse af Kongen en *Grønlands-Udstilling*, der anskueliggjorde Udviklingen i det danske Kolonisations- og Missionsarbejde i Grønland op til vore Dage og fremviste en Række Portrætter (Malerier) af Hans Egede og hans nærmeste Slægt, deriblandt Portrætter af hans Sønnedatter, Giertrud Kirstine Glahn, f. Egede, og hendes Mand, Professor Henrik Christopher Glahn. Paa Udstillingen var ogsaa Hans Egede's Stok¹⁾, der ejes af Kontorchef Hans Egede Glahn.

Københavns Universitet afholdt d. 6. Juni 1921 en *Grønlandsfest*, hvori bl. a. deltog Hans Egede's Tip-Tip-Oldebarn, Departementschef i Under-

¹⁾ Jfr. Glahn-Samfundet Bind IV p. 62.

visningsministeriet Kai Glahn¹⁾). Universitetets Rektor bød velkommen og udtalte, at Universitetet havde ønsket at mindes Hans Egede's Personlighed og Missionsgerning og tillige dansk Videnskabs Forbindelse med Grønland. Der blev holdt Taler af Professor, Dr. theol. J. Oskar Andersen²⁾ og Docent — senere Professor — William Thalbitzer³⁾). Studentersangforeningen sang B. S. Ingemanns foran nævnte Sang om Hans Egede (Et helligt Kors staar høit i Nord).

Udenfor Julianehaab Kirke i Grønland afsløredes d. 3. Juli 1921 — Dagen, paa hvilken Hans Egede for 200 Aar siden lod Skipperen kaste Anker ved Haabets Ø — en *Mindesten for Hans Egede*.

Samme Dag — d. 3. Juli 1921 — udsendte *Den Kongelige Porcelainsfabrik i København* en *Mindeplatte* med et Billede af Hans Egede's Skib „Haabet“, omgivet af Is ved Grønlands Kyst. I Randen af Platten staar: 1721 Hans Egede 3. Juli Grønland 1921. Et Fotografi af Mindeplatten bringes p. 15.

Den 12. Juni 1921 tiltraadte *Kong Christian X* ledsaget af Dronning Alexandrine, Kronprins Frederik og Prins Knud en *Rejse til Grønland*. I Kongens Følge paa denne Grønlandsfærd var bl. a. Hans Egede's Tip-Tip-Tip-Oldebarn, Marineingeniør — senere Direktør i Dansk Standardiseringsraad — Hans Egede Glahn⁴⁾). Paa Vejen besøgte Færøerne og Island, og d. 9. Juli (paa hvilken Dag for 200 Aar siden *Hans Egede gik i Land i Grønland* og paabegyndte Opførelsen af et Vaaningshus paa Haabets Ø, nær den af ham senere — i 1728 — anlagte Koloni Godthaab), ankom Kongen til Grønland (Godthaab). Hjemkomst til København 30. Juli s.A.

Den 15. September 1921 afsløredes en *Mindesten* for Hans Egede paa Haabets Ø ved Godthaab Fjordens Munding⁵⁾).

¹⁾ Kai Glahn (1875—1925).

²⁾ J. Oscar Andersen (1866—1959), Professor i nordisk Kirkehistorie ved Københavns Universitet.

³⁾ William Thalbitzer (1873—1958), Professor i grønlandsk (eskimoisk) Sprog og Kultur ved Københavns Universitet.

⁴⁾ Hans Egede Glahn (1891—1958), Civilingeniør.

⁵⁾ Selv om det ligger udenfor Rammerne af nærværende Artikel, mener jeg dog ikke at kunne slutte Omtalen af Mindeåret 1921 uden — som havende særlig Interesse for Slægten Glahn — her i en Note at nævne, at Det Grønlandske Selskab i Anledning af 200-Aaret for Kolonisationens Begyndelse som et Bidrag til Kendskabet til gamle Dages Grønland udsendte: Missionær i Grønland Henric Christopher Glahn's Dagbøger for Aarene 1763—64, 1766—67 og 1767—68, jfr. Anmeldelsen i Glahn-Samfundet Bind I p. 91—92.

Saabye's Statue af Hans Egede¹⁾.
Rejst 1922 paa Fjældaasen ved Godthaab i Grønland.

¹⁾ Klichéen til Billedet er udlejet til Glahn-Samfundet af J. H. Schultz Forlag (Fra Grønlandsbogen, Bind 2 p. 209).

1922

Øverst paa Fjældeaasen, højt over Grønlands „Hovedstad“ *Godthaab*, hæver sig *Hans Egedes pompøse Statue*, der rejstes d. 30. Juli 1922. (Kopi af A. V. Saabye's Statue af Hans Egede ved Frederikskirken i København.) Et Billede af denne Statue bringes p. 17. I Baggrunden ses den karakteristiske Fjældtop „Hjortetakken“. Midlerne til Statuens Rejsning blev tilvejebragt ved en 2-Øres Indsamling i Grønland, og denne Indsamling blev startet 1911 af Provst Frederik Balle¹⁾, Godthaab.

1923

Et *Portræt af Hans Egede*, malet af Johan Hörner²⁾ i 1740, blev 1923 *ophængt i Det nationalhistoriske Museum paa Frederiksborg Slot* (skænket af en Ætling af Hans Egede, Etatsraad Poul Andræ). Portrættet, af hvilket et Billede bringes foran p. 3, bærer til venstre i Hjørnet i en Bladkrans Indskriften: Joānn Egede / Apostol: Grønland / et / Episcopus. I sin Bog om Hans Egede, Grønlands Missionær og Kolonisateur (1944) beskriver Dr. phil. Louis Bobé p. 274 Billedet paa følgende livfulde Maade: „Det viser et langligt, magert asketisk Ansigt med et alvorsfuldt Udtryk i de dybtliggende, stærke, forskende Øjne under den høje, stejle Pande, en meget lang Selvherskernæse og stramme Mundvige, der mere bærer Mærke af bevidst Vilje og Energi end af Følelse og Fantasi. Hans Træk er præget af en lang udholdende Kamp for et højt og fjernt Livsmaal, indre Strid og Splittelse, Afsavn og Modgang og vel ogsaa af mange Aars barske Havsvejr. Billedet fortæller om en, der har overvundet Verden. Ingen er i Tvivl om, at det fremstiller en betydningsfuld Personlighed i afklaret Ro.“ Med Hensyn til de mange Malerier, Kobberstik og Lithografier af Hans Egede henvises iøvrigt til Louis Bobé's førnævnte Bog p. 273—275.

1930

Den 1. Juni 1930 indviedes *Hans Egedes Kirke*, Vardegade 14, *København Ø*. Allerede d. 9. Marts 1923 var der bleven nedsat en Kirkekomité for Opførelse af en Kirke under Navn af Hans Egedes Kirke i Davids østre Sogn, der samme Aar var bleven udskilt fra Davids Sogn. Grundstenen nedlagdes d. 16. Juni 1929. Der bringes her p. 19 et Billede af Kirken. Paa en Tavle anbragt udvendig over Kirkens Hovedindgang staar:

Rejst Aar 1930 til Minde om
Hans Egede
Stifteren af Danmarks
Kirke i Grønland
1721—1736

¹⁾ Frederik Balle (1871—1939). ²⁾ Johan Hörner (1710—1763).

*Hans Egedes Kirke i København.
Indviet 1930.*

Kirken er bygget for indsamlede Midler af Det Københavnske Kirkefond, der ejer Kirken.

1944

I Aaret 1944 *anbragtes Hans Egedes Sølvkruis*¹⁾, skænket Hans Egede 1715 af hans Menighed i Vaagen til Minde om hans Strid med Sognepræsten Jakob Parelius, i *Det nationalhistoriske Museum paa Frederiksborg Slot*.

Det vilde føre for vidt her at anføre al den Litteratur, der foreligger om Hans Egede, men ligesom der tidligere er nævnt H. M. Fengers Licentiaatafhandling af 1879 om Hans Egede, kan jeg ikke undlade her at nævne Dr. phil. *Louis Bobé's* i 1944 udkomne monumentale, videnskabelige Værk: *Hans Egede, Grønlands Missionær og Kolonisateur*²⁾

¹⁾ Jfr. Glahn-Samfundet Bind IV p. 63.

²⁾ Jfr. Anmeldelsen i Glahn-Samfundet Bind IV p. 125—126.

(Meddelelser om Grønland Bd. 129 Nr. 1). Heri nævner Bobé i Forordet bl. a. den ældre foreliggende Litteratur om Hans Egede. I en Kronik i Kristeligt Dagblad d. 14. Februar 1959 har Professor i Missionshistorie ved Københavns Universitet, Dr. theol. Lorenz Bergmann redegjort for den nyere Litteratur om Hans Egede. Iøvrigt henvises til Bibliotekar ved Universitetsbiblioteket i Oslo H. Falck Myckland's Afhandling „En Egede-Bibliografi“ i Egede Instituttets Bog om Hans Egede (Oslo 1958), jfr. Anmeldelsen nedenfor p. 29—30.

1946

I 1946 stiftedes *Egede Instituttet i Oslo*. Instituttets Formaal er at fremme Missionsoplysningen og Missionsforskningen, og det søger at virkeliggøre dette Formaal gennem saadanne Foretagender som Udgivelse af et Tidsskrift og andre Publikationer, Bibliotek, Studiekursus, Foredragsvirksomhed og Informationstjeneste o. s. v. Egede Instituttet blev stiftet paa Initiativ af Docent i Missionsvidenskab ved Det teologiske Menighetsfakultet i Oslo, Dr. teol. O. G. Myklebust, der er Instituttets Leder. Formand i Egede Instituttets Repræsentantskab er Biskoppen i Oslo, Dr. teol. Johannes Smemo. Instituttets Bibliotek omfatter over 4.000 Bind og har desuden ca. 120 løbende Tidsskrifter og Missionsblade fra Ind- og Udland. Egede Instituttet har sit Sæde i Theresesgaten 51 Opgang B, Oslo. Det fejrer hvert Aar Hans Egede's Fødselsdag — d. 31. Januar — med Samvær og Foredrag.

1947

I *Stubbekøbing Kirkes* højre Sideskib paa Endevæggen, der er sammenbygget med Muren over Triumfbuen, er anbragt en *Mindetavle for Hans Egede*, der — som foran anført — levede sine sidste Aar i Stubbekøbing, hvor han ogsaa døde. Mindetavlen, som er udført i graahvidt grønlandsk Marmor, er skænket og udført af Stenhuggermester Peter Schannong. Den blev afsløret ved en Gudstjeneste Palmesøndag 1947. Mindetavlen, som er sat fast i Muren med 4 store Bronceskruer, viser Grønlands Konturer i ophøjet Relief og bærer Indskriften: Hans Egede / Grønlands / Apostel / til Minde. Et Billede af Mindetavlen bringes p. 21.

1958

I Marts 1958 — 200-Aaret for Hans Egedes Død — udsendtes i Norge et *Opraab til Rejsning af et Mindesmærke for — en Statue af — Hans Egede i Oslo*, og det er Mening, at der tillige for de indsamlede Midler skal opstilles en Kopi af Statuen i Harstad, hvor Hans Egede blev født. Blandt Indsamlingskomitéens 22 Medlemmer er Lektor, Dr. theol. Nils Egede Bloch-Hoell (der nedstam-

*Mindetavle for Hans Egede i Stubbekøbing Kirke.
Opsat 1947.*

mer fra Hans Egede's Søster, Kirsten), Biskoppen i Oslo Johannes Smemo, Præsæs i Det Norske Videnskaps-Akademi i Oslo, Professor Dr. Svein Rosseland og Professor i nordisk Sprogvidenskab ved Universitetet i Oslo, Dr. Didrik Arup Seip. Det paaregnes, at Statuen vil blive rejst i indeværende Aar (1960). Oprindeligt var det Meningen, at Statuen skulde opstilles udenfor Domkirken i Oslo, men Oslo Kommune har nu bestemt, at den skal placeres ved Byens største Kirke, Trefoldighetskirken.

I Norge var Aftenen d. 12. September 1958 i *Det Norske Videnskaps-Akademi i Oslo* viet Hans Egede med Professorerne, Dr. Didrik Arup Seip og Dr. Einar Molland som Foredragsholdere. Søndag d. 2. November 1958 blev Hans Egede og hans Apostelgerning *mindet fra Prædike-stolene i alle Kirker i Norge*. *Den norske Radio* havde d. 4. November

Axel Revold's Vægmaleri i Harstad Kirke (Norge) 1958¹⁾.
 Det nederste Felt viser Forkynderen, personificeret i
 Hans Egede's Skikkelse.

1958 et Indledningsforedrag af Professor Dr. theol. Einar Molland om Hans Egede, hvorefter Radioteatret opførte den islandske Forfatter David Stefanssons Skuespil om Hans Egede: Landit gleymda²⁾ (Det glemte Land).

I *Kirken i Harstad (Norge)*, hvor Hans Egede blev født, afslørede i 1958 en stor *Kirkedekoration*, malet af Professor ved Statens Kunstakademi i Oslo, Maleren Axel Revold. Det store Vægmaleri har to Felter: det nederste viser Forkynderen, personificeret i Hans Egede's Skikkelse. Det øverste Felt viser Forkyndelsens Indhold: Jesus og hans Apostle, i en Triangel, Symbolet paa den treenige Gud. Se Billedet.

I Danmark blev Hans Egede i Oktober—November 1958 mindet i Hans Egede's Kirke og i Stubbekøbing Kirke. Desuden afholdtes i *Stubbekøbing* i Oktober 1958 en *Mindefest for Hans Egede* med Taler af Sognepræst Knud Svejstrup Nielsen og den grønlandske Folketingsmand, Førstepræst Elias Lauf og med Sang af et Kor af unge grøn-

¹⁾ Klichéen til Billedet er udlaant til Glahn-Samfundet af Egede Institutet, Oslo.

²⁾ Jfr. Glahn-Samfundet Bind V p. 111 nedenfor p. 24.

landske Kvinder i Nationaldragter. *Den danske Radio* havde d. 17. December 1958 et Foredrag af Professor i dansk Kirkehistorie ved Københavns Universitet, Dr. theol. Niels Knud Andersen om Hans Egede (nogle Maaneder i Forvejen havde der i Radioen ogsaa været et Foredrag om Sønnen, Biskop Poul Egede).

Hans Egede-Frimærke¹⁾
1958.

Den 5. November 1958 udsendte *Det grønlandske Postvæsen* et *Hans Egede-Frimærke*. Det er et 30 Øres Frimærke i rød Farve med et Portræt af Hans Egede som Motiv. Det er tegnet af Viggo Bang efter Johan Hørner's Maleri af Hans Egede fra 1740. Gravuren er udført af den finske Gravør Birger Ekholm. Et Billede af Frimærket bringes her.

Medens de om Hans Egede udgivne Bøger — paa enkelte Undtagelser nær — som før nævnt ikke er medtaget i denne Artikkel, har jeg dog ment at maatte anføre det af Egede Instituttet i Oslo under Redaktion af Dr. theol. O. G. Myklebust i 1958 udgivne betydelige *norske Værk om: Hans Egede, Studier til 200-årsdagen for hans død 5. november 1958*, jfr. Anmeldelsen nedenfor p. 29—30. Her skal blot henvises til den norske Præst H. Chr. Mamen's i Bogen optagne Afhandling om: „Hans Egede slik kunstnerne har sett ham“ p. 261—278. Mamen omtaler bl. a., at Niels Aage Barfoed²⁾ har skildret Hans Egede's Liv i *Romanens Form*. — Mamen's Afhandling kan her suppleres med en anden Roman om Hans Egede, nemlig J. Bech Nygaard's „Haabets Ø“³⁾.

Desuden anfører Mamen, at der findes et Utal af smaa *Fortællinger* om Hans Egede i illustrerede Blade og lign. „Men et skjønnlitterært verk av format, med monumental storhet, er kommet i den allersiste tid. Og det er et *islandsk* bidrag til en kunstnerisk fremstilling av

¹⁾ Klichéen til Billedet er udlaant til Glahn-Samfundet af Egede Institutet, Oslo.

²⁾ Mamen nævner, at Bogen hedder „Mercurius og Kristus“. Ifølge et Brev til mig fra Forf. Niels Aage Barfoed af 4. 7. 1959 maa dette hero paa en Misforstaaelse. Denne Titel var ganske vist oprindelig foreslaet, men blev ændret til „Hans Egede, Grønlands Apostel“. Romanen er en norsk Oversættelse af „*Et heligt Kald*“, jfr. Anmeldelsen p. 58.

³⁾ Jfr. Anmeldelsen i Glahn-Samfundet Bind V p. 108—109.

mannen og verket. Forfatteren har valt dramaets form. Og det er Sagaøyas største dramatiker David Stefansson, som har skapt verket. Han har gitt det navnet „*Landit gleymda*“ — Det glemte landet¹⁾.“ Der gives derefter en nærmere Beskrivelse af selve Dramaet om Hans Egede og Giertrud Rask, og der bringes Billeder fra Stykkets Opførelse paa Islands Nationalteater i 1953.

Som det fremgaar af foranstaaende, har Eftertiden ikke glemt Hans Egede, men har i Aarenes Løb paa mange forskellige Maader givet Udtryk for, at den har forstaaet at værdsætte den enestaaende Indsats, Hans Egede gjorde for Grønland og Grønlænderne.

III GIERTRUD RASK'S MINDE

Hans Egede's Hustru, Giertrud Rask (1673—1735), var i Begyndelsen imod hans Grønlandsplaner, men da hun efterhaanden fik Klarhed over, at det var Guds Kald til hendes Mand, stillede hun sig fuldt og helt ved hans Side. Hun var ham en trofast Støtte baade under den svære Ventetid i Norge og senere i hans Arbejde i Grønland, hvor hun ved flere Lejligheder var den, der ved sin Styrke og sin Vilje gav Hans Egede nyt Mod, naar store Skuffelser og praktiske Vanskeligheder taar-nede sig op. Under den frygtelige Koppeepidemi, der 1733 til 1734 rasede i Grønland, udførte hun og Hans Egede et enestaaende, selvopofrende Arbejde med at pleje og trøste de syge og tage sig af Børn, der var blevet forældreløse. „For de overlevende grønlandere kom de to til å stå i et forklaret lys, og der gikk frasagn fra slekt til slekt om, hva de hadde gjort“²⁾. Men dette overmenneskelige Arbejde havde taget haardt paa Giertrud Rasks Kræfter, og ikke lang Tid efter Epidemiens Ophør døde hun. Paa hende kan man med Rette anvende Ordet: „Ingen har større Kærlighed end den, der sætter sit Liv til for sine Venner“³⁾.

Det er da ikke saa mærkeligt, at ogsaa hendes Minde er blevet hædret gennem Tiderne.

Paa Æresstøtten i Jægerspris Slotshegn staar hendes Navn sammen med Hans Egede's (jfr. p. 5), i Godthaab Kirke i Grønland er hendes

¹⁾ Jfr. Glahn-Samfundet Bind V p. 111 og foran p. 22.

²⁾ Af professor, Dr. Einar Mollands Tale 12. 9. 1958 i Det Norske Videnskaps-Akademi i Oslo.

³⁾ Johannes Evangeliet Kap. 15, Vers 13.

Marmorrelief anbragt overfor Hans Egede's (jfr. p. 10) og paa *Mindetavlen i Sct. Nicolai Kirkebygning i København* er hendes og Hans Egede's Portrætter anbragt ved Siden af hinanden (jfr. p. 13).

Ogsaa Digterne har hyldet hendes Minde. Saaledes har *Digteren Chr. Richardt*¹⁾ skrevet et Digt med Titel: *Gjertrud Rask*²⁾. Der er paa 10 Vers, hvoraf her bringes 3.

Gjertrud Rask

(V. 1) Hvem var hun? *Hans Egedes*,
Grønlænder-Præstens Viv!
som bytted Norrlands Præstegaard
med eskimoisk Liv;
som fløj over vilde Vande
paa Haabets³⁾ vaade Vinge,
for Is-Ørknens Sjæle
et Fredens Ord at bringe.

— — —

(V. 3) Dér sidder hun i Hytten
og holder ud et Tørn
i Osen af vel hundred
trannede Grønlænder-Børn!
Hun skimter et Guds-Billed
bag Øjets Taageramme;
saa lærer hun dem trøstig
et Fadervor at stamme.

— — —

(V. 8) Og var hun ingen Thyra,
der bygged Vold og Værk, —
af Troen paa Guds Naade
hun selv blev tømret stærk!
Mod Hedningmørkets Hære
hun rejste Hjemmets Virke,
mens hendes fromme Husbond
bygged i Snee Guds Kirke.

— — —

Chr. Richardt.

Ligesom Hans Egede fik Giertrud Rask en Grønlandsfarer opkaldt efter sig. S./S. „*Gertrud Rask*“ var et Træskib, særlig beregnet til Be-

¹⁾ Christian Richardt (1831—1892).

²⁾ Jfr. Samlede Digte af Chr. Richardt, Anden Del p. 188—191) (Kjøbenhavn 1895).

³⁾ Skibets Navn.

sejling af Kolonierne paa Grønlands Østkyst. Dens Jomfrurejse fandt Sted 1923, og Skibets sidste Afrejse fra København skete d. 20. Marts 1940. Den tyske Militærbesættelse af Danmark bevirkede, at S./S. „Gertrud Rask“, ligesom S./S. „Hans Egede“, maatte forblive i Grønland og der bedst muligt sørge for Landets Forsyning med Varer fra Amerika. Først paa Aaret 1942 — altsaa omtrent samtidig med at S./S. „Hans Egede“ forsvandt — strandede S./S. „Gertrud Rask“ paa Nordamerikas Kyst og blev totalt Vrag¹).

I 1937 oprettedes i Grønland *Børnehjemmet Gertrud Rasks Minde*, normeret med 13—16 Børn.

I Forbindelse med Mindeaaet for Hans Egede's Død holdt Forfatteren Henrik Juul Hansen d. 21. Januar 1959 i *den danske Radio* et Foredrag, som han kaldte: Nordlys over en kvindes ansigt. Omkring Gertrud Rask, Grønlandsapostelens hustru.

IV HANS EGEDE'S EFTERSLÆGT

Hans Egede's Slægt er uddød paa Mandssiden. Hans sidste *agnatiske* Efterkommer, der førte Navnet Egede, var Jensigne Poulina Egede, der døde ugift 1928.

Derimod lever hans Efterslægt videre i de *kognatiske* Linier, deriblandt *Slægten Glahn*, hvis nulevende Medlemmer som bekendt alle *nedstammer fra Hans Egede's ældste Søn, Biskop Poul Egede's² ældste Datter, Giertrud Kirstine Egede³ i Ægteskab med Professor Henrik Christopher Glahn⁴*). Denne Afstamning har givet sig synlige Udtryk i Slægten Glahn's Navnegivning. Der findes saaledes 8 Personer med Fornavnet Hans Egede, nemlig: Apoteker Hans Egede Glahn (1783—1874), Stiftsprovst Hans Egede Glahn (1814—1898), Fabrikinspektør Hans Egede Glahn (1851—1925), Kontorchef Hans Egede Glahn (*1891), Direktør, Civilingeniør Hans Egede Glahn (1891—1958), Hans Egede Glahn (1923—1924), Disponent Hans Egede Glahn (*1925) og Hans Egede Glahn (*1958) — og 12 Personer med Fornavnet Poul Egede,

¹) Jfr. R. Tving: Træk af Grønlandsfartens Historie, København 1944.

²) Poul Egede (1709—1789).

³) Giertrud Kirstine Glahn, f. Egede (1748—1816). Hun var eneste Barn i Poul Egede's 1ste Ægteskab med Elisabeth Maria Frauen (Frawen) (1718—1732).

⁴) Henrik Christopher Glahn (1738—1804).

Hans Egede's Sønnedatter,
Giertrud Kirstine Glahn, f. Egede.

nemlig: Pastor Poul Egede Glahn (1778—1846), General Poul Egede Glahn (1811—1896), Telegrafist Poul Egede Glahn (1834—1863), Poul Egede Glahn (1846—1847), Sognepræst Poul Egede Glahn (1848—1927), Mønstringsbestyrer, Kaptajn Poul Egede Glahn (1862—1923), Poul Egede Glahn (1884—1887), Stadsdyrlæge Poul Egede Glahn (*1894), Poul Egede Glahn (*1897, †1897), Civilingeniør Poul Egede Glahn (*1924), Civilingeniør, Ing. Dr. Poul-Egede Glahn (*1925) og Kommune­lærer Poul Egede Glahn (*1934). Der er 2, der hedder Hans Poul Egede Glahn (1845—1849) og (1850—1868).

Endvidere er der nogle af Slægten Glahn, der har disse Fornavne i Forbindelse med andre Fornavne: Domorganist Niels Christian Hans Egede Glahn (1845—1924), Læge Povl Johan Egede Glahn (*1923) og Hans Henrik Egede Glahn (*1958).

Endelig er der et stort Antal Slægtsmedlemmer, der har Navnet Egede som Mellemnavn. Dette gælder navnlig i Pastor Poul Egede Glahn's Linie (A4), hvor alle nulevende Glahn'er — bortset fra en eneste — har dette Mellemnavn. Saaledes i 7. Generation: Forpagter, Løjtnant Svend Egede Glahn (*1892) og Civilingeniør Kaj Egede Glahn

(*1893); i 8. Generation: Dommerfuldmægtig cand. jur. Niels Egede Glahn (*1921), Læge R. L. Benedicte Egede Glahn (*1926), Pianostemmer Adam W. Egede Glahn (*1928), Arkitekt, M.A.A. Mogens Egede Glahn (*1930), Arkitekt Henrik C. Egede Glahn (*1931), Laila Egede Glahn (*1933), Premierløjtnant Stephen Egede Glahn (*1936) og Ole S. Egede Glahn (*1947); i 9. Generation: Anders Egede Glahn (*1954), Astrid Birgitte Egede Glahn (*1956), Hans Henrik Egede Glahn (*1958) og Pernille M. Egede Glahn (*1958)¹).

Hans Egede Glahn.

Ved Udarbejdelsen af foranstaaende Artikkel er der vist mig megen Imødekommenhed og ydet mig værdifuld Bistand fra mange Sider. Jeg vil gerne her bringe en særlig Tak til Lektor i grønlandsk, Provst Aage Bugge, Sognepræst Aage Clausen, Stubbekøbing, Egede Instituttet, Oslo, ved Lektor, Dr. theol. Nils Egede Bloch-Hoell, Det Kongelige Danske Geografiske Selskab ved Fru Henning-Hansen, Ministeriet for Grønland ved Sekretær, cand. jur. Jørgen Hertling, og Det Københavnske Kirkefond ved Ekspeditionssekretær, Frk. Lili Blædel.

H. E. G.

¹) I foranstaaende Fortegnelse vedrørende denne Slægtlinie er ikke medtaget 2, der ganske vist begge har Navnet Egede, men hvor dette følger efter henholdsvis Fornavnet Hans og Poul, og derfor nærmest maa betragtes som hørende til Fornavnet, jfr. foran.

EN NORSK BOG OM HANS EGEDE

*Studier til 200-årsdagen for hans død 5. november 1958.
Udgivet af Egede Instituttet, Oslo 1958.*

Under Redaktion af Lektor og Docent i Missionsvidenskab ved Det teologiske Menighetsfakultet i Oslo, Dr. teol. Olav Guttorm Myklebust og med økonomisk Støtte fra Norges almenvitenskapelige forskningsråd samt forskellige norske Firmaer, Institutioner og Selskaber har Egede Instituttet udgivet dette smukke Mindeskrift¹⁾ om Hans Egede (324 Sider).

Bogen indledes med den aandfulde Mindetale, som Professor i Kirkehistorie ved Universitetet i Oslo, Dr. teol. Einar Molland holdt om Hans Egede i Det Norske Videnskaps-Akademi i Oslo d. 12. September 1958, jfr. p. 21. Efter at have omtalt Hans Egede's betydelige Forfatter- skab sluttede Professoren saaledes: „Det er dog ikke forfatterskapet, som har sikret Hans Egede hans berømmelse som en av det 18. år- hundredes store nordmenn. Det er som den heroiske handlings mann, han har en plass ved siden av sin samtids største navn i vår historie, Ludvig Holberg og Peter Tordenskjold. Han fortjener like fullt som de å få et minnesmerke i sitt fedreland²⁾). Men det egentlige monument over hans verk er den kristne kirke på Grønland, grunnlagt gjennom hans livsgjerning.“

Iøvrigt indeholder Værket 9 Afhandlinger af forskellige norske Viden- skabsmænd, der belyser Alsidigheden og Dimensionerne i Hans Egede's Livsværk. Lektor, Dr. teol. Nils Egede Bloch-Hoell omtaler „Trek av Hans Egedes kristendomsforståelse“, Præsten, Dr. teol. Erling Danbolt skriver om „Den unge Egedes misjonssyn“, medens Lektor, Dr. teol. Halkild Nilsen fortæller om „Hans Egede og Det Bergenske Grønlands- kompagni“. Professor, Dr. phil. Knut Bergsland skriver i Slutningen af sin Artikkel om „Hans Egedes betydning for utforskningen av det grønlandske språk“ følgende: „Hans Egede var på ingen måte blottet for vitenskapelige interesser — det viser bl. a. Perlustrationen — men for ham var utforskningen av grønlendernes språk dog fremfor alt et

¹⁾ Bogen er den 8. i Rækken af Egede Instituttets Publikationer.

²⁾ En Landsindsamling med det Formaal at reise en Statue af Hans Egede i Oslo og Harstad var bleven startet i Marts Maaned s. A. i Norge, jfr. foran p. 20.

middel til å berede grunnen for den gode sæd. Fra den mark, som han med utrolig energi og selvopoffrelse begynte å rydde, fikk allikevel også språkvitenskapen en rik høst.“

En anden Sprogforsker, Professor i nordisk Sprogvidenskab ved Universitetet i Oslo, Dr. phil. Didrik Arup Seip skriver om „Språket hos Hans Egede og hans sønner“. Han gør bl. a. opmærksom paa, at naar Hans Egede bearbejder de oprindelige Relationer til den trykte Udgave af 1738 blev mange norske Ord og Ordformer udeladt eller ombyttet med danske.

Domprovst Kristian Nissens Artikkel handler om „Hans Egede som grønlandsk geograf og kartograf“, og Videnskabelig Assistent ved Universitetets Etnografiske Museum i Oslo Arne Martin Klausen skriver om „Hans Egede og den etnografiske forskning“.

„Hans Egede slik kunstnerne har sett ham“ hedder en Artikkel af Præsten Hans Christen Mamen. Han indleder med at sige, at „Hans Egedes navn er en utfordring til oss alle om kallstroskap, offervilje og misjonsdåd — for Kristi skyld. Det er derfor en god ting, at vi ofte treffer på navnet hans.“ Han omtaler derefter, hvorledes Interessen for Hans Egede har fundet Udtryk i Billedkunst og Skønlitteratur, og omtaler særlig indgaaende Islands største nulevende Dramatiker David Stefanssons Skuespil om Hans Egede: Landid gleymda (Det glemte Land), jfr. foran p. 23—24. Artiklen er forsynet med mange Billeder.

Artiklernes Række slutter med „En Egede-bibliografi“, skrevet af Bibliotekar ved Universitetsbiblioteket i Oslo Haakon Falck Myckland. Blandt Skrifter og Artikler om Hans Egede nævnes her (p. 280) ogsaa Dr. phil. Louis Bobé's Artikkel om Hans Egede i Glahn-Samfundet Bind I p. 61—74.

Til sidst bringes 2 Skrifter fra Hans Egede's egen Haand, nemlig dels „Kort Beretning om den grønlandske Missions Beskaffenhed“ fra 1737 — paa 16 Sider i Kvartformat og optrykt uforandret efter Originaltrykket — (med Indledning af Dr. teol. Erling Danbolt) og dels Hans Egede's Beskrivelse af Trondenes Kirke¹⁾ fra ca. 1720 (med Indledning af Bibliotekar Solveig Tunold).

Det foreliggende statelige og lødige Værk opfylder fuldtud sin Hensigt, der angives i Forordet: at hædre Mindet om den store Missionær, hvis Navn det bærer; men tillige bringer det Hæder og Ære til Ud-giveren — Egede Instituttet.

Hans Egede Glahn.

¹⁾ I denne Kirke er Hans Egede døbt.

ASSESSOR, APOTEKER
 C. JOHAN GLAHN'S EJENDOM
 „KALKBRÆNDERIET PÅ ØSTERBRO“

Strejfminder fra farfar og farmors hjem, papas og mit barndomshjem.

Erasmie Glahn.
 f. Myhre.

C. Johan Glahn.
 Assessor pharm., Apoteker.

For den nulevende generation føles 1880'erne vel som en længst forsvunden tid, og dog synes jeg ikke, at det er så længe siden, Margit¹⁾ og jeg tumlede os nede i den vidunderlige have.

Kalkbrænderivej — der løb fra Ndr. Frihavnsgade ned forbi den ældgamle Nøjsomhedsvej og videre forbi den meget nyere Aarhusgade — endte et par skridt derfra ved en stor dobbeltlåde, indenfor hvilken en smuk allé førte videre, rundede sig ud om et vældigt rosenbed, og der lå det idylliske hus helt overgroet og næsten skjult af efeu og aristolochia.

Vi træder ind i en rummelig, nøgen forstue, passerer vor stueindgangsdør og tager den gammeldags brede, magelige trappe op mod farmors lejlighed. På første afsats af trappen står vi stille og kigger op på væg-

¹⁾ Margit Erasmie Glahn (1881—1904).

gen, hvor en vældig buste af „Fader Holberg“ troner, omgivet af tørrede palmegrene og muskedonnere. Videre op kommer vi til et lampeværelse, hvor lamper af enhver størrelse og farve venter på aftenmørket. Den højeste kaldte vi „Fyrtårnet“, hvidt glas og en lille bitte kuppel samt smuk messing forneden (min søster Ragnhild har den endnu). Derpå forstue — og så er vi i en meget lang og bred dagligstue, ejendommelig kunstnerisk og inddelt i 3 afdelinger. 1. afdeling var forbeholdt faster Misse (Erasmine¹), her sad hun gerne og baldyrede ved sit sybord. 2. afdeling var farmors, en lille chaiselongue stod ret ud fra vinduet ind i stuen, og her hvilede farmor sig (tante Mine kaldet af familien) — hun hed også Erasmine. Hun så med ærefrygt frem til det lille, runde bord, hvor mellem al slags nips stod et stort billede af den daværende kronprinsesse Louise²), som farmor — sammen med frk. Zahle³) og andre prominente damer — havde været i komité med, da kronprinsesse Louise's børnehospital skulle oprettes. På bordet stod bl. a. en lille boghylde flankeret med 2 arrige ugler, en sparegris, tørrede bladbuketter og meget andet. I stuehjørner, og hvor der var plads, brugtes jo dengang disse for os nu så rædsomme store, tørre buketter — de friske haveblomster brugtes kun til at pynte spisebordet, især ved festerne, men så var de også meget smukt arrangeret. — 3. afdeling var farfars med hans skrivebord og hvad dertil hørte.

Ved vinduerne var der lavet en slags indvendige åbne skodder; de smukke, hvide, lange gardiner var draperet hen over dem, og så var de behængt med mange billeder af forskellig størrelse. I vindueskarmer planter i stativer oppe og nede — overalt. Mellem vinduerne en stor aspedistria. Det lille sybord var så fuldt af alt muligt forskelligt, så man skulle tro, det aldrig blev åbnet — frynser, stativer, den kendte slægtsmedaillon⁴) (Thorvaldsen-arbejde) på væggen, et dejligt stråtæppe over hele gulvet. På den lange væg sofaen, meget stiv; der var både gamle, stive møbler og flæselænestole — en med flæser både oppe og nede, den stod nær kaminen og var en meget søgt plads for de gamle. Over sofaen hang de 2 Eckersberg's uforlignelige, legemstore malerier af farmors slægt, hr. og fru Smidt, det sidste siges at være hans bedste maleri. Vi havde dem jo senere og glædede os over dem, ligetil de efter mamas død blev bragt (efter tidligere bestemmelse) til „Hirschsprungs Samlinger“. Vi kan nu gå ind på museet og beundre dem der. —

¹) Erasmine Birgitte Henriette Glahn (1847—1890).

²) Gift med Kronprins Frederik, der som Frederik VIII var Danmarks Konge fra 1906 til 1912.

³) Ida Charlotte Nathalie Zahle (1827—1913), Skolebestyrerinde.

⁴) Jfr. Glahn-Samfundet Bind IV p. 201.

Parti fra dagligstuen på „Kalkbrænderiet“.

I baggrunden datteren Erasmine Glahn (faster Misse).

Medens farfar levede — og i papas yngre dage — kom der en del kunstnere, malere¹⁾, musikere og andre. Farfar var meget afholdt, og som apoteker, ejer af kalkbrænderiet og videnskabsmand kom han i forbindelse med mange forskellige mennesker. Farmor kendte også så mange: hun gik til foredrag, møder og kunstsamlinger. Charlottenborgs ferniseringsdag af maleriudstillingen forsømte hun aldrig, musik holdt hun af, og da begge var meget gæstfrie, kan det ikke undre, at der tit var fuldt hus. Ja, forresten til daglig var de også mange — der var altid 2—3 logerende studenter, oldfrue, fru Smidt (kaldet Tram-Tram), selskabsdame (hun stod bl. a. for arrangement med blomster til middagsbordet), 2 piger, og så papas gamle barnepige, Bøjse. Nå, en del faldt vel fra, da farfar døde 1878 og pappa efterhånden fik sit krævende arbejde hos „Burmeister & Wain“, men også efter farfars død var der altid søndagsgæster.

Farmor tegnede og malede smukt, akvareller — hvor blev de af? — jeg tror, alle hendes mange venner fik dem efterhånden; hun var meget livlig og befandt sig godt ivrigt discuterende mellem alle gæsterne, lille og væver, men svær efterhånden. Hun havde lune. Jeg husker, jeg tit gik op til hende, og hun holdt af at gå „tur i dagligstuen“, op og ned, op og ned. Det blev meget trivielt, syntes jeg, så jeg drillede hende med at gå bagefter hende; hun vendte sig, og med et lille smil sagde hun: „Nå, lille putte (som hun kaldte mig), vil du gerne gå tur med farmor,“ og så tog hun mig ved hånden, og vi gik op og ned, op og ned, men nu synes jeg slet ikke, det var morsomt længere.

Det var nu meget hyggelige søndagsmiddage; efter middagen skulle der altid være mørketid, så sås kun den gloende kaminristild. Vi syntes, det var lidt uhyggeligt og kedeligt at sidde stille, men blev så glade, når „Fyrtårnet“ kom ind, og hule træstammer med palmeblade i — for de

¹⁾ Heriblandt Maleren, Professor ved Kunstakademiet F. Vermehren (1823—1910). I Th. Faaborgs Bog om Vermehren (Foreningen for national Kunst, 1924) nævner Forf. i 2. Del, at Vermehren i Efteraaret 1844 flyttede til København, hvor han meget snart fik en stor Omgangskreds. „Fra Hjemmet og Skolen [i Sorø] var han [Vermehren] vant til at færdes blandt fint tænkende og gode Mennesker. Nu kom han gennem Apoteker [Hans Egede] Glahn i Sorø i Forbindelse med Sønnen [Constantin Johan Glahn], der var Apoteker i København.“ Jfr. p. 67.

I sin Bog „Livsminder fra Danmark“ fortæller Helena Nyblom (1843—1926) — en Datter af Maleren, Professor ved Kunstakademiet Jørgen Roed (1808—1888) — at hendes Forældre en Tid — fra ca. 1850 til ca. 1858 — boede paa Ny østre Kalkbrænderi. „Vi lejede et Hus i en Have, som tilhørte Assessor [Apoteker Constantin Johan] Glahn, som selv med sin Familie ejede et smukt Sted ved Siden af, i en stor, dejlig Have“ (p. 38). Videre skriver hun (p. 150): „De første Breve, jeg hørte fra Vermehren, var fra hans italienske Rejse, da han skrev lange Breve til Fru [Erasmine] Glahn (vor Værtinde paa Kalkbrænderiet). Hun læste dem højt for flere af hans Venner, og jeg fik Lov at være med og høre.“ (Red.).

gamles øjne — blev sat frem. Så blev der musiceret — småsnakken gik, strikketøj, klunke og gimpenål kom frem — og nogle elskelige gamle damer fortalte os eventyr eller spillede „Go bang“ med os. Men vi skulle tidligt i seng og gik — uden at kny — det var dengang — pænt nejende rundt til de gamle med hængekrøllerne og sagde godnat. Mamma havde lært os at holde venstre hånd for munden, da de gamle var så slemme efter at kysse os 4-5 årige, og det holdt mamma bestemt ikke af. Jeg husker, hvordan alle så ud, og hvor forskelligt de lo; der var ikke så mange ægtemænd, men en (han var kaptajn) i uniform husker jeg, for han stod gerne lænet op mod dragkisten med hovedet støttet i hånden, dybt tænkende — jeg tror, han kedede sig.

Når der var store fester, foregik det hele både oppe hos farmor og nede under hos os, og der var god plads for arrangementer. Den første store fest, jeg husker, var i 1887, da faster Misse blev 40 år. Dennesamledes gæsterne hos farmor og — alle ankomne — gik de stilfuldt med hver sin kavaller ned ad trappen (jeg husker faster i en dejlig søgrøn silkekjole, farver har altid virket på mig, og derfra ind i vor halvmørke dagligstue, hvor alle blev anbragt på stole i lange rader. Organist Matthison-Hansen¹) — den gamle, med kalot — præluderede stemningsfuldt på klaveret; et stort forhæng mod næste stue blev draget tilside, og strålende oplyst fremvistes nu et tableau: Tornerose slumrende og den dejlige prins i hvidt atlask — ja, det var skønt, med blomster arrangeret, og musikken. Der var et tableau til, men jeg var så opfyldt af dette, at det andet er gledet helt væk fra mig — det var en oplevelse. —

En anden fest foregik september 1888 nede hos os; det var et bryllup mellem farmors broderdatter Astrid Myhre²) og en sønnesøn af gamle N. F. S. Grundtvig, Stener Grundtvig²), senere dommer på Frederiksberg. — Det var en herlig, strålende fest og et meget smukt brudepar: Onkel Stener høj, rank, smuk og mandig, og den lille lyse, blide tante Astrid. Margit og jeg var brudepiger sammen med 2 af brudens broderdøtre, vi var 5 og 6 år — de andre et par år ældre. Jeg husker vor kære mama, da dansen gik; for ikke at være helt hvid som bruden, havde hun syet dybrøde vifter fornedet i sin kjole. — Der blev danset til de små timer, og festen kulminerede med fyrværkeri i haven.

Jeg mindes et andet, mindre hyggeligt „fyrværkeri“: Engang var der ildebrand i huset. Ilden kom fra kaminen i dagligstuen og havde bredt sig op igennem 2 dørstolper til tilstødende værelser, jeg kan endnu se

¹) Hans Matthison-Hansen (1807—1890), Domorganist i Roskilde, Komponist, Professor.

²) Astrid Elisabeth Myhre (1860—1898), Datter af Oberst Albrecht Christian Johansen Myhre og Hustru Ingeborg, f. Quist. — Gift 26. September 1888 m. Stener Frederik Grundtvig (1860—1942).

ilden gløde, da der blev hugget luft til den; vi børn var ganske forfærdede, men blev sendt op til oldfruen i øverste etage. Hele alléen var fuld af sprøjter og brandmænd og andre folk, det var et gammelt hus, som let kunne futte af. Der blev hugget et vældigt hul i muren bag kaminen, og vi måtte så sove oppe hos „Tram-Tram“, som bagte pebernødder til os og forkælede os meget, så egentlig syntes vi to, det var en interessant oplevelse, og så ikke Alvoren bag. —

En anden ting også med alvor bag var et år, man frygtede en kolera-epidemi. Vi fik at vide, at det var godt at drikke tjærevand for at forebygge — og 2 store tønder med tjærevand blev sat op i en lille halvåben gang, som førte fra køkkenet og lige ud i haven. Deraf skulle vi hver dag drikke en snaps — og det smagte væmmeligt og stod der længe; hvad mon hygiejnen nu ville sige til det? — og det i et apotekerhjem, men farfar var jo død dengang — sikkert ville han have ordnet det lidt anderledes.

Før min tid nåede haven lige fra kalkbrænderivej ned til vandet. I papas ungdom var det hans største glæde at gå ned gennem en smuk, lang allé, som endte ved vandet, hvor han havde sin sejlbåd, som han tumlede med kækhed og fornøjelse — eller sidde i strandkanten og tegne alle de fartøjer, der passerede. Det var efter min ringe mening meget smukke tegninger, bare på små blade i hans tegnebog, men så smukt og så akkurat udførte; jeg har en del af dem fra hans 20-års alder og deromkring.

Papa nævnes altid som fabriksinspektør; ja, det blev han jo også, men det var en retrætepost for ham. Hans arbejde, livsværk, ja, livs glæde og kærlighed var fra hans tidligste år sø, skibe og alt, hvad dertil hørte. Det blev jo også hans livsgerning i 25 år som skibskonstruktør hos „Burmeister & Wain“, og han havde med sit faste, milde væsen venner blandt alle lagene derude. Papa var bl.a. med til at tegne det sidste russiske kejserskib „Standard“; papa og skibsbygger Meldahl (søn af kammerherren¹) havde det største arbejde, og papa blev dekoreret med den russiske St. Stanislaus orden.

Papa elskede Refshaleøen, og han havde sine venner derude fra til fast l'hombreparti også mange år efter, at han kom derfra. Fruerne var med, og endnu efter at vi var flyttet til Frederiksberg, kom vi ret ofte sammen, og herrerne spillede deres fornøjelige l'hombre. Men hvad det har været for den livsfriske mand at blive slået ud af gigten — ved det meget udsatte arbejde derude på øen — og drage helt bort fra vandet fra Østerbro til det tørlagte — omend skønne — Frederiksberg, det er der vist ingen, som aner — og han talte aldrig om det.

¹) Ferdinand Meldahl (1827—1908), Arkitekt.

Papa var jo nok fåmælt, som sin far, hvem han lignede i sind, en — om jeg må sige det — rigtig Glahn, men havde dog i de yngre år mere livlighed. Jeg husker således tydeligt engang, mama og papa skulle på kunstnerkarneval, og udklædte — hun som norsk bondepige, han som jæger — inden de drog hjemmefra legede en susende tagfat rundt om spisebordet, glade begge, og vi børn morede os!

Men tilbage til haven. Ja, der var alt, hvad godt og skønt er: buskegrupperinger alle vegne, blomster, frugt, græsplæner. Der var masser af kirsebærtræer, de var så gode at klatre op i — jeg var meget vild, mange ærmer flængede jeg der, og mama råbte: „Du skulle have været en gut, sådan som du gir mig arbejde!“

Et stort areal var brugt til lange aspargesbede, alle slags grøntsager, ved siden en enorm græsplads til tørreplads — krocketplæne, og bag den vort store dukkehus. Der var plads til 12 voksne mennesker i det, og det var fuldt møbleret; bl. a. en lille buffet, fyldt med porcelæn, stel til 12, gafler, skeer, plat-de-menage, brødbakker, ja alt. (Jeg har den endnu og bruger den til syltetøj.) Vi skulle selv, Margit og jeg, holde alt i orden med gulvspand og vinduespudding, og havde derinde en pragtfuld himmelseng fra mamas barndom med 2 store dukker i. Der var nok at gøre, dukkerne skulle klædes af og på, da mama og tante Agnes Myhre (farmors broderdatter) havde syet hel garderobe til de små. Således lærte vi også efterhånden hovedrengøring, at sy, lave om, skalte og valte. I et gammelt bistade ved siden af dukkehuset havde vi spritkomfur, gryder og pander, men vi måtte dog ikke tænde spritlamperne selv, uden at der var en voksen til stede.

Langt nede i haven stod et stort, meget gammelt morbærtræ, grenene hang langt ned og skjulte os godt, når vi delikaterede os med de saftfulde bær. Vi havde lov at tage, hvad der faldt ned — men ligeoverfor ved en lang stenhøj stod et ensomt paradistræ, som var „tabu“ for os. Dengang brugte man ikke at spise de dejlige bær, og vi gik med ærefrygt forbi uden at røre ved det, det var forbudt. Opad et gammelt forvitret hønsehus stod en stor, rusten velocipede — mon farfar i sine unge dage havde kørt på det monstrum?

Ved den yderste side af haven, parallelt med den lange allé mod vandet og langs bagsiden af alle stenhuggerarbejdernes boliger, var der en dejlig vildnisgang. Alle mulige vilde blomster fik lov at gro der; de groede ud og ind omkring en mængde stikkelsbærbuske, og disse måtte vi spise af. En attraktion til havde den sti, for fra huset dér, højt oppe fra et lille tagvindue, kom der flyvende pandekager med puddersukker i ned til os, når vor barnepige — gamle Bøjse — som levede der med sin svenske stenhuggermand, kunne høre os nede i haven, og hun bagte

pandekager. Hun måtte stå op i en mørk alkoveseng for at nå vinduet, men det gik dog, og hvor de smagte!

Ja, arbejderboliger, det var noget andet end nu. Der var 2 rækker boliger omkring en stor gård, det hele hørte til kalkbrænderiet. Det skulle man byde en nutidsarbejder. Hver familie, hvor mange de end var, havde ét værelse. Lige fra en stenhelle kom man ind i et lillebitte køkken, hvor højst 3 mennesker kunne stå; komfuret tog en del af pladsen, og der var en lem i loftet, hvor en stige kunne hejses op og ned. Indenfor var en temmelig stor stue med en sofa, kommode og nogle stole, og så et ret mørkt alloverum (det var der, det lille pandekagevindue vendte ud til haven). Der var meget lavt til loftet; „Hvor kan du altid have så dejlige pelargonier og fuchsia, Bøjse?“ spurgte vi — „åh,“ svarede hun, „de får hver dag den sidste sjat af kaffen.“

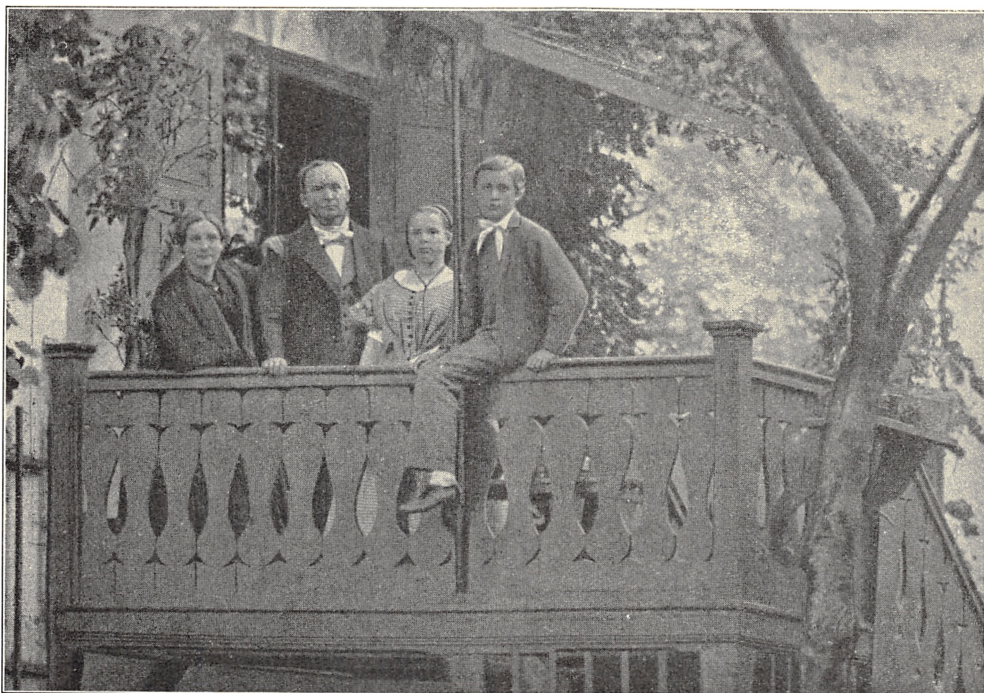
Der var nogle familier med mange børn, det må have været slemt — men Bøjses var glade for deres lille hjem, han havde jo sit arbejde, og hun var næsten altid, når hun havde sørget for manden, oppe hos os. Jeg må fortælle lidt mere om Bøjse, papas og vor barnepige. Ja, mere end barnepige, for hun hørte med til Kalkbrænderiet, og alle, som kom der, kendte hende. Og på hende kunne man stole. Mama og papa kunne ret ofte rejse til Sorø — ja engang også en tur til Paris — og når nogle sagde til mama: „Hvor tør du tage fra børnene og det store hus,“ så svarede hun, „Bøjse er der jo.“ Og hun var der — med i alt — kunne være bestemt og elskelig, dygtig, kunne ordne både pigerne og os børn. Jeg husker, jeg engang, da jeg var 3—4 år, havde været længe syg og for første gang fik lov at komme ud. Bøjse tog mig ved hånden, og vi gik ned i den dejlige have; jeg havde dagen før fået en lille hundehvalp til trøst, den sjokkede efter os. Det havde sommerregnet om natten, og Bøjse viste mig regnormene, som kom op i gangen — fortalte om dem og om dyrene, man skulle være god imod — og om blomsterne, og hun sang for mig (jeg husker melodien, men ikke ordene) — det var min første lærdom — og ikke den ringeste. Jeg elskede hende — mama har senere fortalt mig, at hun hørte, jeg sagde til Bøjse: „Hvor er du smuk, Bøjse!“ og mama morede sig — for Bøjse var så sandelig ikke smuk, men sådan så jeg hende. Hun blev så gammel, at hun fik lov at bære min 20-år yngre søster Ragnhild på sine arme, og hun kom ud til os hver søndag fra Østerbro til Frederiksberg lige til sin død; hun blev over 80 år og havde været over 50 år i vor familie. Jeg tog afsked med hende, dagen før jeg skulle rejse op til mamas slægt i Svølvær for et år — inden jeg skulle giftes — vi græd begge; hun anede vel, hun ikke skulle se mig mere, hun døde et par måneder efter.

Mine skønneste minder indtil 8-års alderen gælder Kalkbrænderiet, for os var det i sandhed en paradishave og en barndom så smuk, som de færreste oplever!

Det hele står for mig som et smukt digt — mama og papa supplerede hinanden så fuldkomment, tro ikke at mama var den dominerende, de blev altid enige og papa havde altid det sidste ord. — Gud glæde dem. Tak og ære være deres minde.

November 1958.

*Baronesse Johanne Haxthausen,
f. Glahn.*

Østre Kalkbrænderi i Begyndelsen af Tresserne.

IN MEMORIAM

Direktør, Civilingeniør
Hans Egede Glahn.
 † 16. August 1958.

Ved Direktør i Dansk Standardiseringsraad, Civilingeniør Hans Egede Glahn's Død paa Københavns Amtssygehus d. 16. August 1958 i en Alder af 67 Aar har Slægten Glahn mistet en højt begavet, alsidig interesseret og initiativrig Personlighed¹⁾. Udadtil har han gjort en betydelig Indsats, ikke alene vedrørende Standardisering, men ogsaa paa mange andre Omraader. Indadtil var han Slægten en god Mand. Han ydede Glahn-Samfundets Festudvalg fortrinlig Bistand ved Forberedelser til Slægtsmøderne, hvor han var en udmærket og fornøjelig toast-master ved Middagen og Dirigent ved Generalforsamlingen. Vi vil ogsaa med Tak mindes, at det var ham, der skænkede Slægten den Sponton, hvorfra Slægts-Banneret nu vajer.²⁾

Efter Realeksamen og Afgang fra Søværnets Ingeniørelevskole ansattes Hans Egede Glahn som Ingeniørassistent i Søværnet, hvor han 1919 blev Marineingeniør. Efter at have taget sin Afsked fra Marinen

¹⁾ Jfr. Beretning 1958—59 for Akademiet for de tekniske Videnskaber.

²⁾ Jfr. Glahn-Samfundet Bind V p. 175.

blev han 1925 cand. polyt. og ansattes Aaret efter som teknisk Sekretær i Dansk Standardiseringsraad, hvor han 1947 blev Direktør.

Dansk Standardiseringsraads Beretning for 1958-59 indledes med Mindeord om dets afdøde Direktør og herfra citeres følgende:

„Lige fra rådets første, spæde start til sin død var direktør *Glahn* sjælen og drivkraften i Dansk Standardiseringsråds virke. I hele den udvikling, der har fundet sted gennem de næsten 33 år, har *Glahn* deltaget og sat sit præg på arbejdet for den organisation, hvor han fandt sin gerning og sin livsopgave. Mange var de tillidshverv, direktør *Glahn* fik betroet på de mest forskellige områder; men altid og under alle forhold lå standardiseringsrådet og dets trivsel og udvikling ham stærkest på sinde.

Med ildhu kæmpede han for udbredelsen af standardiseringen, og overalt høstede han anerkendelse for sit pionerarbejde, ikke blot her i landet, men også i det internationale samarbejde på standardiseringsområdet, hvor *Glahn* var en skattet medarbejder og hyppigt benyttet arbejdskraft.

Med sin store personlige charme og sit vindende væsen vandt *Glahn* sig i denne gerning talrige venner såvel herhjemme som blandt kolleger i de udenlandske standardiseringsorganisationer. Ikke mindst i det intime samarbejde mellem de nordiske lande skabtes et varmt og varigt venskab imellem *Glahn* og hans medarbejdere på den ene side og standardiseringsforkæmperne i Finland, Norge og Sverige på den anden.

Mellem direktør *Glahn* og standardiseringsrådets medlemmer såvel som alle medarbejderne ved rådets sekretariat bestod der et eget intimt og hjerteligt forhold, som ikke mindst skyldtes *Glahns* lune og hans usvigelige loyalitet. For dem føles hans bortgang derfor også som et særligt og smerteligt tab.

Hans minde vil blive bevaret i den dybeste ærbødighed og taknemmelighed.“

Det er helt utroligt, hvad Direktør Hans Egede Glahn har kunnet overkomme ved Siden af Standardiseringsraadet og det dermed i Forbindelse staaende internationale Samarbejde. Det vil føre for vidt at fremdrage hvert enkelt af hans mange Hverv; her skal blot nævnes: Leder af Industriraadets Kulfordelingskontor 1940—50; Medlem af Brændselolienævnet 1946—51; Formand for Ordrup-Charlottenlund Grundejerforening 1945; Formand for Fællesraadet for Gentofte Kommunes samarbejdende Grundejerforeninger; Lægdommer ved nordre Birks Boligret 1951; Medlem af Akademiet for de tekniske Videnskaber

1937, og af Akademiraadet 1955; Medlem af Repræsentantskabet for NESA 1954 o. s. v. Iøvrigt henvises til Biografien i Kraks Blaa Bog 1958 samt til den meget smukke og anerkendende Nekrolog i Beretning 1958—59 for Akademiet for de tekniske Videnskaber, pag. 7—8.

Hans Egede Glahn's hustru, Tandlæge Bodil Glahn, giver i det følgende efter Anmodning nogle Erindringsglimt fra det lykkelige Samliv, der saa uventet brat blev afsluttet:

En Søndag i Maj 1958 sad Hans Egede med Avisen og havde blundet et Øjeblik. Da han vaagnede, saa jeg ham gnide højre Arm og Ben saa mærkeligt, og da han forsøgte at rejse sig, var det med stort Besvær. Han konstaterede roligt, at det maatte være en Lammelse, og det viste sig da ogsaa, at han var bleven ramt af en Blodprop, som 3 Maaneder senere skulde gøre Ende paa hans Liv, men hans Hjerne var fuldkommen uberørt af Sygdommen. Hans Egede blev straks indlagt paa Amts-sygehuset. Sygelejet blev drøjt baade for ham og os andre. Hvis ikke jeg havde haft min enestaaende kærlige Gertrud ved min Side i hele denne tunge Tid, ved jeg ikke, hvordan jeg skulde være kommet igennem den. Hun skiftedes utrættelig med mig til *dagligt* at være hos Hans Egede paa Hospitalet og var min Hjælp og Trøst i Sorgen — Vibsen (Vibeke) var jo i England og Poul-Egede bundet af sit Arbejde.

Omkring d. 23. Juni var Hans Egede kommet sig saa godt, at han var begyndt at holde Konferencer med sine Ingeniører og kunde gaa ude paa Gangen uden Stok, saa vi nærrede Haab om, at han snart kom hjem; men d. 24. fik han en ny Blodprop. Atter kom han oven Senge, men nu kneb det mere med at komme i Gang. Efter at have ligget paa Sygehuset i godt 3 Maaneder var han imidlertid saa hospitalstræt, at han bad om at komme hjem, og Dagen blev fastsat til Lørdag d. 16. August. Skönt vi vidste, der ventede os en streng Tid, begyndte vi at glæde os, men ak, saadan skulde det ikke gaa. Lørdag Morgen meddeltes det fra Hospitalet, at der var indtraadt en voldsom Blødning i Rygmarven og fuldstændig Bevidstløshed. Ved dette frygtelige Budskab var det som sank jeg ned i et Dyb, hvor Mørket lukkede sig om mig, og jeg idelig raabte til Gud om at lade ham dø. Denne Bøn blev hørt — ikke alle mine Bønner om at faa ham rask tilbage — et Par Timer efter gled han stille ind i Døden.

Hans Egede blev begravet d. 20. August fra Messiaskirken, og Højtideligheden i det smukke Kirkerum, som var helt fyldt, var af stor Skønhed. Havde han kunnet se sin egen Begravelse, ved jeg, han vilde have tænkt, det maatte være en særdeles anset Mand, der her blev stedt til Hvile, men aldrig vilde det i hans store Beskedenhed være faldet ham

ind, at det kunde være ham, der fik en saadan Jordefærd med Blomster og Kranse i Hundredevis og saa stort et Følge.

Hermed sluttede et virksomt Liv og et godt Ægteskab. Hans Egede var hele Livet igennem i de 40 Aar, jeg kendte ham, — fra Mødet i Tandlægestolen i min første Klinik, overfor hans Forældres Læjlighed, til hans sidste Stund — min Støtte og Vejleder, som jeg nu savner usigeligt. Hans Indsigt og Dygtighed har betrygget Livet i det Hjem, vi som unge erhvervede os, saa jeg — takket være ham — kan bevare det. Hans Egede hørte til de stille i Landet; vi kaldte ham ofte for „Den tavse Dansker“. Han talte ikke meget, men *naar* han talte, havde hans Ord altid Vægt. Sladder var ham en Pestilens, Nysgerrighed kendte han ikke til. Han var sparsommelig i det daglige, men aldrig smaalig, og skulde der festes, var han stor og flot og gavmild. Mange dejlige Fester er blevet holdt i vort Hjem paa Eivindsvej.

Ja, en lykkelig Brud var jeg den Dag i Holmens Kirke, da jeg gik min flotte Søofficer i Møde og lagde min Fremtid i hans Hænder, og en lykkelig Hustru og Mor gjorde han mig til hele Livet igennem.

Derfor Ære være dit Minde, min Ungdoms Elskede — min Hans Egede.

Bodil.

Skoledirektør
Anna-Margrete (Grete) Nathalie Glahn.
 † 19. Oktober 1958.

Efter flere Maaneders haabløs Sygdom døde Grete Glahn d. 19. oktober 1958 paa Vejle Amts og Bys Sygehus 66 Aar gammel. Hendes vig-

tigste Data er i Korthed følgende: Lærerinde i Vejle 1918, Overlærer (Skoleinspektør) ved Søndermarksskolen i Vejle 1942, Skoledirektør i Vejle 1947.

Det vil være naturligt her at bringe Uddrag af Udtalelser, der fremkom ved hendes Død i nogle Skoleblade¹⁾ i Vejle. Saaledes skriver Skoleinspektør Aksel Petersen i Beretning om Vejle kommunale Skolevæsen for Skoleaaret 1958—59 bl. a.:

Frk. Glahn var den fødte lærerinde, men selv slog hun sig ikke til tåls hermed; altid var hun på vej. Udrustet med rige evner søgte hun bestandig — selv i sine sidste år — at dygtiggøre sig til sin gerning. For alt nyt inden for skolens verden havde hun et vågent øje, på flere områder var hun blandt foregangsmændene, men solidt forankret i det gennemprøvede gamle forstod hun at vælge og vrage, og intet nyt blev godtaget kritikløst.

Skolen var hendes hele liv; sine elever fulgte hun nøje, i det daglige og langt ud over skoletiden, og i sin ledertid evnede hun at inddrage også lærerstab og medarbejdere i sin omsorg og medleven. Frk. Glahn var taknemlig, når man søgte hende om råd og dåd, og ingen gik forgæves.

I sin kærlighed til skolen var hun på vagt over for, at intet blev forsømt, der kunne tjene til dens gavn, og hun kunne være streng i sine krav til medarbejderne, når det gjaldt om at hævde skolens ære og anseelse.

Der var stil og form over frk. Glahns fremtræden, og hendes sans for orden og for de små tings betydning i helheden forbød hende at give en sag fra sig, før den såvel fra formens som fra indholdets side var uangribelig.

Som skoledirektør forstod hun at samle alle trådene i sin hånd, at skabe ensartethed uden ensretning, og den rige udvikling, vor bys skolevæsen har gennemløbet det sidste tiår, bærer tydeligt præg af hendes omhu for at sikre de bedst mulige forhold for såvel børn som lærere.

Vi vil huske frk. Glahn som den dygtige og afholdte lærerinde og som den energiske og ansporende leder, men stærkest i vor erindring vil stå mindet om et aktivt og levende menneske, hvis aktivitet og varmhjertethed fandt afløb gennem en dyb og inderlig medleven i de mange menneskeskæbner, hun i sin lange skolegerning mødte.

¹⁾ Jeg er Forstander Viggo Knudsen, Vejle, Tak skyldig for Fremskaffelsen af de her citerede Tryksager. (Red.).

I Elevforeningen K. M. R.¹⁾ Blad, Vejle (Nr. 4, Oktober Kvartal 1958), skriver Redaktøren om Skoledirektør Frk. Grete Glahn bl. a.:

„Som østjyde var Grete Glahn fortrolig med egnen og dens befolkning, og som lærerinde havde hun den lykkelige evne, at hun rent umiddelbart vandt børnenes tillid. Hendes undervisning var præget af stor fortrolighed med det stof, hun arbejdede med, og dertil kom en medfødt evne til at lære fra sig. Ikke mindst forstod hun at vække lysten til og interessen for skolearbejdet hos eleverne i de yngste klasser. — — —

Som skoledirektør forestod hun den daglige administrative ledelse af og tilsynet med det kommunale skolevæsens forskellige grene, et arbejde, hun gik lige så stærkt interesseret op i som i sin undervisning. Hendes indsats var præget af utrættelig energi, og hun havde altid rigeligt at se til — først og sidst i forbindelse med den store udbygning af det kommunale skolevæsen som følge af den meget betydelige stigning i børnetallet. I hendes tid som skoledirektør har man rejst de to ny skoler på henholdsvis Damhaven og Nørremarken, etableret Hjælpeskolen på Det tekniske Selskabs Håndværkerskole og udbygget Klostergades Skole, for blot at nævne det væsentligste, og dertil kommer så den omfattende udvidelse af Søndermarksskolen, som gennemføres i denne tid.

Alt dette medførte en stor arbejdsbyrde, men dog fik skoledirektøren tid og kræfter til at gøre en indsats også på andre områder. Det gælder ikke mindst som formand i en årrække for Børnenes Vel og børnehjælpsdagen. Hertil kom bl. a. formandsskabet for Drejens Optagelseshjem, medlemsskabet af bestyrelserne for Dagmargården, Sct. Maria søstrenes børnehave og landsammenlutningen af bestyrelserne for de private, anerkendte optagelses-, iagttagelses- og oplæringshjem samt medlemsskabet af landskomitéen for Red Barnet. Hun var censor i praktisk skolegerning ved seminarierne og medudgiver af „Købstadskolens Emnebog“. — —

Skoledirektør Grete Glahn vil blive mindet af en meget stor kreds som et varmhjertet og hjælpsomt menneske, en sjælden dygtig lærerinde og en meget flittig og samvittighedsfuld skoledirektør, der aldrig sparede sig selv, og som altid gav sig tid til at tale med de mange, der daglig opsøgte hende.“

Grete Glahn er den første Kvinde i Slægten Glahn, der har beklædt et saa højt Embede, ligesom hun er den første Kvinde i Slægten, der er bleven dekoreret med Ridderkorset af Dannebrog (hun var i Forvejen Ridder af den nederlandske Orden af Oranien-Nassau).

¹⁾ D. v. s. Kirketorvets Mellem- og Realskole.

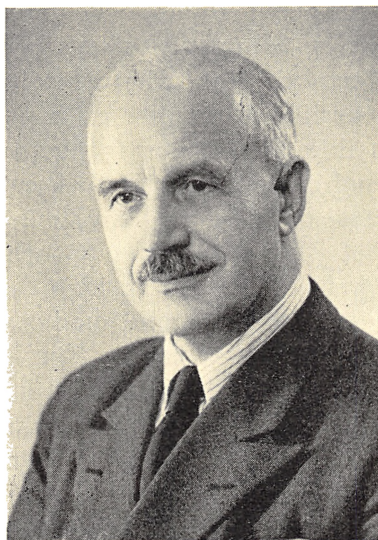
Jeg lærte hende at kende, da jeg som ung cand. jur. i 1917 var fungerende Amtsfuldmægtig i Vejle; senere har jeg besøgt hende et Par Gange i Vejle, ligesom vi i Reglen mødtes ved De danske Plejehjemsforeningers Aarsmøder og ved Børnesagsmøderne paa Nyborg Strand, og det var mig stedse en stor Glæde at være sammen med dette fornøjelige, elskværdige og dygtige Slægtsmedlem.

Hun følte sig meget knyttet til sin Slægt. I den Signetring, hun altid bar paa venstre Haand, var Glahn-Vaabenet indgraveret. Deltagerne i Glahn-Samfundets 40 Aars Jubilæumsfest i 1957 vil mindes hendes smukke versificerede Tale, der giver et levende Indtryk af hendes Personlighed. Vi vil lade hende selv faa Ordet — ved her at citere et Par Linier fra denne Tale — og lytte til hendes manende Røst:

„Fra slægtsignetets vågne øje
går stråleglans imod det høje, —
symbolet, som os maner: *aldrig svigt,*
det gælder danskhed, offervilje, pligt.“

Det var ikke tomme Ord, men Ord, hun selv efterlevede.

Hans Egede Glahn.

Provst

Ludvig Andreas Valentiner.

† 22. April 1959.

Naar jeg efter Opfordring skal skrive lidt til Slægtsbladet om min Svoger, Ludvig Valentiner, falder det mig naturligt at skrive ganske per-

sonligt om ham, uden at komme dybere ind paa hans offentlige Virke, hvorom der ved hans Død blev skrevet en Del i Dagspressen.

Ludvig, der var født 10. Maj 1881, kom fra et Hjem, der var baaret af gamle kristne Traditioner. Hans Far, Bankdirektør Julius Valentiner,¹⁾ kunde føre sin Slægt tilbage til en af den lutherske Reformations Forkæmpere, og hans Mor²⁾ var Datter af Aalborgbispen P. E. Lind,³⁾ der efterfulgte P. C. Kierkegaard⁴⁾ paa Aalborg Bispestol. Hans Hjem paa Frederiksberg sluttede sig trofast til Frederiksberg Kirkes Menighed, hvor man Søndag efter Søndag kunde se Far og Mor med 6 Sønner siddende ved Gudstjenesten. Jeg nævner dette, fordi Arven fra Hjemmet fulgte ham igennem Livet. Han var i sit Kristenliv præget af traditionsbunden, gammeldags, men levende og ægte Fromhed.

Denne saa at sige medfødte Kristentro fandt sin Næring særlig gennem min Fars⁵⁾ Forkyndelse og Konfirmationsundervisning. Senere i Livet talte han ofte om, at det ved Konfirmationen var blevet ham klart, at han skulde være Præst.

Allerede fra de ganske unge Aar kom han meget hos os i Frederiksberg Præstegaard, hvor han sammen med saa mange andre unge gik ind og ud ad de altid aabne Døre.

Som teologisk Student begyndte han i en Alder af 21 Aar sammen med Vennen, Arkitekt Holger Tornøe, det Drengearbejde, som blev hans Livssag: Frivilligt Dreng Forbund, det første og idag tillige det største Drengkorps i Danmark. Hjemme hos os tog vi alle levende Del i alt, hvad der foregik ved Stiftelsen af F. D. F., og Far var som en Slags Gudfar til dette nye Skud paa Kirkens Stamme.

Straks efter Embedseksamen blev Ludvig i 1906 præsteviet Medhjælper ved Frederiksberg Kirke, knap 25 Aar gammel; og kort efter Fars Død i 1908 blev han forlovet med min Søster Elisabeth (kaldet Lis). 1910 blev de gift og fik deres første Hjem i Odder, hvor han fik Embede som Kapellan. Seks Aar efter blev han Sognepræst i Viby ved Kerteminde og faa Aar efter tillige Provst. Da Viby imidlertid derefter blev lagt sammen med Nabosognet Mesinge maatte de flytte over til den større Præstegaard der, og der boede de indtil han faldt for Aldersgrænsen i 1951 efter 35 Aars Tjeneste paa samme Sted.

Der er noget ejendommeligt ved at de to, som begge var indfødte Frederiksbergere, gennem hele deres Ægteskab havde Hjem paa Lan-

¹⁾ Julius Christian Poul Valentiner (1850—1915).

²⁾ Bolette Sophie Elisabeth Valentiner, f. Lind (1850—1920).

³⁾ Peter Engel Lind (1814—1903), Dr. theol.

⁴⁾ Peter Christian Kierkegaard (1805—1888), Dr. phil., Lic theol. — Gift 1841 m. Sophie Henriette [Jette] Glahn (1809—1881).

⁵⁾ Otto Valdemar Glahn (1847—1908), Provst for Frederiksberg.

det. Men faktisk trivedes de godt derved. Deres Gæstfrihed var ubegrænset. Utallige har i Aarenes Løb nydt godt af den, baade Slægt og Venner, Børn, unge og gamle. Festlige Ferier med humørfyldt Samliv i Have og ved Strand, Hygge og Rekreation for Gamle og svagelige, ja, der er mange, som gemmer paa dejlige Minder fra Mesinge Præstegaard.

Som Formand for F.D.F. var Ludvig ofte paa Rejse, og han havde den Egenskab, at han ved sit Humør og sin Oplagthed overalt knyttede nye Forbindelser, naturligvis særlig med unge; og det mest beundringsværdige var hans Trofasthed til at fastholde Forbindelsen med dem, han lærte at kende. Han havde en formidabel Korrespondance, som efterhaanden strakte sig langt ud over Danmarks Grænser til gamle Dreng, der nu havde slaaet sig ned rundt om paa Jorden. De sidste Aar, efter at han som Emeritus havde bosat sig i Hillerød, modtog han ved Juletid op til 10—1200 Breve fra Venner, som han i Aarets Løb havde husket med en Hilsen til Fødselsdag eller ved anden Anledning. Aaben og large, flittig og trofast var han til det sidste.

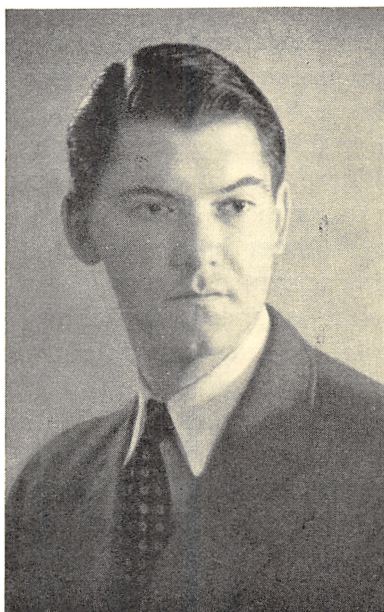
Men midt i alt dette udadgaaende er jeg vis paa, at han altid følte Præstetjenesten som sit egentlige Livskald, og intet var større for ham end Tjenesten i Kirken, enten det var hjemme i Sognekirkerne eller ved Ungdomsgudstjenesten overalt i Landet, hvor man kaldte paa ham. Maaske dette var Hemmeligheden ved, at det Ungdomsarbejde, som han havde skabt og levede med i til sin Død, mere end noget andet tilsvarende Ungdomsarbejde har været levedygtigt i Kraft af Troskaben mod Kirken og alt, hvad den skænker Mennesket.

Til sidst er det nærliggende her i Slægtsbladet at tilføje, at han alle Dage følte sig varmt knyttet til den Slægt, han blev indgiftet i, begyndende med vor gamle Farfar¹⁾ i det uforglemmelige Hjem i Priorgade i Sorø og fortsat overfor alle andre i Slægten, som han mødte gennem Aarene. Det er derfor naturligt ogsaa her at riste ham en Minderune i Taknemlighed.

Thorkil Glahn.

¹⁾ Hans Otto Glahn (1817—1914), Oberst i Ingeniørkorpsen.

DA POUL-EGEDE GLAHN BLEV ING. DR.

Poul-Egede Glahn
Ing. Dr.

Den 27. Marts 1958 blev Civilingeniør Poul-Egede Glahn ingénieur docteur¹⁾ ved Sorbonne, Universitetet i Paris. Han er den første Ing. Dr. i Slægten Glahn, men Nr. 4²⁾ af Slægtens doctores. Han er ligeledes den første i vor Slægt, der har taget Doctorgraden ved et fransk universitet.

Den Afhandling Poul-Egede Glahn forsvarede „pour obtenir le titre d'ingénieur docteur“ hed „Sur la L-aminoacide oxydase de cardium tuberculatum, L. active par le magnesium“ (Om en L-aminosyre oxydase fra cardium tuberculatum, L. aktiveret af magnesium). Thèsens Emne

¹⁾ Ved Sorbonne findes der 3 forskellige Doctorgrader: den første, docteur de l'université, er den laveste af Graderne, til hvilken der ikke stilles ret store Krav. Den næste er *ingénieur docteur*, som Poul-Egede Glahn fik. Den sidste er docteur d'état, som er den højeste, kan kun faas af Kandidater fra Sorbonne eller fra Københavns Universitet, men ikke af Kandidater fra Polyteknisk Læreanstalt, hvilket synes helt urimeligt.

²⁾ Nr. 1: Dr. theol. Ludvig Glahn (1929), Nr. 2: Dr. phil. Henrik Glahn (1955) og Nr. 3: Dr. med. Mogens Glahn (1956).

var Studiet af et nyt enzym, som han har fundet hos en bestemt Musling, Hjertemuslingen. Herom fortæller Poul-Egede Glahn:

„Dette enzym tilhører en allerede kendt gruppe, der foretager den første nedbrydning af aminosyrerne, som er æggehvidestoffernes byggestene. Existensen af dette enzym hos den pågældende dyregruppe er i og for sig ikke det mest interessante ved arbejdet, men det faktum at enzymet indeholder magnium, som kan fraspaltes og atter tilsættes, hvorved det oprindelige native enzym genvindes. En sådan aktivering ved hjælp af et metal er ikke tidligere set indenfor denne gruppe, foruden at man ikke tidligere har fundet tilstedeværelsen af magnium i enzymer, der udfører en oxydativ reaktion, sådan som det enzym jeg har fundet. Dette enzym åbner interessante muligheder for studiet af den måde, hvorpå disse enzymer fremmer den reaktion, som de indvirker på. Desværre var det meget vanskeligt at opnå tilstrækkelige mængder af råmaterialet. Således indsamlede vi gennem de tre år det egentlige studium foregik ikke mindre end 1500 kg muslinger, hvilket svarer til 16—17.000 enkelte dyr, der hver skulle gennem hænderne adskillige gange inden man nåede frem til et brugbart præparat. Til dette store arbejde var min kone mig en umådelig stor hjælp, ligesom hun var en uvurderlig hjælp ved de talløse rutinemæssige undersøgelser i laboratoriet og den trælse skrivning af hele arbejdet, som jo måtte gøres flere gange efterhånden som jeg lavede om på redaktionen. Det eneste formildende ved indsamlingen af dyrene var, at den foregik i vidunderlige omgivelser i Concarneau ved Bretagnes kyst.“

Forsvaret af Afhandlingen foregik på Sorbonne i „Salle de thèse“. Juryen bestod af 3 Professorer fra Sorbonne foruden Glahn's egen Professor fra Collège de France, Jean Roche; Arbejdet blev gennemgaaet af Doktoranten i et ca. 3 Kvarters langt Foredrag. Derpaa fulgte Juryens Kritik, der var meget anerkendende, bortset fra nogle kritiske Bemærkninger fra den ene af Opponenterne, som Glahn forstod saa godt at imødegaa, at vedkommende maatte udbryde: „De forstaar sandelig at forsvare Dem.“ Opponenterne var: Professor R. Wurmser, Professor Chaix og Professor Tonnelat. Professor Roche udtalte nogle venlige Ord om Glahn's Arbejde paa Collège de France og om danske Civilingeniørers gode Uddannelse.¹⁾

Efter Forsvaret af den egentlige Thèse fulgte, hvad man i Frankrig kalder det andet Emne, som er en bunden Opgave, givet af Universite-

¹⁾ Professor Roche kender danske Forhold udmærket fra et 2-aarigt Studieophold i Danmark.

tet, og som skal besvares paa Grundlag af Litteraturstudier for at vise Doktorantens Evne til at sætte sig ind i og gengive et nyt Emne. Titlen paa Poul-Egede Glahn's andet Emne var: L'activation des acides amines pour la biosynthèse des proteines (Aminosyrenes Aktivering ved Æggehvidestoffernes Syntes). Efter Besvarelsen af denne Opgave forlod Juryen Salen for at votere. Følgende tre Karakterer findes: reçu, som er den mindste og betyder, at det lige akkurat er anerkendt, derefter følger Karakteren: honorable, og sidst den højeste man kan faa: *très honorable*, hvilken sidste Glahn fik.

I Frankrig har man den Skik, at man efter Forsvaret arrosorerer, d. v. s. „vander“ sine Venner, helst i Champagne, men mindre kan ogsaa gøre det. Ing. Dr. Glahn gjorde det samme Eftermiddag, som Forsvaret fandt Sted, og ilede Dagen efter tilbage til sin Kone og Danmark.

Hans Egede Glahn.

GENERALMAJOR MARCUS GLAHN'S SKYDESKIVE

Efter at Slægtsmedlem Nr. 132211, Konservator ved Tøjhusmuseet Preben Kannik havde henledt min Opmærksomhed paa, at der i Det kgl. Københavnske Skydeselskab skulde findes en Skydeskive vedrørende en Glahn, fik jeg gennem Det kgl. Bibliotek fat i Værket: Det kongelige Københavnske Skydeselskab og danske Brøderskab, 1334—1934, Bind I-II (udgivet af Skydeselskabet, Kbhvn. 1934). I Bind II findes farvelagte Gengivelser af Brødrenes Skydeskiver, samt Fortegnelse over Brødrene fra 1334 til 1934. Heraf fremgaar, at daværende Kaptajn, senere Generalmajor, Marcus Glahn (1781—1868) blev optaget i Skydeselskabet 1808 og gav „malet Skive“ 1809. Hans Skive¹⁾ har i Værket Nr. 321 og gengives ovenfor. Som det ses, er Skiven gennemhullet af Kugler, idet disse Skiver i ældre Tid af Brødrene blev brugt til at skyde til Maals efter. Skydeskiven findes nu i Københavns Bymuseum, Vesterbrogade 59, V.

Hans Egede Glahn.

¹⁾ Klichéen til Billedet af Skydeskiven er ved Velvilje fra Skydeselskabets Sekretær, Kaptajn K. Kiær-Andersen, udlånt til Glahn-Samfundet.

BRUDEPAR I SLÆGTEN GLAHN 1956 - 1959

I Glahn-Samfundet Bind V, pag. 160—162, bragtes Billeder af Brudepar i Slægten Glahn i Tidsrummet 1948—1955. Her følger en Fortsættelse med Brudepar i Tidsrummet 1956—1959. Der er 6 Brudepar, og Billederne bringes her i den Rækkefølge, hvori Ægteskaberne er indgaaet.

Hans Egede Glahn.

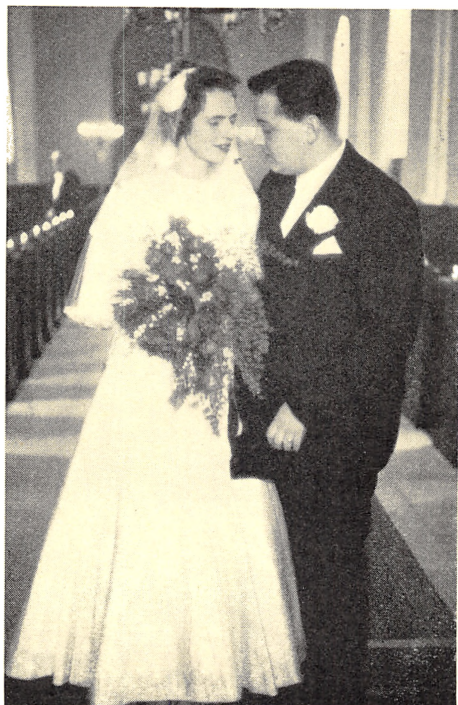
8. Juni 1957

*Arkitekt Mogens Egede Glahn
og Hustru, Corinna, f. Lorentzen
44622*

29. December 1957

*Lærer Rasmus Olsen
og Hustru, Birgithe, f. Glahn
62841*

9. Marts 1958
*Kommunelærer Poul Egede Glahn
og Hustru, Ruth, f. Petersen*
61241

25. Marts 1959
*Søløjtnant Jesper Glahn
og Hustru, Anette, f. Marckmann*
82612

4. Juli 1959
*Disponent Hans Egede Glahn
og Hustru, Bente, f. Voigt Eriksen
82222*

8. August 1959
*Arkitekt Henrik Egede Glahn
og Hustru, Hanna, f. Tungen
44614*

MICHAEL ROSING'S¹⁾ DIGT

*ved Sognepræst Henrik Christopher Glahn's Begravelse
i Sorø den 3. December 1891.*

Du Sædemand, god, som saaede
Guds Fred overalt med dit Blik og dit Ord,
Bænket trods Vee og Vaade
Altid ved Naadens Bord,
Guds Sædemand stille, Døden
Med iskolde Hænder i Jord dig har lagt,
Et Frø, der i Morgenrøden
Vaagner i Engledragt.

En Præst har Du været med Ære,
Saa stille, dybsindig, troskyldig og from,
Forgjæves om Trøst og Lære
Ingen vel til dig kom;
Thi Du har i Sandhed Gud lovet
For Alt, hvad han gav, og for Alt, hvad han tog,
Og trygt ved Guds Fod Du har sovet,
Selv om han haardt dig slog.

Med Gud havde stille Du Møde,
Guds Spor efter Mødet det stod i dit Blik,
Og den, der var saaret til Døde,
Deri Guds Hilsen fik,
En Fredens Apostel, det var Du,
En Naadens Forkynder, en Kjærligheds Præst,
Og altid i Livet bar Du
Skjæret fra Julens Fest.

En af Menigheden.

¹⁾ Michael Rosing, * 20. 11. 1830, Forfatter, Overlærer ved Sorø Akademi, † 12. 12. 1904, jfr. Dansk Biografisk Leksikon. Særlig kendt som Forfatter til Sangen „Jeg har baaret Lærkens Vinge“. Han var Sønsøn af den store norsk-danske Skuespiller Michael Rosing (1756—1818).

MEDDELELSER 1960

Glahn-Samfundets Regnskab 1958 og 1959.

Kassereren, Kontorchef i Landsnævnet for Børne- og Ungdomsforsorg
Hans Egede Glahn, meddeler her et Uddrag af fornævnte Regnskaber:

1958

Beholdning ved Aarets Begyndelse	607	Kr. 62	Øre
Indtægter: Medlemskontingent + Renter	1007	„ 75	„
Gaver, jfr. nedenfor	500	„ 00	„
		<u>2115</u>	<u>Kr. 37 Øre</u>
Underskud pr. 31. December 1958	468	„ 13	„
		<u>2583</u>	<u>Kr. 50 Øre</u>
Udgifter: Trykning af 23. Medlemsblad (V Bind, 4. Hæfte)	2271	Kr. 00	Øre
Klichéer	276	„ 90	„
Porto ved Hæftets Udsendelse ..	35	„ 60	„
		<u>2583</u>	<u>Kr. 50 Øre</u>

1959

Indtægter: Medlemskontingent + Renter	976	Kr. 27	Øre
Gaver, jfr. nedenfor	400	„ 00	„
		<u>1376</u>	<u>Kr. 27 Øre</u>
Underskud ved Aarets Begyndelse	468	„ 13	„
Beholdning pr. 31. December 1959	908	Kr. 14	Øre

Regnskaberne for begge Aarene er af Revisor, Fuldmægtig i Sparekassen for København og Omegn Henrik Glahn, forsynet med Paategning om, at de er revideret og befundet i Orden.

★

Gaver til Glahn-Samfundet.

1958: Det Glahnske Familielegat 200 Kr., Kontorchef Hans Egede Glahn 300 Kr., der fordeler sig saaledes: 100 Kr. i Anledning af, at han d. 26. April 1958 er bleven Bedstefader til en Sønnesøn, der har faaet Navnet Hans Henrik Egede Glahn, 100 Kr. til Minde om Grønlands

Apostel Hans Egede i Anledning af 200-Aars-Dagen (d. 5. November 1958) for hans Død samt 100 Kr. til Minde om Direktør, Civilingeniør Hans Egede Glahn († 16. August 1958). — 1959: Det Glahnske Familielegat 300 Kr. Kontorchef Hans Egede Glahn 100 Kr. til Minde om hans Moder, Johanne M. Glahn, f. Rønne, i Anledning af 100-Aars-Dagen (d. 27. April 1959) for hendes Fødsel.

Det Glahnske Familielegat 1958 og 1959.

I Aaret 1958 indkom 3 Ansøgninger. Der *tildeltes* Fru Gudrun Glahn, Kbhvn., og Fru Else Budtz, Rørvig, hver en Legatportion paa 100 Kr., samt Glahn-Samfundet 200 Kr.

I Aaret 1959 indkom 3 Ansøgninger. Der *tildeltes* Fru Gudrun Glahn, Kbhvn., og Fru Else Budtz, Kbhvn., hver en Legatportion paa 100 Kr., samt Glahn-Samfundet 300 Kr.

Ifølge særlige Fundatsbestemmelser er der i hvert af de 2 Aar udbetalt til *Vedligeholdelse af Gravsteder* over følgende Slægtsmedlemmer: Stiftsprovst Hans Egede Glahn (Tillæg I) 20 Kr., Laila A. Egede Glahn (Tillæg II) 15 Kr., Driftsbestyrer Karl Glahn (Tillæg XI) 40 Kr. og Ingeborg Egede Glahn (Tillæg XII) 40 Kr., hvorhos de ligeledes ifølge særlige Fundatsbestemmelser visse bestemte Personer forbeholdte Rentebeløb er udbetalt de paagældende.

Legatets *Kapital* udgjorde ved Udgangen af Aaret 1959 ialt 132.341 Kr. 18 Øre.

Glahn-Samfundets Slægtsmødelegat.

Legatets *Kapital* udgør 2.500 Kr. Renterne er udbetalt til Festudvalget med 100 Kr. i hvert af Aarene 1958 og 1959.

Niels Aage Barfoeds Roman om Hans Egede.

I Glahn-Samfundet Bd. V, p. 108-109, er omtalt Forfatteren J. Bech Nygaards i 1953 udkomne Bog: Haabets Ø, der er en Roman om Hans Egede. Redaktøren er først nu bleven bekendt med, at der 3 Aar tidligere ogsaa har foreligget en Roman om Hans Egede, nemlig Forfatteren Niels Aage Barfoeds Bog: *Et helligt Kald* (De unges Forlag, Kbhvn. 1950, 238 Sider). Bogen, der er udsolgt fra Forlaget, giver et meget fængslende Billede af Hans Egedes Personlighed og Virke, og den giver tillige et levende Indtryk af Styrken i det hellige Kald, der paa en saa afgørende Maade greb ind i hans og Giertrud Rask's Liv. Bogen er oversat til

norsk og udkommet under Titlen: *Hans Egede, Grønlands Apostel* (Missionselskabets Forlag, Stavanger).

★

Hans Egede's Sølvkrus.

Hans Egede's Sølvkrus, der i 1944 blev solgt for 47.000 Kr., jfr. Glahn-Samfundet IV. Bind, p. 63, kunde formentlig i 1874 have været købt af Familien for ca. 2.000 Kr. Dette fremgaar af et Brev, dateret Lyngby d. 10. Januar 1874, fra J. N. Vinther, Landboskolen ved Lyngby, til Stiftsprovst Hans Egede Glahn, Store-Hedinge. Fra dette Brev citeres: „Alle-rede forinden Kruset blev omtalt i „Illustreret Tidende“¹⁾ gjorde jeg et Forsøg paa at afkjøbe Ejeren Kruset, men han vilde ikke, uagtet jeg bød 500 Rdr. derfor, ikke fordi jeg selv har Raad til at eje dette kostelige Krus, men jeg tænkte nok, at der vilde indfinde sig Kjøbere, og at dets Værdi vilde stige, naar det blev almindelig omtalt, og jeg vilde saa gjerne have det ud af Ejeren Hænder, da han, saavidt jeg skjønner, hverken har Forstand eller Hjerte for andet end Penge. Jeg har efter Deres Brev plejet Underhandlinger med ham, og igaar fik jeg sidste Svar, der lyder saaledes: Jeg vil nødigt sælge det, men skal jeg sælge det, gør jeg det ikke under 1.000 Rdr. Kruset vejer lidt over 84 Lod Sølv, saa Sølvværdien er kun ca. 100 Rdr. — — —“

Som bekendt kom Sølvkruset *ikke* i Familiens Eje.

★

Præsten, der viede Kong Christian IX.

I Personalhistorisk Tidsskrift (13. Række, 6. Bind, 1958) har Kontorchef Hans Egede Glahn skrevet en Artikel om: Poul Egede Glahn, Præsten, der viede Kong Christian IX og Dronning Louise.

★

Da Hans Egede Glahn i 1859 blev Stiftsprovst i Aalborg.

I den af Litteraturhistorikeren F. Rønning (1851—1929) i 1892 udgivne Bog om den kendte Præst Carl Joakim Brandt (1817—1889) — der efterfulgte Grundtvig som Præst ved Vartov — fortælles p. 126—127, at Brandt i 1859 af Biskoppen over Aalborg Stift, P. Chr. Kierkegaard, fik Opfordring til at søge det ledige Stiftsprovstembede i Aalborg. „Brandt indgav så sin ansøgning, gik op til ministeren [Kulturminister D. G.

¹⁾ Artiklen er skrevet af Brevskriveren J. N. Vinther, jfr. Illustreret Tidende, Kjøbenhavn d. 16. November 1873 Nr. 738, 15de Bind.

Monrad], der mente, at han nok fik embedet, og hørte så ikke mere til sagen, før han en morgen læste i „Fædrelandet“, at Kierkegaards svoger, H. E. Glahn, havde faaet embedet. Brandt blev straks i øjeblikket noget ubehagelig berørt af denne afslutning på sagen; senere oplyste Kierkegaard ham om, hvorledes det hele var gået til. Da Brandt talte med biskoppen og ministeren, vidste ingen af dem, at Glahn, der da var Præst i Sønderjylland [Sommersted], vilde søge embedet. Da det imidlertid skete, indstillede Kierkegaard både Brandt og Glahn, og ministeren valgte så den sidste.“

★

Slægten Glahn og Kraks Blå Bog.

I Kraks Blå Bog 1959 findes Biografier af følgende 6 Slægtsmedlemmer: Leder af det danske Institut i Milano, cand. mag. Gregers Glahn, Kontorchef i Landsnævnet for Børne- og Ungdomsforsorg Hans Egede Glahn, Organist ved Holmens Kirke, Museumsdirektør, Universitetslektor, Dr. phil. Henrik Glahn, Tandlæge Holger Glahn, fhv. Sognepræst ved Jesuskirken i Valby Thorkil Glahn og Overbibliotekar ved Flensborghus Bogsamling Torben Glahn.

I denne Udgave af Bogen findes desuden et Register til Kraks Blå Bog 1910—1958. Heraf fremgaar at følgende, nu afdøde, 6 Slægtsmedlemmer har været biograferet i tidligere Aargange (det bemærkes, at Aarstallet i Parentes angiver sidste Aargang, hvori Biografien findes): Oberstløjtnant Aage Glahn (1942), Skoledirektør i Vejle Grete Glahn (1958), Direktør i Dansk Standardiseringsraad, Civilingeniør Hans Egede Glahn (1958), Arkitekt i Nykøbing Falster, H. C. Glahn (1931), Departementschef i Undervisningsministeriet Kai Glahn (1925) og Sognepræst, Dr. theol. Ludvig Glahn (1935).

★

Kontingent.

Paa Grund af de stigende Udgifter ved Slægtsbladets Trykning har Glahn-Samfundets Bestyrelse set sig nødsaget til at forhøje Kontingentet med 2 Kr.

Glahn-Samfundets Medlemmer anmodes om snarest efter Modtagelsen af dette Slægtsblad at indbetale Medlemskontingentet for Aaret 1960 paa Postgiro-Konto 211.19. Indbetalingskort vedlægges.

Kontingentet udgør herefter 10 Kr. aarligt, dog at Ægtepar kun betaler 12 Kr. tilsammen og Personer under 25 Aar kun 6 Kr.

GLAHN I CONGO

BERETNING¹⁾ FRA DR. MED. MOGENS GLAHN OM
HANS OPLEVELSER SOM DANSK RØDE KORS LÆGE I CONGO
JANUAR—APRIL 1961

Mogens Glahn
Professor, dr. med.

Sidst på sommeren 1960 erklæredes Belgisk Congos uafhængighed, og i tilslutning hertil udbrød de voldsomme uroligheder, som i løbet af kort tid udviklede sig til totalt kaos.

Min gamle studiekammerat, dr. Jacob Raft, rejste derned med et lægehold, bl. a. 2 læger fra Århus, dr. Skajaa og dr. Dalby. De fik tildelt hospitalet i Matadi, som ligger ude i korridoren ved Congoflodens udløb mod vest, og drev med megen dygtighed hospitalet i 3 måneder. De kom hjem sidst i nov. 1960.

D. 7. jan. 1961 kom prof. Blixencrone-Møller hjem til Århus fra et møde i Røde Kors. Han kunne berette, at situationen i Congo fremdeles var katastrofal, at man skulle bruge læger hurtigst muligt, og at han havde fået til opgave at danne et 5-mands hold til hospitalet i Matadi.

¹⁾ Fremkommet efter anmodning fra slægtsbladets redaktør (Red.).

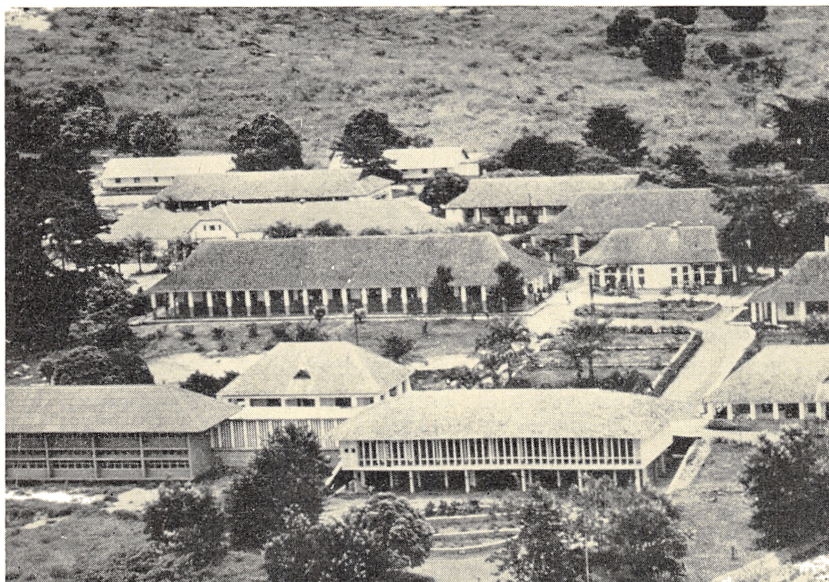
Jeg erklærede mig villig til at rejse, forudsat at jeg kunne få Ebbas samtykke (hvad jeg ikke et øjeblik tvivlede på), og forudsat at det kunne lykkes at sammensætte et hold af læger her fra Århus, som i kraft af indbyrdes kendskab kunne præstere et ordentligt samarbejde. Samme aften var holdet næsten komplet (vores telefon var gloende), tilmed inden radioavisens „Aktuelt Kvarter“ bragte medicinaldirektør Johs. Frandsens manende appel. Søndag d. 8. jan. opnåedes definitive tilsagn fra 5 læger, og mandag d. 9. jan. blev holdets sammensætning offentliggjort.

Efter få dages hektiske forberedelser fandt afrejsen sted d. 17. jan. med SAS Caravelle til Bruxelles, og samme aften fortsatte vi med Sabenas store Boeing 707 Jet til Leopoldville. I første omgang var det kun det halve hold, som rejste, nemlig dr. Bent Hastrup og jeg, og vor højt skattede tolk, missionæren pastor Imm. Christensen, som med sine 20 congo-år på bagen var os en uvurderlig hjælp under hele opholdet. Ca. 6000 km på 8 timer i 10—12 km højde er ikke en rejse, det er usentimental, begivenhedsløs transport. Hjemme havde vi vinter med frostgrader; da vi landede i Leopoldville kl. 7 om morgenen d. 20. jan. var det 30° varme. 3 dage efter vor ankomst stødte resten af holdet til os, dr. Ole Albrechtsen, dr. Finn Behrendt og dr. Helmer Søgaard.

Der gik nogle dage, inden vi kunne komme videre fra Leopoldville, da der kun var fly-forbindelse med Matadi 2 gange om ugen. Ventetiden gik med forhandlinger med Røde Kors Comiteen, besøg på Røde Kors Medicin-depot og møde med Leopoldville-provinsens sundhedsminister, Vangu, en ældre mand, fhv. „assistant medical“ og fuldstændig incompetent.

Der blev også tid til at se lidt på byen. Og til begge formål fik vi meget effektiv hjælp af Røde Kors Ligaens repræsentant, den danske advokat Jørgen Nørredam og hans schweiziske sekretær Mll. Spahr. Vi fik stillet en bil til rådighed, og med den kørte vi rundt både til vore officielle besøg og til byens seværdigheder — Stanley Monumentet og Zoo først og fremmest. Stanley Monumentet ligger uden for byen på et højedrag, hvorfra man har en vidunderlig udsigt over Congofloden med Leopoldville på den ene side og Brazzaville — hovedstaden i tidl. Fransk Congo — på den anden. På dette sted er Congofloden ca. 20 km bred.

Leopoldville er en flot, moderne by med smukke villaer, forretningsbygninger og højhuse. De indfødte kvarterer veksler meget i kvalitet. I udkanten af byen er der gode og smukke rækkehusbebyggelser, men i de ældre bydele hersker der et utroligt svineri, og stanken er ubeskrivelig. Siden uafhængighedsdagen er en masse virksomheder ude af drift. Af byens ca. 200 000 sorte indvånere er de 75 000 arbejdsløse, der er dyrtid og varemangel. FN har gjort et stort arbejde for at stabilisere landets

Hospitalet i Matadi i fugleperspektiv.

økonomi og dæmme op for inflationen, men der er ikke desto mindre en livlig sort børs handel, især med valuta, og det var ikke muligt at gå på gaden uden åbenlyst at få tilbudt op til 100 Congofrancs pr. dollar, det dobbelte af den officielle kurs. Sådant handel var naturligvis strengt forbudt FN personel.

Oppe ved Stanley Monumentet har Belgierne bygget en ny regeringsbygning, som lige blev færdig, så Congoleserne selv kunne overtage den. Et besøg her for at hilse på M. Vangu gav et levende indtryk af den forvirring og planløshed, som præger landets centrale administration.

D. 23. jan. fløj vi med en DC 3 fra Air Congo (en afdeling af Sabena) på en time de 400 km til Matadis lufthavn, som ligger på et højdeplateau nord for floden. Lufthavnen var bevogtet af marokkanske FN tropper. Vi blev hentet af Sabenas bus, og en kvindelig norsk Røde Kors læge, Louise Æl, bød os velkommen i lufthavnen.

På Hotel Metropole — byens eneste beboelige — traf vi dr. Aage Lachmann og dr. Beyer, som begge skulle videre til Boma, 120 km længere vestpå. Desuden dr. Kai Nørredam, bror til førnævnte Jørgen Nørredam, som sammen med dr. Æl skulle forlade Røde Kors tjenesten.

Matadi er Congos største havneby, ligger syd for floden kun 5 km fra grænsen til Angola. Der er ca. 60 000 indbyggere, og byens hele existens er betinget af havnen og jernbanen til Leopoldville. Begge dele ejes af det statsdrevne transportkompagni „Otraco“.

Jernbanen blev fuldendt i 1892 efter 8 års arbejde, en enkeltsporet linie, Congos „livslinie“. Før banen blev bygget, måtte al transport mellem Matadi og det indre af landet foregå til fods, og alle varer *bæres* på sorte krushårede hoveder langs floden op og ned ad bjergskråningerne, fordi floden på grund af vandfald og katarakter er ufarbar hele vejen fra Matadi til Leopoldville, 400 km, i stærkt couperet terræn, befængt med malaria, en næsten overmenneskelig præstation. Ved den gamle landevej, ved Mpozo-floden (en biflod til Congo) står der et monument, en bronzeskulptur, for disse sorte bærere. Allerede nu er monumentet næsten overvokset med græs, og det vil sikkert blive glemt, for der er anlagt en ny, fin asfalteret vej med en bred bro over Mpozo. Derved gøres vejen 5 km kortere, men bærerne går i glemmebogen. Det ny Congo interesserer sig ikke for fortiden.

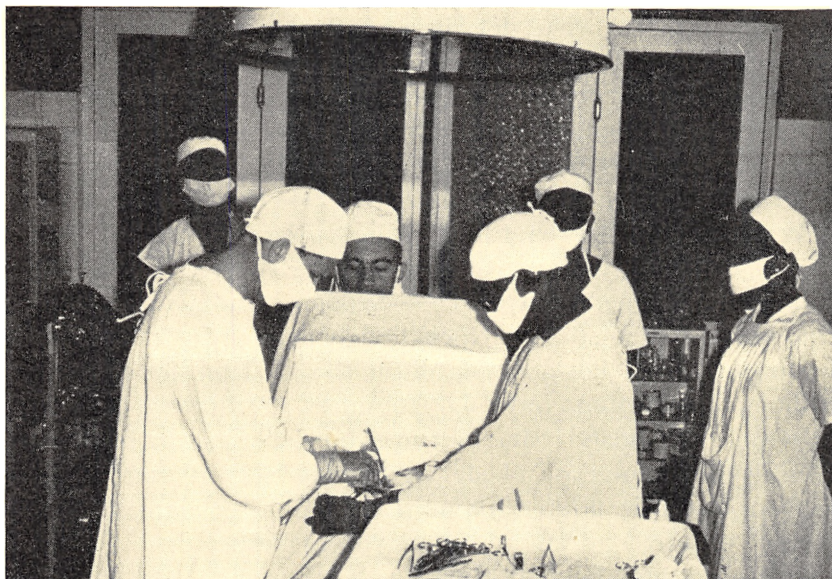
Fra Leopoldville og videre ind i Congo-bækkenet foregår al transport ad floden. De kendte fladbundede floddampere kan på 10 dage sejle til Stanleyville.

Banelinien har man tildels måttet sprænge ud i krystalbjergenes hårde granit, og det fortælles, at bygningen af banen har kostet en sort mand for hver svelle og en hvid mand for hver km, mere af malaria end af ulykkestilfælde.

De nævnte tal giver måske lidt begreb om afstandene i Congo. Dette land, hvis grænser er politiske uden hensyn til befolkningen og stammernes traditionsbestemte territorier, er på størrelse med Europa, måske minus den pyrenæiske halvø, hvilket igen betyder (eksempelvis), at Matadi i vest ligger lige så langt fra Usumbura i Urundi mod øst og Elisabethville i Katanga mod syd, som København ligger fra hhv. Moskva og Athen.

Matadi er delt op i et forretningskvarter nær havnen, et villakvarter omkring dette og ud langs floden, og den tætbefolkede indfødte bydel bestående af små lerklinede huse og snævre gader op ad bjergskråningerne, således at byen ligger i en gryde mellem klipperne. Stedet er også et af de varmeste i Congo. Vor 3-måneders periode faldt i regntiden, hvor dagtemperaturen lå på 35°—40° C., og nattemp. omkring de 30°.

Vi ankom til Hotel Metropole ved middagstid, fik anvist værelser og spiste lunch. Efter siesta begav vi os ved kl. 15-tiden de 5 km uden for byen til hospitalet sammen med det hold, som vi skulle afløse. Hospitalet har ca. 400 sengepladser, fordelt på 8 pavilloner. Desuden „klinikken“, det tidligere europæerhospital med ene- og 2-sengsstuer, der nu anvendes til FN-soldater, sømænd og de mere bemidlede Congolesere. Bygningerne er lave, højst 2 etager, nogle ret primitive, andre mere veludstyrede, alt bygget af Belgierne. Operationsstuerne er bygget sidst, de

Fra operationsstuen. Dr. Glahn opererer, Joseph assisterer, dr. Behrendt bedøver.

er absolut tidssvarende, og udstyret på højde med, hvad man kan finde i et mindre dansk gennemsnitssygehus. Der er et lille laboratorium, som er uhyre primitivt, pånær mikroskoperne, som er tip-top. Endelig er der et røntgenanlæg med en rimelig ydeevne.

Siden dr. Raft og hans hold havde forladt Matadi, var hospitalet blevet passet af skiftende læger af forskellig, — fortrinsvis skandinavisk — nationalitet. Gennemgående havde bemanningen været for ringe til, at der havde kunnet føres fuld kontrol med alle afsnit. Megen slendrian havde vundet indpas på de ca. 2 mdr., og vor første opgave var at få ryddet op i alt dette. Kostbart udstyr var blevet vanrøgtet, og især var laboratoriepersonalet præget af en enestående ligegyldighed.

Men meget af dette erfarede vi os til efterhånden, idet dr. Lachmann, som ved vor ankomst var eneste kirurg på stedet, kun havde været der en ugestid. Meget kunne han ikke oplyse, men han kendte de fleste patienter, som var under behandling, og hospitalets arbejdsgang kendte han også i store træk. Ved sin ankomst havde han efter forgængerens overtaget et „problembar“, en kvinde, om hvem der kun kunne fremskaffes få og — som det viste sig — direkte vildledende oplysninger om det hidtidige sygdomsforløb. Denne ca. 40-årige kvinde viste sig efter få timers observation at have symptomer på en acut udbredt bughindebetændelse — varighed og oprindelse ukendt — så vi allerede den første aften i Matadi var nødt til at operere på de slettest mulige vilkår. Det tog mere end 1½ time at få fat på operationsafdelingens personale, og da de en-

delig ankom, 2 mand, viste det sig, at iltflaskerne til narcoseapparatet var tomme, og nye flasker kunne ikke fremskaffes.

Behrendt måtte så skyndsomst flikke et apparatur sammen efter de forhåndenværende søms princip, altimens kvindens tilstand hastigt forringedes. Vi opererede så, uden blod til transfusion, uden ilt — kun med atmosfærisk luft til dækning af patientens stærkt forøgede iltbehov — på chokeret patient, kort sagt med en helt urimeligt forøget risiko. Kun risikoen ved ikke at operere var større. Det viste sig, at hendes bughindebetændelse stammede fra en fremskreden blindtarmsbetændelse, og hele bughulen flød med pus. Operationen gennemførtes meget hurtigt og planmæssigt, men det gik, som det måtte gå. Hun døde $\frac{1}{2}$ time efter operationens afslutning, først og fremmest af iltmangel. Hun kunne være hjerget, hvis udstyret havde været i orden. Det var barsk anskuelserundervisning i følgerne af slet vedligeholdelse af materiellet, og vi sendte længselsfulde tanker hjem til det effektive danske sygehusvæsen, som vi mindre end en uge før havde forladt.

Da dødsfaldet blev bekendtgjort for de pårørende, som havde samlet sig ude i mørket, kom de letbevægelige sorte i affekt. Vi, som hjemmefra er vant til mere stilfærdige demonstrationer af sorg, oplevede nu den ubeherskede hylen og skrigen, sønderriven af tøj, trillen sig rundt på jorden og hiden i græsrabatten, som vi senere hen skulle erfare er det normale udslag af sorg over en slægtnings bortgang. Størstedelen af hylერიet hidrører i første omgang fra ægte, dyb sorg, men senere er det nok lige så meget traditionsbestemt — den direkte oprindelse til de professionelle grædekoner.

Imidlertid havde vi aldrig før været ude for et sådant spektakel, og vi var fuldt overbevist om, at vi nu skulle klynges op i den nærmeste palme. Sådant set ville det jo også være den primitivt-logiske følgeslutning, at vi med operationen havde slået hende ihjel. Vi var alt andet end kry ved situationen, men — og det viste sig at være noget karakteristisk — ingen bebrejdede os nogen fejlslagen behandling, hverken nu eller siden. Hvilket igen betyder, at den patient, som henvendte sig til os, havde gjort op med sig selv, at den hvide mands kunst var bedre end heksedoktorens, at henvendelsen m.a.o. i sig selv er en tillidsserklæring, ved hvilken intet kan rokke.

Således forløb vor første dag i Matadi, og enhver vil vel indrømme, at begivenhederne så afgjort berettigede til en hjertestyrkning, hvilken vi — hjemkommen til hotellet — ikke tøvede med at indtage i form af en god stiv whisky med masser af sodavand, da vor væskebalance var stærkt forskudt til den tørre side.

I de kommende dage fik vi efterhånden bragt arbejdet under kontrol. Behrendt arbejdede en hel uge igennem med skruetrækker og svensk-

Fra hospitalsterrænet; besøgende og en elev.

nogle for at få narcoseapparatet i brugbar stand. Ventilene var tildels rustet sammen, og på iltflaskerne var haner og reductionsventiler smurt med olie (hvilket medfører explosionsfare). Alt måtte skilles ad, renses og samles igen — et held, at han besad et så solidt kendskab til apparatet. På sengeafsnittene gik det nogenlunde. Albrechtsen og jeg opererede på skift og delte ligeledes stuegangen på de kirurgiske og gynækologiske afsnit, og på fødestue og barselgang. Hastrup tog sig af de medicinske mands- og kvindepavilloner samt tuberkulosepavillonen. Søgaard passede børnene, „klinikken“ og visitationen. Im. Christensen var til at begynde med allestedsnærværende. Med undtagelse af Søgaard var ingen af os særlig stive i det franske, og det var os til megen hjælp at have ham med som tolk. Senere, da vi havde lært at betjene os af det ret primitive „pidgin-fransk“ iblandet enkelte ord på „Kikongo“, tog han fat på at reorganisere laboratoriet, hvor man ikke tog det så nøje med, om prøverne blev forbyttet.

Vore medarbejdere på hospitalet var alle sorte på nær 3 katolske søstre, der boede i et hus ved siden af „klinikken“. Den ældste af søstrene, la mère, beskæftigede sig udelukkende med undervisningen af de 12 elever, nogle kvikke og søde 15-årige piger. Een søster var jordemoder og den tredje ledede børneafdelingen. Sygeplejepersonalet kaldtes „infirmiers“ og var for størstedelen mandligt. Dog havde vi nogle sorte „accoucheuses“, fødselshjælpersker. De bistod ved normale fødsler, men kunne ikke klare komplikationerne. En særlig plads i vore hjerter fik en ældre

„alt-mulig-kone“, kaldet Kaka-mama (kaka — gammel). Hun hjalp til på den ugentlige gynækologiske poliklinik, i køkkenet, vaskeriet og på afdelingerne, hvor det tiltrængtes. Hendes djærve humør var meget smittende, og hun var savnet af os alle, da hun en overgang var bortrejst. Da hun kom tilbage, var hendes humør totalt forsvundet i lang tid. Det viste sig, at hendes søn, der som medlem af den Kasavubu-tro del af hæren havde opholdt sig i Stanleyville, var blevet fanget af Gizengasoldater, havde fået begge hænder hugget af og derefter dræbt.

På hver pavillon var der sædvanligvis 3 infirmiers, 1 afdelingsleder med 2 assistenter. Der var kontorpersonale og endelig Monsieur Léon, der fungerede som hospitalsdirektør. Han var egentlig assistant medical, en mand med $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ lægeuddannelse, hvoraf der findes en del i Congo. Mange af dem er nu i Frankrig eller Belgien, bl. a. også Léon, for at fuldende uddannelsen, så de i løbet af 2—3 år kan vende tilbage til Congo som rigtige læger. I øjeblikket findes der, så vidt jeg ved, kun 2 færdiguddannede indfødte læger i hele Congo, og de er netop i sommer blevet færdige fra universitetshospitalet i Leo.

På operationsstuen arbejdede Pedro, som havde bedøvelse og instrumenter at tage vare på, Joseph, som assisterede ved operationer, og som selv kunne påtage sig at sy sår sammen og operere brok, Rachel, den eneste kvinde på operationsstuen, 18 år, sød og dygtig, samt endnu et par mænd og en elev. Kaka-Joseph tog sig af røntgenafdelingen. Han tog brugbare billeder, havde et vist begrænset kendskab til diagnostik og kunne selv behandle knoglebrud i begrænset omfang.

Det ville have været en kolossal hjælp for os, hvis vi — som dr. Rafts hold — havde haft et par danske sygeplejersker med, men forholdene i Congo var for ustabile til, at man vovede at sende kvindeligt europæisk personel derned.

Vore indkvarteringsforhold var udmærkede. Vi boede og spiste på Hotel Metropole, vi havde gode værelser med bad, altan og air-condition, d.v.s. en lufthløser, der afkøler luften, så temperaturen i værelset kunne bringes ned på 25° .

Vi overtog fra vore forgængere et FN-køretøj, en næsten ny Peugeot Station Car. Vi havde 5 km til hospitalet, mest op ad bakke. Benzinen betaltes af FN. Med denne bil klarede vi transporten de første dage, senere „organiserede“ vi i Leo endnu en bil, en Jeep Station Car (skænket af UNICEF) som vi forsynede med røde kors.

På hospitalet fandtes en vis ret velorganiseret arbejdsgang, som formentlig er fortsat uændret fra Belgiernes tid. Patienter, som søgte hospitalet — enten på egen hånd eller henvist fra de forskellige „dispensaires“ i byen — skulle først gennem visitationen, hvor vi havde en særdeles dygtig og velbegavet Congoleser, Thomas, til at forestå sorteringen

af patienterne. Nogle skulle indlægges, andre til undersøgelse eller ambulans behandling. Det, han ikke selv kunne klare, blev gemt til Søgaard, som daglig havde en times visitationsarbejde.

Vi startede kl. 8 om morgenen med en røntgenkonference med Kaka-Joseph. Denne konference blev indført af os, idet vi jævnlige var ude for, at patienter med benbrud allerede var behandlet og indgipset af Kaka, f. ex. mens vi opererede, og derfor ikke set af os inden behandlingen. Vi anede derfor ikke, hvad der fandtes under gipsen, og det kunne tage flere dage, inden røntgenbillederne, trods idelige anmodninger, kom ud på afdelingen. Ved konferencen demonstrerede Kaka-Joseph gårdsdagens høst af billeder, og vi diskuterede så fundene til glæde for alle parter.

Efter konferencen gik vi hver til sit, kirurgerne til operationsarbejdet og medicinerne ud på deres afsnit, hvor en daglig fast turnus var etableret, så alle pavilloner blev betjent med regelmæssig stuegang.

Foruden de sygdomme, vi er vant til hjemmefra — sukkersyge, hjertelidelser og mere eller mindre banale infectionssygdomme, var der talrige lidelser, som vi aldrig før havde set. Malaria var det første, vi blev præsenteret for. Den er så udbredt, at vi måtte regne med, at alle patienter var i større eller mindre grad inficeret. Det forebyggende arbejde med sprøjtning af vandhuller, grøfter og kloaker med insektdræbende midler, som Belgierne havde etableret, var næsten gået i stå, og selv i Leopoldville, hvor malaria i flere år havde været udryddet, optrådte malariamyggen — anopheles — atter i stort tal. Selv blev vi naturligvis stukket mange gange, men vi overholdt strengt vor profylaxe — den regelmæssige forebyggende dosis af et af de moderne, meget effektive anti-malariamidler, så vi slap alle for denne sygdom. (Jeg kunne derimod konstatere kort efter hjemkomsten, at jeg havde fået spolorm — de er udryddet nu). Anopheles er iøvrigt en ganske lille myg, den stikker omkring solnedgang, den kommer og forsvinder igen uden en lyd, og dens stik efterlader kun en lille rød prik, som næsten ikke klør.

Der var talrige andre parasit-sygdomme — indvoldsorm, filaria (som bl. a. er årsag til elephantiasis), en smule bilharzia og nogle få tilfælde af sovesyge. Spædbarnsinfectioner var meget hyppige, og den uhyggelige og meget farlige stivkrampe hos spædbørn — en følge af slet gennemført renlighed og navleinfection — havde vi ikke så få tilfælde af. Det lykkedes iøvrigt at redde ca. halvdelen af disse stivkrampebørn, et meget fint resultat under de givne omstændigheder. Også lepra — spedalskhed — stiftede vi bekendtskab med. Den utilstrækkelige laboratoriehjælp medførte desuden vanskeligheder, også når det gjaldt at behandle velkendte sygdomme — sukkersyge f. ex. Men Hastrup førte dog

en patient igennem, hun indlagdes dybt bevidstløs af sukkersyge-coma. Uden laboratorieundersøgelser er det noget af en bedrift.

De kirurgiske lidelser omfattede for størstedelen velkendte ting. Brok, især lyskebrok, er uhyre almindeligt. Vi opererede ugentligt 6—8 brok, et nyttigt arbejde, idet de store afstande mellem hospitalerne medførte, at patienterne, hvis brok blev indeklemmt ude i landsbyerne, kom så sent til behandling, at der allerede var indtrådt komplikationer. Ved operation af indeklemmt brok var det reglen, at vi måtte fjerne større eller mindre stykker af tyndtarmen, som på grund af afbrudt blodforsyning var angrebet af koldbrand. Congoleserne var selv klar over dette, hvorfor de i stort tal søgte behandling af deres brok, før kalamiteterne optrådte.

Trafikulykker forekommer i stadigt stigende omfang, ikke på grund af trafikintensiteten — man kan køre i timevis i landet uden at træffe andre køretøjer — men fordi vognparkens mekaniske tilstand er hårdrejsende. Defekte bremses, døre, der ikke kan lukkes, ratslør på op til 180°, nedslidte dæk er reglen snarere end undtagelsen, og når dertil kommer, at chaufføren ikke sjældent har fyldt sig med øl og palmevin, kan det ikke undre, at ulykkerne kan antage uhyrlige dimensioner. Som f. ex. den søndag, da hele Matadi fejrede indsættelsen af en kardinal — en congoleser — for Leopoldville-provinsen, i hvilken anledning Kasavubu hædrede hyen med et besøg. Der var næppe en ædru Congoleser i Matadi, og hen på eftermiddagen væltede en lastbil med 40 mennesker på ladet ned ad en klippeskrænt. 2 dræbtes på stedet, 3 døde på hospitalet af deres hjernelæsioner, og mange svært skadede patienter måtte tilbringe lang tid efter ulykkestilfældet på hospitalet. Ialt blev på een gang indlagt 25 mennesker, og først langt over midnat blev vi færdige med sorteringsarbejdet og behandlingen af de værst medtagne. Bedre blev det heller ikke af, at operationsstuerne personale også havde fået rigeligt med øl. Næste dag havde alle tømmere, arbejdet gik trægt, og det var ikke muligt at sætte sving i dem — tirsdag måtte alt operationsarbejde aflyses, da ingen havde overkommet at sterilisere overtræk og afdækningsstykker eller gøre instrumenter i stand.

Mærkeligt nok havde Imm. Christensen og jeg samme søndag om formiddagen oplevet en lignende ulykke under et besøg i Boma. En lastbil fuld af børn, som kom fra kirke, væltede i et sving, og mange børn kom til skade.

De åbne knoglebrud med store bløddelslæsioner hørte i det hele taget til vore alvorligste problemer. En enkelt gang var vi nødt til at amputere over knæet — patienten var en kvinde, hvis underben var blevet knust i skoven af en nedfaldende gren, mens hun var i færd med at sanke brænde. En overgang havde vi en hel stue fuld af børn, der var blevet kørt ned.

For kvindernes vedkommende var det først og fremmest underlivs-sygdomme og fødselskomplikationer, som dominerede. Der var megen gonorrhoe, ofte så vidt fremskreden, at penicillinbehandling ikke kunne helbrede sygdommen. Tit måtte der operation til, og sjældent har jeg set så voldsomt angrebne underlivsorganer. Vi fandt også kæmpemæssige underlivssvulster og ondartede svulster udgået fra levervæv — noget meget sjældent i Europa. Derimod er galdesten noget, der slet og ret ikke findes, og blindtarmsbetændelse er sjældent — omend det sagdes at frekvensen er stigende. Cancer er i de fleste af sine former også ret sjældent forekommende, og de få, vi fik til behandling, var næsten uden undtagelse i håbløst fremskredet stadium. Et sygdomsbillede, vi var ganske ukendt med, var de store bylder i muskulaturen og tropesårene. Byldeerne var taknemmelige at behandle, de helede, blot man fik dem tømt gennem et ordentligt indsnit og dræneret. Tropesårene krævede oftest transplantation af hud.

Visse indgreb skulle helst undgås, først og fremmest fjernelse af livmoderen. I hvert fald skulle et familieråd først tage stilling til sagen. En kvinde i den kønsmodne alder skulle være menstrueret, dersom hun da ikke var gravid. Ellers kunne hun risikere at blive udstødt af det gode selskab, og i alt fald kunne manden, som i sin tid havde købt hende i dyre domme, gøre krav på erstatning hos faderen, da hun jo nu ikke — som enhver kunne se — var i stand til at få børn. Det er eftertragtelser-værdigt at få mange børn, målet i ethvert ægteskab er at få dusinet fuldt. Men mange kvinder er på grund af underlivslidelser sterile, og spædbarnsdødeligheden enorm. Ofte traf man kvinder, som havde født 8—10 børn, men kun 2—3 havde overlevet deres første fødselsdag.

Acute operationer kunne volde vanskeligheder, dersom de måtte foretages uden for den almindelige daglige arbejdstid. Personalet skulle hentes oppe fra den indfødte by, sommetider var de ikke hjemme, chaufføren på den lille lastbil, der skulle hente dem, kunne være fuld, eller bilen tom for benzin. Mere end een gang måtte vi selv stille an til operation, fordi det hastede, men det var nu ikke så besværligt, da vi først havde fundet ud af, hvor sagerne var at finde. Vi har oplevet at sætte sidste sting i huden samtidig med, at Pedro og Joseph kom ind ad døren.

Observation af dårlige patienter om natten kunne på grund af manglen på personale ikke gennemføres. Der var siger og skriver 2 infirmiers på vagt om natten til at overvåge 400 patienter. Nærmeste pårørende vågede så over patienten, og familiens børn lå og sov under sengen og rundt om på gulvet. Sædvanligvis gennemførte vi en natstuegang ved 22—23 tiden for at tilse dårlige og ny-opererede, men herudover blev vi sjældent tilkaldt om natten. Lykkeligvis, da meget natarbejde ville have

spoleret vort helbred aldeles. I forvejen var varmen en alvorlig belastning af arbejdsvejen, tilmed da vi havde vanskeligheder af forskellig art at slås med — almindelig slendrian og forsømmelighed fra visse af de sorte medarbejders side, og svigtende forsyninger som de væsentligste. Bl. a. måtte jeg gennem 3 uger trække tov med incompetente toldere om en skibsladning medicinalvarer, som jeg ikke kunne få ind på grund af de såkaldte myndigheders indbyrdes competencestridigheder. For så at opdage, at hele ladningen ved en fejltagelse fra „Otraco“s side var sendt til Leo.

Ved middagstid hvilede arbejdet. Vi gik alle til lunch, hvorefter vi på grund af middagheden holdt siesta til kl. 15. Om eftermiddagen gik vi alle stuegang, kirurgerne lagde operationsprogram for den følgende dag, og ved 17-tiden var dagarbejdet slut.

Politisk var situationen speget. Ved vor ankomst til Leo var Lumumba netop flyttet ad luftvejen fra Thysville — Mobutus hovedkvarter midtvejs mellem Leopoldville og Matadi — til Elisabethville i Katanga, idet man frygtede uroligheder i Thysville i forbindelse med forsøg på at befri Lumumba fra fangenskab. Senere blev Lumumba som bekendt myrdet af sine politiske modstandere. Der var en dyb kløft mellem Kasavubus regering i Leopoldville og Lumumbas efterfølger, Gizenga, i Stanleyville. I Katanga havde Tshombe proklameret provinsens løsrivelse fra det øvrige Congo, støttet af Belgierne. Dette var — og er — katastrofalt for hele landets økonomi, som for en væsentlig del er baseret på Katangas uhyre rigdomme på mineraler. I december 1961, da disse linier skrives, er situationen stort set uændret, om ikke yderligere tilspidset, med åben krig mellem Katanga og FN.

Det uroligste område i januar 1961 var Kiwu-distriktet i øst, hvor Lumumba-tropper huserede. De europæiske lægehold, som var stationeret der, havde svært ved at få arbejdsro på grund af idelige arrestationer, og fulde soldater — forlød det — havde ødelagt det berømte dyrereservat „Albert Park“ ved at beskyde dyrene med automatvåben.

Leopoldville-provinsen var på det tidspunkt det roligste hjørne. Et stort kontingent marokkanske FN-tropper var stationeret i Matadi. Det var veltrænede soldater under kompetent ledelse, der ikke tålte nogen form for vrøvl, tilmed fransktalende og således i stand til at forhandle sig til rette med byens administration under ledelse af en fhv. bankfunktionær ved navn Konde. Congolesiske tropper, det tidligere „Force Publique“, nu „Armée Nationale Congolaise“, var også stationeret i byen, og der var også en stor politistyrke. Magen til udisciplineret bande bøller skulle man lede længe efter. Oven i købet havde de fået deres våben igen efter midlertidigt at have været afvæbnet af FN-styrken. Disse soldater var nok den alvorligste trussel mod ro og orden i Matadi. De ene-

ste nogenlunde disciplinerede congolesiske tropper var medlemmerne af militærpolitiet.

Foruden Marokkanerne var der 9 Canadiere, signaltropper, som havde etableret sig med en radio- og fjernskriverstation i et stort hus tæt ved Congolesernes militærlejr. FN's „Movement Control“ varetoges af den danske kaptajn Jørgen Fenger og 4 sergenter, og endelig var der en helikoptertjeneste, som besørgedes af svenske og en enkelt norsk pilot. Vi var således en stor skandinavisk koloni, som under de fremmede forhold havde megen fornøjelse af hinandens selskab.

I denne nogenlunde stabile atmosfære gik de første 6 uger. Vi havde fået arbejdet i ret faste rammer, og der var også tid til rekreative sysler. Efter afslutningen af dagens arbejde kl. 17—17,30 plejede vi at mødes på min altan for over et glas sodavand at drøfte dagens hændelser og planlægge morgendagens arbejde. Så tog vi bad og klædte om, så vi kunne mødes igen til middag kl. 19. Efter middag kunne vi enten sludre over en whisky, oftest på min altan, som var stor nok til at rumme os alle og derfor det naturlige mødested, eller skrive breve. Det gjaldt om at have posten klar, når der 2 gange ugentlig var fly-forbindelse med Leo. Jeg havde desuden dagbog og operationsstatistik at føre og rapporter til Dansk Røde Kors. Et par gange om ugen kunne vi „gå i biografen“ hos Canadierne. Gennem deres velfærdsorganisation fik de tilsendt film, som de foreviste på et improviseret lærred ude i det fri. Så sad vi — gerne med et glas øl — under stjernehimlen i det man med en malende floskel kalder den fløjlsbløde tropenat og så på gamle amerikanske film af vekslende kvalitet, men hyggeligt var det altid.

Det var regntid, d.v.s. tropisk sommer. Overalt var der en frodighed med mandshøjt grønt græs i bushen, blomstrende Hibiscustræer, Acacier og Bougainvillea og en masse planter, jeg ikke kender. Oftest var det solskin med klar luft og drivende skyer, men hver 2—3 dag fik vi enten dagregn eller et tropisk uvejr, som gerne averterede sit komme med en kraftig blæst. Så flammede lynene og tordenen rullede mellem bjergene. Til tider lynede det horisonten rundt med et lyn hvert andet sekund. Og så regnen. I stive, tætte stråler høvlede det ned, så man næppe kunne se 50 m frem. Vandet fossede i de dybe cementerede render langs gaderne, og jordvejene i bushen blev et ankeldybt ælte. At køre bil på disse veje nødvendiggjorde næsten en jeep, som med sit 4-hjuls træk kunne gå gennem pløret, der var smattet som grøn sæbe, hvor andre biler kunne blive tvunget til at give op. Men mellem byerne nåede vejene at tørre så meget, at de blev farbare, og lørdag — som var halv fridag — og søndag kunne vi skiftes til at køre ud at se os lidt om. Imm. Christensen og jeg var som før nævnt i Boma for at hilse på Lachmann og Beyer, og for at aflevere en jeep, som vi havde hentet til dem i

Leo. I Boma er der et splinternyt og meget moderne hospital, det nyeste i Congo. Den ældste kirke i Congo findes også i Boma; det er en lille hvidkalket bygning med spir, alt bygget af tynde jernplader. Desuden er der et mægtigt hult Bao-Bab-træ, hvori Stanley har overnattet. Hans navn og datoen er skåret i træets bark.

Vi var en lille tur nede i Noqui lige på den anden side af grænsen til Angola. Det var ikke meget, vi så af denne portugisiske koloni, som nu på sørgelig måde er kommet i søgelyset. Men vi fik ikke fornemmelsen af, at forholdene var så velordnede, som Congo tydeligvis har været i Belgiernes tid. Hvad vi så, var mestendels noget svineri.

Søgaard og Albrechtsen var på en 2-dages tur i Leo, hvor de udførte den bedrift at „organisere“ de to jeeps og at skaffe et stort reservelager af medicinalvarer fra Røde Kors depotet. Vi kunne ikke risikere at mangle antibiotica — især penicillin — eller anti-malaria midler.

En anden gang kørte vi til Kempese, en by 170 km øst for Matadi på vejen til Leo. Her er der et stort missionshospital, som drives af svenske, engelske og amerikanske missionselskaber i forening. Vi blev meget betaget af det arbejde, som udføres her. Trofast, uselvisk, dygtigt arbejdes der, og der uddannes både infirmiers og accoucheuses. Rachel havde forøvrigt fået sin uddannelse i Kempese. Det mest bemærkelsesværdige ved hospitalet er iøvrigt den ortopædiske service, der bydes. Den engelske kirurg, dr. Wilson, har med indfødt hjælp alene i løbet af nogle år skabt noget enestående. Der mangler intet, hverken bandageri, skomageri, træningsværksteder eller fysioterapi. Jeg vover næsten at kalde hans arbejde med polioramte børn mirakuløst.

På nordsiden af floden, ikke langt fra Matadi, ligger der et lille hus, som er bygget af Stanley som depot. Dette hus var målet for en udflugt, som jeg dog ikke deltog i — det var min tur at holde vagt. På denne tur havde man lejlighed til at sejle i en indfødt båd — den århundredgamle udhulede træstamme, som de indfødte har en formidabel øvelse i at manøvrere på floden.

Vi har besøgt landsbyer og snakket med folk. Vort særlige arbejde gjorde os fredede i klasse A overalt, og næsten alle steder vidste de, hvem vi var. Jungletrommen i bogstaveligste forstand findes ikke mere i et så relativt civiliseret område som Bas Congo, men de indfødte har et effektivt communicationssystem, som ingen udenforstående får noget nærmere kendskab til.

I 1485 sejlede en portugisisk Caravel, ført af kaptajn Diego Cao, op ad Congofloden. Han sejlede så langt, han kunne, til den første katarakt hindrede videre fremtrængen. På dette sted huggede han en meddelelse ind i klippevæggen, og denne meddelelse findes den dag i dag. Vi tog os for at se stedet en søndag eftermiddag, og vi tog 2 boys fra hotellet med

os som stedkendte. Det blev en uforglemmelig tur. Der er kun ca. 25 km derud, først ad landevejen mod Leo, derefter op i bjergene gennem en stor landsby, Pala-Bala, videre ud i bushen ad veje, som stedvis er overgroet med elefantgræs. Her fik vi virkelig et indtryk af de fantastiske landskabelige skønheder, som Afrika kan byde på. Udsigten over floden og bjergene er eventyrlig. Vi kunne køre helt ud til det „promontoire“, som bærer indskriften, men så var der 350 m fald ned til floden. Vi gik ad en smal sti i græsset — uden at træffe på slanger undervejs — og nåede til sidst ned ad den stejle bjergvæg. Inskriptionerne blev behørigt fotograferet, nogle indfødte fiskere dernede var interesserede tilskuere. Vi udvekslede den gængse hilsen „Bote“, der vist betyder fred, og efter et kort hvil begyndte vi opstigningen. Det var med et mildt ord anstrengende. Solen bagte ubarmhjertigt på klippen, som kastede varmen tilbage. Aldrig i mit liv har jeg svedt sådan, og kun med opbydelsen af al min viljekraft lykkedes det mig at gennemføre turen. Til sidst svedte jeg koldsved af udmattelse. Imm. måtte have hjælp af de to boys, den ene halede, den anden skubbede bagpå. Den aften blev der drukket mindst dobbelt så meget sodavand, som ellers.

Matadis havn anløbes af mange nationers skibe, også danske. A. P. Møller og Dansk-Fransk er regelmæssige gæster, og da vi fra vore altaner havde udsigt over floden og havnen, var vi altid med det samme klar over, når der var danske skibe inde. Den glæde, man føler, når man under så fremmedartede forhold ser Danebrog vifte for aftenbrisen på et skib, der damper op ad floden, er noget ganske særligt. Første gang, vi oplevede det, var ca. 10 dage efter vor ankomst; vi sad på altanen efter dagens arbejde, da M/S Congo fra Dansk-Fransk gik til kaj. Vi sloges om Søgaards kikkert, og efter middag drog vi alle ned for at hilse på. Det blev optakten til mange senere besøg på de danske skibe, og vi mødte altid en enestående gæstfrihed. Ikke alene kunne vi sende telegrammer hjem via Lyngby Radio og købe billig tobak og whisky, vi blev også inviteret til gilde om bord, måltider, hvor intet manglede i en god dansk frokost — det store, kolde, usandsynlige med alt tilbehør, middag med rødvin, og frem for alt: Mødet med landsmænd, der er med til at gøre Danmark større.

Sidst i februar afrejste Marokkanerne, og i stedet kom et lille kontingent på 140 sudanesiske FN-soldater, sorte som Congoleserne selv, hvilket viste sig at være et misgreb. Det var mere, end Congoleserne ville finde sig i, da de mere betragtede FN-tropperne som besættelsesstyrker end som en hjælp til at opretholde ro og orden. Skulle de nu lade sig byde at blive kommanderet omkring af folk, der var afrikanere, som de selv? Respekten for den hvide mand sidder stadig så dybt i dem, at de uden tvivl havde fundet sig i irske eller svenske tropper. Denne formod-

ning støttes af den omstændighed, at selvom Canadierne senere blev taget til fange, blev de ikke forulempet, og hverken de danske eller de svenske FN-folk blev udsat for overlast.

Der indkaldtes en masse mandskab til tjeneste i Armée Nationale Congolaise; der var gærende uro i byen, og ude på hospitalet sladrede man åbenlyst, så vi var ikke uforberedt på balladen.

Fredag d. 3. marts havde Søgaard og jeg været i Songololo med helikopter for at tilse et dispensaire — en poliklinik med nogle få sengepladser, der passes af en infirmier eller en assistant medical — og var hjemme igen ved middagstid. Efter middag fløj svenskerne til Boma i et eller andet ærinde med begge helikoptere, men kom ikke hjem fra denne tur, og telefonforbindelsen til Boma, såvel som færgefarten over floden, var afbrudt.

Jeg kan her indskyde, at vort arbejdsområde omfattede 3 dispensaires, i Seke Banza og Ingga nord for floden og Songololo på vejen til Leo. Vi besøgte disse pladser en gang om ugen pr. helikopter for at tilse patienter og eventuelt foranledige overflyttet dem, der trængte til kirurgisk eller specialiseret medicinsk behandling. Der var 2 små Bell helikoptere stationeret på en bakketop tæt ved hospitalet, de ligner nærmest store sæbebobler med hale af stålrør, og at flyve i dem er noget af et eventyr. Vi skiftedes til at flyve disse ture, 2 ad gangen, og man kan godt blive forfalden til at flyve i helikopter, så smukt er det. Desværre fik vi ikke gennemført så mange ture; først var den ene helikopter havareret, og da der altid *skal* være 2, der flyver sammen, måtte vi vente til der langt om længe kom en erstatning for den ødelagte maskine. Så fløj vi igen nogle ture, men efter urolighederne måtte disse besøg indstilles helt, da alt FN-personel havde forladt Matadi.

Lørdag morgen d. 4. marts gærede uroen i byen. Vi havde som sædvanligt været på hospitalet og var hjemme på hotellet lidt før kl. 12 med den ene bil. Hastrup og Søgaard var lidt forsinket og var stadig på hospitalet, da skydningen begyndte. I et nu var hotellet som blæst for boys, og tætte skarer af indfødte løb skrålende fra deres arbejde på havnen og baneterrænet op gennem byen hjemefter, ude af sig selv af skræk. Det var Canadiernes hus, som blev beskudt med morterild, anti-tankgranater (heldigvis kun panserbrydende, ikke explosive) og maskingeværer, idet Congoleserne vel meget logisk ræsonnerede, at det først gjaldt om at sætte radiostationen ud af spillet. Deres skydefærdighed var dog yderst ringe, og Leopoldville vidste besked pr. telex i løbet af få sekunder. Også Sudaneseerne havde radioforbindelse med Leo, og endelig var der et belgisk skib, „Elisabethville“, som omgående rundkastede meddelelsen. I løbet af ganske kort tid var hele verden klar over, at der var ballade i Matadi. På hotellet stod vi i næsten 3 timer i telefonisk forbin-

delse med Canadierne, som var gået i dækning på gulvet med madrasser over sig. En sudanesiske vagtpost var straks blevet dræbt og en anden såret, men indtil videre var Canadierne uskadt.

Det lykkedes for Fenger at få forbindelse med den congolesiske militærlejr pr. telefon, og med administratoren, Konde, som mellemmand traf man aftale om en forhandling i administrationsbygningen „territoire“, lige over for hotellet. Fenger, den norske løjtnant Hammer, Imm. Christensen og hoteldirektøren, en østriger ved navn Teufl, gik derover, og lidt efter ankom en jeep med hvidt flag på køleren og nogle congolesiske officerer. Skydningen var indstillet. Tilbage på hotellet var samtlige gæster, incl. de danske sergenter, som havde fundet deres maskinpistoler frem. Man var ikke til sinds at inklade congolesiske soldater godvilligt. Der var også en amerikansk commander Burns, som bistod FN ved transporter og indklarerer af forsyninger til hungerområderne. Vi forsynede os selv med mad, så godt vi kunne, der var rigeligt med drikkevarer, både øl og sodavand, og i køkkenet stod alt til den lunch, der ikke blev serveret. At vi ikke for altid mistede appetitten efter besøgene i køkkenet, er nok lidt gådefuldt, men er man sulten, er man ikke så sart, og under alle omstændigheder er det godt at gnave hønselår, spise brød og drikke øl til. Teufl og hans kone sled som bæster, for at alle kunne blive mætte, og dåsemad var der et pænt lager af.

Ved 15-tiden — da forhandlingen netop var begyndt — kørte vi til Canadiernes hus for at hente den sårede sudanesiske til behandling. Nogle træffere havde de fået ind — radioen og telefonen var ødelagt, murbrokker og glasskår flød overalt, og der var store huller i murene. Men Canadierne var alle uskadt. Vi tog den sårede mand med i jeepen op på hospitalet. Hastrup og Søgaard var der stadig, de havde haft nogle mindre skader at se til, og en civil mand og en skolepige var bragt ind døde, ramt af vildfarne kugler. Mens vi behandlede sudanesiske og forskellige andre mindre sår, startede skyderierne igen. Patienterne var grå af rædsel; alle som een — også dem der lå i stræk med deres brækkede ben — lå under sengene, men derved var der intet at gøre nu.

Henad kl. 18 var der atter stille, vi talte med Burns på hotellet, han meldte alt roligt nede i byen så vi besluttede, at Søgaard og jeg skulle køre først med jeepen for at undersøge, om passagen var fri. Sagen var den, at vejen gik midt mellem FN-lejren, der var indrettet i biografteatret, og den congolesiske lejr, altså på det nærmeste lige i skudlinien, og vi fandt ingen grund til at udsætte os for mere risiko, end højst nødvendigt. Turen forløb fredeligt, vi blev ikke beskydt, og byen var som uddød. Men fra Canadiernes hus viftede congolesiske soldater til os med deres våben. Vi sluttede deraf, at Canadierne måtte være rendt over ende og taget til fange. På hotellet erfarede vi, at Fengers forhandlinger

med den lokale congolesiske kommandant var rendt ud i sandet, efter at skyderiet — ingen ved hvorfor — netop da man skulle til at drøfte realiteter, var begyndt igen. De sorte var grå i ansigterne krøbet ned under bordene, mens Fenger gik for at undersøge, hvor skydningen kom fra. Da han kom ind igen, sad de stadig under bordene, og det nyttede intet, at Fenger prøvede at sparke dem ud derfra. Derefter var Fenger kørt ned til Sudanerne for at få en officer med derfra til ny palaver i Congolesernes lejr, men på vej hertil var hans bil blevet beskudt. Den sudanesiske løjtnant blev såret i armen, men Fenger blev ikke ramt. Jeg talte bagefter i telefonen med Fenger, som efter beskydningen var returneret til FN-lejren. Han oplyste, at der var et par sårede Sudanere, men intet faretruende. Jeg havde også haft kontakt med mine kammerater på hospitalet og bedt dem komme tilbage til hotellet, men besluttede iøvrigt ikke at køre op til Sudanerne, da vi ikke mente at burde udsætte os selv for unødigt risiko. De sårede var forbundet på stedet, Canadiernes hus var i Congolesernes hænder, Fenger var blevet beskudt, og for at komme til hospitalet eller FN-lejren måtte vi passere gennem „ingen mands land“. Der var stadig lidt spredt skydning hist og her. Ved 20-tiden kom resten af Røde Kors holdet hjem med Peugeotten. De havde kørt taxa-kørsel for nogle infirmiers, afleveret nogle i deres hjem i den indfødte by, og hentet nattevagterne. Alt havde været fredeligt under deres passage mellem lejrene. Senere kom også Fenger tilbage til hotellet. Han var kørt ad bagveje og havde heller intet oplevet, men hans bil var gennemhullet. Han var en del bekymret for sit kamera, som lå i handskerummet, hvor en kugle var gået igennem, men ej heller det havde lidt overlast.

Så gik vi til ro, idet der dog blev etableret en vagttjeneste. En enkelt mand med en maskinpistol kunne fra hotellets indvendige svalegang kontrollere hele gården, men natten forløb uden episoder.

Søndag morgen d. 5. marts. Der var siden lørdag eftermiddag lukket for vandet. Det var yderst ubehageligt ikke at kunne vaske sig i andet end sodavand, vores tøj var gennemsvedt, og vi følte os klistrede og usoignerede. Men vi havde da stadig rent tøj at skifte med. Teufl, hans kone og gamle Samba — en ældre boy, som ikke var kommet af sted fra hotellet i tide — havde stablet noget morgenkaffe på benene. Der indløb telefonisk meddelelse om, at Congoleserne havde givet ordre til at opføre sig med skydningen, at en congolesisk minister — indenrigsministeren Delveau, en mulat, hvis far var Belgier — sammen med en canadisk FN major med fly var på vej til forhandling fra Leo. Fenger, som havde overtaget kommandoen, gav ordre til FN styrkerne om heller ikke at skyde. Det var nemlig ganske klart for os alle, at nok var de sudanesiske soldater gode nok, men deres kaptajn og hans næstkommanderende var

totalt uduelige. Også de havde under beskydningen siddet under bordet og rystet og svedt. Ganske vist var der kun 140 mand med lette våben mod Congolesernes ca. 500 mand med morterer og anti-tankkanoner. Men vi kendte alle de congolesiske soldater og deres ledelse. Det er blot en udisciplineret bande, og deres „krig“ havde hidtil kun bestået i at stå i ret sikker afstand og skyde med våben, hvis rækkevidde var „fjendens“ lette maskingeværer overlegen. En forholdsvis lille styrke — som f. ex. de 140 mand — kunne selv uden artilleri have tværet hele den congolesiske lejr ud i en håndvending, hvis de blot havde været veltrænede, veldisciplinerede og med kyndig ledelse.

Men nu var der altså våbenstilstand, og mødet med ministeren skulle finde sted ved middagstid i et stort klublokale oppe i den indfødte by, tæt ved den store katolske kirke. Fenger bad mig deltage som Røde Kors repræsentant, Imm. tog med som tolk for Fenger, og Teufl tog også med. Mødet blev forsinket, da den sudanesiske kaptajn først skulle hentes, og jeg kørte ned efter ham. Deres lejr var som uddød, men snart dukkede de blå hjelme op fra deres stillinger, trods beskydningen var ødelæggelserne ubetydelige. Jeg fik fat på kaptajnen, en fed, frygtsomt svedende mand, og sammen kørte vi op til forhandling. Ikke så snart var vi begyndt, før skyderiet startede igen, tydeligvis var det congolesiske soldater, som — uden tvivl efter aftale og med ministerens billigelse — beskød FN-lejren med det sværeste skyts, de havde. Derefter er det jo umådelig nemt at beskyldte FN for at være kaninen, der begyndte, og ingen kunne jo modbevise påstanden. Man gik let hen over det faktum, at FN-soldaterne ingen svære våben havde. Da den canadiske FN major tilmed ikke var udstyret med nogen bemyndigelse til noget som helst — han var „observatør“ — blev hele forhandlingen et stort svindelnummer, iværksat af regeringen i Leo. At vor antagelse var rigtig bekræftedes senere af Mobutu, som i en lokal avis senere påtog sig det fulde ansvar for aktionen. At Delveau viste sig som noget nær den største kælt-ring, jeg har truffet — løgne og brudte løfter og garantier stod tæt i hans kølvand — gjorde blot billedet komplet. Han forlangte FN ud af Matadi, og derved var der intet at gøre, posten var af FN's ledelse svækket i en sådan grad ved stationeringen af så værdiløse tropper, at man måtte bøje sig for kravene og håbe på, at der kom bedre tropper i stedet. Sagen var jo nemlig den, at FN uden soldater i landets største havneby ikke havde nogen garanti for, at forsyningerne bl. a. til hungerdistrikterne kom de rigtige steder hen. Der er næppe tvivl om, at hele jernbanevogne undervejs til Leo blev koblet fra og indholdet stjålet.

Imidlertid hørte skydningen atter op. Den var startet præcis kl. 12 og holdt lige så pludseligt op kl. 12,15. Man forhandlede videre, og spildte en masse tid med at sætte en skriftlig overenskomst op, efter hvilken FN

kontingentet skulle have frit lejde med toget til Leo, medbringende deres våben og hele udstyr. Alle køretøjer skulle opstaldes under bevogtning, indtil de kunne afhentes af FN. Ingen af disse betingelser blev overholdt af Congoleserne. Da vi kom tilbage til hotellet, vrimlede det med congolesiske soldater, og en hoben Sudanesere sad på gulvet i forhallen, afvæbnet. Hastrup gik omkring og forbandt småsår. Fenger sad og smilede huldsaligt i en rød lænestol, som han straks efter tilbagekomsten havde anbragt sig i. Sergenterne havde ødelagt deres maskinpistoler. Det viste sig, at Sudaneserne havde overgivet sig efter den heftige beskydning og havde søgt tilflugt i hotellet. Da Røde Kors var den eneste institution, som begge parter havde tillid til, var Albrechtsen, Behrendt og Søgaard kørt ud for at bistå ved transporten af de sårede og for at overvåge indsamlingen af våben. Her blev de grundigt taget ved næsen af løgnhalsen Delveau, idet alle våben pludselig forsvandt, stjålet for øjnene af dem. Derimod lykkedes det dem at hindre talrige overgreb over for de værgeløse Sudanesere, der som kreaturer blev skovlet ind i toget. Også FN's køretøjer — med undtagelse af vore biler — blev stjålet og solgt til spotpriser i byen.

Søndag aften dukkede den canadiske kaptajn Bellinger op på hotellet. Han var flygtet, da deres hus blev „stormet“, natten havde han tilbragt i selskab med myrer og andet kryb i en bækravine. Iøvrigt fløj de øvrige canadiere sammen med majoren og de sårede til Leo. Bellinger og Delveau fulgte efter med et andet fly dagen efter.

Således endte „krigen i Matadi“, beskæmmende for FN's ledelse i Congo, hæderfuldt for Fenger og hans folk. Også medlemmer af Røde Kors holdet havde ydet et pænt stykke arbejde. Der var 2 dræbte sudanesere, som angaves at være begravet, men da en delegation fra FN kom for at bjerge ligene, var de ikke at finde. Nogle sagde, de var kastet i floden. Andre hældede mere til den anskuelse, at de var ædt.

De svenske helikopterfolk fik vi også oplysning om. De var blevet arresteret i Boma om fredagen, men atter frigivet søndag morgen. Derefter var de fløjet til FN-basen i Kituna ude ved vestkysten.

De næste 2 dage diskuterede vi indbyrdes, om vi skulle blive i Matadi. Vi havde ingen anden instruks hjemmefra, end at vi skulle handle efter konduite. På den ene side syntes vi ikke om at stikke halen mellem benene, og på den anden side var det umuligt at skønne om, hvorvidt der var tilstrækkelig garanti for vor sikkerhed. Fenger var mest tilbøjelig til at tage os med, idet han havde ordre fra FN's hovedkvarter til at forlade Matadi, såsnart han havde tilendebragt oprydningen på sit kontor. D. 8. marts kom Nørredam og generalkonsul Paludan sammen med et medlem af Røde Kors Komiteen, de Preux, med bil til Matadi for at se til os. De var uhindret kommet igennem på særlige passérkort. Nørre-

dam sagde, at han havde erfaring for, at der sandsynligvis ville blive mere fredeligt uden FN i byen, og hvis vi stak af, ville han bare sende et andet hold. Fenger, Burns og Sergenterne skulle med toget til Leo næste morgen, så vi bestemte os med det samme for at blive og gøre vort arbejde, og så tilbragte vi iøvrigt en hyggelig aften sammen på altanen. Drikkevarer var der ingen mangel på. Ved 23-tiden trak gæsterne sig tilbage, og vi skulle også til at gå hver til sit, da 4 soldater — næppe helt ædru — skødesløst strittende med deres rifler stillede på værelset og forlangte at „inspicere“. Jeg spurgte dem med hvilken bemyndigelse, det kunne de ikke svare på. For fredens skyld viste jeg dem rundt, men en telefonopringning fra receptionen om et eller andet ligegyldigt gjorde dem mistænksomme, og pludselig erklærede de os alle for arresterede. Vi fulgte med ned i forhallen, og der begyndte de at skændes indbyrdes på Kikongo, så det kunne høres over det meste af byen. De havde næppe nogen klar forestilling om, hvad de egentlig ville gøre, de beskyldte os for at være FN folk, Belgiere, og hvad ved jeg. Civile indfødte blandede sig i spektaklerne, og det lykkedes os at få receptionen til at ringe op til generalkonsulen. Så ville de have udleveret nøglerne til vore biler, men jeg stak dem en plade om, at de lå oppe på værelset. Så opgav de det forehavende, og efterhånden havde larmen fået de fleste gæster ud på svalegangen, hvor de stod som interesserede tilskuere til dette skuespil, som egentlig var en farce, hvis ikke det havde været så farligt. Havde vi ikke bevaret roen og med en overlegen mine dækket over vort ikke særlig modige indre, ved man aldrig, hvad disse halvfulde, ustabile, usikre soldater havde fundet på. Så kom Paludan ned, men samtidig havde nogle civile borgere fået soldaterne overbevist om, at vi ikke alene var sagesløse, men at vi ligefrem burde være fredede. Altså blev vi efter at have tilbragt en timestid på denne måde løsladt med profuse undskyldninger. Vi retirerede til mit værelse sammen med generalkonsulen og Nørredam, som nu også var kommet ud af sengen — iført skjorte og pyjamasbukser. Lidt efter kom chefen for militærpolitiet op til os sammen med chefen for „Sûreté“, M. André. Også de undskyldte meget soldaternes opførsel, det var fremmede soldater fra Boma, som af en eller anden grund mente at burde foretage sig noget på eget initiativ. De var nu blevet smidt ud, og militærpolitimanden forlod os igen med en grandios håndbevægelse og ordene „De kan være ganske rolige — tag Deres glas igen, mine herrer“.

Næste dag gik de Preux og jeg op til Konde — administratoreuren — og tilkendegav ham høfligt, men bestemt, at blot endnu een af den slags tildragelser ville medføre øjeblikkeligt ophør af al Røde Kors hjælp til Matadi. Han — Konde — blev personligt draget til ansvar for, at den slags ikke gentog sig, og vi fik højtideligt overdraget et stykke papir,

som skulle garantere vor sikkerhed, men som næppe har været det papir værd, det var skrevet på.

Imidlertid gik arbejdet videre. Vi havde fuldstændig arbejdsro, blev aldrig mere forulempet, færdedes uhindret overalt, og i den indfødte by traf vi næsten altid bekendte, vi skulle hilse på og somme tider tage et glas øl med. Utallige gange måtte vi besvare „Bote“, „Bote M'ganga“, „Kwenda m'bote“, o.s.v. Vi aflagde også besøg i den protestantiske kirke, som ledes af en svensk missionær, pastor Hedlin. Vi blev altid budt særskilt velkommen fra prædikestolen af den indfødte præst — så meget forstod vi, selvom gudstjenesten foregik på Kikongo. Kirken rummede 1500 mennesker, og den var fuld til bristepunktet 2 gange hver søndag. Der var en lige så stor katolsk menighed i byen, men ca. halvdelen af indvånerne var hedninge eller „profettilhængere“, hvilket nogenlunde kommer ud på eet. Der har også været rundt regnet 100 sorte heksedoktorer i en by som Matadi. Sådant virksomhed var forbudt i Belgiernes tid, men var atter blevet legaliseret.

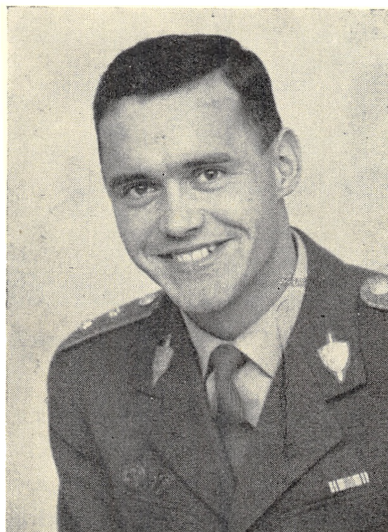
Afskeden nærmede sig. Vi blev budt til afskedsmiddag af hospitalet, og Léon holdt den mest rørende tale til os. Det var en dejlig aften med sang og dans — det skal nok have været et syn at se os danse jive og cha-cha med de små sorte elever.

Vore afløsere kom, et nyt dansk hold ledet af dr. Holm-Nielsen fra Århus Amtssygehus. Vi brugte nogle dage til at sætte dem ind i sagerne, og d. 15. april vinkede vi en tidlig morgen farvel til dr. Boye og dr. Er-lendsson og til Léon, der var mødt op for at tage afsked på banegården. Langsomt stampede toget østpå op ad bakke, vi havde forladt Matadi — en kende vemodigt, for vi var kommet til at holde af de mennesker, som vi i 3 måneder havde arbejdet sammen med — og for. 12 timer senere blev vi hentet ved banegården i Leo af generalkonsulen og Nørredam.

Der var et par dages ventetid i Leo, vi var ude at spise med Nørredam og hans yndige kone, og vi var til middag hos generalkonsulen. Den 18. april gik vi om bord i en DC 4 fra Royal Canadian Airforce, der beflyver luftbroen mellem Pisa og Leopoldville. Jeg skal gå let henover denne rædselsfulde transport — ingen trykkabine, ingen lyd isolation. Vi mellemlandede i Kano, Nigeria, vederkvægede os med en kold dåse-Carlsberg, og littede igen. 18 timers flyvning, 18 timers infernalsk larm og måske 2 timers dårlig søvn. Mere døde end levende landede vi i Pisa, hvorfra vi samme aften tog toget til Rom. Her tilbragte vi en vidunderlig og højst tiltrængt hviledag i forårssol med at snuse lidt til herlighederne. Den 21. april bar SAS Caravellen os hjem til Kastrup, og vore koner og børn modtog os i lufthavnen, men det er en helt anden historie.

GLAHN I GAZA

BERETNING¹⁾ FRA PREMIERLØJTNANT STEPHEN EGEDE GLAHN
OM HANS OPHOLD SOM OFFICER UNDER FN I DEN DANSK-
NORSKE BATAILLON I GAZA-STRIBEN APRIL—OKTOBER 1961.

Stephen Egede Glahn
Premierløjtnant

Brev fra GAZA.

EL JAMUS OKT 61

Min kære ven!

Håber du er rask og har det godt. Gennem lange tider har jeg tænkt på at få sendt dig et par ord. Nu endelig har jeg fået lidt tid, således at jeg kan sende dig en længere epistel.

Det lakker jo nu mod enden af min periode hernede, men når jeg kaster blikket tilbage, så kan jeg for mig se et halvt år, fyldt af pulserende liv med store og små oplevelser af en så varieret og interessant natur, at jeg aldrig havde turdet håbe på, det skulle overgå mig at opleve sligt. Alene dette, at kunne få lov til at leve $\frac{1}{2}$ år på samme sted midt blandt mennesker og midt i en kultur, som er så vidt forskellig fra

¹⁾ Fremkommet efter anmodning fra slægtsbladets redaktør (Red.)

Gaza. Et glimt fra El Jamus-lejren som tellejr —

vor egen, og som i mange henseender ikke har ændret sig en tøddel fra Kristi tid, dette betragter jeg som et stort privilegium. „Nå ja,“ sidder du måske nu og tænker, „rent oplevelsesmæssigt kan man vel betragte det som et privilegium, men han mener da vel ikke, at man kunne lære noget af disse tilbagestående arabere?“ Ak jo, du gode ven, gid dog, at vi medlemmer af den vestlige kultur, der er så langt fremme med hensyn til levestof, teknik, videnskab og velfærd, kunne og ville lære af disse enfoldige mennesker, der kan og vil leve sammen med livsglæden for en slump penge, der ikke er værd at nævne. Nå, dette synspunkt vil jeg måske komme nærmere ind på senere i brevet.

Jeg vil nu fortælle dig lidt om min tjeneste. Jeg er næstkommanderende i et let kompagni på 166 mand. Måske kender du min chef, Major S. E. Eriksen. En prægtig mand og første classes chef, hvilket har stor betydning, når man skal være sammen på et så afsides sted i 6 måneder. Kompagniet består af 5 delinger, 1 kommandodeling og 4 lette delinger. Hver let deling har en løjtnant af reserven som delingsfører og kommandodelingen har en fenrik.

Vor kompagnilejr — Camp EL JAMUS — ligger ca. 3 km fra GAZA by og 2 km fra våbenstilsandslinien (ADL). Til vort kompagni hører endvidere to delingslejre, der ligger tæt op til ADL. I hver af disse lejre har vi konstant en let deling stationeret. Delingsføreren for den pågældende deling har ansvaret for bevogtningen af ADL inden for sin sektor,

og efter ombygningen.

d.v.s. på en længde af 3—5 km. Bevogtningen udføres om dagen af observationsposter (OP'er), der er anbragt således langs ADL, at de har øjenforbindelse med hinanden; om natten udføres bevogtningen af patruljer. Tjenesten i delingslejrene går på skift, således at delingerne ligger derude 3 uger ad gangen. Når de ikke er på „linien“ ligger de i kompagnilejren. Du kan se på billederne, som følger med brevet her, hvordan lejren ser ud nu, og hvordan den så ud som regulær teltlejr den første måned, vi var her. Jeg må sige, at jeg holdt så meget af teltlejrens hygge og egne stemning, at jeg var helt ked af, at vi skulle have bygget om. Men nu, da alt er i orden, er jeg jo ikke blind for de fordele, nybyggeriet har medført, især i hygiejnemæssig henseende. Lejren blev bygget af arabere under ledelse af en græsk arkitekt, der havde den direkte ledelse af arbejdet, mens en canadisk ingeniørløjtnant iøvrigt stod for projektet. Som et kuriosum vil jeg lige fortælle dig, at denne lejr, der ikke er helt lille — 18 bygninger og 5 vandtårne — blev bygget på ca. 2 måneder og har kostet ca. 110.000 kr. Forbløffende, ikke sandt, når man tænker på, at man dårligt nok kan få et hus til den pris herhjemme. For arabernes skyld skal jeg undlade at sammenligne kvaliteten! — men alligevel . . .

Det ligger i sagens natur, at en stor del af tiden for den menige og for de værnepligtige befalingsmænd består i regulær vagttjeneste, som kan virke meget enerverende i længden. Derfor gør vi, hvad vi kan, for at

tjenesten i kompagnilejren bliver så afvekslende, som muligt. Måske kunne du have interesse i at se, hvordan en normal hverdag ser ud her i kompagnilejren:

05,50 —	vækning
06,00 — 06,30	morgengymnastik og løb ca. 2200 m
06,30 — 07,45	soignering, morgenspisning
07,45 — 11,00	appel, øksercits, sport, lejrarbejde
11,00 — 15,30	siesta. De, der ønsker det, kan tage ned og bade i Middelhavet
15,30 — 17,00	sport, lejrarbejde
20,00	film i lejrens udendørs biograf hver 2. eller 3. dag.

Når du nu kender lidt til soldatens naturlige dovenskab, kan du vel tænke dig til størrelsen af min popularitet hos den enkelte omkring kl. 06,00 om morgenen, når jeg står foran kompagniet og lader, som om jeg er frisk som en havørn!

Nu har du hørt lidt om min tjeneste. Men måske har du ikke helt rede på kendsgerninger, som har ført til den nuværende politiske situation. Inden jeg går over til at fortælle dig om det, vil jeg fortælle dig lidt om byen GAZA. Den ligger kun ca. 75 km fra Jerusalem, og fra EL JAMUS lejren kan jeg hver morgen glæde mig over solopgangen ude over Hebronbjergene.

Omkring år 1100 f. Kr. var GAZA en blomstrende handelsby, idet kamelkaravanernes veje krydsedes her. Den var da også hovedstaden i Filistrenes land, og det var hertil, Samson blev ført efter først at være blevet blindet. Enhver araberdreng fra GAZA med respekt for sit eget forretningstalant vil til enhver tid — flere forskellige steder i GAZA — kunne vise dig en grav, som han vil påstå er Samsons. En af GAZA's seværdigheder idag er en græsk katolsk kirke fra år 430 e. Kr. Denne gamle bygning er den ældste kristne kirke i verden, som endnu er i brug som sådan. I GAZA findes en anden kirke, som stammer fra ca. år 330, men den er flere århundreder tilbage blevet omdannet til moske, og således er det jo gået med mange af de ældste kristne kirker i Mellemøsten.

Også en krigskirkegård kan du finde i GAZA. Under 1. verdenskrig udspillede omkring GAZA et stort slag mellem englænderne og tyrkerne. Dette bliver man mindet om, når man i den nordøstlige udkant af byen kommer til et fredlyst, idyllisk område, omgivet af høje hække og plantager. De smukkeste blomster og træer gror her mellem 3700 hvide gravsten over britiske soldater, der mistede livet ved denne lejlighed.

Fra bazaren i byen Gaza.

Idag er GAZA hovedbyen i GAZA-området eller GAZA-striben, som det ofte kaldes efter det britiske udtryk THE GAZA STRIP. I den nordvestlige del langs kysten har byen et europæisk præg, mens resten er udpræget arabisk.

GAZA-striben er ca. 38 km lang og 6 km bred. Det nordvestlige hjørne er ørken, men det meste af resten er opdyrket og fyldt med appelsin- og citronlunde. GAZA-området hørte i den britiske mandatperiode med til Palæstina, men da Israel blev oprettet, rykkede ægyptiske enheder ind i det. Medens det lykkedes Israels hær at slå de ægyptiske styrker i Negevørkenen, nåede man ikke at gennemføre planens anden del, som var en knibtangsbevægelse omkring GAZA-området, før våbenstilstands-overenskomsten trådte i kraft foråret 1949, hvorfor de ægyptiske styrker forblev i GAZA-området.

Under felttoget i 1956 blev den tidligere planlagte knibtangsbevægelse gennemført, men som følge af de Forenede Nationers indgriben måtte Israel senere trække sig tilbage fra området.

Siden 1956 har UNEF (United Nations Emergency Force) så været stationeret i GAZA-striben. Følgende nationer har konstant en bataillon stationeret i UNEF: Indien, Canada, Jugoslavien, Brasilien, Sverige, Norge og Danmark. De to sidstnævnte landes kontingenter er slået sammen i en dansk-norsk bataillon, benævnt DANOR bataillonen. I denne

bataillon stiller Danmark 3 lette kompagnier og dele af stabskompagniet. Norge stiller 2 lette kompagnier og resten af stabskompagniet. Desuden har Norge et sanitetskompagni (felthospital), der betjener hele UNEF. UNEF's opgave i GAZA er, ved konstant overvågning af ADL, at hindre „episoder“ i at opstå, og UNEF kan notere, at episodernes antal er faldet stærkt år for år, til glæde og gavn for den lokale palæstinensiske befolkning, der nu for første gang i en årrække kan føle en vis ro og tryghed til at dyrke deres marker. Og jeg skal love for, at den jord, som er opdyrket, bliver dyrket intensivt. Hele sommeren falder der ikke en dråbe regn, men tyr man til undergrunden, så er det ikke vand, man mangler. Der er rigeligt, det er kun et spørgsmål om at komme ned og få vandet op. Selv det mindste landbrug har derfor sin egen pumpestation og fra denne er der altid bygget en eller anden form for kanalsystem ud til plantagen eller markerne. Disse pumper har en meget karakteristisk dunke-lyd omtrent som en langsomt sejlene fiskekutter. Denne lyd stammer fra en anordning ved maskinen, som er sat på, for at man, også når man arbejder i marken, kan høre, hvis der skulle blive noget i vejen med pumpen. Om palæstinenserne har moderne redskaber? Nej du, disse mangler komplet, og det skyldes vel dels manglende økonomisk grundlag, men også den kendsgerning, at der ikke står noget i koranen om, at disse maskiner må anvendes. Men som sagt, jeg er forbløffet over, hvad han iøvrigt får ud af sit landbrug og sin plantagedrift.

Hvorfor jeg kun fortæller om forholdene på den palæstinensiske side af ADL? Fordi UNEF ikke sætter foden på den anden side, af den simple grund, at Israel aldrig har anerkendt vor tilstedeværelse her i GAZA-striben. Det er derfor på det strengeste forbudt alt UNEF-personel at fraternisere med israelerne, der for deres del ofte gør, hvad de kan, for at irritere os, som f. eks. at flyve med lavtgående jetjagere ind over GAZA-striben. I følge våbenstilstandsbestemmelserne er det nemlig forbudt Ægypten at have tunge våben i GAZA-striben og derfor kan man fra ægyptisk side blot stille en klage til UNEF. UNEF kan så lade denne gå videre, men står i realiteten magtesløs overfor den slags chikanerier fra israelernes side. Nå, nu skal jeg hverken dømme den ene eller den anden, men min personlige mening om problemet mellem arabere og jøder er, at det er ganske naturligt, at de hundreder af tusinder palæstinensiske flygtninge, der lever i Mellemøsten, er bitre på jøderne og den historiske kendsgerning, at Israel ligger, hvor det gør. På den anden side betragter jeg det som en menneskelig og historisk nødvendighed, at jøderne endelig fik andre muligheder end ghettoer og gaskamre, endelig fik en plet jord, som de kunne kalde deres egen, og hvor de kunne leve, som de ønskede. Dette er, hvad jeg vil sige her og nu, vel vidende at problemet har adskilligt flere aspekter.

Ikke blot ADL, demarkationslinien ved GAZA-striben, bevogtes af UNEF. Yderligere bevogtes den internationale grænse ned gennem Sinai-ørkenen, samt indløbet til Akaba-bugten. Sidstnævnte bevogtes af en styrke, der er stationeret ved Sharm EL Sheik, ikke langt fra Sinai-hjergtet.

Så vidt om selve UNEF, som siden 1956 ved sin tilstedeværelse har hindret krigen i at blusse op. Det andet store problem på den lille plet af jordkloden, der kaldes GAZA-striben, er blevet skabt af de 240.000 flygtninge fra Palæstina, som idag lever her. De kom til landet ved Israels oprettelse i 1948 og levede i starten under forhold, der selv på dette sted måtte betegnes som elendige. Imidlertid har FN's hjælpe- og arbejdsorganisation for Palæstinaflygtninge i Mellemøsten (UNRWA) gjort et mægtigt arbejde og har nået forbløffende resultater.

UNRWA's opgave er dobbeltsidig, idet man dels søger at hjælpe flygtningene fra dag til dag med mad, husly, lægehjælp og skolegang, dels prøver man at hjælpe disse på langt sigt sådan, at de med tiden kan klare sig selv. Den første opgave er efter min mening løst på en glimrende måde. Flere af flygtningelejrene ligner almindelige landsbyer, efter at træerne og blomsterne er vokset op.

Vel er der en vis regelmæssighed i anbringelsen af de baraklignende murstenshuse, men butikker, gader, små haver, vinplanterne på en skråning, de legende børn, livet omkring centrum af byen, giver en det umiddelbare indtryk, at dette må være en normal landsby — hvis det ikke var, fordi den orden og velholdthed, som UNRWA sørger for, ikke er en ting, man plejer at træffe i de arabiske landsbyer.

Men hvad angår den sidste opgave, så nærer jeg i øjeblikket ikke de store illusioner. Bag facaden lurer håbløsheden. Ikke hos de unge (op til 18), der endnu går i skole. De håber stadig på at få brug for det, de lærer; heller ikke hos de ældre og de gamle træffes håbløshed; de har resigneret. Men prøv at tænke på de titusinder af unge palæstinensiske flygtninge, der er færdig med UNRWA's skolegang, der intet arbejde kan få, men som er henvist til lediggang og til at diskutere politik og lægge planer.

Lægge planer om en fremtid, der bygger på det løfte, som Nasser i tide og utide har givet dem: at skaffe det gamle land tilbage og drive israelerne i havet. Endnu er løftet jo ikke blevet indfriet, og på trods af propaganda i den ægyptiske presse går det mere og mere op for den unge flygtning, at dette sikkert heller aldrig bliver til noget. For ham ligger fremtiden i en flygtningelejr. Ægypten har jo hidtil hverken kunnet eller villet optage flygtningeelementer, og intet tyder på, at denne indstilling skulle ændre sig i den nærmeste fremtid. For disse unge, der har en forholdsvis god skoleuddannelse bag sig, men ingen fremtidsmu-

ligheder foran sig, er der kun een realitet tilbage: håbløsheden: Og dog, nej, der er også UNRWA, der har formålet så meget andet. Måske

Du skrev i dit brev, at du også gerne ville høre lidt om mine rejseoplevelser hernede.

Det ville nu føre for vidt her, men jeg kan da give dig et lille indtryk af, hvilke muligheder man har, hvis man først og fremmest benytter sine penge til rejser. Personligt har jeg ment, at denne anvendelse af ens penge var den bedste, da det må betragtes som tvivlsomt, at man skulle komme herved igen. Med hensyn til selve rejsen ligger det således, at UNEF har kontrakt med forskellige rejseselskaber. Man betaler en vis sum på forhånd, hvorved rejsen pr. fly eller bus, hotelophold, kost og evt. guide er betalt. Da rejserne som regel kun er på fire dage, indebærer dette den fordel, at man får så meget ud af dem, som muligt m.h.t. at studere den koncentrerede samling historiske minder, som findes så mange steder heromkring. Der er også en anden form for rejse, som jeg f. eks. benyttede til Cypern. Der betalte vi 150 kr. for flyveturen frem og tilbage, og i Nicosia var vi fire kammerater, der lejede en vogn, hvormed vi kørte rundt på øen i 4 dage; en nat boede vi gratis på et stort, rigt, men ensomt beliggende græsk-katolsk kloster oppe i bjergene, næste nat på et godt hotel i Limosol og sidste nat boede vi på et virkelig fint hotel i Farmagusta, lige ned til Middelhavet. Jeg vil sige dig, her var så smukt, at jeg næsten måtte knibe mig i armen for at overbevise mig selv om, at dette var virkelighed.

Den første tur, jeg var ude på, gik til Jerusalem. Vi fløj derop og var der i 4 dage. Vi måtte jo kun komme i den jordanske del, men heldigvis er det også denne, der indeholder hele den gamle bydel. Jerusalem er en ejendommelig by, og det er en enestående oplevelse at besøge den og fornemme dens atmosfære, der er som ladet med elektricitet. Tænk dig engang, dette er jo en hellig by for tre verdensreligioner, og dette faktum kan ikke gå ubemærket hen. Men adskillige protestanter siger: „Det er en forløren by med en kedelig form for business.“ Nuvel, lad disse mennesker mene, hvad de vil, jeg vil sige følgende: Tænk dig alle de turister fjernet, der udelukkende kommer af nysgerrighed, tænk dig al overdreven business fjernet, tænk dig alle de ting fjernet, som fromme katolikker gennem århundreder har overdænget de hellige steder med, og som på os protestanter virker overlæst, som flitterstads og glimmer, — så har du Jerusalem, som du havde forestillet dig det. Men vi mennesker er jo så forskellige, og disse pilgrimme, der gennem århundreder gerne på dette sted har villet ofre noget konkret, har sikkert gjort det af et ærligt hjerte. Og vil du opleve Jerusalem's gamle by uden for mange turister, så gå derind om aftenen. Nu lægger mørket sit forsonende skær over fattigdom og snavs, og de ensomme gadelygter kaster et svagt lys

rundt om sig, som de gamle bygninger fra år 1200 standser og blot lader fortsætte i form af lange skygger. Vender du blikket opefter, ser du en himmel, der ligner en hvælving af ubeskrivelig skønhed, en hvælving beklædt med mørkeblåt fløjlbeklædt med diamanter. Og du går videre op og ned ad snævre brostensgader, op og ned ad lange trapper, — David Street, Via Dolorosa, King Salomon Street. De fleste butikker er lukket, men mange håndværkere arbejder til kl. 22. Og du standser ved en kafferestaurant. Det må være de blindes tilholdssted. På bænken rundt langs væggen i lokalet sidder de og lytter. Ved et par små borde nær udgangen sidder nogle almindelige unge mennesker. Der er stille i lokalet, bortset fra oplæserens stemme. Han sidder på en høj stol midt ud for bagvæggen i lokalet, og læser op af en eventyrbog. Som en skuespiller sidder han der med varieret stemme, mimik og fagter, der gør, at de seende lytter til ham med interesserede og smilende øjne, og de blinde med deres karakteristiske hovedbeklædning sidder og lytter også opmærksomt, men enten med øjnene lukket eller med en udtryksløs stirren ud i rummet. Udenfor på gaden har 4 mand placeret sig om et terningspil. Kun de to spiller, mens de to andre ser til. Jeg falder i hyggelig snak med den ene af dem, en lille mand med et rynket læderansigt, han er noget indtørret efterhånden, men dog kun 40—45 år. Havde været korporal i den britiske hær under 2. verdenskrig. Ved Tobruk havde han fået en bajonet stukket i maven, og siden havde han aldrig kunnet arbejde ordentligt. Han knapper skjorten op og viser mig arret. Han lever nu af en lille krigsinvaliddepension. Ak ja, denne grusomme krig — og dog, kom jeg til at tænke på — hvad nu, hvis denne mand var kommet til skade i fredstid i dette land med dets ringe sans for sociale foranstaltninger, kunne det så ikke let være gået ham som den blinde og invalide tiggerske, som jeg hver dag hører og ser sidde eller ligge skrigende oppe ved Damaskusporten. Hvem ved ?

Nej hør nu her — sandelig om jeg ikke sidder og fordyber mig i øjebliksbilleder fra Jerusalem; begrænsningens kunst er svær. Klokkeren har forlængst passeret midnat og jeg må til at gøre noget alvorligt for at fatte mig i korthed. Forlader Jerusalem og går nu over til referatstil: 8 dage i Libanon (Beirut, Tripoli, Damaskus og Baalbek — den gamle græsk-romerske tempelby). Cypren 4 herlige dage, som jeg før har omtalt. For tiden er der nogenlunde politisk ro på øen, der iøvrigt har en meget smuk natur og en yderst venlig og gæstfri befolkning. 5 dage på Sharm EL Sheik, normal sommer temperatur 50—55° C. Dyrkede under vandssvømning i stor stil. Cairo 4 dage. Imponerende by. Nye del: smuk og velholdt. Gamle del (nogle steder): utrolig fattigdom. Port Said — en enkelt dag. Hadet til englænderne og franskmændene efter aktionen i 1956 er åbenlyst. Luxor (Theben) — 4 dage. En enestående oplevelse. Af

alle templerne var det mest imponerende EL Karnaktemplet — verdens største tempel. Faraoner byggede på det i ca. 2000 år, før det blev betragtet som færdigt. At der til at skabe al den rigdom og kolossale pragt, der har hersket her, er medgået hundrede tusinder af slaver, er man ikke i tvivl om. Alexandria — „Middelhavets perle“ — en smuk by. Fattigkvartererne ikke nær så udprægede som i Cairo. EL Alamein. Ikke mange efterladenskaber tilbage, kun nogle skyttegrave og feltlazaretter, kirkegårdene og et italiensk museum. Den engelske kirkegård er meget smuk og stemningsfuld. Den tyske og italienske er formet som kapel og monument på een gang — kolde og flotte.

Referatet er slut. Så meget selverkendelse har jeg, at jeg kan indse, at det jo også er et spørgsmål om, hvormeget du har lyst at læse.

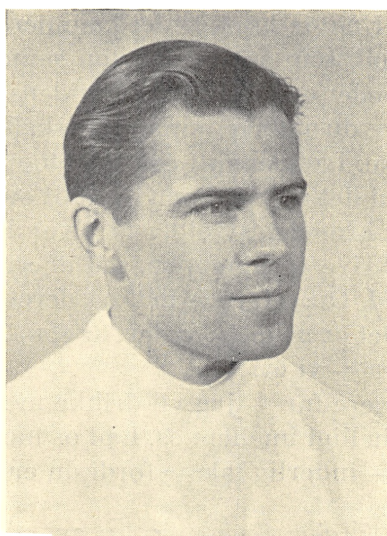
Medens jeg har skrevet, har jeg gennem mit vindue, der vender mod vest, set solen gå ned ude over Middelhavet. Som sædvanlig hernede skete det med de skønneste farvenuancer. Natten er kommet tidligt, som den plejer. Og jo tættere mørket er blevet, jo tydeligere har jeg kunnet skimte bålene ude i beduinlejren, som ligger på en mark her i nærheden. Stjernefloret på himmelen viser sig nu også i al sin skønhed. Og ude i natten lyder vandpumpens bløde dunk — dunk — dunk. Pludselig gør en hund i det fjerne, og som et ekko svarer hunde i kilometers omkreds. Men iøvrigt sover menneskene og alt ånder fred.

Mange venlige hilsner og på gensyn. Din hengivne

Stephen.

IN MEMORIAM

MINDERUNE OVER

CARSTEN GLAHN
DR. OF OPTOMETRI
V. UNIVERSITETET
I TORONTO
† 10. JANUAR 1960

Min kære dreng, med din tale på min 75 årsdag vil jeg begynde den rune, jeg her vil riste dig, fordi den vidner så smukt om dig selv og det rige forhold, der bestod imellem os. Den lyder:

„Kære far! Du må tænke dig, at jeg er her i stuen sammen med dig. Jeg kommer og slår armen om din skulder — gi'r dig et rigtigt klem og hvisker dig i øret: „Tillykke kære far“. — Ja lykke — det ord tør du og jeg vist godt bruge, for det har en stor betydning for os. Der var en stund, jeg syntes, det lød så banalt, fordi man bruger ordet til alt muligt. Mellem os to har „tillykke“ en meget vigtigere og rigere mening, men det er unødvendigt at udtale, hvad den me-

ning er, hvis det i det hele taget lader sig gøre; vi ved så godt, hvad „tillykke“ betyder mellem os. Lykke har vort samvær været — *er* det — og *skal være* det.

Tillykke kære far — ven og kammerat. Idag er du 75 år gammel. Men din virkelige alder — den der hører til dit daglige liv og omgang med mennesker — den er slet ikke 75 — og det er netop det, der er mærkværdigt — det, som er festen værd — for du er alle aldre. Hvor ofte har jeg ikke erfaret det? I eet brev kommer min far — udtaler sig til sin søn udfra sin rigere erfaring med råd, — knubs — osv. I næste brev er det kammeraten, der viser sig, en meget yngre mand, som ser med netop samme øjne, som jeg, og deler nutidens glæder og sorger og fremtidens spænding. Og i andre breve igen spiller du mange, mange forskellige roller, lever med mig i mange aldre. Igennem alt er jeg netop taknemlig for det, du er — vi ved, hvad det er, det har vi jo talt om før, og det har ikke noget med nogen kronologisk alder at gøre; det var sandt, dengang vi begyndte at skrive til hinanden, det er sandt idag, og vil være sandt i al evighed. Du erfarede det, og derefter ved din hjælp erfarede jeg det. Det er noget, vi deler, og som gør os til eet.

Du er — jeg er — vi er.

Løft dit glas, kære far — jeg vil drikke med dig — bare os to — for der er noget helligt imellem os. Lad os tømme glasset til bunds: Tillykke og tak — inderlig tak — fordi du er det, du er.“

Ja — inderlig tak, min kære dreng, fordi du var det, du var. Det hel- lige, som er imellem os, blev vort liv udenfor al tid.

Disse ord var, hvad vi fik at sige hinanden, før vi timeligt skulle skil- les, og Gud være evigt takket derfor. —

Så vil jeg lade een af dine kolleger fra universitetet tale om dig; den lille japanske Mrs. Robertson, som skrev følgende kærlige brev til Liss:

„Dear Mrs. Glahn. De vil have modtaget udtryk for megen oprig- tig beundring fra Carstens kolleger. — Måske burde jeg — en af hans kolleger — kun skrive et kort til Dem. Men jeg følte, at jeg måtte tale til Dem nogle få minutter — måske fordi jeg selv er hu- stru og mor først — derefter optometrist.

Når jeg ser tilbage på den tid, jeg har været knyttet til univer- sitetet, beklager jeg på Deres vegne den megen tid, Carsten måtte give til aftenmøder — Conventions og Seminars — for ikke at tale om al den tid, han må have brugt til at studere hjemme. Men skønt De og jeg må beklage, at så meget af hans tid var optaget borte fra

hans hjem, så ved jeg, og jeg vil at De skal vide, at den ikke var bortkastet.

Ingen var mere respekteret, end Carsten, for hans rolige væsen og fordi man vidste, at man altid kunne stole på ham, og ingen var mere velkommen. Som en slags resonansbund for mine mandlige kollegers klager, har jeg måttet høre kritik dem imellem, hvad der er typisk i en hvilkensomhelst gruppe mennesker, der arbejder sammen. Men aldrig, Mrs. Glahn, blev Carsten kritiseret, og ej heller gav han selv udtryk for kritik af andre. Som en slags yngre lærer, og måske fordi jeg er kvinde, nød jeg vore studerendes tillid. Aldrig hørte jeg et nedsættende ord om Deres mand.

Altid tålmodig og med sin stilfærdige humor var han herre i en hvilkensomhelst situation. Jeg ønskede ofte, at nogle af de andre ville tage ved lære af Carsten i takt og forståelse af og hensyn til studenter og patienter. Jeg prøvede at tage lære af hans eksempel.

Så, Mrs. Glahn, om De skulle beklage den ekstra tid, Carsten brugte horte fra sit hjem, som jeg ville gøre, håber jeg, at hvad jeg har sagt, vil være Dem en liden trøst; den tid er ikke bortkastet, den var på en måde nødvendig for de mennesker, med hvem han var i kontakt i sit arbejde — og det vil ikke blive glemt.

Om Carstens daglige færden på universitetsklinikken skrev Mrs. Robertson for kort tid siden i et brev til mig blandt andet:

„Mr. Glahn's rolige, stilfærdige sikkerhed på en forvirret, travl morgen på klinikken var næsten ikke til at begribe. Hovedklinikken kunne være et virvar af hektisk aktivitet, men ovenpå i Carstens klinik kunne der kun høres den stille klirren af instrumenter og nu og da nogle rolige, forklarende ord. Dette var Carsten og hans studenter, når de arbejdede — måske med et halvt dusin unge patienter. Hans fordringsløse, men bestemte måde, som kunne bringe en ivrig mand til tavshed, slog mig altid med forundring.

Carsten syntes at være så rolig og stilfærdig, at man let kunne tro, han var sagtmødig og eftergivende — men var andres rettligheder eller hans egne truet, var han ikke til at komme udenom.

Deres søns ægthed havde alle hans kollegers beundring, og for mig var det en velkommen forandring fra hykleri og konformitet, som synes at være almindelig i vor tid. Hans moralske ærlighed var urokkelig, selv når han var i fare for at miste ansigt eller miste andres anerkendelse. Jeg så engang Carsten stå overfor en meget stor forsamling og udtale en mening, som jeg ville tro var almindelig delt, men ikke indrømmet åbent af majoriteten. Jeg kan endnu huske den chokerede tavshed — derefter en mumlen — så det op-

rør, som fulgte, og jeg kan føle, som var det igår, det skete, og ikke for 6 år siden, den gennembævning af stolthed over, at han var een af vore mænd.“ —

Det samme mod viste du i døden. Lægerne gav dig 6 måneder. Med overlegenhed og ro ordnede du fremtiden for Liss og børnene. Aldrig med en lyd røbede du dine smerter — hverken dine legemlige eller dine sjælesmerter ved i dine bedste år at skulle gå bort fra Liss og børnene — din videnskab og arbejdet med frugterne af dine netop afsluttede studier — at måtte sælge din privatklinik, som var i så fin fremgang — Åh min egen kære dreng! Hvad ved vi?

Din far

Axel Glahn.

Landmand

Hother Frederik Harald Glahn.

† 3. marts 1960.

Hother Glahn blev født 10. dec. 1885 på faderens gård Stenogaard i Højen sogn, Vejle amt, og blev — ligesom sin fader — landmand. Efter at have taget alm. forberedelseseksamen 1902 var han landvæsenselev på forskellige gårde indtil 1905. Sin landbrugsuddannelse supplerede han senere ved 1925—26 at deltage i et landbrugskursus, hvorefter han tog kontrolassistenteksamen. Han var forvalter og bestyrer på forskellige gårde: Alstedgaard 1905—06, Langvang (v. Randers) 1906—22, Nielstrup

(på Lolland) 1924—25, Folehavegaard (v. Rungsted) 1926—27 og Leerbæk (v. Vejle) 1928—33.

1933—38 drev han en forretning i Randers. Den måtte han imidlertid opgive på grund af svagelighed. Han bosatte sig i Jelling, flyttede senere til Langå og til sidst til Randers, hvor han døde 74 år gammel d. 3. marts 1960.

Han gik op i landbruget med stor interesse og var en flittig og arbejdssom mand med en hjælpsom og venlig karakter.

Hother Glahn var *den sidste mandlige bærer af navnet Glahn i generalmajor Marcus Glahn's slægtlinie* (A 5).

Hans Egede Glahn.

Ekspeditionssekretær
Emil Gustaf Bjørling.
† 8. Marts 1961.

„En Mand af gammel Dyd
og dansk Oprigtighed,
af Ja og Nej
og hvad man godt og ærligt véd.“

Disse Ord¹⁾ — om Niels Juel — kan ogsaa med Føje anvendes paa Emil. Han var redelig og gudfrygtig i al sin Færd. Redelig i sit betroede

¹⁾ Af Salmedigteren Biskop Thomas Kingo (Red.)

Embede i Direktoratet for Ulykkesforsikringen, hvor han som 23aarig udnævntes til kgl. Fuldmægtig og senere til Ekspeditionssekretær og Kasserer. I sit private Liv var han en meget lykkelig Mand baade i Hjemmets jævne, daglige Rytme og tit ogsaa en glad og gæstfri Vært ved Fester med Familie og Venner. — Emil var en smuk Mand — i sin Ungdom billedskøn — han var en straalende Rejsefælle gennem Livet — et Menneske, man kunde stole paa i eet og alt.

Æret være hans Minde!

Doris.

UDTALELSER AF
BISKOP D. G. MONRAD
 OM
SOGNEPRÆST D. NICOLAI B. GLAHN

I Bogen: Lolland-Falsters Stift i 150 Aar (Kbhvn. 1955) findes (p. 161) nogle Udtalelser af en af Stiftets Biskopper, den kendte D. G. Monrad, om Sognepræst til Aastrup D. Nicolai B. Glahn (Moseby Præstegaard). Vi citerer fra Bogen:

På Falster kunne Monrad glæde sig over to dygtige nye præster. I Aastrup sogn havde der været ret dødt. Men nu skrev Monrad om D. N. B. Glahn (f. 1812), der kom til sognet i 1873: „Glahn, hvis Prædiken er beandret af en varm Tro, virker til megen Velsignelse i en Menighed, der i mange Aar har savnet en levende Forkyndelse af Ordet“. Siden fulgte han med glæde denne præst, hvis timelige kår var så ringe, at han ikke havde noget tyende i huset, men hvis væsen var gennemtrængt af kristendommens kærlighed og ydmyghed, og som op i alderen virkede „med hele den Kraft, som et langt alvorligt Troesliv giver den gamle Præst“. Monrad fandt hans evne til at prædike usvækket endnu i hans 74. år.

GLAHN-SAMFUNDETS 9. SLÆGTSMØDE

I ASSURANDØRERNES HUS

KØBENHAVN, SØNDAG DEN 25. FEBRUAR 1962

Efter de reglementerede 5 Aars Forløb samledes Glahn-Samfundet — efter Indbydelse fra Festudvalget — til sit 9. Slægtsmøde Søndag d. 25. Februar 1962 Kl. 18 i Assurandørernes Hus (der som en Fugl Fønix er opstaaet af det gamle Casino Teater i Amaliegade). Ikke mindre end 83 Slægtsmedlemmer — fordelt over 3 Generationer — havde givet Møde; de fordelte sig med 30 i Generation D (de fircifrede Tal), 50 i Generation E (de femcifrede Tal) og 3 i Generation F (de sekscifrede Tal). Straks ved Ankomsten fik hver af Deltagerne som sædvanlig udleveret et Kort med sit Navn til Paasætning som Kendetegn, en Stamtavle, der viste Deltagernes indbyrdes Slægtskab og en Bordplan med alle Deltagernes Navne og Slægtstal — altsammen meget praktisk.

Efter at vi alle var blevet fotograferet — som det vil ses af omstaaende Billede — gik man til Bords. Vi fik en dejlig, veltillavet Middag — bestaaende af klar Suppe med fine smaa Boller, Oksefilet med Grønsager og franske Kartofler, og Is-Lagkage — med dertil hørende Rød- og Hedvine. En Pianist underholdt, akkompagnerede til Sangene og leverede senere udmærket Dansemusik.

Da der ikke var skrevet ny Sange, blev de bedste af de til tidligere Slægtsmøder skrevne, sunget igen, og det tør roligt siges, at disse Sange er saa gode og fornøjelige, at de ogsaa bør synges ved fremtidige Slægtsmøder, selv om der maatte fremkomme ny.

Formanden, Arkitekt *Gunnar Glahn* bød Velkommen til dette store Slægtsmøde — vistnok det største, vi endnu har haft — og nævnede, at Bordsætningen denne Gang var ordnet ved Lodtrækning. Paa hans Forslag blev Tandlæge *Holger Glahn* valgt til Toastmaster.

Efter at Overbibliotekar *Torben Glahn's* Sang „Stamtræet“ („Den Spillemand snapped Fiolen fra Væg, han vilde fra Bloksbjærg bort —“) fra Slægtsmødet 1953 var sunget, fik han Ordet for at holde Hovedtalen, der var saa vægtig og interessant, at den bør bringes her i større Uddrag end sædvanligt:

„— — — Vi kender alle spørgsmålet, om man er i familie med den eller den Glahn, men vi ved, det bliver sværere og sværere at redegøre for slægtsskabet, og dog skal vi „kun“ tilbage til min generations tipoldefar, som er vores allesammens fælles udspring.

GLAHN-SAMFUNDETS 9. SLÆGTSMØDE

DEN 25. FEBRUAR 1962

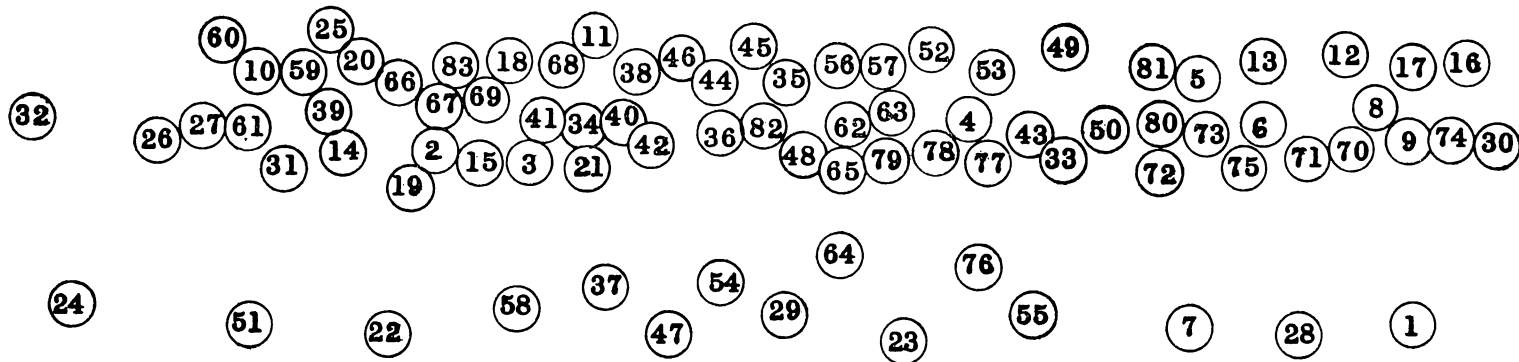
Nå, det synes mange jo også er „lidt langt ude“. Men det er jo ikke længere ude, end at vi, hvad denne fest viser, endnu har vor samfølelse i behold, og lad os aldrig sætte den over styr. For en familie er ikke blot mand, kone og børn, det er også hele den slægt vi har navn fælles med — og den slægt, der gik forud, fra hvem vi har taget både det ene og andet i arv.

Der er mange, der identificerer familiefølelse med slægtsstolthed — eller hovmod. Det kan jeg slet ikke forstå, og det er da heller ikke det, der ligger i vor brave stamfaders ord til den 14-årige søn: „Du skal vide, at Du hedder Glahn, og at alle Glahn’er skal være flinke Karle!“ — Det kunne måske lyde sådan, hvis man ikke vidste, at der på det tidspunkt foruden brevskriveren kun var 6 glahn-ske karle, alle mellem 9 og 22 år. Jeg synes, det er et rart uhøjtideligt og dog samtidigt forpligtende motto for en slægt, uanset alder, og uanset hvor i samfundet man bliver placeret. — Jo, lidt stolte kan vi nu godt have lov at være af denne vor stamfar, som ingen andre kender noget til idag, for om end han var professor i grønlandsk og skrev afhandling om råd mod jordlopper, var hans væsentligste indsats at være en „flink karl“, som vi godt kan tage ved lære af. Jeg ville ønske, hans breve blev gjort til obligatorisk læsning for alle Glahn’er, for de er herlige, livfulde og muntre, og så menneskeligt kloge.

Fra ham og hans (efter portrættet at dømme:) henrivende kone: Gertrud Egede stammer vi altså alle ned. Og det er naturligt, at vi altid standser op ved de to. For de er ligesom slægtens midtpunkt. Vi ved ikke så meget om de to generationer Glahn, der gik forud her i landet: Allingpræsten Adam Wilhadt, og kokken Henrik Christopher, der tjente under fire danske konger.

Men — og det må være alle indgiftede Glahn’ers trøst — det er jo ikke sikkert, slægten var blevet helt så fortræffelig, hvis der ikke til stadighed tilførtes den nyt blod. Det kunne måske derfor være på sin plads her i aften at se på det islæt, der med Gertrud Egede kom ind i slægten. Jeg tænker ikke så meget på vor herømmelige Hans Egede og Poul Egede, som alle kender, men også andet blod strømmede jo i hendes årer. — — —

Vil I følge med, må I som justitsråden i H. C. Andersens eventyr trække i „lykkens kalosker“ for i et nu at være tilbage i salig kong Hans’ tid. Længere kan jeg ikke føre Jer. Vi træffer her en *David Thomsen*, der var vores 10 gange tipoldefar (i forhold til den nuværende ældste generation Glahn). Jeg ved intet om ham, udover at han var borgmester i Helsingør. Men hans svigersøn, vor niende tip, var derimod en ikke helt almindelig mand. Han var indvandret

Ørbech's linie: (A₂)

- 1 Svend Egede-Lassen }
- 2 Lise Egede-Lassen }
- 3 Birthe Egede-Lassen }

Adam W. Glahn's linie: (A₃)

- 4 Henrik C. Glahn }
- 5 Kirsten Glahn }

Poul Egede Glahn's linie: (A₄)

- 6 Hans Egede Glahn }
- 7 Irmelin Glahn }
- 8 Poul Egede Glahn }
- 9 Birthe Glahn }
- 10 Benedicte Glahn }
- 11 Adam Glahn }
- 12 Henrik E. Glahn }
- 13 Hanna Glahn }
- 14 Svend Egede Glahn }
- 15 Else Glahn }
- 16 Mogens E. Glahn }
- 17 Corinna Glahn }
- 18 Stephen Glahn }
- 19 Ole Glahn }
- 20 Kaj Egede Glahn }
- 21 Anna Glahn }

Marcus Glahn's linie: (A₅)

- 22 Thyra Stibolt }
- 23 Willie Stibolt }

Hans Egede Glahn's linie: (A₆)

- 24 Gudrun Glahn }
- 25 Poul Egede Glahn }
- 26 Bodil Glahn }
- 27 Ib Andersen }
- 28 Axel Glahn }
- 29 Edith Glahn }
- 30 Holger Glahn }
- 31 Nina Glahn }
- 32 Gunnar Glahn }
- 33 Astrid Glahn }
- 34 Hennig Glahn }
- 35 Agnete Glahn }

Jørgen Glahn's linie: (A₇)

- 36 Jørgen Glahn }
- 37 Tove Glahn }
- 38 Ulla Hansen, f. Gl. }
- 39 Erik Hansen }
- 40 Gertrud Glahn }
- 41 Torben Glahn }
- 42 Valborg Glahn }
- 43 Birgithe Olsen f. Gl. }
- 44 Inger Glahn }

Sievers' linie: (A₇)

- 45 Poul Storck }
- 46 Kirsten Storck }

Tønne Glahn's linie: (A₈)

- 47 Doris Bjørling f. Gl. }
- 48 Britta Bjørling }
- 49 Henrik Bjørling }

Poul Egede Glahn's linie: (A₉)

- 50 Poul Egede Glahn }
- 51 Else Glahn }
- 52 Hans Egede Glahn }
- 53 Bente Glahn }
- 54 Inger Glahn }
- 55 Bodil Glahn }
- 56 Gertrud Buch f. Gl. }
- 57 Helge Buch }
- 58 Else Gjernald }
- 59 Kirsten Levin }
- 60 Poul Levin }
- 61 Fritz Bistrup }
- 62 Birthe Bertelsen }
- 63 Henrik Bertelsen }
- 64 Henrik Glahn }
- 65 Karen Margr. Glahn }
- 66 Bente Lichtenberg }
- 67 Steen Lichtenberg }

Jesper Glahn's linie: (A₁₀)

- 68 Jesper Glahn }
- 69 Anette Glahn }
- 70 Kjeld Glahn }
- 71 Alice Glahn }
- 72 Susanne Glahn }
- 73 Niels Feldt }
- 74 Peter Glahn }
- 75 Side Glahn }
- 76 Mogens Glahn }
- 77 Krestense Glahn }
- 78 Judithe Glahn }
- 79 Mette Glahn }

Volkersen's linie: (A₁₁)

- 80 Hildegard Conrad }
- 81 Gerhard Conrad }
- 82 Carsten Conrad }
- 83 Torben Conrad }

fra Tyskland og hed *Povl Fechtel*. Flere kender vist en stiftelse i København med hans navn, oprettet af ham. Han var kongelig møntmester under Chr. 3 og Fr. 2. Morsomt er det i gamle dokumenter at læse, hvordan han i „kongens nærvær“ aflagde regnskab for Peder Oxe og Herluf Trolle. Hans plattyske valgsprog lød i oversættelse: „Børn, vær fromme og frygt Gud, på det I må blive gamle og få et langt liv.“ Han må have været usædvanlig from, for det fortælles, at han blev 123 år.

Hans svigersøn, *Hans Dalhus*, efterfulgte ham som møntmester under Fr. 2 og Chr. 4. Hans svigersøns svigersøn (I ser, hvor meget de indgiftede betyder, vi kommer bestandig ind i nye slægter), vor 6. tip, var byfoged i København *Laurids Eskildsen*. Han lånte sammen med andre kongen penge til at opføre Regensen. — — —

Atter zig-zag'er vi til Laurids Eskildsens svigerdatter, der var datter af domprovst i Roskilde *Enevold Randulf*, en anden af vore 6 x tip, om hvem rygtet fortalte, at han var søn af Chr. 4. Leonora Christina beretter i sit franske „Jammersminde“, at han var hendes første lærer. Som gammel blev han 2 gange tilbudt en bispestol, men afslog begge gange — — —

Vi springer to generationer ned, atter „på skrå“ gennem kvindeliner, til den tyskfødte habile kirurg *Christian Frauen*, vor tip den 4. — Han blev Griffenfelds læge og trøster i de sidste hårde år af fangenskab på Munkholm. General Vibe indberettede om Frauen, „at han har stor umage med ham (altså Griffenfeld), såsom han råber idelig på ham, — har ham både om aftenen og natten hos sig.“

Hans søn: *Marcus Frauen*, Gertrud Egede Glahns morfar, blev toldinspektør i København. Han hørte til Holbergs ungdomsvener, og man mener, at Frauens våben har været forbillede for Holbergs våben. — — —

Denne zig-zag-kurs har gennem et par århundreder ført os ind i en lang række familier. Det er kun få navne fra et stort anegalleri, og som I vil have set, ingen af de store navne i Danmarkshistorien, men dog af skæbnen bragt i en vis relation til flere kendte danske navne. Det viser noget af det fremmede blod, der gennem tiderne er tilført slægten. — Kredsen er sluttet, og vi vender tilbage til vor brave professor, der var gift med en ætling af disse aner.

Jeg mindede i begyndelsen om hans ord: I skal vide, at alle Glahn'er skal være flinke Karle. — Ak ja, den gode professor havde måske sine grunde til at formane sønnerne.

Vi kender den gamle tro på, at hver familie har sit sorte får. Også familien Glahn havde, da Henrich Christopher som ganske

ung drog til Grønland som missionær, sit sorte får, tilmed hans egen og eneste fætter Johan Glahn.

Nu er det ikke, fordi jeg ønsker at pege fingre ad denne vor slægtning. Jeg har aldrig ment, at det i særlig grad hører til vore egne fortjenester, hvis vi slipper gennem livet uden at have skejet alt for meget ud fra den lige vej, men at vi i højere grad må takke et nådigt forsyns øje, når det ikke er sket.

Og Johan Glahn gik altså sine egne veje. Han var begyndt som konstabel i marinen, og i 1764, da hans drama udsplilledes, for det var noget af et drama, var han gået ud af hæren og var nu tømmersvend.

En efterårsdag ruller en tung rejsekarosse ind i Roskilde Kro, ud træder en ung actrise fra den italienske opera i København, og sammen med hende madame Scalabrini (hvis mand vi husker som komponist til musikken i „Kærlighed uden Strømper“). I samme øjeblik træder 4 unge mennesker frem, 2 i retsbetjentuniform arresterer actrisen, idet den ene af de civile hævder, at hun skylder ham 400 rigsdaler. Den stakkels skuespillerinde kan formentlig kun italiensk, og det er der ingen, der forstår, og menigmand har altid klaget over disse fremmede, der stjæler pengene ud af landet, så derfor er der ikke een hånd, der løfter sig for at hindre, at en af de uniformerede mænd — Johan Glahn, formummet som retsbetjent — skærer hendes kuffert af karossen og fjerner sig med den.

Næste akt er knap så morsom, den foregår i højesteret. Glahn fik 4 år. Senere fik han oprejsning for dommen, hvad det så betyder, men bevillingen blev ikke affordret, og hans senere skæbne er ukendt.

Johan fik oprejsning for *sin* dom, som vi alle må håbe at få tilgivelse for de gale streger, større eller mindre, vi laver.

Jeg kan ikke lade være at slutte med et citat fra den gamle professors breve, han skriver:

„Mål Dig aldrig med dosmere og skurke, men med de redeligste, dygtigste og dueligste. Alle kan *ikke* blive konger, geheimeråder, biskopper. Men at gøre sig duelig dertil, det vil dog ikke være skade, og at vide at lyde der, hvor man ikke kan befale, det er det, Du og jeg og Dine brødre bør vide!“

Og han fortsætter — og lad det til slut være vor stamfars ord til hver enkelt af slægten i dag:

„Vær Du, min gode, rare, fortræffelige søn, til lykke for Dine medmennesker i almindelighed, for nordmanden (din landsmand), for det danske folk, hvor Du er opdragen, *for Din slægt i særdeleshed* og for Dig selv, til hæder, lykke, glæde og velsignelse. Det øn-

sker Dine forældre Dig d. 28. oktober 1799 og hver dag, så længe Du lever! Og gid Du leve længe!”

Vi vil alle rejse os og d. 25. februar 1962 gentage dette ønske for slægten Glahn: Gid Du leve længe!”

Talen vakte stort Bifald og blev hilst med Klapsalver.

Næste Sang var „Konebådens Hyl—est“ („Tænk! Gift med en Glahn! Hvad i verden forlanger af livet vi mere?“) skrevet af *Astrid Glahn* til Slægtsmødet 1953 og derefter talte hun paa de indgiftedes Vegne for Slægten og opfordrede Forsamlingen til senere under Generalforsamlingen at vælge et nyt Festudvalg med flere unge.

Kontorchef *Hans Egede Glahn* omtalte, at Glahn-Samfundet for Tiden kun har 178 Medlemmer (medens det tidligere har været oppe paa over 200) og henstillede indtrængende til Mødedeltagerne at virke for Tilgang af ny Medlemmer; det burde være saadan, sagde han, at saa snart der var født et Barn i Slægten, blev dette indmeldt i Glahn-Samfundet. Taleren henledte Opmærksomheden paa, at i 1972 — altsaa om 10 Aar — havde Slægten Glahn bestaaet i 300 Aar, og oplyste, at Generalmajor Marcus Glahn's Slægtslinie (A 5) i 1960 var uddød paa Mandssiden. Taleren takkede Overbibliotekar Torben Glahn, fordi han ved sin ihærdige Forskning havde kastet Lys over Slægtens ældste Historie og udbragte sluttelig et Leve for Torben og Valborg ,der var rejst den lange Vej fra Flensborg for at være med til dette Slægtsmøde.

Saa sang vi Torbens til Slægtsmødet 1957 skrevne Sang „Lidt genealogi“ („Se, slægten Glahn er vældig stor, hvem er mon hvem ved dette bord?“) hvorefter Fuldmægtig *Henrik Glahn* kaldte den 77-aarige Bogtrykker, Arkitekt *Axel Glahn* — den ældste tilstedeværende Glahn — og den 14-aarige *Nina Glahn* — som den yngste — hen foran Slægtsbanneret, og disse to slog saa i Fane-Stangen hver et Søm i den Sølvplade, der markerer dette 9. Slægtsmøde.

„Den kære familie“ („Hvor Eva i Paradis Adam bød banan“), skrevet til vort 1. Slægtsmøde 1927 af Søstrene Doris Bjørling og Eva Glahn maatte naturligvis ogsaa synges her, og derefter talte Søløjtnant *Jesper Glahn*. Han fortalte en „Gyser“ om 5 Missionærer — 4 Mand og 1 Kvinde — der faldt i Kanibalernes Hænder. Mændene blev spist efterhaanden, men da Turen kom til Kvinden, raabte Høvdingen: „Nej, hun skal leve!“ Taleren foreslog, at vi skulde følge dette Eksempel og ikke staa tilbage for de vilde. Med denne Motivering udbragte han under megen Munterhed et Leve for Damerne.

Kontorchef *Hans Egede Glahn* takkede paa Forsamlingens Vegne Festudvalget for det store Arbejde, det havde haft med Tilrettelæggelsen af dette Slægtsmøde og udbragte et Leve for „de Seks“.

Formanden oplæste en Hilsen til Slægtsmødet fra Wera Hisinger, f. Glahn, Helsingfors.

Saa hævedes Bordet, og i det tilstødende Lokale blev Kaffen serveret ved Smaaborde. Samtalen gik livligt og hyggeligt, og ny Kontakter knyttes, navnlig blandt de mange unge, der saa fuldtalligt var mødt op. Som sædvanlig var vi alle — i alt Fald for denne Aften — Dus.

Generalforsamling.

Generalforsamlingen afvikledes nemt og hurtigt med Tandlæge *Holger Glahn* som Dirigent. Der var 3 Punkter:

1. Valg af Bestyrelse.

Bestyrelsen, der bestaar af Arkitekt Gunnar Glahn, (Formand), Kontorchef Hans Egede Glahn (Redaktør og Kasserer) og Kommunalærer Poul Egede Glahn, blev genvalgt.

2. Fastsættelse af Kontingentet.

Paa Forslag af Dirigenten vedtoges det paa Grund af de stigende Udgifter at forhøje Kontingentet til 15 Kr. aarligt, dog saaledes at Ægtepar kun betaler 15 Kr. tilsammen (Ægtefællen kommer altsaa gratis med). For Personer under 25 Aar fastsattes Kontingentet uforandret til 6 Kr. aarligt.

3. Valg til Festudvalget.

Festudvalget, der bestaar af følgende 6 Medlemmer: Arkitekt Gunnar Glahn, Tandlæge Bodil Glahn, Fuldmægtig Henrik Glahn, Pianostemmer Adam Glahn, Grosserer Henning Glahn og Søløjtnant Jesper Glahn, blev genvalgt — suppleret med Arkitekt Mogens Egede Glahn — dog saaledes, at de 3 Medlemmer af den ældste Generation fremtidig kun skal fungere som Raadgivere.

Saa blev Foldevæggen ind til Spisesalen, der nu var ryddet, skubbet til Side, saa det hele dannede een stor Sal. Dansen begyndte, og baade gamle og unge sluttede op. Ikke mindst Lancier'en og de efterfølgende „Danselege“ var saare fornøjelige baade for Deltagere og Tilskuere. Ved Midnat serveredes The eller Kaffe med Frugttærte og kun nødtvungent skiltes man efter et af de festligste Slægtsmøder, vi endnu har haft.

Hans Egede Glahn.

MICHAEL ROSING'S¹⁾ DIGT
 VED
 APOTEKER HANS EGEDE GLAHN,S DØD
 SORØ, DEN 3. MAJ 1874

Mens Nattefrostens haarde Tand
 Bed Mærker i de unge Blade,
 Og Stormen pisket' Søens Flade
 Og feied' Skummet ind mod Land,
 Da smælted' Naadens varme Sol
 Den Lænke, der holdt *Dig* fra Vaaren,
 Og mild som Regn i Solskin Taaren
 Nu falder om din tomme Stol.

Vort Liv er som en stormfuld Vaar,
 En Kamp for Hjertets Knopper svage,
 Selv vore bedste Solskins-Dage
 Et Pust af Dødens Ishav faar.
 Tryg stod Du som en Abild, hvid
 Af Knopper skærmede mod Kulde,
 Der mærker, nær snart er dens hulde,
 Dens underfuldde Blomstrings-Tid.

Ja, nu Du blomstrer glad for Gud,
 Mer skjøn, end vi *Dig* saa her nede,
 Dog af det Billede, vi frede,
 Vi Englens Træk kan læse ud.
 Vi godt skal kjende *Dig* engang,
 Naar Englene gaar os i Møde
 Og bringer deres kjære Døde
 Til Gud med Paradisets Sang.

¹⁾ Jfr. Note 1 foran p. 56 (Hæfte 1).

En Kæmpe var Du stærk og from,
Til Psalmesang blev dine Sukke,
Dit gamle Hjerte var en Vugge,
Hvorfra end Barnets Stemme kom.
Hvad bittert Du paa Jorden fandt,
Det ved jeg ei, thi til din Næste
Du rakte kjærlig kun det bedste
Af det, som Du i Livet vandt.

Og det var Fred og Haab og Tro,
Og Glæde over Jord og Himmel,
Ei gjorde Mørkets Dyb Dig svimmel,
Dit Haab derover kasted' Bro.
Det gode helst Du talte om,
Det lærte Livet Dig at kjende;
Det onde, vidste Du, fik Ende,
Og overlod til Gud dets Dom.

Saa sov da, „Bedstefader“, sødt,
For første Gang vi nu maa græde
Og høre Dig ei sagte træde
Og hviske Trøsten til os blødt;
Men dog dit Billed er en Magt,
Der taber ei sin Kraft i Tiden;
Hos dem, der elsked' Dig, i Striden
For Hjertets Fred det skal staa Vagt.

M. Rosing.

MEDDELELSER 1962

Glahn-Samfundets Regnskab for 1960 og 1961.

Kassereren, Kontorchef Hans Egede Glahn, meddeler her et Uddrag af fornævnte Regnskaber:

Aaret 1960

Beholdning ved Aarets Begyndelse	908 Kr. 14 Øre
Indtægter: Medlemskontingenter + Renter ..	1206 „ 43 „
Gaver, jfr. nedenfor	700 „ 00 „
	<hr/>
	2814 Kr. 57 Øre
Underskud pr. 31. December 1960	579 „ 08 „
	<hr/>
	3393 Kr. 65 Øre

Udgifter: Trykning af 24. Medlemsblad (VI Bind, 1. Hæfte)	2744 Kr. 00 Øre
Billeder og Klichéer	610 „ 25 „
Porto ved Hæftets Udsendelse	39 „ 40 „
	<hr/>
	3393 Kr. 65 Øre

Aaret 1961

Indtægter: Medlemskontingenter + Renter ..	1245 Kr. 27 Øre
Gaver, jfr. nedenfor	400 „ 00 „
Salg af Slægtsblade	8 „ 00 „
	<hr/>
	1653 Kr. 27 Øre
Underskud ved Aarets Begyndelse	579 „ 08 „
	<hr/>
Beholdning pr. 31. December 1961	1074 Kr. 19 Øre

Regnskaberne for begge Aarene er af Revisor, Fuldmægtig i Sparekassen for København og Omegn Henrik Glahn, forsynet med Paategning om, at de er revideret og befundet i Orden.

★

Gaver til Glahn-Samfundet.

Aaret 1960: Baronesse Johanne Haxthausen, f. Glahn, 200 Kr.; Det Glahnske Familielegat 200 Kr.; Arkitekt Gunnar Glahn 100 Kr.; Kontorchef Hans Egede Glahn 200 Kr., der fordeler sig saaledes: 100 Kr. i An-

ledning af at han d. 8. Juni 1960 er bleven Bedstefader til en Sønnesøn, der har faaet Navnet Klaus Peter Egede Glahn, og 100 Kr. i Anledning af at han d. 14. August 1960 er bleven Bedstefader til en Sønnedatter, der har faaet Navnet Ruth Hanna Egede Glahn. — Aaret 1961: Det Glahnske Familielegat 200 Kr.; i Anledning af Kontorchef Hans Egede Glahn's 70 Aars Fødselsdag d. 4. Maj 1961 200 Kr., der fordeler sig saaledes: Arkitekt Gunnar Glahn 100 Kr. og Fødselsdagsbarnet selv 100 Kr.

★

Det Glahnske Familielegat 1960 og 1961.

I Aaret 1960 indkom der 4 Ansøgninger. Der *tildeltes* Fru Gudrun Glahn, Kbhvn., Fru Else Budtz, Kbhvn., Fru Wera Hisinger, f. Glahn, Helsingfors, Finland, hver en Legatportion paa 100 Kr., samt Glahn-Samfundet 200 Kr.

I Aaret 1961 indkom der 3 Ansøgninger. Der *tildeltes* Fru Gudrun Glahn, Kbhvn., og Fru Else Budtz hver en Legatportion paa 100 Kr., samt Glahn-Samfundet 200 Kr.

Ifølge særlige Fundatsbestemmelser er der i hvert af de 2 Aar udbetalt Beløb til Vedligeholdelse af Gravsteder over 4 Slægtsmedlemmer¹⁾, hvorhos de ligeledes ifølge særlige Fundatsbestemmelser visse bestemte Personer forbeholdte Rentebeløb er udbetalt de paagældende.

Legatets Kapital er i Aaret 1960 blevet forøget ved Udtrækning af en Obligation og Indkøb af en ny Obligation til under Pari, saaledes at Kapitalen pr. 31. December 1961 udgør 132.863 Kr. 97 Øre.

★

Glahn-Samfundets Slægtsmødelegat.

Legatets Kapital udgør 2.500 Kr. Renterne er udbetalt til Festudvalget med 100 Kr. i hvert af Aarene 1960 og 1961.

★

Glahnsvej i Grønland.

I Holsteinborg i Grønland findes der en Vej, opkaldt efter Missionær i Grønland — senere Professor — Henric Christopher Glahn. Kontorchef Otto Jensen i Ministeriet for Grønland har saaledes meddelt Redaktøren, at Kommunalbestyrelsen i Holsteinborg i et d. 6. November 1959 afholdt Møde har vedtaget at kalde Vejen fra Hovedvejen til Stenbruddet for *Glahnsvej*.

★

1) Jfr. foran p. 58 (Hæfte 1).

Sygeplejerske Rose Marie Glahn og den russiske Revolution 1917.

Anna Sofie Scavenius, Enke efter Kammerherre Harald Scavenius, der 1912—1918 var Danmarks Gesandt i St. Petersborg (Petrograd), har under Titlen: Diplomatrue ved Zarhoffet (København 1960), udsendt sine Erindringer. I denne Bog omtales Sygeplejerske Rose Marie Glahn p. 76—77. Det sker i et i Bogen trykt Brev af 14. Marts 1917 fra Forfatterinden til hendes Fader, Godsejer Hans Steensen. Rose Marie Glahn var under 1. Verdenskrig ansat ved det danske Lazaret i St. Petersborg og oplevede dér den russiske Revolution (jfr. Glahn-Samfundet IV Bind p. 152—154). Af Brevet citeres her:

„Nede i Poschtamtskaja, hvor legationens lazaret laa, stak de [revolutionære] ild paa hofchef grev Frederik's hus, kun nogle huse fra os. Jeg talte med den danske Røde Kors søster, frøken Rose Marie Glahn, i telefonen i gaar, og hun sagde, det havde været forfærdeligt, soldater og mængden var brudt ind i en vinforretning, som ligger i vores gaard, havde drukket sig fulde og var blevet ganske vilde, men der havde været to partier, to officerer med nogle soldater var blevet inde i gaarden ,og det trak op til slagsmaal, men saa gik frøken Glahn, hun er kun tyve aar og bitte lille, ud til dem paa gaden og sagde til dem, at de skulle være rolige og sørge for, at der ikke skete en ulykke paa deres saarede soldaterkammerater, som laa derinde, og saa fik hun det røde kors ud over porten, ellers havde det blot siddet paa façaden, og saa blev de rolige. Hendes moder er russisk¹⁾, og hun taler flydende russisk. Det har senere vist sig, at de to officerer med soldaterne i gaarden var tilkaldt af nogle fornuftige revolutionære fra en slags militært politi, der allerede er oprettet. Telefonen er afbrudt i dag, men i gaar aftes kom de op fra gaarden i lazarettet og drak te med frøken Glahn, og hun telefonerede til mig, og jeg sagde, hun skulde bede dem slippe resten af vinen ud i rendestenen, for man ved jo ikke, hvornaar de andre bryder ind.“ — — —

I Bogen findes to Billeder fra det danske Lazaret, og Rose Marie Glahn er med paa dem begge.

★

Benyttelse af Navnet Glahn i Litteraturen.

I Forbindelse med tidligere Oplysninger om Benyttelse af Navnet Glahn i Litteraturen, jfr. Glahn-Samfundet Bind II p. 43, Bind III p. 196 og 220, Bind IV p. 206 kan oplyses, at Forf. Carl Møller i sin Fortælling:

¹⁾ Fejlagtig; hendes Moder var finsk (Red.)

Fra Rosenvænget til Amager (Kjøbenhavn 1896, 328 Sider) kalder Hovedpersonen *Else Glahn*. Endvidere figurerer i Bogen hendes yngre Broder, *Frederik Glahn*, samt hendes Fader, Apoteker *Valdemar Glahn*.

★

Tillæg V til Familien Glahn's Slægtebog.

Med nærværende Hæfte følger som Tillæg med særskilt Paginering Tillæg V til P. B. Grandjean: Familien Glahn's Slægtebog. Tillægget er — ligesom de fire tidligere Tillæg — udarbejdet af Kontorchef Hans Egede Glahn.

★

Slægtsbladets Bogtrykker død.

Siden 1939 har Glahn-Samfundets Slægtsblad været trykt i Lerbergs Bogtrykkeri paa Frederiksberg. Under Trykningen af dette Hæfte har Redaktøren faaet Meddelelse om, at Trykkeriets Indehaver, Bogtrykker Charles Lerberg, d. 12. Marts 1962 er afgaaet ved Døden efter faa Dages Sygdom.

Bogtrykker Lerberg var en dygtig Bogtrykker og var en saare hyggelig og elskværdig Personlighed, som det altid var mig en stor Glæde at samarbejde med. Han omfattede sit Arbejde med Slægtsbladet med den største Interesse og var personligt engageret i, at Bladet blev saa smukt, som muligt, og gjorde samtidig alt for, at det blev økonomisk overkommeligt.

Ved hans Død skal her bringes en oprigtig Tak for hans Indsats for Slægtsbladet. —

Trykkeriet vil blive videreført af en af hans mangeaarige Medarbejdere: Ole Bæk.

Hans Egede Glahn.

★

Departementschef Kai Glahn og den internationale Forfatterkongres i Kbhvn. 1909.

I sin Bog „*Livsdagen lang*“ (Kbhvn. 1947) fortæller kgl. Ordenshistoriograf, Dr. phil. *Louis Bobé*, at den første mellemfolkelige Forfatterkongres i Kbhvn. afholdtes omkr. St. Hansdag 1909 paa Initiativ af det franske Selskab til Beskyttelse af litterær og kunstnerisk Ejendom. Ved Møderne præsiderede Georg Brandes og Professor Carl Torp. Kongressen blev budt velkommen paa Raadhuset ved en Kæmpebuffet. *Kongressens Generalsekretærer var Kai Glahn og Louis Bobé* selv. Det første Arbejds møde holdtes paa Universitetet, hvor Georg Brandes indledte med en Tale om Forfatternes usle Kaar i gamle Dage. Kongen modtog Kongressen paa Fredensborg ved et glansfuldt Taffel. (Side 164—165).

★

Fattigselskabet Fylla.

I „Historiske Meddelelser om København“, udgivne af Københavns Kommunalbestyrelse ved Dr. Villads Christensen, I Bind 1907—08 p. 254—256 findes under „Smaaestykker Nr. 6“ et ved „H. T.“ gengivet Brev fra omkring 1880 om Foreningen Fylla, skrevet af Nanny Bech. „H. T.“ skriver, at den lille Forening har bestaaet i mindst 35 Aar og har sin Interesse ved den Kreds, den er udgaaet fra. Da 2 af Slægtens Medlemmer har været med til at stifte Selskabet, gengives Brevet her.

„Fattigselskabet Fylla [i København] blev stiftet af en Del unge Piger i 1845 for at være til Hjælp for et begrændset Antal Fattige, dels med Næringsmidler, dels med Husleie og Brændselshjælp eller lidt rede Penge.

Det dannedes af

- Georgia Schouw [senere gift med Maleren P. C. Skovgaard]
- Meta Grundtvig [Datter af N. F. S. Grundtvig, senere gift med Præsten Peter Outzen Boisen]
- Susette Dalgas [Søster til Hedeopdyrkeren Enrico Dalgas og senere gift med Skolemanden Carl Mariboe]
- Marie Glahn* [senere gift med Præsten Chr. Ancker Winther]
- Magdalene Købke [senere gift med Maleren Constantin Hansen]
- Adelheid Radecke [senere gift med Stiftsprovst *Hans Egede Glahn*]
- Baronesse Elise Stampe [Datter af Lensbaron Henrik Stampe til Nysø]

I 1846 kom jeg, Nanny Bech, Datter af alt dengang afdøde Konferentsraad Bech, til. Vi besøgte de Fattige og bragte dem ugentlig Hjælp, eller de hentede den hos os; hver af os gjorde sig Umage for at skaffe saa mange hidragydende Medlemmer som muligt. Afdøde Pastor Peter Boisen var Bestyrer, Kasserer og Regnskabsfører; hver Maaned havde vi et samlet Møde, hvor da hver paa ny overtog sin lille Gjerning og fik sine Fattige og sine bestemte Penge til Uddeling tildelt. — — —“

☆

Kontingent.

Glahn-Samfundets Medlemmer anmodes om snarest efter Modtagelsen af dette Slægtsblad at indbetale Medlemskontingentet for Aaret 1962 paa Postgiro-Konto 211.19. Indbetalingskort vedlægges.

Kontingentet udgør — ifølge Generalforsamlingsbeslutning paa Slægtsmødet d. 25. Febr. 1962 jfr. foran p. 105 — 15 Kr. aarligt, dog at Ægtepar kun betaler 15 Kr. tilsammen og Personer under 25 Aar kun 6 Kr.

KGL. KOK
HENRICH CHRISTOPHER GLAHN'S
FØDESTED.
SLÆGTENS UDSPRING

Ved Torben Glahn.

I 1920'erne udfoldede slægtsbladets nuværende redaktør, Hans Egede Glahn, store bestræbelser for at fremskaffe vor stamfar, kgl. kok Henrich Christopher Glahn's, dåbsattest (Se Gl-Samf. II s. 17 og 37). Adskillige omfattende forsøg resulterede i en henvendelse fra en tysk genealog, v. Recklinghausen i Gütersloh, der for en betaling af 50 guldmark tilbød en dåbsattest for Henrich Christopher Glade(n) født 30. 12. 1672. Forskelligt, bl. a. slægtsnavnets afvigende stavemåde og uoverensstemmelsen med den fødselsdato, ligstenen i Alling Kirke angiver, gjorde, at man stillede sig skeptisk over for identitetsspørgsmålet og derfor ikke ville ofre en sådan sum uden at have absolut vished for, at dåbsattesten gjaldt den rigtige.

Det var unægtelig fuldt forståeligt. Men problemet var ligesom rykket nærmere, og en vis uro var vakt til live: Det kunne jo dog være den rigtige. Sådan er det i alle tilfælde gået mig, og da jeg nu, snart 40 år senere, i Flensborg kom i forbindelse med en genealog, Hanns Freiherr von und zu Hessberg, forelagde jeg ham spørgsmålet. Man måtte gå ud fra, at v. Recklinghausen i sin tid måtte have fundet sin oplysning i en kirkebog fra en lokalitet, der i det mindste kunne sættes i forbindelse med det Haste, der på ligstenen anføres som kokkens fødested.

Det havde man også gjort i 1920'erne, hvor man uden resultat havde henvendt sig til pastoraterne i to tyske byer af navnet Haste. Nu konstateredes det, at der var yderligere to lokaliteter af samme navn, samt små byer som Hasede, Hastenbeck og Harste, der kunne komme i søgelyset. Men svarene på de forespørgsler, v. Hessberg rettede til disse steder, var enten negative eller udeblev ganske.

Nu er kirkebogsundersøgelser i Tyskland uhyre vanskelige, for mens danske kirkebøger er samlet centralt i vore fire landsarkiver, må man hernede henvende sig med sine problemer til de enkelte pastorater, og da de naturligt nok ikke har pligt til at foretage større undersøgelser, kan man ofte vente forgæves på svar. Således også i vort tilfælde.

En henvendelse til v. Recklinghausen afslørede, at han var død for flere år siden, så også her var vejen spærret. Som et sidste forsøg indrykkede v. Hessberg en annonce i det tyske genealogiske tidsskrift *Pra-Fo*, og endelig kom der et svar — fra Malmø (!) „Arkiv för Svensk Släktsforskning“ ved direktør Brenner (også dir. for „Personalhistorisk Institut i København“) som kunne meddele, at en medarbejder i Tyskland havde fundet frem til den kirke, hvor kokken var døbt, og han forlangte 200 DM for attesten. Her var vi, viste det sig, havnet ved samme kilde og samme hjemmelsmand som i 1920'erne. Prisen var blot ikke blevet mindre! — og den lod sig ikke ændre.

Til gengæld gaves der nu den forhåndsoplysning, at Henrich Christophers faders navn var *Adam*, netop samme fornavn, som kokken senere gav sin ældste søn i fuld overensstemmelse med datidens næsten lovbundne regler for opkaldelse. Det borttog en væsentlig tvivl, jeg kastede betænkelighederne overbord og erhvervede attesten. Den lyder:

Beglaubigte Abschrift:

Getaufte Anno 1673

Anno 1673 den 4. Januarii *Heinrich Christoffer*, Adam Glahn und (...) seiner Frawen Söhnlein.

Gevattern: Heinrich Hanen

Christoffer Sprengel zu Fehrlingsen

(war vormittags im vorigen 1672 Jahr den 30 December nachmittags zwischen 1 und 2 gebohren).

Vorstehender Auszug aus dem Taufbuch des Jahres 1673 stimmt mit der Urschrift wörtlich überein.

Harste, den 7 Mai 1962

(sign.) Dobschall
Pastor

(Stempel:)
St. Johannis Kirche zu Harste

Familietraditionen har altså haft ret. Harste ligger nemlig i Harzen ca. 12 km nordvest for Göttingen. Og det var et af de steder, hr. v. Hessberg havde gættet på og henvendt sig til, men som ikke havde svaret.

En fornyet henvendelse til pastoratet i Harste for at få oplyst, om der var andre glahnske kirkebogsindførsler, forblev dog påny ubesvaret.

Nu fulgte en lang række desværre ofte ubesvarede henvendelser til forskellige, som man kunne håbe for gode ord og betaling ville foretage kirkebogsundersøgelser i omegnen af Göttingen. Det vil være for omstændeligt at gå i detaljer, her skal kun redegøres for resultaterne.

Johannes-Kirken i Harste

For det første var læreren i Harste, Karl Heinz Bielefeld, så venlig at gennemgå Harste kirkebog og oplyse, at navnet dér lyder Adam *Gladen*. Det må dog betragtes som ret underordnet, for i „Kopfbeschreibung des Amtes Harste von 1675“⁽¹⁾ nævnes han i landsbyen Harste under navnet Adam Glahn, hvilket vil sige, at d’et har været stumt⁽²⁾. Adam Glahn var „Kötter“, d. v. s. husmand. Dernæst oplyste hr. Bielefeld, at de prikker, der i dåbsattesten står for hustruens navn, ikke betyder, at det har været

ulæseligt, men at præsten i 1673 har ladet plads stå åben uden senere at udfylde den.

Fra Göttinger Blätter, 1935—39, kan hentes nogle oplysninger om landsbyen Harste. Den havde i 1670 4—500 indbyggere og endnu i 1938 kun 540. Den har i 30-årskrigen gennemgået mange trængsler: 1621 var der misvækst, 1623 huserede spanske tropper, 1625 Wallenstein, 1626 Tilly, 1628 var der ikke en hest tilbage i hele landet Hannover, 1636 huserede svenske krigsfolk, og 1641 og 48 begik først de kejserlige, sidst 3 svenske regimenter indbrud i kirken.

Flere forfattere peger på det mærkværdige i, at der i denne landsby i tiden før 1700 ustandselig sker til- og fraflytninger, således at mere end $\frac{2}{3}$ af de viede i tiden mellem 1648 og 1700 f. eks. ikke er født i Harste. Derfor er det ikke så underligt, at vi kun træffer Adam Glahn denne ene gang i Harste kirkebog.

Men, som vi nedenfor skal se, er han heller ikke fundet i andre af omegnens kirkebøger. Selv om det ikke er ensbetydende med, at han ikke vil kunne findes et eller andet sted der, kan vi godt for et øjeblik gøre en afstikker og lytte videre til familietraditionen, i følge hvilken Henrich Christophers far var kommet som musikus til Danmark. Er det rigtigt, har vi nemlig ikke stort håb om gennem kirkebøger at spore familien på dens vandring, inden den kom her op. Og det skal nævnes, at traditionen meget vel kan være rigtig også på det punkt. Umiddelbart efter 30-årskrigen opstod et centrum for den såkaldte „Wandermusikant“-bevægelse i det sydlige Harzen ca. 30 km sydøst for Göttingen i Hundeshagen. De farende musikere er et udbredt tysk fænomen, der nok så meget var opstået som en eftervirkning efter krig og nød, som af lyst til at vagabondere. En specialist på dette område, dr. Alfr. Dieck, Hannover, som har meddelt mig dette, henviser også til Goethe, der i „Dichtung und Wahrheit“ fortæller, at endnu i hans barndom eksisterede der en „Pfeiferrecht“, og at disse musikanters Zünft årligt bragte symbolske gaver til Frankfurt for at sikre sig bestående rettigheder. En hel bog har dr. Dieck i fjor skrevet om „Die Wandermusikanten von Salzgitter“, der har talt i tusindvis af farende musikere, blot er denne bevægelse først opstået omkring den franske revolution.

Men nu de positive resultater af de arkivundersøgelser, som jeg ved arkivar v. Hessbergs venlige hjælp har ladet foretage i de små nabolandsbyer Harste, Ellierode, (herunder Fehrlingsen) og Hardeggen. (Thüdinghausen og Hevensen, hvor der også skulle være muligheder, har endnu ikke svaret).

Interessantest af alle oplysningerne er de, der stammer fra Ellierode. Her finder vi en Schafmeister Adam Glahn fra Hardeggen, der i 1666 (7. 3.) står fadder til en Adam Glahn, søn af Heinrich Glahn. Man kunne

have tænkt sig, at det var kokkens far, der her var tale om, men det kan det dog ikke være, for en undersøgelse viste, at han døde 8. 12. 1672, 82 år gammel. Muligvis står vi her over for kokkens oldefar.

Nedenfor er alle de hidtil fundne oplysninger om Glahn'er i disse småbyer samlet. Jeg har valgt at gøre det i en hypotetisk stamtavle. Det må understreges, at der ikke foreligger anden begrundelse for slægt-skabet, end det årstallene muliggør. Opstillingen må altså læses med alt muligt forbehold, hvilket spørgsmålstegnene efter slægtsbetegnelserne angiver³⁾. Men er end sammenhængen tvivlsom, har opstillingen den fordel, at den er overskuelig.

HYPOTETISK SLÆGTSOPSTILLING OVER FORSKELLIGE GLAHN'ER I EGNEN VEST FOR GÖTTINGEN

Bringer alle de Glahn'er, der hidtil er fundet i området
(incl. navnene Gladen, Glare).

- 1 Adam Glahn (1590—1672) Schafmeister, død 8. 12. 1672 i Hardegsen.
- 11? (Hans?) Glahn. (Hvis nedenstående er efterkommere efter denne hypotetiske Glahn, kan han være født 1610—20 og være blevet gift ca. 1640). En Hanss Glahn fra Thüdinghausen er fadder i Harste 1668.
- 111? Margreta Glahn, Hansen Glahns, Schafmeister zu Oberrn Hevensen eheleibliche Tochter. Gift 8. 1. 1661 (Harste) m. Lorentz Thoferden.
- 112? (en kvindelig:) „Glare“ fra Hardegsen nævnes 1667 troløvet i Harste.
- 113? Heinrich Glahn, Ellierode. Måske født ca. 1640.
- 1131 Adam Glahn, døbt 7. 3. 1666 (Ellierode). Fadder er ovennævnte Adam Glahn (se „1“).
- 114? Adam Glahn, Kötter i Harste. Måske født ca. 1645. Måske gift m. Anna Sophie Sprengel (datter af Christopher Sprengel zu Het-tensen (Fehrlingsen), der står fadder til næstfølgende søn:)
- 1141 Heinrich Christopher Glahn, døbt 4. 1. 1673 i Harste. Stamfader til den danske slægt Glahn.
- 115? Hans Glahn, Baurmeister (Ellierode). Måske født ca. 1655. Måske gift 2 gange. Måske gift 1. . . . Wische (4 forskellige af navnet Wische står fadder til de ældste 4 børn).
- 1151 Johan Heinrich Glahn, døbt 29. 1. 1690 (Ellierode). (Til ham står tillige en Weber fadder). Gift måske 2°) 17. 4. 1714 (Ellierode) m. Anna Christina Müller.
- 11511? Johan Christian Glahn, døbt 10. 4. 1711 (Ellierode). Faderen kaldes Hans Heinrich. (Til ham står også en Weber fadder).

- 11512 Catrina Sophia Glahn, døbt 28. 7. 1714 (Ellierode).
1152 Anna Margrethe Ilsabiy Glahn, døbt 14. 3. 1693 (Ellierode).
1153 Marie Elisabeth Glahn, døbt 11. 12. 1695 (Ellierode).
1154 Christoph Glahn, døbt 1. 9. 1700 (Ellierode).
1155 Anna Catrina Glahn, døbt 24. 9. 1713 (Ellierode).

Inden jeg slutter denne redegørelse, vil jeg rette en varm tak til arkivar v. Hessberg. Uden hans utrættelige hjælp havde vi stadig stået på bar bund. Hans sporsans har givet væsentlige resultater ud over fundet af selve dåbsattesten, og mulighederne for at nå videre frem ved hans hjælp er ikke forbi.

Tilbage står den kendsgerning, at det var Hans Egede Glahn, der i 1920'erne startede undersøgelsen, og det er takket være oplysningerne fra den gang, at spørgsmålet i dag har fundet sin løsning.

NOTER

1) Göttinger Blätter 1939 s. 15–27. Her nævnes i Harste tillige Kleinkötter Ludolf Hahnen und Frau samt Heinrich Hahnen und Frau. Fra Emmenhausen, også i Harste amt, nævnes en Kleinkötter Henrich Sprengell u. Frau (sammenlign fadderne fra dåbsattesten).

2) I Harste amt findes stednavnet „Gladebech“.

3) Her er anvendt samme system, som nu anvendes i Glahn-Samfundets slægtsopstillinger.

KGL. KOK

HENRICH CHRISTOPHER GLAHN'S GRAVSTEN¹⁾

I ALLING²⁾ KIRKES VAABENHUS³⁾

I Oktober 1950 modtog jeg fra Rektor Nikolai Brorson Fich, Aarhus, et Brev, hvori han meddelte mig, at han havde været i Alling Kirke og set Gravstenen over vor danske Stamfader, kgl. Hofkok Henrich Christopher Glahn (1672—1757), jfr. Glahn-Samfundet I. Bind p. 108. Samtidigt underrettede han mig om, at Inskriptionen paa Stenen var næsten ulæselig, og han henstillede, om det ikke var en Opgave for Glahn-Samfundet at lade Bogstaverne trække op, saa de kunde læses. Jeg besvarede Forespørgselen bekræftende, men beklagede, at Glahn-Samfundet for Tiden manglede Penge.

Senere fik jeg imidlertid den Tanke, at jeg muligt kunde skaffe de fornødne Penge ad anden Vej, og jeg skrev saa i December 1951 til Sognepræsten for Alling og Tulstrup Menigheder, Erling Bolwig, Tulstrup⁴⁾ pr. Ry St., og bad ham være mig behjælpelig med at indhente et Tilbud fra en Stenhugger paa, hvad det vilde koste at genophugge Stenens Bogstaver, saa de kunde læses. Sognepræsten svarede mig, at han havde talt med en dygtig Stenhugger i Horsens, der var villig til at give et Tilbud, men *forinden maatte der indhentes Tilladelse fra Kirkeministeriet* til at lade Bogstaverne genophugge, da han — efter Forhandling med Provsten — maatte mene, at Gravstenen tilhørte Kirken. Han lovede samtidigt at indgive det fornødne Andragende til Kirkeministeriet.

Gennem Sognepræst Bolwig fik jeg saa Meddelelse om, at Sagen havde fundet sin Afgørelse, og at Resultatet var bleven et *Afslag*. Kirkeministeriets Skrivelse af 13. Februar 1952 til Stiftsøvrigheden over Aarhus Stift var saalydende:

„I et med stiftsøvrighedens erklæring af 24. januar 1952 hertil indsendt andragende har sognepræst for Alling og Tulstrup menigheder Bolwig, i anledning af en til ham rettet henvendelse fra familien Glahn, hvis stamfaders ligsten er indmuret i Alling kirkes våbenhus, om at der må blive foretaget en genophugning af stenens inskription, forespurgt, hvorvidt en sådan genophugning må finde sted, og i bekræftende fald om udgifterne derved skal afholdes af familien eller af kirken.

I anledning heraf skal man efter stedfunden brevveksling med direktøren for Nationalmuseet, hvis erklæring af 4. februar 1952

vedlægges i genpart, og idet henvises til det deri udtalte, meddele til efterretning og videre bekendtgørelse, at ministeriet ikke finder at kunne meddele tilladelse til, at indskriften på ligstenen genophugges.

Efter sagens anledning tilføjes, at ministeriet efter det foreliggende må antage, at kirken har ejendomsret til den omhandlede ligsten, da den er indmuret i våbenhuset.“

Den i Kirkeministeriets Skrivelse ommeldte Erklæring fra Nationalmuseet til Kirkeministeriet, paa hvilken Erklæring Kirkeministeriet begrundede sit Afslag, havde følgende Ordlyd:

„Nationalmuseet fraråder principielt, at gamle gravstens tekster ophugges, og museet må også i dette tilfælde fastholde sit standpunkt, idet der kan henvises til de af provstiudvalget anførte grunde.

Nationalmuseet, den 4. februar 1952.“

Da Nationalmuseet henviste til de af Provstiudvalget anførte Grunde, fremskaffede jeg fra Kirkeministeriet en Genpart af Hjlemslev og Gjern Herreders Provstiudvalgs Skrivelse til Stiftsøvrigheden over Aarhus Stift. Denne lød saaledes:

„Fremsendes til stiftsøvrigheden med bemærkning, at man i almindelighed næppe bør tillade „tydeliggørelse“ af gamle indskrifter. Hvad vil der ske, hvis stenhuggeren ikke kan læse en del af indskriften? Har f. eks. nationalmuseet en pålidelig afskrift af den oprindelige tekst? Endvidere må overvejes, om en restaurering trygt kan overlades til den nævnte stenhugger. Endelig er det vel et principielt spørgsmål, om en mindesten, der er indmuret i en kirke, stadig ejes af private — og i så fald af hvem? Skal den omtalte sten betragtes som familiens ejendom, kan der formentlig ikke påhvile kirken nogen forpligtelse til at afholde udgifterne ved dens „restaurering“. Formentlig bør nationalmuseet udtale sig i sagen.“

Provstiudvalgets foranstaaende Erklæring synes at kunne sammenfattes i to Spørgsmaal: 1. Hvad vil der ske, hvis Stenhuggeren ikke kan læse en Del af Inskriptionen, og ved man bestemt, hvorledes den nøjagtige Inskription lyder? 2. Hvem ejer Gravstenen, Familien eller Kirken? Med Hensyn til det første Spørgsmaal bemærkes, at Slægten kender den nøjagtige Tekst paa Gravstenen, jfr. Glahn-Samfundet Bind I p. 75, og at Stenhuggeren selvfølgelig vilde have faaet denne Tekst tilsendt. Hvad angaar det andet Spørgsmaal, saa er dette jo nu af Kirkeministeriet blevet afgjort derhen, at *Stenen tilhører Kirken*, og denne Afgørelse synes

jeg ikke Slægten med Rette kan have noget at indvende imod. Vi maa tværtimod være taknemmelige over, at Stenen er blevet indmuret i Kirken og derved bevaret for Eftertiden.

Efter Kirkeministeriets officielle Afslag førte jeg Forhandlinger med Kontorchef i Kirkeministeriet Louis Petersen angaaende Muligheden for at faa Kirkeministeriet til at ændre det indtagne Standpunkt, og om hvorvidt Sagen eventuelt kunde løses saaledes, at man i *Nærheden af Gravstenen anbragte en Table, der angav Inskriptionens Ordlyd.*

Forhandlingerne endte desværre negativt. I et Brev til Kontorchef Louis Petersen udtalte Overinspektør ved Nationalmuseet, Dr. phil. Aage Roussell:

„Det gør mig ondt, men museet må fastholde, at runesten, gravsten og alle slags mindesmærker bør bevares uden ophugning. Hvad forslaget om at ophænge en forklarende text ved siden af angår kan jeg sige, at Havning⁵⁾ var enig med mig i, at dette bør undgås. En stor del af charmen ved de gamle mindesmærker ligger netop i, at man mere eller mindre nøjsommeligt skal stove sig frem, og det vil være frygteligt at tænke sig, at der ved siden af hvert epitaf skulle ophænges en forklarende text i kirke eller våbenhus. Derved ville kirkerne med rette kunne hævde, at vi gør dem til museer.“

Der synes herefter ikke for Tiden at kunne foretages videre i denne Sag.

Hans Egede Glahn.

NOTER

¹⁾ Af foregaaende Artikel fremgaar, at der er 2 Fejl i Gravstenens Angivelser: Hofkokken er – efter den nu fremskaffede Daabsattest – ikke født d. 28., men d. 30. December 1672; endvidere er hans Fødested ikke Haste, men *Harste*.

²⁾ Ikke Allinge, som fejlagtig anført i Glahn-Samfundet Bind I p. 75 og 108; det er Alling pr. Ry, Jylland.

³⁾ Paa Grund af Plads- og Pengemangel fremkommer denne Artikel først nu.

⁴⁾ Præstegaarden var før i Alling, men blev 1893 flyttet til Tulstrup.

⁵⁾ Arkitekt, kgl. Bygningsinspektør Thomas Havning.

Adam Egede-Nissen

ET BREV
FRA VOR NORSKE SLÆGTNING,
POSTMESTER OG STORTINGSMAND
ADAM EGEDE-NISSEN
TIL KONTORCHEF HANS EGEDE GLAHN

Dette Brev om vore norske Frænders Indsats under Tyskernes Besættelse af Norge 1940–45 burde vel egentlig have været trykt i Glahn-Samfundet Bind IV i Forbindelse med Artiklen om Slægten Glahn under Tyskernes Besættelse af Danmark, jfr. p. 69–93, men – sent er bedre end aldrig.

Postmester Adam H. Egede-Nissen (f. 1868, † 1953) hører til Pauline Maria Amalia Ørbech, født Glahn's, Slægtslinie (A 2), Kvindelinie B, og han og hans Hustru, Georga (Goggi) W., f. Ellertsen, har Slægts-Nr. 2113, jfr. nærmere om dem og deres Børn, Familien Glahn's Slægtebog p. 100 og Tillæg IV til Slægtebogen p. 36–39. Jeg har i Brevet efter hvert af Børnenes Navne i Parantes anført deres Slægts-Nr. Af Adam og Goggi's 11 Børn døde 1 i Tre Aarsalderen, 1 blev Ingeniør, 2 Læger og 7 *Skuespillere eller Skuespillerinder*, hvoraf Gerd Grieg er den mest kendte. Hun er Enke efter Forfatteren Nordahl Grieg (f. 1902, † 1943), om hvem hun har skrevet en Bog: Nordahl Grieg – slik jeg kjente ham (Gyldendal Norsk Forlag, Oslo 1957). Som Anerkendelse af hendes Kunst har hun bl. a. faaet tildelt Norges Konges Fortjenstmedalje i Guld.

Hans Egede Glahn.

Sandvika 26. 5. 47

Kjære nevø!

Det er 2. pinsedag i herligste sommerveir og Goggi og jeg har nettopp nytt en herlig konsert som ble avsluttet med Bachs skjønne D-moll konsert — den inderlige som en mors bønn for sine elskede barn. Og tankerne gikk til den deilige slekten vår med alle de store og gode minnerne, som vi har frisket opp ved å lese igjennom de modtatte slektsbind. Jeg er gla over, at også min gren her i Norge har udmerket sig her under den siste krigen, idet både Stig (21138) og Adam (2113.10) har fått både norske og britiske udmærkelser for fortjenstfullt virke. Stig var med både ved invasjonen i Frankrig og havnckommandant (illegalt) foran frigjøringen. Adam var som læge med fra Antarktis til New-York, Canada, Scotland, Island (torpederet på vei til U. S. A. og reddet 32 mann i en overiset livbåt under storm og uveir i 18 dager). Det sies, at han holdt liv i dem alle ved sitt personlige mot og sin kyndighet som læge. Han sloss med dem og brukte alle metoder for å holde dem oppe. Da et fly reddet dem, døde bare en. Senere var han læge ved norske sykehus i N. Y. og i Finmark. Dag (21137), som også er læge, var sjef for eksperten af dem, som måtte flykte til Sverige. Under en retur fra Sverige ble han ringet (∴ omringet) af tyskerne og satt på Akershus med dødsdom over seg, senere på Grini, hvor han var læge og dirigent for musiklivet. Efter frigjøringen reiste han til N. Y., hvor han overtok sin bror Adams lægegjerning. Nu driver han som doktor der. Oscar (21136) har været forfulgt av tyskerne for sin ustanselige agitasjon helt til langt opp i Nordland — fengslet på en rekke steder. Hverken han eller Stig, som også er skuespiller, ville spille under tyskertiden. Aud (21131) har drevet samaritanarbeid. Gerd (21132) har gjort en stor gjerning ved å arbeide som skuespillerinne for norske tropper i England, Scotland og Island, hvor hun også har vært instruktør. Hun er blett storridder av Islands Falk og kommandør av St. Olav, og kong Håkon protegerer hennes afdøde manns filmer o. s. v. Han sa, da han fikk høre om vår stamfar domprovstens¹⁾ mulige ???? opprindelse: „Men da er vi jo slektninger“. Du ser, at han er en gemytlig herre. — Hverken Gerd eller Ada (21134) har spillet under okkupasjonen. Ada reiste rundt og spilte for alle de norske grupper i Sverige, mens tyskerne plyndret hennes og mannen Hugo Kramm's²⁾ hjem. Han sat lenge fengslet. Lill (21139) nektet også å spille. Foretrak med sine barn å leve illegalt langt tilfjelds i Hardanger. — Om min ringhets ferd under krigen vil du kanskje i sin tid få lese i 2net bind av „Livet“³⁾, hvis jeg da noen gang blir ferdig med den. Jeg er nu blett så fordypet i fortidens Egede'r og Glahn'er, at jeg glemmer å skrive. Det var ikke for intet at min far⁴⁾ — Otto Lassens⁵⁾ fetter — alltid holdt frem, at jeg skulle bli offiser og min bror prest. Men

skjebnen ville det anderledes. Livet går nu engang ikke alltid efter de ønsker, en far og en selv i unge år har drømt om. — Nu dyrker jeg altså slektshistorie⁶⁾ og vil be dig undersøke, om det går an å få bundet inn⁷⁾ de hittil utkomne slektsbind. Jeg skal i tilfelle sende dem nedover igjen. Min fetter Oscar⁸⁾ har vært så snil å forære meg det eksemplar av slektsboken, som var i hans eie. Min datter Gerd, som nu ikke lenger har sin mann, Nordahl Grieg, taler om å ville flytte ud til oss. Og hun er meget slektsinteressert. Hun mener på kirkegården i Tromsø⁹⁾ å ha sett en gravplate med navnet Glahn. Jeg skal undersøke, om det er riktig. Det kan vel tenkes, at det er en idéassosiasjon i forbindelse med min bedstefar¹⁰⁾ og onkel Adams¹¹⁾ gravsteder deroppe. — Nei nu er du vel lei av meg. Lev inderlig vel og vær med din hustru og barn kjærlig hilset fra eders hengivne Tante Goggi og Onkel¹²⁾ Adam.

NOTER

1) Domprovst i Roskilde Enevold Nielsen Randulph (f. 1597, † 1666), født i Haderslev af ubekendte Forældre. Rygtet vil vide, at Kong Christian IV var hans Fader, jfr. Glahn-Samfundet Bind III, Torben Glahn: Forsøg til en Anetavle for Gjertrud Christine Glahn, f. Egede, p. 179 under 5. 31.

2) Hugo Kramm, Musikchef i norsk Kringkasting (Radio).

3) Adam Egede-Nissen: Et liv i strid (J. W. Cappelens Forlag, Oslo 1945). Han har sendt Bogen herved med følgende Dedikation: Til mitt kiære Glahn-Samfund ved Hans Egede Glahn fra din hengivne onkel Adam Egede-Nissen“. Han naaede – saavidt vides – ikke at faa udsendt en 2. Del af sine Erindringer.

4) Christian Poul Egede-Nissen (211) Overlæge, Sanitetskaptajn (f. 1835, † 1891).

5) Otto Viggo Lassen (236) Overlæge i Randers (f. 1845, † 1919).

6) I et andet Brev af 9/ 1947 skrev han: „jeg leser slektsbladene med stor glede, ikke minst tipoldefars kloke og gode breve til hans børn. Og jeg blir varm om hjertet og full av ydmyg beundring for mine aner.“

7) Forespørgselen førte til, at alle hans Hæfter af Glahn-Samfundet ved min Bistand blev indbundet hos en Bogbinder i Kbhvn.

8) Oscar Egede-Nissen (2147) Diplomingeniør (f. 1882).

9) Se efterfølgende Artikel: Lidt om Knut Hamsun's „Løjtnant Thomas Glahn“. Ved Torben Glahn.

10) Christian Heinrich Nissen, Distriktslæge i Tromsø (f. 1802, † 1866). Begravet paa Tromsø Kirkegaard.

11) Adam Vilhadt *Glahn* Nissen, Agronom og Forstassistent (f. 1837, † 1866). Begravet paa Tromsø Kirkegaard.

12) Egentlig er vi ikke „Onkel og Nevø“, men „Fætre“, idet vi begge hører til den Generation, der i Slægtbogen betegnes med Bogstav „D“ og tillige med et 4 cifret Tal i Tillæggene, men da Aldersforskellen er saa stor, har vi befundet os bedst ved Benævnelsen „Onkel og Nevø.“ (H. E. G.).

LIDT OM KNUT HAMSUN'S „LØJTNANT THOMAS GLAHN“

Ved *Torben Glahn*.

Mon ikke vi alle kender Knut Hamsuns „Pan“, en af verdenslitteraturens perler? Einar Skavlan skriver om den: „Der er ikke skrevet noget skjønnere på norsk. Det er et eventyr, en drøm om kjærlighetslykken i ungdommens paradisi, Nordlandsnaturen — om kjærligheten som er deilig og farlig“. Bogen har undertitlen „Af Løjtnant Thomas Glahns Papirer“, og denne undertitel har pirret mer end en nulevende Glahn's nysgerrighed: hvordan havde mon Knut Hamsun fundet på at give sin hovedperson dette navn? Man vil i „Glahn-Samfundet“ bd. III s. 175 se resultatet af redaktørens henvendelse til Knut Hamsun himself. Ganske uvidende om denne forespørgsel skrev jeg i 1936 til digteren om samme spørgsmål. Jeg fik følgende svar:

„Jeg har nys svaret en anden hr. Glahn, at jeg visst maa ha tat navnet vilkaarlig, kanske læst det i en avis. Det er saa længe siden, jeg husker intet.“

Ret betænkt ville vel enhver digter med absolut god grund have givet et undvigende svar på et sådant spørgsmål, uanset om der var tale om brug af „model“ eller ikke. Hvorom alting er, løjtnant Thomas Glahn afsløredes ikke som nogen slægtning ved den lejlighed heller.

Årene gik, og en anden bog om en anden af Norges store forfattere faldt mig i hænde, den smukke og fine skildring af Nordahl Grieg, skrevet af hans hustru Gerd Grieg, som vi er glade over at kunne regne som tilhørende slægten¹).

Bogen indledes således:

„To menn gikk på en kirkegård. Det var en mørk desemberettermiddag med sne, fuktig og klam kulde.

— Her må det være, det er den ellefte graven fra fru Albrechtsons grav.

En yngre, spinkel mann, vennlig i ansiktet, viste veien i mørket. Den annen, en svær kar med lang, svartgrå ulster, tente en fyrstikk, steg over det lave granittgjerdet, åpanbart et familiegravsted, og søkte i lyset av fyrstikken etter navnet på gravplaten nærmest.

— Her står Glahn et eller annet, sa han.

— Det er den neste graven, svarte den yngre. — Den som er dekket av granbar.

Den svære mannen la seg helt ned på kne i den våte sneen. Nå så han at eføy snodde seg rundt marmoret langs gravplaten. Han tente en ny

fyrstikk, og begynte ivrig, urolig å fjerne granbar, jord, gammelt løv og isskorpe.

- Christian Heinrich Nissen. Her står det, sa han.
- Lege, født i dansk Slesvig-Holsten, Wilster, 1802. Død 1866.
- Det er ham.
- Det er ham, ja.
- Hvorfor gjør De egentlig dette Nordahl Grieg?
- Det er en kjærlighetserklæring, en takk.“

Sådan skriver Gerd Grieg, og hun fortæller derefter:

„Ved juletider 1938 fikk jeg hilsen fra Nordahl Grieg. Han skrev, at han hadde besøkt min oldefars grav på Tromsø kirkegård. Det var en takk, en kjærlighetserklæring til den slekt, som hadde gitt ham inspirasjonen til en Finnmarksroman, og også til skuespillet „Nederlaget“, som var oppført året før.“

Naturligvis spørger en Glahn, hvilken slægtning der kan være begravet i Tromsø, og Hamsuns „Pan“ dukker atter op i erindringen. Man læser videre, hvad Gerd Grieg skriver og betages af skildringen, der giver et fint portræt af Nordahl Grieg, og indirekte et, man har vist lov at sige — lige så betagende billede af Gerd Grieg, Norges store skuespillerinde. — Og så standser man påny op ved læsningen om et nyt besøg i Tromsø, hvor Gerd og Nordahl Grieg i 1939 opsøger gravene på kirkegården:

„Vi gikk under bjerkene på Tromsø kirkegård. Det glitret i løvet, luften var sval, fuglene sang. Sommeren er så kort nordpå, derfor føles den sterkere.

— Juleaften pleide det før i tiden være tent et lys på hver grav, fortalte Nordahl. Det må ha vært meget vakkert.

Vi var kommet til min oldefar lege Christian Heinrich Nissens grav. Her var pent stelt, med ren grus og levende eføy. Nordahl sto med foten på det lave granittgjerdet.

— Vet du hvem som betaler for denne graven og holder den i stand? Jeg visste det ikke.

— Det er din gamle far, den gudløse kommunisten. Han er den eneste i familien som har pietet nok til å tenke på slekten. Denne har han betalt for i førte år. Han har også betalt for din oldemors grav i Trondheim og din fetters i Oslo.

— Hvordan vet du alt dette, Nordahl?

— Jeg skal jo skrive roman om din far.

— Man må si slekten er kommet i gode hender.

Nordahl bare fortsatte:

— Kan du se hvem som ligger ved siden av Christian Heinrich?

— Ja det er visst et barn.

— Nei, i den andre graven, den lenger oppe. Ser du at det er løytnant Glahn, Hamsuns løytnant i „Pan“?

— Det er ikke mulig? Min tipp-oldemor var født Glahn.

— Hamsun gikk ofte på kirkegården her. En 90-årig sønnesønn av din oldefars assistent har fortalt meg om det. Hamsun likte å gå på kirkegårdene for å finne stoff til romanene sine. Han har benyttet et stort slektsnavn til sin løytnant.

— Men denne Glahn døde ung. Her står at han bare ble 26 år. Tok han livet av seg, tror du?

— Nei, det var din oldefar som gjorde det. Men det gikk vel for det samme for Hamsun. Når han hørte en historie, diktet han videre på den.

— Løytnant Glahn må ha vært en fetter av oldemor, sa jeg. — Oldemor var født i Danmark, hun kom hit opp sammen med oldefar da hun var nitten år. Min far er døpt Adam Hjalmar Glahn Rafn Egede. Navnene Glahn, Rafn og Egede kommer fra hennes slekt. Oldemor malte, sang og spilte komedie, inntil hun ble baptist og lot seg døpe av byens smed i et badekar, nesten 60 år gammel. Noen sier at oldefar tok seg nær av det, men det tror ikke jeg.

Jeg kunne vanskelig rive meg løs fra dette gamle familiegravstedet. Men Nordahl ville vise meg en annen grav også.

— Her ligger fru Albrechtson, sa han og pekte på en fornem gravplate. En liten fugl fløy opp fra platen. Jeg trodde den var av stein, så rolig hadde den sittet. — Det var for hennes skyld din oldefar tok livet af seg. Han var 63 år og hadde hatt tyfus, men sto opp med feber da en ung kapteinskone som skulle føde trengte hjelp. Han hadde med hell gjort keisersnitt et par ganger før. Denne gangen var det en komplisert affære. Det gikk feber i såret — det var jo lenge før Pasteur — og hun døde. Fjorten dager etter hengte din oldefar seg. Det var den gangen forbudt for leger å foreta slike operasjoner.

— Da vi var barn, hørte jeg min far fortelle om det. Han var bare tre år, men han kan huske at han holdt sin far i hånden, og en gammel dansk pike kom ned fra loftet og fortalte gråtende: Gamledoktoren har hengt seg.

— Vil du se stedet hvor det skjedde?

Vi gikk ned mot byen og bortover Storgatan, forbi hotellet. Så sto vi utenfor et murhus, det var nummer 55.

— Her er det, sa Nordahl. . . .

...

Bogen var i sig selv så betagende, at jeg alene af den grund følte trang til at skrive til Gerd Grieg, og jeg fik det venligste brev til svar, men om Hamsuns løytnant Thomas Glahn vidste hun ikke mere, end hvad oven-

for er gengivet. Men på hendes forslag skrev jeg selv til Tromsø, for at prøve at få opplysninger der.

Jeg prøvde flere steder: præsten, en bibliotekar, en læge og sidst kirkegårdskontoret. Jeg begynte i mars 1959, men først i december det følgende år, da jeg hadde opgivet alt håb, modtog jeg et par linier fra bygartneren i Tromsø: „Det har nå lykkedes os at komme i forbindelse med en person, som kan gi Dem opplysninger om løytnant Glahn. Hans navn og adresse er herr. Adolf Stenersen, Verftsgate 6, Tromsø.“

Jeg var unægtelig spændt, men tiden gik, jeg skrev igen, men hørte intet. Jeg tog på påskeferie til Italia — da, en dag kommer et telegram på 44 ord!: „Just kommet fra England — fikk Deres brev idag — mange opplysninger om løytnant Glahn sendes Dem i morgen ... Adolf Stenersen.“

Og så kom brevet, og det etterfulgtes af flere, mange flere! Han var det, med det venlige ansigt, som Gerd Grieg hadde omtalt som cicerone: „Har De sett hende på scenen? strålende! eminent! Jeg så hende i 1953 spille Maria Stuart — en fantastisk prestasjon, jeg vil huske så lenge jeg lever!“

Fra disse breve stammer nedenstående opplysninger om det emne, der her interesserer os: „Pan“.

„Stenersengården i Verftsgaten, Tromsø, har huset 6 generationer Stenersen, den ligger lige i nærheten af „feltskjærer“ Nissen fra Slesvig Holsten, der vist var den første i Norge som med held foretok keisersnitt, og som min farmor fortalte meg (hun døde i 1935 85 år gammel, helt åndsfrisk) „obduserte døde“ så det luktet over hele kvartalet sør!“

Adolf Stenersen opplyser, at han for 25—30 år siden interviewet Knut Hamsun oppe i Tromsø:

„På mitt direkte spørsmål til Knut Hamsun om denne forstassistent Adam Glahn (Nissen) som hviler på Tromsø gravlund er identisk met Pans løytnant av samme navn svarte Hamsun: Ja, han hviler her! — Men herregud for en stabeis den Knut Hamsun var å snakke med. Nå han var jo på ferie. — Knut Hamsun stirrede og lukkede seg til, da han opdagede, det var en avismand, han hadde for seg. Men jeg var syk av spenning og vitebegjær og gav meg ikke trods det var ingen ringere end Knut Hamsun, jeg hadde for meg. Og Vårherre skal vite, han kunne vise, at audiensen var forbi, men reknet allikevel ikke met en liten ishavsskippersön vanligvis ikke gav opp i første omgang. — Da jeg så nevnte, hvad to av min familje mente å vite, svarte han: „Det er den samme person“, „Edwarda“, sa jeg, „hører kanskje ...“ her avbröt Knut Hamsun og sa: „Nei, nei, hun hører ikke til familjen, bare navnet er lånt“. Jeg: „Så kan det kanskje stemme met en annan dame, som døde samme år som Adam Glahn og distriktslæge Nissen?“ Knut Hamsun: „Dette for-

bauser meg virkelig“ — så utspandt det seg en liten kort uhyre konsis samtale, hvis innhold jeg aldri har nevnt for noe menneske.“

Om den fru kaptajn Albrechtsen, hvis gravsten Gerd Grieg nævner, skriver Adolf Stenersen, at hun „har spilt en stor rolle i Adam Glahn Nissens alias løytnant Glahns liv“.

På mit spørsmål, om han ikke vil fortælle noget om dette, svarer han: „Historierne om denne purunge, blennende vakre, egenartede og ganske sikkert intelligente skipperfrue, viss man var på langfart, vil jeg ikke sette på „prent“, for det er visse ting jeg synes er for hellig til det. Dessuten er det kanskje bare „historier“, og så . . .“

Knut Hamsun var i sine helt unge år i Tromsø. Hvornår og hvor længe ved man ikke. Troligt nok var det, da han i 15—17-års alderen som „skreppekar“ drog omkring fra sted til sted i det nordligste Norge og solgte sine varer. To gange ved man, at han var i Tromsø, hvor hans første bog: „Den gådefulde“ udkom. Adolf Stenersen opplyser: „Motiv og miljø til „Konerne ved vandposten“ er hentet fra Tromsø. Vandposten eksisterte til 1940 på samme plass, men er nu borte, men Tromsø middelalderskanse, hvor madammerne tørket klærne eksisterer ennu. Den er like i nærheten av mitt hjem og der har jeg i mange år, hver vår, høstet kilovis av grønkåll. Jeg ikke bare tror, men *vet* at det var her K. H. hørte om denne merkelige skogmannen Glahn i „Pan“. Videre Jomfru Mack, hun De vet som måtte gå alene hjem, for løytnantens hund ventet sin herre hjemme — *tror* jeg er „hentet“ fra brygerierfamiljen Mack's i Tromsø. Mackfamiljen i Tromsø har et av Norges største (og beste sies det!) öllbryggerier! For Deres vitere granskning av Deres slekthistorie, og da i første rekke Adam alias Thomas Glahn i „Pan“, bør De grundig læse „Konerne ved Vandposten“ —“

Hr. Stenersen hadde været så venlig også at love mig at tage nogle billeder af gravstenen, og i maj måned sendte han fotografierne ledsaget af et brev:

„Gut ved, at visste jeg det, jeg nu vet, hadde jeg aldri på denne årstid lovet Dem foto av gravstenene . . . Det meste av mitt liv har jeg boet her i staden og hin forbandelsens år 1940 var ansett for rekordår hvad snemengder angår, men årets snemengde slår alle tiders rekorder. Den uken jeg kom hjem var det hele 3 skriver tre meter sne oppe på ønen der hvor Tromsø gravlund er. Jeg holdt på at fortvivle. Gravstene „våre“, den nissenske ca. 150 m høi, Glahns noe mindre var dækket met ca. 1 m skriver en meter sne over toppen. Liten tid som jeg hadde, begynte jeg å skuffe sneen bort, men måtte oppgi forsøket og i flere dager verket hender og armer verre enn om jeg hadde brutt granit månetsvis. Så leiet jeg en mann og sammen gikk vi i gang med å frigjøre gravstenen.“

Hr. Stenersen lod det stå nogle dage og synke sammen, og 7. maj optoges fotografierne, som gengives her. Gravstenen er vist, skriver han „av en eller annen slags porfyr, gråbrun av farve og av betagende virk-

Adolf Stenersen stående mellem distriktslæge Christian Heinrich Nissens grav (t. h.) og „løjtnant Thomas Glahns“ gravsten (t. v.). Den sidste bærer indskriften: Adam Glahn Nissen. Forstassistent. Født 6. Decbr. 1837, død 24. Juni 1866.

ning. Den greske urnen har ofte frydet meg med sin eleganse og renhet, der den står med dyster granskog som bakgrunn. Gravstedet ligger i et hjørne av kirkegården.“

Megen tak skylder jeg hr. Adolf Stenersen for hans store venlighed og enestående hjælpsomhed. Takket være hans oplysninger og Gerd Griegs dejlige erindringsbog ved vi nu lidt mere om vor slægtning, Hamsuns løjtnant Thomas Glahn, om end meget er og sikkert må forblive dunkelt ved denne mærkelige skikkelse.

NOTER

¹⁾ Gerd Grieg, født Egede-Nissen, er datter af postmester og stortingsmand Adam Egede-Nissen (1868–1953), hvis fader var overlæge Christian Poul Egede-Nissen (1835–91), der igen var søn af distriktslæge Christian Heinrich Nissen (1802–66) gift med Fayette Ørbech (1806–84), hvis moder Pauline Ørbech (gift med kgl. forstskriver Lars Ørbech) var datter af Professor Henrik Christopher Glahn.

Adam Villhadt Glahn Nissen (1837–66), om hvem ovenstående artikel handler, var agronom og forstassistent. Han var søn af distriktslæge Christian Heinrich Nissen og døde altså samme år som han.

GLAHN'SKE FAMILIEPAPIRER I RIGSARKIVET

For to år siden henvendte nu afdøde rigsarkivar Svend Aakjær sig til mig med en forespørgsel vedrørende farfars — oberst Hans Otto Glahn's — papirer, og brevet sluttede: „Jeg vil gerne benytte lejligheden til at spørge Dem, om De ikke kunne tænke Dem at lade disse papirer og eventuelt andre Glahn'ske familiebreve i Deres besiddelse overgå til Rigsarkivet, der meget gerne ville modtage materiale til belysning af denne udmærkede embedsmandsslægts virke.“

Rent bortset fra det for slægten ærefulde i denne opfordring, åbnedes herved en mulighed for mig til rent praktisk at sikre det slægtsarkiv, der gennem arv var mig betroet — for største delen samlet af min far — lektor Alfred Glahn.

Nogle af slægten kunne måske på forhånd finde det noget pretentiøst at lade vore slægtpapirer overgå til et rigsarkiv, og kunne måske spørge: er papirerne da så betydningsfulde? — Nej, der er ingen grund til at bruge store ord. Jeg skal, fordi rigsarkivaren gennem mig også henvender sig til den øvrige slægt, citere noget af hans andre breve, for at belyse Rigsarkivets bevæggrunde. Han skrev: „måske må jeg bede Dem, hvis De træffer andre Glahn'er med private papirer, tænke venligt på Rigsarkivet“. Da jeg bad om at få nogle nærmere retningslinjer, skrev Svend Aakjær: „Rigsarkivet modtager meget gerne arkivalier . . . ordnede eller uordnede, som giverne vil, særlig gerne naturligtvis, når de belyser en så kendt kulturfamilie som Deres, men iøvrigt også gerne breve, der belyser jævne menneskers færden, blot der er indhold i dem, d. v. s. at de fortæller eftertiden noget om deres tid. Med større samlede grupper af breve — som dem, der er i Deres besiddelse — modtager Rigsarkivet også gerne det, De kalder papirer vedrørende „barsel, bryllup og begravelse“, derimod forstår De sikkert, at løsrevne konfirmationsange, koppeattester etc., der isoleret tilbydes arkivet, er uden interesse.“

Jeg ved ikke, om man kan sige, at slægten, efterhånden som den er blevet spredt og vidtforgrenet, stadig føler sig som en enhed. Givet er det, at det fællesskab, der endnu for blot 50 år siden kendetegnede slægten, ikke vil kunne genoplives. Dog, følelsen af samhørighed skulle vi nødig helt miste, og kunne vi ikke alle samles om den opgave, det er, at sikre en central arkivering af slægtens papirer og gøre alvor af en aflevering. Jeg forstår godt, hvis man ud fra en naturlig tilbageholdenhed i første omgang vægrer sig. Det var en af mine første betænkeligheder. Rigsarkivaren svarede: „Skulle Rigsarkivet ønske at udskille noget, vil det blive

Dem tilbagesendt“. En anden grund til tilbageholdenhed kan være brevenes private karakter. Også her kan man berolige. Man kan betinge sig ret til selv i hvert enkelt tilfælde at være den, der skal give interesserede tilladelse til at benytte arkivet, og man kan indsætte en eller flere successores, „dog helst således, at arkivet efter et vist åremål helt frigives. De vil bedst selv kunne skønne herover. 50 års grænsen anvendes ofte, men den forekommer Dem utvivlsomt for kort, hvad den også vil kunne være netop ved familiebreve. Men De er absolut fritstillet.“ At der naturligt nok er breve, der er strengt personlige, eller vedrører så personlige affærer, at man ikke vil lade dem havne i et arkiv, er en anden ting.

Det må betones, at ved slægtsarkiv forstås ikke blot breve o. l. skrevet af familiens egne medlemmer, men i lige så høj grad breve skrevet af andre, hvor således kun brevmodtageren hører til slægten.

Til slut skal meddeles en meget summarisk oversigt over det stof, jeg har afleveret til Rigsarkivet (Talbetegnelsen foran navnene er de samme som de i Glahn-Samfundet anvendte):

Forskelligt stof vedrørende slægten i almindelighed, samt forskelligt materiale om vor fælles stamfader, provst Adam Wilhadt Glahn (1707—80).

Henrik Christopher Glahn (1738—1804) professor. Originale familiebreve.

3 Adam Wilhadt Glahn (1775—1863) præst. Optegnelsesbøger.

5 Marcus Glahn (1781—1868) generalmajor. Breve.

54 Poul Egede Glahn (1811—96) general. Breve.

6 Hans Egede Glahn (1783—1874) apoteker. Breve.

62 Hans Otto Glahn (1817—1914) oberst. Breve og papirer.

62 „Søskendebreve“, breve rundsendt mellem oberst Hans Otto Glahn's børn.

628 Alfred Glahn (1865—1934) lektor. Breve og papirer (Breve fra gamle soranere er tidligere afleveret til Sorø Akademis Bibliotek).

64 Gitte Glahn (1823—1908), gift m. Henrik Glahn (1810—91) præst.

(Ovennævnte aflevering omfatter mere end 1 hyldemeter arkivstof. Fyldigst er arkiverne efter 62 og 628).

Det er naturligt at gøre opmærksom på, at der også tidligere er afleveret „Glahn-arkiver“, det gælder:

44 Hans Egede Glahn (1814—98) stiftsprovst. 1 læg.

62232 Henrik Glahn (1919—) dr. phil. Papirer, der belyser studenterrådsarbejdet.

82 Henrik Glahn (1827—86) generalmajor. 1 pakke.

Torben Glahn.

IN MEMORIAM

Arkivar
Edvard Johannes Glahn
 † 23. August 1963

Edvard var født 21. August 1883 i Nykøbing F. som næstældste Søn af Arkitekt H. C. Glahn og Hustru Louise, f. Leuning, og han døde 2 Dage efter sin 80 Aars Fødselsdag.

Efter at have taget Studentereksamen fra Nykøbing Katedralskole, blev han cand. phil. 1902. Han paabegyndte det juridiske Studium, men opgav det for at tage til Boston, hvor vor ældre Broder Otto boede, fik Ansættelse paa et Hospital her, samtidig med at han tog Undervisning paa en Handelsskole og fik Ansættelse som Bogholder paa et Hotel. Efter sin Hjemkomst fra U. S. A. var han i flere Aar Bogholder paa Turisthotellet i København, og derefter Arkivar i Firmaet Waldorffs Papir-Industri A/S Kbhvn. 1. Juli 1928 blev han gift i København med Carin Adrian, f. Göthe. I Ægteskabet er en Søn, Jørgen Glahn.

Edvard var et sjældent godt og elskværdigt Menneske, der udførte sit Arbejde til sine Chefers fulde Tilfredshed.

Desværre kom han ud for et Automobiluheld, hvorved han blev kvæstet saa haardt, at han blev uarbejdsdygtig og maatte tilbringe de sidste Aar af sit Liv paa Hospital som Invalid.

Einar Glahn.

Overassistent
Inger Christine Jønsson, født Glahn
 † 1. Januar 1964

Inger var født d. 20. November 1887 i Nykøbing F. som yngste Barn af Arkitekt H. C. Glahn og hustru Louise, f. Leuning.

Efter en lykkelig Barndom — vi var 5 Søskende — med en dejlig Tumbleplads ved Guldborgsund, tog Inger til København, hvor hun gennemgik Handelshøjskolen, tog derefter til England, dels paa Kursus, dels som Hushjælp i en Præstegaard. Efter sin Hjemkomst blev hun ansat paa et Handelskontor i København, tog i 1917 til New York, hvor hun blev gift med Axel Jønsson, der var ansat i en Bank. Efter to Aars Forløb var Ingers Længsel efter Hjemmet saa stor, at de tog tilbage til København, hvor Inger fik Ansættelse i Overpræsidiat, hvor hun arbejdede, til hun blev 70 Aar, de sidste 16 Aar som Overassistent, hvorefter hun og Axel flyttede til Espergærde.

For sin Slægt havde Inger stor Interesse. Saaledes var hun fra 1949 til 1963 — altsaa i 14 Aar — Medlem af Bestyrelsen for Det Glahnske Familielegat.

Inger var et elskeligt Menneske, afholdt af alle, der kom i Forbindelse med hende, ikke alene indenfor Familiens ældre og yngste, men flere Venner fra Skoletiden. Hun havde arvet noget af vor Moders „selvudslettende“, man følte sig altid i „godt Selskab“, naar man var sammen med hende. Alt for kort Tid fik hun Lov til at nyde sit Otium sammen med Axel i Espergærde, men Sygdommen kunde hun ikke staa igennem.

Einar Glahn.

ANETAVLE¹⁾
 FOR
 ARKITEKT, M. A. A. MOGENS EGEDE GLAHN'S
 MØDRENE SLÆGT
 Ved *Hans Egede Glahn.*

Naar nærværende Anetavle – den 5. i Rækken af de i Glahn-Samfundet trykte Anetavler – kun omfatter Arkitekt, M. A. A. Mogens Egede Glahn's Moders Aner, skyldes dette, at hans Faders Aner indeholdes i Anetavlen for hans Fætter, Civilingeniør Poul Egede Glahn, jfr. Glahn-Samfundet, Bind V p. 7–23.

Anetavlen er – naturligvis – tillige Anetavle for Mogens Egede Glahn's Søskende: Johanne Elisabeth Egede Glahn, gift Jensen, Laila Egede Glahn og Premierløjtnant i Jægerkorpset Stephen Egede Glahn.

Mange af Aernerne kan føres tilbage til 1500-Tallet, nogle endog til 1400- og 1300-Tallet; flere kan føres XV Generationer tilbage, i to Tilfælde endog XVII Generationer.

Baade Adel, Gejstlighed, Borger og Bonde er repræsenteret blandt Aernerne. Præsterne er i Flertal med 24, deriblandt 3 Biskopper (2 i Aalborg og 1 i Viborg). Derefter kommer Borgmestrene med ialt 16, fordelt over Hovedstaden (1) og Rigets Købstæder (bl. a. 6 i Odense og 4 i Helsingør).

Som Eksempel paa, hvor haardt Pesten hærgede i de enkelte Familier i gamle Dage, kan henvises til X 57, Rasmus Pedersen Thestrup, hvis Forældre og alle 5 Søskende døde af Pesten 1603, medens han selv kun reddede Livet, fordi han Aaret forud var sendt i Skole i Lübeck. Der findes ogsaa i Anetavlen flere Eksempler paa det dengang sædvanlige, at Enken paa Kaldet blev gift med Efterfølgeren i Sognepræsteembedet, men det er dog vist sjældent, som det skete med IX 28 Anna Hansdatter Ølgod og X 54 Else Jacobsdatter Holm, at en Kvinde bliver gift med 3 efter hinanden følgende Sognepræster i samme Embede. Endelig viser XIII 449 Rasmus Mikkelsen til Sædegaarden Canegaard, at Stridigheder mellem Naboer om Markskellet mellem deres Ejendomme kan udarte saa stærkt, at det ender med Drab.

Det bemærkes, at Anetavlen er udarbejdet paa Forfatterens eget Initiativ.

Til Forklaring af Anetavlen — hvortil Hagers System II²⁾ er benyttet — skal oplyses: Romertallene I–XVII betegner de sytten Generationer. Indenfor hver Generation er opført Løbenumre, hvortil er benyttet Arabertal, nemlig et ulige Tal ved Mændene og et lige Tal ved Kvinderne. En Persons Forældre findes i næste Generation for Moderens Vedkommende under det dobbelte Løbenr. og for Faderens Vedkommende under det dobbelte Løbenr. ÷ 1, saaledes at Manden altsaa staar opført umiddelbart foran Hustruen.

¹⁾ *Anetavlen* (Ascendenstavlen) anvendes i Genealogien til at fremstille et Menneskes Forfædre; den paagældende Person benævnes – ligesom den, der gøres til Udgangspunkt for Stamtavlen (Descendenstavlen) – *Probanten*, den om hvem noget skal undersøges og bevises. Tavlen omfatter Probantens Forældre, Bedsteforældre, Oldeforældre, Tipoldeforældre o. s. v. og bevæger sig saaledes i sin Fremstilling fra Nutiden tilbage til Fortiden, jfr. Albert Fabritius: *Anetavlen* (1941) p. 3.

²⁾ Jfr. Albert Fabritius: *Anetavlen* (1941) p. 8.

Glahn, Mogens Egede, * 29. 3. 1930 Usserød, 1952 Svendebrev som Tømrer, 1953 Afgang fra Det tekniske Selskabs Skoler, Bygmesterskolen, 1959 Afgang fra Kunstakademiet som Arkitekt. — G. 8. 6. 1957 Helleruplund K. m. Corinna Helana Lorentzen, * 25. 7. 1934 Kbhvn.

Hans Forældre:

- I. *Broager, Alma Ingeborg Dorph*, * 14. 12. 1906 Assens, † 24. 5. 1940 Usserød (Hendes Forældre: se nedenfor under II 1 og II 2). — G. 23. 7. 1926 Hellerup K. m. Svend Egede Glahn, * 6. 10. 1892 Stege, Løjtnant af Reserven ved 3. Dragonregiment, Forpagter af Stengaarden (Hans Forældre: se Glahn-Samfundet V. Bind p. 8 under III 1 og III 2). — (G. 2° 17. 2. 1946 Kbhvn. m. Else Werlin Hessellund, * 14. 2. 1917 Viskinge Sogn).
-
- II. 1. *Broager, Peder Dorph*, * 8. 4. 1874 Frederiksberg, 1898 cand. polyt., s. A. ansat i A/S De danske Sukkerfabrikker, 1910 Fabrikbestyrer, 1911 Overingeniør, 1916 Underdirektør, 1919 Direktør, † 11. 8. 1934 Hornbæk.
G. 11. 8. 1904 Assens m.:
- II. 2. *Larsen, Martha Elisabeth*, * 24. 10. 1882 Odense, † 19. 11. 1955 Hellerup.
-
- III. 1. *Broager, Peder Dorph*, * 27. 1. 1806 Reerslev, 1832 cand. polyt., 1838 Adjunkt og 1851 Overlærer ved Roskilde Katedralskole, 1866 Afsked, † 1. 1. 1886 Kbhvn.
G. 20. 10. 1871 m.:
- III. 2. *Mortensen, Karen* * 2. 6. 1840 Hvalsøllille, † 28. 12. 1915 Hellerup.
- III. 3. *Larsen, Oluf Christian*, * 21. 9. 1849 Kbhvn., Møllebygger, 1872 ansat paa „Fabrikken Lolland“, senere Højbygaard Sukkerfabrik, 1880 Driftsbestyrer ved Sukkerkogeriet „Odense“, 1884 ved Assens Sukkerfabrik og 1908 ved Stege Sukkerfabrik, † 27. 7. 1928 Stege.
G. m.:
- III. 4. *Houghton, Alma Vilhelmine*, * 10. 10. 1851 Kbhvn., † 10. 7. 1912 Stege.
-
- IV. 1. *Broager, Eggert (Erhard) Christopher*, * 29. 10. 1775 paa Baadesgaard (Lolland), 1800 cand. theol., 1804 Sognepræst til Reerslev og Vindinge, 1821 til Gadstrup og Syv, † 10. 8. 1840. G. 28. 11. 1804 Stege m.:

- IV. 2. *Dorph, Sophie Magdalene*, * 25. 6. 1781 Stege, † 7. 6. 1854 Roskilde.
- IV. 3. *Nielsen, Morten*, Husmand paa Hopolden under Skjoldnæsholm.
G. m.:
- IV. 4. *Pedersen (Karlsen), Kirsten*.
- IV. 7. *Houghton, Georg Christian*, * 1801 Kbhvn., Militær-Læge, † 2. 5. 1864.
G. m.:
- IV. 8. *Jeppesen, Christine Marie*, * 1825 Kbhvn.
-
- V. 1. *Broager, Hans Christian*, * 28. 4. 1737 Nysted, kgl. Godsforvalter paa Baadesgaard, † 11. 7. 1785.
G. m.:
- V. 2. *Friedlieb, Christine Sophie*, * 1756, † 12. 4. 1823.
- V. 3. *Dorph, Peter Hegelund*, dbt. 31. 10. 1744 Næstved, 1764 Ridefoged paa Asserstrup, 1772 exam. jur., 1776—1820 Herredsfoged i Møns Hrd., 1785 Byskriver i Stege, 1820—21 Herredsskriver i Møns Hrd., † 1. 5. 1826 Stege.
G. 4. 9. 1776 Maribo m.:
- V. 4. *Schiern, Ida Margrethe Hansdatter*, dbt. 20. 3. 1743 Vetterlev, † 31. 5. 1815 Stege.
-
- VI. 1. *Broager, Andreas*, * 1710, 1736 Byskriver i Nysted, begr. 14. 11. 1781 Nysted.
G. m.:
- VI. 2. *N. N.*, † 1787, begr. i Græshave.
- VI. 3. *Friedlieb, Samuel Philipsen*, * 1. 11. 1710 Andsager, 1732 cand. theol., 1735 Magister, 1736 Kapellan hos sin Fader, 1740 Sognepræst til Mariager, 1750 Provst, † 30. 6. 1769. (G. 1° 1743 m. Christine Lorentzen, † 1745, Datter af Borgmester L. i Husum).
G. 2° 23. 9. 1746 m.:
- VI. 4. *Stampe, Magdalene Elisabeth Jensdatter*¹⁾, * 1718, † 1775.
- VI. 5. *Dorph, Niels Winding*, * ca. 1700 Krummerup, 1729—1748 Klokker i Næstved, 1748 exam. jur., 1750 Raadmand og 1758—1767 Borgmester og Byfoged i Næstved, 1774 Overretsprokurator, † 18. 2. 1777 Stege.
G. 1729 Næstved m.:

¹⁾ Hun var Søster til Generalprokurør, Geheimeraad, og Geheime-Statsminister Henrik Stampe (1713—1789).

- VI. 6. *Hegelund, Catharine Nielsdatter*, begr. 4. 11. 1773 Næstved.
 VI. 7. *Schiern, Hans Christian Nielsen*, * 6. 5. 1705 Odense, 1731 cand. theol., 1739 Sognepræst til Vettterslev og Hømb, 1743 til Guldbjerg og Sandager, 1755 til Halsted og Aunede, † 21. 7. 1764.
 G. 1741 m.:
- VI. 8. *Suhr, Cathrine Margrethe Berntsdatter*, * 1717, † 1791.
-
- VII. 1. *Broager, Hans Jensen*, * 14. 12. 1680 Kristiania, 1703 cand. theol., 1729 Sognekapellan i Præstø og Skibbinge, † 30. 10. 1739.
 G. m.:
- VII. 2. *Haard, Ursula Augustinusdatter*, † 7. 4. 1754.
 VII. 5. *Friedlieb, Philip Henrik Samuelsen*, * 4. 10. 1676 Engelsted (Christiansand Stift), Magister, 1701 Præst i Andsager, 1710 Provst, 1720 Sognepræst til Mariager, 1721 Provst her, 1729 Konsistorialraad, † 11. 2. 1750.
 G. 17. 10. 1701 m.:
- VII. 6. *Bornemann, Christiane Elisabeth Sørens datter*, * 1693, † 10. 12. 1769.
 VII. 7. *Stampe, Jens Henriksen*, * 24. 11. 1682, 1702 cand. theol., 1708 Sognepræst til Hammer, Horsens, Sulsted og Aistrup, 1714 Magister, 1722 Provst, † 1733.
 G. 12. 4. 1712 m.:
- VII. 8. *Thestrup, Christiane Amalie Frandsdatter*, * 1693, † 1735.
 VII. 9. *Dorph, Frants*, * ca. 1671, Degn i Krummerup og Fuglebjerg.
 G. m.:
- VII. 10. *Winding, Berthe*.
 VII. 13. *Schiern, Niels Hansen*, Hospitals-Synger.
 G. m.:
- VII. 14. *Møller, Anna Pedersdatter*.
 VII. 15. *Suhr, Bernt Frederik*, * 15. 8. 1677 Aalholm, 1702 Magister, 1706 Sognepræst til Købelev og Vindeby, 1713 Provst, † 16. 3. 1745 Købelev.
 G. 16. 8. 1707 i Forældrenes Hus i Næstved m.:
- VII. 16. *Hornemann, Christine Hansdatter*, dbt. 28. 5. 1690 Næstved, † 1741.
-
- VIII. 1. *Broager, Jens¹⁾*, * 1645, † 1680.
 VIII. 3. *Haard (Haarder, Harder), Augustinus Bentsen*, * 28. 9. 1674 Holmestrand v. Kristiana, 1694 cand. theol., 1704 Sognepræst

¹⁾ Han stammer antagelig fra Gaarden Braataker (Brotaker) i Hallingdal.

- til Frøslev og Mollerup, 1705—1727 til Præstø og Skibbinge,
† efter 1731 Kbhvn.
G. m.:
- VIII. 4. *Steenberg, Ida Christine.*
- VIII. 9. *Schou, Samuel Rasmussen*, Kapellan i Nannestad (Aggershus Stift), 1701 Sognepræst til Ærøskøbing, † 1710.
G. m.:
- VIII. 10. *Friedlieb, Christine Davidsdatter*, * i Stralsund.
- VIII. 11. *Bornemann, Søren Jensen*, * i Kbhvn., 1668 Sognepræst til Lønborg og Egvad, 1675 Provst, 1684 Magister, † 19. 10. 1712. (G. 1° 1684 m. Kirsten Jensdatter Schytte, Datter af Sognepræst til Lønborg og Egvad Jens Knudsen Schytte.)
G. 2° m.:
- VIII. 12. *Carstensen, Ida Caspersdatter*, * i Ribe, † 1727.
- VIII. 13. *Stampe, Henrik Jensen*, * 4. 12. 1639, 1661 cand. theol., Magister, 1675 Sognepræst til Hammer, Horsens, Sulsted og Aistrup, † 20. 2. 1711. (G. 2° 24. 10. 1693 Kbhvn. (Frue K.) m. Marie Larsdatter Wittløff, * 1673, begr. 5. 2. 1712).
G. 1° 1676 m.:
- VIII. 14. *Mumme, Elisabeth Jacobsdatter*, † 20. 3. 1692. (Hun g. 1° m. sin anden Mands Forgænger i Embedet, Sognepræst Hans Jensen, * 1646, begr. 30. 4. 1675.)
- VIII. 15. *Thestrup, Frands¹⁾*, * 5. 7. 1653 Dalby, 1673 cand. theol., 1675 Magister, s. A. Rektor i Nyborg, 1680 Vicepastor ved Nyborg Menighed, 1684 Sognepræst til Nakskov, 1685 Provst, 1698 Sognepræst ved Helligaandskirken i Kbhvn., 1709 Biskop i Aalborg, 1735 virkelig Etatsraad, † 17. 8. 1735 Aalborg. (G. 2° 12. 12. 1698 m. Magdalene Bornemann, * 19. 1. 1673, † 15. 7. 1715 Aalborg, Datter af Assessor i Højesteret, Professor, Dr. jur., Borgmester i Kbhvn. Cosmus Bornemann og Enke efter Raadmand Morten Nielsen).
G. 1° 27. 4. 1682 Nyborg m.:
- VIII. 16. *Mule, Else Hansdatter*, * 11. 5. 1658 Odense, † 7. 1. 1697 Nakskov.

¹⁾ En af Biskop Frands Thestrup's Sønner var *Mathias Thestrup* (1688–1769) til Mariager Kloster. Han var Landsdommer i Nørre Jylland, Etatsraad og blev adlet 1749 med Navnet de Thestrup. I 1766 oprettede han Det Thestrupske Familielegat, for hvilket Legat flere af Slægten Glahn's Medlemmer har været Direktører, jfr. Glahn-Samfundet Bind IV p. 123–124. – En anden af Biskoppens Sønner var Assessor i Højesteret, Professor philos. et juris, Etatsraad *Christian Frandsen Thestrup* (1689–1750), hvis Døtre Maria og Christiane blev vor fælles Ane, Biskop Poul Egede's henholdsvis 2. og 3. Hustru.

- VIII. 17. *Dorph, Oluf.*
- VIII. 19. *Winding, Niels*, Degn i Krummerup.
- VIII. 29. *Suhr, Frederik¹⁾*, * 20. 10. 1644, 1680 kgl. Amtsskriver over Aalholm Amt, 1689 Amtsforvalter over Aalholm og Maribo Amter, 1696 tillige Amtsforvalter over Halsted Klosters Amt, 1703 Kammerraad, † 28. 11. 1706 Nysted.
G. 1671 m.:
- VIII. 30. *Pedersdatter, Cathrine¹⁾*, * 1639, † 3. 5. 1706 Nysted.
- VIII. 31. *Hornemann, Hans*, dbt. Januar 1658, Købmand i Næstved, Herregaardsforpagter, † 1732. (G. 2° ca. 1695 m. Margrethe Suhr, * 1676, † 9. 2. 1717, Datter af Amtsforvalter Frederik Suhr, jfr. VIII 29. — G. 3° m, Cathrine Elisabeth Lyngge, begr. 18. 5. 1733).
G. 1° m.:
- VIII. 32. *Braes, Christine Diederichsdatter*, † 13. 10. 1695.
-
- IX. 5. *Haard, Bent Augustinussen*, Sognepræst.
G. m.:
- IX. 6. *Wurm (Worm?)*, *Magdalene Nielsdatter.*
- IX. 19. *Friedlieb, David.*
- IX. 21. *Bornemann, Jens*, Renteskriver.
- IX. 23. *Carstensen, Casper Christopher*, Borgmester.
G. m.:
- IX. 24. *Baggesdatter, Kirsten (Karen).*
- IX. 25. *Stampe, Jens Jespersen*, * 1601, 1625 Rektor i Nyborg, 1631 Sognepræst til Gislev og Ellested, † 1642.
G. m.:
- IX. 26. *Henriksdatter, Cathrine.* (Hun g. 2° m. hendes første Mands Efterfølger i Embedet, Sognepræst Broder Brodersen Riisbrigh, * 1611, † 17. 3. 1674).
- IX. 27. *Mumme, Jacob Thomsen*, 1650 Sognepræst til Albæk og Voer, † 28. 5. 1674.
G. m.:
- IX. 28. *Ølgod, Anna Hansdatter*, * ca. 1610, † 24. 4. 1705 Flade. (Hun g. 1° m. Sognepræst til Albæk og Voer Peder Iversen Hemmet, † 1644. — Hun g. 2° m. hendes første Mands Efterfølger, Sognepræst Poul Clausen, † 1650).
- IX. 29. *Thestrup, Ole Rasmussen*, * 30. 10. 1613, Hører i Sorø, Sog-

¹⁾ Jfr. Anetavlen for Civilingenior Poul Egede Glahn i Glahn-Samfundet Bind V p. 20 X 335–336. Under Nr. 335 staar fejlagtig *Aalborg* Amt; der skal staa *Aalholm* Amt.

- nepræst til Dalby og Stubberup, 1672 Provst, † 18. 7. 1673.
G. 7. 2. 1642 Viborg m.:
- IX. 30. *Moth, Margrethe Kirstine*¹⁾, * 1612. „Deres meget prægtige Bryllup stod paa Domhuset i Viborg, hvor 130 af Adelen var tilstede“²⁾, † 1681.
- IX. 31. *Mule, Hans Clausen*, * 28. 2. 1621 Nyborg, 1641—44 og 1647—52 udenlands, 1652 Konrektor i Odense, 1653 Magister, s. A. Sognepræst til Vejlby, 1660 til Nyborg, 1670 Provst, † 11. 11. 1692. (G. 2° 6. 11. 1684 m. Christence Rasmusdatter Backer, * 1636, † 1. 8. 1698, Enke efter Raadmand i Næstved Hans Hornemann, jfr. IX 61).
G. 1° 27. 11. 1653 m.:
- IX. 32. *Wellejus (Weyle), Ellen Christensdatter*, * 1629, † 15. 11. 1681.
- IX. 57. *Suhr, Bernt*³⁾, * ca. 1615 Tyskland, 1635 Livkarl hos Frederik (senere Frederik III), og kom med denne fra Bremen til Danmark, 1648 Hoffurer, 1663—66 tillige Godsforvalter paa Gisselfeld, 1666 Inspektør paa „Voris Gaard i Gjentofte“, 1673 Fodermarskal, 1676 Bestalling som Bryghusskriver ved Bryggerset i Kbhvn., † 28. 10. 1685 Kbhvn.
G. i Bremen m.:
- IX. 58. *Krammer, Margrethe Johansdatter*³⁾, * ca. 1621, begr. 4. 6. 1683 Kbhvn. (Holmens K.).
- IX. 61. *Hornemann, Hans*, Købmand og Raadmand i Næstved, † 25. 6. 1680. (G. 1° 15. 12. 1644 m. Abele Pedersdatter Friis, * 1597, begr. 2. 4. 1654).
G. 2° m.:
- IX. 62. *Backer, Christence Rasmusdatter*, * 1636, † 1. 8. 1698. (Hun g. 2° 6. 11. 1684 m. Provst i Nyborg Hans Clausen Mule, jfr. IX 31).
-
- X. 49. *Stampe, Jesper Hansen*⁴⁾, 1597 Sognekappellan og 1623 Sognepræst i Nyborg, Provst, † 1641.

¹⁾ Hun var Søster til Livlæge hos Kong Christian V, Dr. med. Povl Moth (1600–1670), hvis Datter Sophie Amalie Moth (1654–1719) var Christian V's Elskerinde og Grevinde af Samsøe. Gennem Sønnen Feltmarskalløjtnant Christian Gyldenløve (1674–1703) blev hun Stammermoder til Greverne Danneskiold-Samsøe.

²⁾ Jfr. Christopher Giessing: Nye Samling af Danske, Norske og Islandske Jubel-Lærere, (1779) p. 472–473 Note a.

³⁾ Jfr. Glahn-Samfundet Bind V p. 21 XI 669–670. Stamforældre til Præste- og Handelsmandsslægten Suhr.

⁴⁾ Stamfader til Præsteslægten Stampe.

- X. 53. *Mumme, Thomas Christensen*, 1609 Sognepræst til Jerslev og Brønderslev, † 1625.
G. m.:
- X. 54. *Holm, Else Jacobsdatter*, * 1591 Aalborg. (Hun g. 2° m. hendes første Mands Efterfølger, Sognepræst Søren Thomsen Galskjøt, † ca. 1644. — Hun g. 3° m. hendes anden Mands Efterfølger, Sognepræst Laurits Jensen Bjørn, † 1684).
- X. 55. *Sørensen, Hans*, Sognepræst til Ølgod og Strelluf, levede 1641.
G. m.:
- X. 56. *Povlsdatter, Kirsten*.
- X. 57. *Thestrup, Rasmus Pedersen*¹⁾, * 28. 6. 1588 Maarslev Sogn v. Aarhus, paa Nedergaard i Thestrup By. Paa Grund af en raserende Pest blev han 1602 sendt i Skole i Lübeck, og Aaret efter døde begge hans Forældre og alle hans 5 Søskende af Pesten. 1605 flyttede han til Aarhus, hvor han s. A. svor sin Borgered, Købmand, købte 1615 sin egen Købmandsgaard; 1622—24 og 1641—42 Oldemand for Kræmmerlauget, 1623—24 Kæmner, 1626—28 Overrodemester. 1627 af Besættelseshæren tvunget til at forvalte Byfogdens Bestalling i 7 Fjerdingsaar. Ejede flere Ejendomme i Aarhus og Omegn. † 22. 1. 1656 Aarhus.
G. 8. 7. 1610 Aarhus Domk. m.:
- X. 58. *Olufsdatter, Maren*, * 6. 8. 1592, † 11. 2. 1657.
- X. 59. *Moth, Mathias*, * 1567 Flensborg, Dr. med., Livlæge hos Kejser Rudolf, men maatte forlade Wien, da han ikke vilde afsværge sin lutherske Tro, hvorefter han bosatte sig som Læge i Flensborg, † efter 1642. (G. 1° 30. 9. 1599 m. Ingeborg Jørgensdatter, † senest 1603).
G. 2° 1603 m.:
- X. 60. *Kock,*
- X. 61. *Mule, Claus* til Hovedgaarden Nislevgaard (Fyen), besøgte 1599 Tyge Brahe i Bøhmen, indkaldtes 1611 sammen med

¹⁾ I sin Stambog, skrevet 1603—1654, fortæller Købmand i Aarhus, Rasmus Pedersen Thestrup bl. a., at der d. 9. 1. 1612 blev født ham en Søn, der blev døbt om Søndagen næst efter og blandt Fadderne var *Clemend Smagbeer*. Endvidere fortæller han, at der 3. 4. 1625 blev født ham en Søn „och bleff baren till Kierchen Palmesøndag aff *Anne Olluffsdaatter*, Clemend Smagbers Høstru och christnet.“ Faddereren og Gudmoderen er de i Anetavlen for Civilingeniør Poul Egede Glahn under X 271 og 272 opførte: Raadmand i Aarhus Clemen Jensen Smagbier og Hustru, Anne Olufsdatter, jfr. Glahn-Samfundet Bind V p. 20 og 107. — Stambogen er trykt i Hans Andreas Møller's Bog: Stamtavle over Slægterne Stampe og Thestrup (1910) p. 196—211.

andre Adelsmænd til Krigstjeneste, boede 1625 i Odense, fik 1628 sammen med flere Bevilling paa at brænde Potaske i Norge, levede 5. 8. 1640. (G. 2° m. Ingeborg Jensdatter Svane).

G. 1° m.:

X. 62. *Rosenvinge, Birgitte Mogensdatter*, * 1590, † 20. 11. 1623 Odense.

X. 63. *Weyle (Wellejus), Christen Jensen*, * 24. 1. 1596 Kbhvn., Magister, Dr. theol., kgl. Konfessionarius, † 10. 1. 1635 Hillerød.

G. 10. 9. 1624 Vejle m.:

X. 64. *Svane (Svaning), Else Hansdatter¹⁾*, * ca. 1601 Horsens, † 1652 Hillerød. (Hun g. 1° 1622 m. Sognepræst til Vejle og Hornstrup, Magister Laurits Clementssøn, * 1595, † 1623. — Hun g. 3° m. Provst, Slotspræst til Fredensborg, Magister Hans Madssøn Huusvig, 1619—1670).

XI. 107. *Holm, Jacob*, * ca. 25. 3. 1543 Viborg, 1574 Magister (Wittenberg), s. A. Rektor i Viborg, 1577 Kannik og 1582 Sognepræst v. Domk. i Viborg, 1587 Biskop i Aalborg, † 29. 5. 1609 Aalborg. (G. 2° 8. 11. 1595 m. Elsebe Pedersdatter Hegelund²⁾, * 29. 8. 1577, † 7. 3. 1641, Datter af Raadmand og Borgmester i Ribe Peder Mortensen Hegelund (1527—1584) og Marine Laugesdatter, † 9. 2. 1600).

G. 1° 15. 12. 1577 m.:

XI. 108. *(Løvenbalk) Pedersdatter, Else*, * ca. 1559, † 17. 5. 1591.

XI. 113. *Nielsen, Peder*, Sandemand, boede i Thestrup v. Aarhus, hvorfra deres Børn fik Navnet Thestrup, † 9. 5. 1603 af Pest i Thestrup.

G. Juni 1587 Thestrup m.:

¹⁾ Hun var Søster til Ærkebiskop Hans Svane (Svaning) * 1606, † 1668, der spillede en stor Rolle ved Enevældens Indførelse 1660.

²⁾ I Stamtavle over Slægterne Stampe og Thestrup (1910) af Hans Andreas Møller opfører Forf. paa Tavle V (mellem p. 148 og 149) Biskop Holms 2. Hustru Elsebe (Elisabeth) Hegelund som Moder til Else Jacobsdatter Holm, jfr. foran X 54. Dette er formentlig *ikke* rigtigt. Ifølge Wibergs Alm. danske Præstehistorie 2. Del p. 24 er Else *født* 1591 (samme Aar som Faderens 1. Hustru døde), medens Elsebe (Elisabeth) Hegelund, der var født 1577, og saaledes kun 14 Aar, da Else Holm fødtes, først 1595 blev hendes Faders 2. Hustru. Dernæst kan henvises til, at i J. Vahl: Slægtbog over Afkommet af Borgmester Christjern Nielsen af Varde (1879—94) 2. Del 4. og 5. Afd. p. 1 — til hvilket Afkom Elsebe (Elisabeth) Hegelund hører — staar Else Holm *ikke opført*, hvilket hun skulde have været, hvis hun havde været Elsebe (Elisabeth) Hegelunds Datter. At Else Holm er *opkaldt efter Faderens 1. Hustru* taler endelig ogsaa for, at hun er dennes Datter.

- XI. 114. *Fogh, Ingeborg Pedersdatter*, † 16. 4. 1603 af Pest i Thestrup.
- XI. 115. *Bodiker (Bødicher), Oluf Michelsen*.
G. m.:
- XI. 116. *Christensdatter, Mette*, * 1551 paa „Schauffuengaard“ ved Viborg, † 29. 1. 1632.
- XI. 117. *Moth, Poul*, * ca. 1535, Kirurg i Flensborg, † 1597.
G. m.:
- XI. 118. *Schrøder, Margrethe*, † 9. 3. 1597.
- XI. 121. *Mule, Hans* til Hovedgaarden Nislevgaard, som han købte 1581 af Kronen, blev 1571 forlenet med Sanderumgaard (Fyn), 1599 Borgmester i Odense, † 25. 9. 1602.
G. før 1556 m.:
- XI. 122. *Kotte, Mette Marcusdatter*, † 20. 3. 1613 som den sidste af sin Slægt, begge Ægtefæller begr. i Vor Frue K. i Odense.
- XI. 123. *Rosenvinge, Mogens Henriksen*, * 4. 6. 1540 Helsingør, 1555 Student og boede hos Peder Palladius¹⁾ til han 1558 rejste til Wittenberg, 1573 Raadmand og 1576 Borgmester i Odense, hvilken Stilling han beklædte i 32 Aar, 1574 Forstander for Graabrødre Hospital. Ejede Ejendomme baade i Odense og paa Landet, † 27. 3. 1607 Odense, begr. i Graabrødre Kloster.
G. m.:
- XI. 124. *Friis, Karen Jørgensdatter*, * 29. 6. 1551, † 1614.
- XI. 127. *Riber, Hans Olufsen*, * ca. 1545 Ribe, 1573 Købmand og 1582 Raadmand og Kirkeværge i Horsens, 1589 Borgmester i Horsens, † 2. 8. 1615 Horsens.
G. 9. 8. 1590 Ribe m.:
- XI. 128. *Svane (Svaning) Anna Hansdatter*²⁾, * 15 .., † 9. 10. 1637 Horsens; begge Ægtefæller begr. i Klosterk., hvor deres Epitaf findes.
-
- XII. 213. *Holm, Jens*, Borger i Viborg 1541.
- XII. 215. *(Løvenbalk) Thøgersen, Peder*, * ca. 1532 Viborg, 1558 Sognepræst ved Domk. i Viborg, 1565 Magister, 1571 Biskop i Viborg, † 3. 1. 1595 Viborg.
G. m. Forgængerens Datter:
- XII. 216. *Jensdatter, Margrethe*, † 23. 12. 1603. (Hun g. 2° 6. 8. 1598 m. Landsthingshører, Borgmester i Viborg Grunde Christensen Grøn, * ca. 1537, † ca. 1617).

¹⁾ Peder Palladius, * 1503, † 1560, Sjællands første evangeliske Biskop.

²⁾ Hendes Søster, Marine Hansdatter Svane (Svaning), * 1562, † 1578, blev 1577 g. med kgl. Historiograf Anders Sørensen Vedel, * 1542, † 1616).

- XII. 225. *Rasmussen, Niels*, boede i Krekjær 1588.
G. m.:
- XII. 226. *Nielsdatter, Buold*, * i Rude, af den Saxild(e) Slægt.
- XII. 227. *Fogh, Peder Nielsen*, * 1531 Borum, boede i Valby, senere i Farre, † 7. 4. 1614.
G. m.:
- XII. 228. *Leth, Maren Nielsdatter*, * 1539 paa Søndergaard, † 30. 6. 1612.
- XII. 233. *Moth, Mathias*¹⁾, skal have tjent længe ved Hertug Adolf af Gottorps Hof og boet i Svavsted. Ifølge en anden Kilde²⁾ skal han have været Livskytte, Officer og Hofmand hos Kong Hans, undkom med 3 andre fra Ditmarskertoget.
G. m.:
- XII. 234. *Godske,*, † 17. 2. 1595 Flensborg.
- XII. 241. *Mule, Mikkel*, var 1533 Raadmand og 1528 og 1535 Borgmester i Odense, † 1. 11. 1537.
G. før 1509 m.:
- XII. 242. *Bang, Anne Olufsdatter*, † 20. 4. 1569, begge begr. i Vor Frue K. i Odense.
- XII. 245. *Rosenvinge, Henrik Mogensen*, drev sammen med Broderen en anselig Handel i Helsingør, de havde saaledes til Tider større Klædeleverancer til Hoffet; 1544 Raadmand og 1555—79 Borgmester i Helsingør; 1564 Tolder ved Øresundstolden. Forlenet med flere Gaarde i Nordsjælland, † 1583. (G. 2° 3. 2. 1572 m. Birgitte Mortensdatter Schult).
G. 1° 1539 m.:
- XII. 246. *Forbus, Carina (Karen) Willumsdatter*, † senest 1571.
- XII. 247. *Friis, Jørgen*, Raadmand i Odense, † 1566.
G. m.:
- XII. 248. *Pedersdatter, Barbara*, † 1557.
- XII. 253. *Staby, Oluf*, * i Staby, Borger i Ribe, kaldes senere Raadmand, men findes ikke paa Listen over disse, † før 27. 8. 1573.
G. m.:
- XII. 254. *Neb, Else Svendsdatter*, † før 27. 8. 1573.
- XII. 255. *Svaning, Hans*, * ca. 1500 Svanninge, 1533 Magister (Wittenberg), 1539—41 Professor i Retorik ved Københavns Universitet, 1541—52 Tugtemester for Prins Frederik (II) paa Koldinghus, fik 1546 overdraget et Kanonikat i Roskilde og 1547

¹⁾ Danmarks Adels Aarvog 1929 II p 209 begynder med ham som Slægtens første, kendte Mand.

²⁾ Jfr. Lengnick's Genealogier 1. Saml. II p. 155.

- tillige Dekanatet i Ribe, 1553 „Danmarks Riges Historicus“, 1566 kgl. Forlening for sig og Hustru i deres Livstid paa Gaarden Sekjær, † 20. 9. 1584 Ribe, begr. i Domk.
G. 30. 9. 1554 Ribe m.:
- XII. 256. *Stage, Marine Sørensdatter*, * ca. 1539 Ribe, † 4. 7. 1615 Ribe.
- XIII. 429. (*Løvenbalk*) *Jensen, Thøger*, havde været Munk og var en af de første, som Hans Tausen vandt for sin Reformation, Lektor, ca. 1532 Sognepræst ved Sortebrødrek. i Viborg, † 6. 6. 1538 Viborg.
G. m.:
- XIII. 430. *Pedersdatter, Anna*, tidligere Nonne. (Hun g. 2° m. sin første Mands Efterfølger i Sognepræstembedet, Magister, Provst Morten Mortensen Hvass, † 1577).
- XIII. 431. *Hansen, Jens*, 1537 den første lutherske Sognepræst ved Domk. i Viborg, Magister, Provst, † 2. 9. 1558 Viborg.
G. m.:
- XIII. 432. *Knudsdatter, Maren*. (Hun g. 2° m. Borgmester i Viborg N. Andersen).
- XIII. 449. *Mikkelsen, Rasmus*, 1548 Ejer — sammen med sin Broder Hans Mikkelsen — af Sædegaarden Canegaard¹⁾ (i Hvilsted Sogn, Aarhus Amt). Sammen med denne Broder og sine 2 Sønner Ove og Niels Rasmussen førte han en mangeaarig Markskelstrætte med „de Balle Mænd“, der var deres nære Frænder. Trætten fik en blodig Ende, idet Hans Mikkelsen og Ove Rasmussen 1575 dræbte 2 af „de Balle Mænd“, der var førstnævntes Søstersønner, paa det omtvistede Stykke Jord; de maatte derfor s. A. afstaa Canegaard til Kronen, for at de kunde „beholde dieres Fred“.
- XIII. 453. *Fogh, Niels*.
- XIII. 455. *Leth, Niels*.
G. m.:
- XIII. 456. *Søndergaard, Johanne*.
- XIII. 465. *Moth, Johan*, kom 1439 til Danmark, da Hertug Christopher af Bayern blev valgt til Konge, var Hofsinde hos denne Konge og siden hos Kong Christian I.
G. m.:
- XIII. 466. *Ratlov,*
- XIII. 481. *Mule, Christen*, 1491 Raadmand, 1496 og 1505 Borgmester i Odense. (G. 1° m. N. N.).

¹⁾ Canegaard fik senere, da den kom i Familien Rantzau's Eje, Navneforandring til Rantzausgave.

- G. 2° m.:
- XIII. 482. *Marine*, der 1522 levede som Enke i Odense.
- XIII. 483. *Bang, Oluf*¹⁾, * ca. 1480 Middelfart, opholdt sig 1517 i Ungarn som Sekretær hos den pavelige Legat, da han ved Patent, dateret Buden d. 17. 5. 1517 af Kong Ludvig 2. af Ungarn og Bøhmen optoges i Adelstanden, 1518 fik han Forleningsbrev paa Borrehus i Han Herred for Livstid, 1521 Borgmester i Middelfart.
- G. 1500 m.:
- XIII. 484. *Slet*²⁾, *Anna*.
- XIII. 489. *Rosenvinge, Mogens Jensen* (Skriver), Foged paa Bergenshus, 31. 7. 1505 optaget i Adelstanden, 1511 og 1514 Raadmand og 1517 Borgmester i Helsingør, † 1528.
- G. m.:
- XIII. 490. *Pedersdatter, Anna*, † tidligst 1540.
- XIII. 491. *Forbus, Willum*, Borger i Helsingør, senere Raadmand i Helsingborg, † senest 1561.
- XIII. 507. *Neb, Svend*, fik 1526 Tilladelse til at anlægge en Mølle ved den midterste Arm af Ribe Aa.
- XIII. 509. Bonde i Svanninge.
- XIII. 511. *Stage, Søren Jacobsen*³⁾, * 1509, Handelsmand, Raadmand og Borgmester i Ribe, † 24. 6. 1577.
- G. 1537 m.:
- XIII. 512. *Klyn(e), Anna Sørensdatter*, * 1519, † 13. 6. 1575.
-
- XIV. 897. *Lassen, Mikkel*, 1497 Ejer af Sædegaarden Canegaard.
- G. m.:
- XIV. 898. *Rasmusdatter*,
- XIV. 929. *Reinfeld, Conrad*, * i Østerrig, Vaabendrager og Hofmand hos Kejser Frederik I, af hvem han blev adlet med Navnet Moth (Muth) for sin Tapperhed.
- XIV. 961. *Mule, Jens*, 1466 Raadmand i Odense, deltog 1478 i Stiftelsen af Helliggeisthuset i Odense, var endnu 1484 Raadmand, levede 16. 3. 1487.
- XIV. 967. *Slet, Jens* (eller Johannes), i Slutn. af 1300-tallet nævnes han som Ejer af Hovedgaarden Gudumlund (Aalborg Amt),

¹⁾ Stamfader til den over 400 Aar gamle, kendte og talrige Bangske Slægt. Den flere Steder fremsatte Formening, at denne Slægt skulde nedstamme fra Hvidernes berømte Æt (Skjalm Hvide) har ikke kunnet bevises.

²⁾ Af en gammel adelig Slægt, som nu er uddød.

³⁾ Fra ham og hans Hustru nedstammer baade Ludvig Holberg og Johannes Ewald, se Tavlen p. 15 i Frede Terkelsen: Slægter (1961).

- 1420 ejede han Herregaarden Bogensholm (Randers Amt).
G. m.:
- XIV. 968. *Skeel, Johanna Tuesdatter.*
- XIV. 979. (*Lilliefeld*) *Hansen, Peder*, Tolder ved Øresundstolden og Borgmester i Helsingør, 1476 optaget i Adelstanden.
G. m.:
- XIV. 980. *Baden, Anne Jensdatter.*
- XIV. 1013. *Neb, Povl.*
- XIV. 1021. *Stage, Jacob*, var 1542 bosat i Thy.
G. m.:
- XV. 1022. *Borre, Maria.*
- XIV. 1023. (*Klyn(e)*), *Søren*, Borger i Ribe, velhavende Studehandler, nævnes 1520.
-
- XV. 1793. *Mikkelsen, Las*. Han og hans Broder Peder Mikkelsen maatte 1465—1467 indløse Canegaard fra Kronen, hvortil den var „schuret i Fald“, d. v. s. forbrudt paa Grund af Forsømmelse af Ledingspligten; det maa derfor antages, at Canegaard dengang har været ledingspligtig, d. v. s. adelig Sædegaard og altsaa de 2 Brødre og deres Forfædre „Mænd af Vaaben“, d. v. s. af Adel.
- XV. 1921. *Mule, Hans*, * 1387, 1425 og 1433 Raadmand i Odense, beseglede 1425 Skraaen for den Elende Gilde i Odense, var s. A. Borgmester; blev ved Brev, dateret Kalmar d. 18. 8. 1444, optaget i Adelstanden, levede 17. 1. 1466.
G. m.:
- XV. 1922., *Edele*, † før 1468.
- XV. 1935. *Skeel, Tue*, skal have boet i Sindal i Vendsyssel.
- XV. 1959. *Baden, Jens Andersen*, 1462 og endnu 1492 Borgmester i Helsingør.
G. m.:
- XV. 1960. *Brahe(?)*, *Beritte*.
- XV. 2043. (?) *Borre, Jens*, Væbner, Ejerslev paa Mors.
-
- XVI. 3585. *Pedersen, Mikkel*, Ejer af Sædegaarden Canegaard.
- XVI. 3841. *Mule, Knud* eller *Hans*, * 1368, Borgmester i Odense, † 1439.
- XVI. 3917. *Baden, Anders Nielsen*, nævnes 1442, var 1461—1477 Borgmester i København, optaget i Adelstanden.
-
- XVII. 7169., *Peder*, var død 1445.
G. m.:
- XVII. 7170., *Maren*.
-

KILDER

Foruden en Række alm. Haandbøger, navnlig S. V. Wiberg: Alm. dansk Præstehistorie og Dansk Biografisk Leksikon, skal anføres:

P. B. Grandjean: Familien Glahn's Slægtbog (1907) med Tillæg.

Folketællingslister 1860 for Kbhvns. Udenbys Klædebo Kvarter IV, Rigsarkivet (Houghton).

F. E. Hundrup: Stamtavle over Familien Dorph.

Christopher Giessing: Nye Samling af Danske-Norske- og Islandske Jubel-Lærere (I Del 1779) Thestrup (og II Del 2 Bd. p. 124) Friedlieb.

Hans Andreas Møller: Stamtavle over Slægterne Stampe og Thestrup (1910).

Max Grohshennig: Den Suhrske Stiftelse, Dens Grundlægger og hans Slægt (1912) og Lauritz J. Suhr: Slægten Suhrs ældre Led (1961, duplikeret).

Lolland-Falsters historiske Samfunds Aarbog Aar 1944 p. 228-250 Lidt om den lollandske Del af Slægten Suhr.

Holger Hornemann: Efterkommere paa Sværdsiden efter Hans Hornemann, Købmand og Raadmand i Næstved (1894).

Danmarks Adels Aarbog 1884 I p. 41-44 Baden, 1904 p. 322-333 Mule (af Odense), 1929 II p. 209-212 Moth (Danneskiold-Samsøe) og 1955 II p. 25-99 Rosenvinge.

Personalhistorisk Tidsskrift V Række VI 1909 p. 1-6 Rosenvinge.

F. E. Hundrup: Stamtavle over Oluf Bangs Efterkommere paa Sværdsiden (1875).

Th. Hauch-Fausbøll og H. R. Hiort-Lorenzen: Patriciske Slægter, 3. Samling (1915): Svane.

J. Vahl: Slægtbog over Afkommet af Christjern Nielsen af Varde 1879-1894 2. Del 4. og 5. Afd. p. 1 (Biskop Jacob Holm).

Frede Terkelsen: Slægter (1961) p. 10-23 (Stage, Svaning, Riber, Klyn(e), Neb m. fl.).

Oplysningerne vedr. Familien Broager er meddelt mig af Ingeborg Glahn, f. Broager's, Broder, Overlæge ved Bispebjerg Hospitals neurokirurgiske Afd., Dr. med. Bendt Broager.

I Forbindelse med foranstaaende Anetavle henledes Opmærksomheden paa Meddelelse af 1946 i Glahn-Samfundet Bind IV p. 128, hvor Redaktøren opfordrede Slægtens Medlemmer til at udarbejde og til ham indsende Anetavler til eventuel Trykning i Slægtsbladet, jfr. nærmere Meddelelsen. Redaktøren betragter Anetavler som et vigtigt Middel til Fremme og Udvikling af Slægtsfølelsen.

S. Henriette Kierkegaard, f. Glahn

ET BREV FRA HENRIETTE KIERKEGAARD, F. GLAHN, TIL HENDES 3 BRØDRE

Som Tak for et Telegram, som Henriette (Jette) Kierkegaard, f. Glahn (1809–1881) – gift med Biskop over Aalborg Stift, Dr. phil., Lic. theol. Peter Chr. Kierkegaard (1805–1888) – modtog fra sine 3 Brødre, der var samlet til Slægtsmøde i Store-Heddinge Præstegaard d. 15. Juni 1880, jfr. Glahn-Samfundet III. Bind p. 16 med Note, skrev hun Dagen efter dette Brev. Hendes 3 Brødre var: Sognepræst til Sorø Henrik C. Glahn (1810–1891), Sognepræst til Aastrup paa Falster D. Nicolai Glahn (1812–1892) og Sognepræst til Store-Heddinge, Stiftsprovst H. Egede Glahn (1814–1898). Brevskriveren kunde ikke selv være med til Slægtsmødet, da hun var sengeliggende i en meget lang Arrække.

Foruden at give et godt Billede af det kærlige Søkendeforhold omtaler Brevet et Slægtsmøde, hvor Brevskriveren selv var med som 6 aarig – og som altsaa maa have fundet Sted i 1815 – hos hendes Bedstemoder, Gjertrud Kirstine Glahn, f. Egede, (1748–1816), der da var Enke efter Professor Henrik Christopher Glahn (1738–1804), og som efter Mandens Død boede sammen med sin yngste Datter Gjertrud Rask Glahn (1786–1863, gift 1825 med Forstraad, kgl. Skovrider Timm Sievers) paa et lille hyggeligt Sted „Egedesminde“ med Skov og Mark til i Nørre Alslev Sogn paa Falster.

Som Deltagere i dette Slægtsmøde i 1815 nævner Brevskriveren Bedstemoderens 5 Sønner: Sognepræst, senere Konsistorialraad, Adam Wilhadt Glahn (1775–1863), Sognepræst, senere Garnisonspræst, Poul Egede Glahn (1778–1846) – Fader til

Brevskriveren – Kompagnichef, senere Generalmajor, Marcus Glahn (1781–1868), Apoteker Hans Egede Glahn (1783–1874) og Premierløjtnant, senere Generalkrigskommissær, Tønne Bloch Glahn (1788–1874). Endvidere nævnes 2 andre Deltagere, nemlig 2 af Generalmajor Marcus Glahn's Døtre: Hanne Glahn (1805–1892; ugift) og Nathalia C. Glahn (1809–1897; gift 1843 med Regimentskirurg, Dr. med. Johan Chr. Becken).
Hans Egede Glahn.

Aalborg d. 16. Juni 1880

Mine inderlig kjære Brødre!

Det var ret en yndig Overraskelse, I beredede mig igaar, ved at sende mig et Telegram, som satte mig ind i Forholdene i Storehedinge Præstegaard. Hvor ligner det Eder dog, I Elskelige, midt i Eders Samlivs kortvarende Glæde, at være betænkte paa, at dele denne Glæde, saavidt muligt, med Eders syge, fraværende Søster; Tak, inderlig, hjertelig Tak, for dette Bevis paa Eders trofaste Broderkjærlighed, og værer forvissede om, at det har i meget høi Grad glædet og oplivet Eders gamle Søsters undertiden noget trætte Hjerte. Fra Johanne Ovesen¹⁾ vidste jeg at hendes kjære Fader usigelig glædede sig til at sé sine to Brødre hos sig, engang i Juni, mere vidste jeg ikke om den Sag, men daglig har jeg ønsket at faae nærmere Kundskab om, *naar* dette kjære Møde skulde finde Sted, for at ogsaa jeg kunde være lidt med, paa *min* Vis, thi om end jeg *er* fængslet til Hjemmet og Leiet, saa kan dog Tanken flyve langt bort herfra. Og nu, da I saa venligt har underrettet mig, ikke alene om Tiden for Familiemødet, men ogsaa om at I kjærligt mindedes den gamle Søster ved Festen, nu, synes mig da, at jeg rigtig kan være med, og ret tage Del i Glæden og Fryden. Ved at sé af Telegrammet, at ikke mindre end 29 Glahner vare forsamlede i Storehedinge Præstegaard, gik min Tanke uvilkaarlig til den længe forsvundne Tid, da vor gamle Bedstemoder²⁾, paa sit Enkesæde, Egedesminde³⁾, ligeledes havde samlet hos sig et stort Antal Glahner, Børn og Børnebørn. Jeg var den Gang omtrent 6 Aar⁴⁾ gammel og endnu, da jeg er over 71, mindes jeg temmelig klart adskilligt fra hin, for mig, saare mærkværdige Reise til Bedstemoder. Jeg husker mig selv anbragt i en meget bred Seng, redt paa Gulvet i Bedstemoders Storstue, ved min Side Hanne Glahn⁵⁾, som paa sin anden Side havde Søsteren Nathalia⁶⁾. Ligeoverfor var redt tre store Senge, ligeledes paa Gulvet, hvori Bedstemoders 5 Sønner⁷⁾ sov. Det var meget mærkeligt, forekom det mig, at jeg, Lille, skulde nyde den Ære at sove i samme Stue som Fader og Onklerne. Bedstemoder staaer for mig som en temmelig høj, mild, alvorlig Kone, til hvem jeg saae op med Kjærlighed og Ærefrygt. Egede, min lille Broder, tabte til min uhyre Forfærdelse sin Kaskjet i Vandet, da vi sejlede over til Falster. Skrækken kom deraf, at jeg troede Egede var gaaet overbord efter

Kaskjetten, da han rækkede efter den. Det er underligt, hvor godt man kan huske hvad man har oplevet i sin Barndom, ja, fra hin Tid staaer meget endnu i det klareste Lys for mig. Ofte staaer Faders⁸⁾ Skikkelse, som den dengang var, ganske tydelig for mit indre Øie. Det gaaer vel de fleste gamle Folk, som det gaaer mig, de glemmer det, der passerede igaar, ja idag, og mindes det, der længst er svundet. Moder⁹⁾ husker jeg ikke saa tydeligt som Fader, jeg ved ikke at gjøre mig rede for, hvoraf det kommer; dog kan jeg stundom ogsaa se Moder og mine smaa Sødskende, som nu ere blevne baade store og gamle; men som trods den Forandring Tiden medfører dog ere forblevne de samme kjærlige, trofaste, inderlig kjære Sødskende, som de vare i den Tid, da Broder Nicolai skrev til mig: Gode Jette! Kom til Din Nit. — Det var hele Brevets Indhold; det var faae Ord, men hvor megen Kjærlighed indeholdtes ikke i denne ene Linie. Jeg gjemmer dette lille Brev som en Helligdom, ligesom alle de smaa Breve mine Sødskende skrev til mig, medens jeg gik i Skole i Kjøbenhavn, og naar det bliver mig trangt om Hjertet, da læser jeg undertiden disse kjære smaa Breve, ligesaa ogsaa Faders og Moders, der saaledes strømme over af den overbærende Æmhed, der boede i de velsignede Forældres Hjærter, at min Sjel ved at læse dem føler stor Glæde, om end Vemodet blander sig i denne. —

Min Kierkegaard¹⁰⁾, som efter Opfordring i de nærmeste 12 Dage holder nogle Prædikener og Foredrag i Holstebro Egnen, fik jeg ogsaa Brev fra Kierkegaards Brev bar, saaledes forekom det mig, Præg af Træthed, dog nævner han ikke, at han er træt. Gud holde Sin Haand over min kjære, gamle, trofaste Ægtefælle! — Fra ham kan jeg jo idag ikke bringe Eder Hilsener. Poul¹¹⁾ har derimod bedet mig om at hilse mine Brødre fra sig, hvis I venligt ville modtage en Hilsen fra ham.

Og nu Farvel kjære Henrich! Nicolai! Egede! Hils hjærteligt, hver især, Eders Kjære i Hjemmet, fra deres og Eders altid hengivne

Søster Jette.

NOTER

1) Johanne M. M. Ovesen, f. Glahn, (1849–1928) Datter af Stiftsprovst Hans Egede Glahn.

2) og 3) Se Indledningen.

4) Da Jette er født 1809, har det altsaa været i 1815 denne Familiesammenkomst fandt Sted.

5), 6) og 7) Se Indledningen.

8) Se Indledningen.

9) B. Marie E. Glahn, f. Blicher (1783–1862).

10) Se Indledningen.

11) Hendes eneste Barn, Pascal Michael Poul Egede Kierkegaard (1842–1915) cand. theol.

BJØRNSTJERNE BJØRNSEN OG APOTEKER C. JOHAN GLAHN

I en Artikel foran (p. 31—39 Hæfte 1) har Baronesse Johanne Haxthausen, f. Glahn, fortalt Minder om sine Bedsteforældre, Assessor pharm., Apoteker C. Johan Glahn og Hustru Erasmie Glahn, f. Myhre, og fra deres Hjem paa Kalkbrænderiet paa Østerbro i Kbhvn. Her nævner Artiklens Forfatterinde, at der i Hjemmet „kom en Del Kunstnere, Malere, Musikere og andre“. Det kan nu oplyses, at blandt de Kunstnere, der er kommet i Hjemmet, er ogsaa den norske Digter Bjørnstjerne Bjørnson (* 1832, † 1910). Dette fremgaar af et Brev, dateret København d. 20. Juni 1860 fra Bjørnstjerne Bjørnson til hans Hustru Karoline (trykt i Bogen: Bjørnstjerne Bjørnson, Breve til Karoline 1858—1907, udgivet af Dagny Bjørnson Sautreau, Gyldendal Norsk Forlag, Oslo 1957, p. 7). Fra Brevet citeres her:

„Jeg har været i stort Selskab hos en Familie Glahn, som ejer et stort Kalkbrænderi i Nærheden af Byen, derud skal ogsaa du. Der traf jeg lutter Grundtvigianere og et af de eleganteste Huse jeg har seet, skjønt alt var ganske lille. Der var Grundtvigs Svigersøn Pastor Boyesen¹⁾, Bestyreren af hans Højskole Kandidat Brandt²⁾ og flere; jeg fortalte min første Fortælling og gjorde det meget godt.“

Bjørnstjerne Bjørnson har aabenbart befundet sig godt i dette Glahn-ske Hjem, siden han ønsker, at ogsaa hans Hustru skal komme derud, men hvorvidt dette senere er sket, melder Historien intet om.

Hans Egede Glahn.

NOTER

¹⁾ Peter Outzen *Boisen* (* 1815, † 1862), 1854 Grundtvigs Kapellan v. Vartov Kirke. — G. 1847 m. Meta Cathrine Marie Bang Grundtvig (*1826, † 1887).

²⁾ Carl Joakim Brandt (* 1817, † 1889), 1856—59 Forstander for Grundtvigs Højskole paa Marielyst, 1860 Sognepræst til Rønnebæk og Olstrup, 1872 til sin Død Præst ved Vartov. — Til fornævnte Apoteker C. Johan Glahn og Hustrus Sølvbryllup d. 19. April 1868 skrev Brandt en Sang, der findes i Familien.

TILLÆG XXII

TIL

DET GLAHNSKE FAMILIELEGAT

Under 12. August 1963 er der gennem Justitsministeriet meddelt kgl. Konfirmation paa Tillæg XXII til den under 9. December 1918 kgl. konfirmerede Fundats for Det Glahnske Familielegat.

Tillægget er saalydende:

Undertegnede, Kontorchef, cand. jur. Hans Egede Glahn (f. 1891) og Hustru, R. Irmelin Egede Glahn, f. Lange-Müller (f. 1895), skænker her ved Det Glahnske Familielegat et Beløb af Kr. 7.000,00 — Syv Tusinde Kroner — anbragt i Obligationer, saaledes at samtlige de for Det Glahnske Familielegat fastsatte Bestemmelser finder Anvendelse paa det her omhandlede Beløb, dog med de Undtagelser, der følger af nedennævnte midlertidige Bestemmelser.

MIDLERTIDIGE BESTEMMELSER

1. Af Renterne vil der aarligt være at anvende et Beløb af Kr. 130,00 til *Vedligeholdelse af vort Gravsted*, saalænge dette opretholdes, idet bemærkes, at vi nu har købt Gravsted paa Hellerup Kirkegaard.

Saalænge vi begge lever, udbetales Beløbet til mig, Hans Egede Glahn. Naar en af os afgaar ved Døden, drager Legatbestyrelsen Omsorg for Gravstedets Vedligeholdelse, dog fortrinsvis saaledes, at Beløbet vil være at udbetale til den længstlevende af os og derefter til en af vore Efterkommere, saafremt paagældende maatte være villig til for det omhandlede Beløb at lade fornævnte Gravsted med Gravsten og Beplantning holde i god og ordentlig Stand.

2. Endvidere vil der af Renterne aarligt være at anvende et Beløb af Kr. 30,00 til *Vedligeholdelse af Gravstedet over Stiftsprovst Hans Egede Glahn († 1898) og Hustru, Adelheid C. A. Glahn, f. v. Radecke († 1903)*, paa Store-Heddinge ny Kirkegaard, saaledes at der — i Forbindelse med det under 14. Oktober 1927 oprettede, under 24. November 1927 kgl. stadfæstede Tillæg I til Fundatsen for Det Glahnske Familielegat, hvorved der stilledes et Beløb af Kr. 20,00 aarligt til Raadighed for dette Gravsteds Vedligeholdelse — herefter er et Beløb af ialt Kr. 50,00 aarligt til dette Formaal.

3. Endvidere vil der af Renterne aarligt være at anvende et Beløb af Kr. 30,00 til *Vedligeholdelse af Gravstedet over Laila A. Egede Glahn* († 1910) paa Assens gamle Kirkegaard, saaledes at der — i Forbindelse med det under 26. Februar 1928 oprettede, under 12. Marts 1928 kgl. stadfæstede Tillæg II til Fundatsen for Det Glahnske Familielegat, hvorved der stilledes et Beløb af Kr. 15,00 aarligt til Raadighed for dette Gravsteds Vedligeholdelse — herefter er et Beløb af ialt Kr. 45,00 aarligt til dette Formaal.

4. Endelig vil der af Renterne aarligt være at anvende et Beløb af Kr. 90,00 til *Vedligeholdelse af Gravstedet over Driftsbestyrer, Ingeniør Karl Glahn* († 1940) og *Hustru, Johanne M. Glahn, f. Rønne* († 1941), paa Hellerup Kirkegaard, saaledes at der — i Forbindelse med det under 29. August 1941 oprettede, under 10. September 1941 kgl. stadfæstede Tillæg XI til Fundatsen for Det Glahnske Familielegat, hvorved der stilledes et Beløb af Kr. 40,00 aarligt til Raadighed for dette Gravsteds Vedligeholdelse — herefter er et Beløb af ialt Kr. 130,00 aarligt til dette Formaal.

For alle 4 Gravsteder gælder det, at hvis det ikke er paakrævet at anvende hele det ommeldte Beløb til ordinær Vedligeholdelse, skal den, der tager sig af Gravstedet, drage Omsorg for, at overskydende Beløb anvendes til Dækning af ekstraordinære Udgifter ved Gravstedet.

Hellerup, den 20. Juni 1963.

Irmelin Egede Glahn,
f. Lange-Müller.

Hans Egede Glahn.

Tiltrædes.

Bestyrelsen for Det Glahnske Familielegat.

Inger Jønsson,
f. Glahn.

Mogens W. Glahn.

Hans Egede Glahn.

MEDDELELSER 1964

Glahn-Samfundets Regnskaber for 1962 og 1963.

Kassereren, Kontorchef Hans Egede Glahn, meddeler her et Uddrag af fornævnte Regnskaber:

Aaret 1962

Beholdning ved Aarets Begyndelse	1074	Kr.	19	Øre
Indtægter: Medlemskontingent + Renter	1922	„	13	„
Gaver, jfr. nedenfor	1000	„	00	„
Salg af Slægtsblade	82	„	00	„
				<hr/>
	4078	Kr.	32	Øre
Underskud pr. 31. December 1962	1182	„	89	„
				<hr/>
	5261	Kr.	21	Øre

Udgifter: Trykning af 25. Medlemsblad

(VI. Bind, 2. Hæfte)	4753	Kr.	00	Øre
Klichéer	375	„	50	“
Pap og Kuverter	66	„	46	„
Postgiroblanketter m. Paatryk ..	18	„	00	„
Porto ved Hæftets Udsendelse ..	48	„	25	„
				<hr/>
	5261	Kr.	21	Øre

Aaret 1963

Indtægter: Medlemskontingent + Renter	1871	Kr.	04	Øre
Gaver, jfr. nedenfor	400	„	00	„
Salg af Slægtsblade	100	„	00	„
				<hr/>
	2371	Kr.	04	Øre
Underskud ved Aarets Begyndelse	1182	„	89	„
Beholdning pr. 31. December 1963	1188	Kr.	15	Øre

Regnskaberne for begge Aarene er af Revisor, Fuldmægtig i Sparekassen for København og Omegn Henrik Glahn, forsynet med Paategning om, at de er reviderede og befundne i Orden.

*

Gaver til Glahn-Samfundet 1962 og 1963.

Aaret 1962: Det Glahnske Familielegat 300 Kr.; Bogtrykker, Arkitekt Axel Glahn 100 Kr.; Arkitekt Einar Glahn 100 Kr.; Arkitekt Gunnar Glahn 100 Kr.; Tandlæge Holger Glahn 100 Kr.; Stadsdyrlæge Poul Egede Glahn 100 Kr. til Minde om hans Fader, Sognepræst, Dr. theol. Ludvig Glahn, der 1919—1935 var Glahn-Samfundets Formand; Premierløjtnant Stephen Egede Glahn 100 Kr.; Kontorchef Hans Egede Glahn 100 Kr. i Anledning af hans Broder, Forpagter Svend Egede Glahn's 70 Aars Fødselsdag d. 6. Oktober 1962. Ialt 1000 Kr.

Aaret 1963: Kontorchef Hans Egede Glahn og Hustru, Irmelin, f. Lange-Müller, 100 Kr. i Anledning af deres 40 Aars Bryllupsdag d. 25. Maj 1963; Det Glahnske Familielegat 300 Kr. Ialt 400 Kr.

For de modtagne Gaver bringes herved Glahn-Samfundets bedste Tak, idet det bemærkes, at kun ved Hjælp af disse Gaver er det muligt for Glahn-Samfundet at begynde Aaret 1964 med et Overskud.

*

Det Glahnske Familielegat 1962 og 1963.

I Aaret 1962 indkom 3 Ansøgninger. Der tildeltes Fru Gudrun Glahn, Kbhvn., og Fru Else Budtz, Kbhvn., hver en Legatportion paa 100 Kr. samt Glahn-Samfundet 300 Kr.

I Aaret 1963 indkom ogsaa 3 Ansøgninger, og Legatet uddeltes ganske som i 1962.

Ifølge særlige Fundatsbestemmelser er der i hvert af de 2 Aar udbetalt Beløb til Vedligeholdelse af Gravsteder over 4 Slægtsmedlemmer¹⁾, hvorhos de ligeledes ifølge særlige Fundatsbestemmelser visse bestemte Personer forbeholdte Rentebeløb er udbetalt de paagældende.

Legatets *Kapital* er i Aaret 1963 forøget med 7.000 Kr., jfr. det foran p. 154 trykte Tillæg XXII. Endvidere er Kapitalen forøget med 389 Kr. 90 Øre ved Salg af en Obligation og Køb af en ny Obligation til lavere Kurs. Kapitalen udgør herefter ved Ugangen af 1963 ialt 140.253 Kr. 87 Øre.

Legatets *Bestyrelse*. Efter at Fru Inger Jønsson, f. Glahn, i 1963 efter derom fremsat Ønske er udtraadt af Legatets Bestyrelse, hvoraf hun har været Medlem siden 1949, har den øvrige Bestyrelse valgt Landsretssagfører Ole Egede Budtz, Kbhvn., til Medlem af Bestyrelsen for nævnte Legat, hvilket Valg under 29. Juli 1963 er bleven godkendt af Justitsministeriet i Medfør af Fundatsens § 4. Legatets Bestyrelse bestaar herefter af Kontorchef Hans Egede Glahn, Sparekassebestyrer Mogens Glahn og Landsretssagfører Ole Egede Budtz.

*

¹⁾ Jfr. foran p. 58 (Hæfte 1).

Glahn-Samfundets Slægtsmødelegat 1962 og 1963.

Legatets Kapital udgør 2.500 Kr. Renterne er udbetalt til Festudvalget med 100 Kr. i hvert af Aarene 1962 og 1963.

*

En Artikel om Overlæge Otto V. Lassen og Hustru.

I Medicinsk Forum, 16. Aargang Nr. 2, 1963, har Læge Vagn Egede-Lassen skrevet en Artikel om *Et jysk Lægehjem omkring Aarhundredskiftet* (Uddrag af et Foredrag i Medicinsk-historisk Selskab d. 8. Okt. 1962), hvori han giver en frisk og levende Skildring af sine Forældre, Overlæge i Randers Otto V. Lassen (1845—1918) og Hustru Louise, f. Rasch (1856—1949). Man ser for sig denne dygtige, travlt optagne Læge, der alligevel faar Tid til at dyrke sine mange Interesser, navnlig Arkæologien, og som var „en samler af Guds nåde“. I det paa Raadhustorvet beliggende herskabelige Hjem med de mange og store Værelser — i Spisestuen kunde sidde 50 Personer — udfoldedes en storstilet Gæstfrihed med Masser af Selskaber, hvor hans yndefulde, meget musikalske Hustru var en straalende Værtinde. Det er godt igen at blive mindet om disse to sjældne Mennesker, der har betydet saa meget for Slægten Glahn. Iøvrigt henvises til Glahn-Samfundets Bind I p. 40—43 og Bind IV p. 189—191.

*

Haandbog over danske patriciske Slægter.

Fra Personalhistorisk Institut ved Genealog S. Otto Brenner har Slægtsbladets Redaktør under 15. Marts 1963 modtaget en Skrivelse, hvori meddeles, at „Institutet på eget forlag har tilrettelagt udgivelsen af et nyt bind af „Håndbogen over danske patriciske Slægter“ og kunne tænke sig også at medtage slægten Glahn, såfremt det hertil fornødne materiale kan stilles til rådighed for redaktionen“. Slægtsartiklens Optagelse i Værket skulde koste 200 Kr. for hver Helse! Slægtsbladets Redaktør har *ikke* fundet Anledning til at reagere paa denne Henvendelse.

*

Rettelse i Oversigt over Steen Steensen Blicher's Slægtskab med Familien Glahn.

Indledningsvis bemærkes¹⁾: Provst i Gunslev Diderik Nicolai Blicher (1746—1805) havde (4 Døtre — deriblandt B. Marie E. Blicher gift med Garnisonspræst Poul Egede Glahn — og) 2 Sønner: Kasserer ved Metro-

¹⁾ Jfr. Immanuel Barfod: Den falsterske Gejstligheds Personalhistorie 1. Del (1851) p. 118—119 og 2. Del (1854) p. 81—85 og V. Richter: 100 Aars Dødsfald 1791—1890 p. 132—133 og 680.

politanskolen, cand. phil. *Peder Blicher* (1784—1864) og Overlærer ved Nykøbing F. Kathedralskole, cand. theol. *Hans Jacob Blicher* (1789—1863). De var gift med 2 Søstre Kornbeck. De havde begge flere Børn, men her skal blot nævnes 2 omtrent jævnaldrende Kusiner, hvis Navne indtil Forveksling ligner hinanden. Peder Blicher's Datter hed *Mette Louise Blicher* (1815—1883), medens Hans Jacob Blicher's Datter hed *Meta Louise Blicher* (1816—1882). *Mette var gift* med Amtsforvalter, Justitsraad Edvard William Leuning, medens *Meta var ugift*.

Under Henvisning til foranstaaende vil der være at foretage nogle Rettelser i Oversigten i Glahn-Samfundet Bind V over Steen Steensen Blicher's Slægtskab med Familien Glahn p. 29. I Navnet Mette (dbt. Metha) Louise Blicher skal „(dbt. Metha)“ udgaa og hendes Fødselsaar ændres fra 1816 til 1815. Endvidere skal hendes der fejlagtig angivne Forældre, Overlærer Hans Jacob Blicher og Louise Margrethe Kornbeck, udgaa og erstattes med „Peder Blicher (1784—1864), cand. phil., Kasserer ved Metropolitanskolen, g. m. Dorothea Kornbeck (1787—1873)“¹⁾

*

Navneliste til Tillæg I—V til Slægtebogen.

Med dette Hæfte følger som Tillæg med særskilt Paginering en samlet Navneliste til Tillæg I—V til Familien Glahn's Slægtebog. Navnelisten er udarbejdet af Kontorchef Hans Egede Glahn.

*

Glahn-Samfundets Medlemsantal.

Paa Glahn-Samfundets 9. Slægtsmøde i Februar 1962 oplyste Kasseren, at Glahn-Samfundet paa daværende Tidspunkt kun havde 178 Medlemmer. Han henstillede indtrængende til Mødedeltagerne at virke for Tilgang af ny Medlemmer og udtalte, at det burde være saadan, at saa snart der var født et Barn i Slægten, blev dette indmeldt i Glahn-Samfundet, jfr. foran p. 104 (Hæfte 2). Denne Appel i Forbindelse med Kassererens direkte Henvendelse til flere af Slægtens Medlemmer har medført, at Medlemsantallet ved Ugangen af Aaret 1963 er *steget med 27 Medlemmer til ialt 205*, der fordeler sig saaledes paa Slægtens forskellige Linier:

A 1 (Kvindelinie): 9 Medl. — A 2 (Kvindelinie): 7 Medl. — A 3: 10 Medl. — A 4: 42 Medl. — A 5: 8 Medl. — A 6: 71 Medl. — A 7 (Kvindelinie): 15 Medl. — A 8: 38 Medl. — Slægtens ældste Led: 5 Medl.

*

¹⁾ Naar A. Falk-Jensen og H. Hjorth-Nielsen i Værket: Candidati og examinati juris 1736—1936 i Bind III anfører, at fornævnte Amtsforvalter Leuning var gift med en Datter af Overlærer Hans Jacob Blicher, er dette — efter det foran anførte — ikke rigtigt.

Professor Paul Verrier og Lektor Alfred Glahn.

I Bogen „*Paul Verrier og Norden*“ (Kbhvn. 1946) — udgivet efter hans Død paa Grundlag af hans Optegnelser — fortælles ogsaa om hans Venskab med Lektor *Alfred Glahn*. Paul Verrier (1860—1938), fransk Sprogforsker, Professor i skandinaviske Sprog og Litteratur ved Sorbonne, er særlig kendt for sit store Arbejde for de sønderjydske Krigsfanger under den første Verdenskrig. Lektor Alfred Glahn omtales 3 Steder i Bogen.

Side 29: „Medens Verrier var Lektor i Versailles, traf han en Dag i Paris en ung dansk Kandidat, Alfred Glahn, der blev hans første Lærer i Dansk, og da Verrier ikke vilde nøjes med ét nordisk Sprog, begyndte han ogsaa snart at lære Norsk og Svensk.“

Side 35: „Verrier var saaledes vel funderet i de nordiske Sprog, da han i 1891 i Paris traf Alfred Glahn, som var dernede for at studere Fransk; de blev enige om at bytte Timer, og det blev Indledningen til et Venskab, der varede Livet ud. Glahn skrev (i 1916) om Pariscropholdet i 1891 saaledes:

„Poul Verrier blev en meget interessant Elev, da hans sproglige Forudsætninger var ret ualmindelige, og da han med fremragende Sprog-evner forbandt en ukuelig Energi — — —“

Side 316: „Efter Dybbølfesten (11. Juli 1920) følte Verrier sig ikke rask, og kort Tid efter maatte han gennemgaa en stor Operation hos Professor Rovsing. Efter flere Maaneders Forløb blev det bedre, og ved Juletid 1920 kunde han rejse paa Besøg hos sin gamle Ven, Lektor Alfred Glahn i Sorø.“

*

Kontingent for 1964.

Glahn-Samfundets Medlemmer anmodes om snarest efter Modtagelsen af dette Slægtsblad at indbetale Medlemskontingentet for Aaret 1964 paa Postgiro-Konto 211.19. Indbetalingskort vedlægges.

Kontingentet udgør 15 Kr. aarligt, dog at Ægtefæller kun betaler 15 Kr. tilsammen og Personer under 25 Aar kun 6 Kr.

FORORD
TIL
GLAHN-SAMFUNDET
AFSLUTTENDE HEFTE

Efter henstilling fra Glahn-Samfundets konstituerede bestyrelse samtykkede jeg i efteråret i at færdigredigere dette hefte af slægtsbladet, som delvis var forberedt af Hans Egede Glahn inden hans død. Efter moden overvejelse og i samråd med andre af slægten afsluttes med dette hefte ikke blot Glahn-Samfundets 6. bind, men selve slægtsbladet i dets nuværende skikkelse. Vi har fundet det naturligt og værdigt at lade disse 6 bind stå som et afsluttet værk, et minde om de mænd der stiftede Glahn-Samfundet.

Det var Hans Egede, der først af alle indså, at det slægtssammenhold, der havde været en selvfølge gennem generationer, pludselig stod i fare for at gå tabt, at en slægtsarv kunne forødes.

Endnu i Hans Egedes barndom var slægten ikke større, end at alle kendte hinanden, således som man havde gjort det gennem mer end 200 år. Men da han blev voksen, havde slægten udviklet sig næsten eksplosivt og var blevet så talstærk, at mange var ved at blive fremmede over for hinanden.

I år for netop 50 år siden udkastede han da som ganske ung ideen til stiftelsen af det Glahn-Samfund, der kort tid efter med varm støtte af den ældre generation blev en realitet. Tanken kan i dag lyde såre simpel og nærliggende, men jeg betvivler, at andre ville være kommet på de tanker, før det var for sent.

Hans Egede har i de sidste 35 år været redaktør af slægtsbladet og i al den tid været den drivende kraft ved udgivelsen. Uegennyttigt har han ofret denne sag, der optog ham så levende, både tid, penge og kræfter.*) Som supplement til den slægtsbog, der udkom i 1907, udarbejdede han tillige en række tillæg, der er uvurderlige for slægten. Også dette fortjenstfulde arbejde påbegyndte han i det psykologisk rette øjeblik, det kunne meget let

*) En vis konservatisme kan vi ældre, der hæger om slægtsminder og traditioner næppe sige os fri for. Hans Egede gik da heller aldrig på akkord med hævdevundne genealogiske principper. Det blev til tider misforstået, og jeg har mærket, at det pinte ham. Det måtte derfor glæde ham, at vor førende genealog, dr. Albert Fabritius i Personalhistorisk Tidsskrifts anmeldelse af Hans Egedes sidste værdifulde tillæg til Slægt ebogen understregede: »Det skal bemærkes at kontorchef Glahn i spørgsmålet om adoption fastholder stamtavlens biologiske karakter, og således ikke medtager adopterede børn uden udtrykkelig angivelse af forholdet. I en tid, der af andre og forståelige grunde tilstræber så vidt muligt at dække over adoptionsforholdet, er det af væsentlig betydning, at skansen holdes fra genealogisk side.«

være blevet for sent. Man må beundre denne indsats, der har kostet både slid og megen tålmodighed. Men dette arbejde må ikke gå i stå med ham. Hans Egede var den sidste vi havde tilbage af Glahn-Samfundets stiftere. Han har i sandhed gjort sig fortjent til at mindes af slægten, og det vil ikke kunne gøres på bedre måde, end ved at vi alle fremover sætter kræfterne ind på at bevare det slægtssammenhold, der i sin tid var den bærende tanke for ham som for alle Glahn-Samfundets stiftere.

Torben Glahn.

STATUE I OSLO AF
HANS EGEDE

*Nic. Schiølls Statue af Hans Egede.
Rejst 1965 ved Trefoldighetskirken i Oslo.*

Foran Side 5-24 (Hæfte 1) er omtalt, hvorledes Hans Egedes Minde er blevet hædret gennem Tiderne, og her er også nævnt, at der i 1958 i Norge var nedsat en Komite med det Formaal at indsamle Midler dels til en Statue af Hans Egede i Oslo, dels til en Kopi af Statuen i Harstad i Nord-Norge, hvor Hans Egede blev født.

Kopien af Statuen blev allerede rejst i 1961 i Harstad, medens den originale Statue først blev rejst 1965 i Oslo. Statuen er smukt udført af Billedhuggeren Nic. Schiøll.

Ved Afsløringen af Statuen ved Trefoldighetskirken i Oslo d. 13. Maj 1965 holdt Indsamlingskomiteens Formand, Lektor, Dr. Theol. Niels Bloch-Hoell, der har været den drivende Kraft i dette Foretagende, en Tale, der nu foreligger trykt i »Norsk Tidsskrift for Misjon« Aargang 19.1965 Nr. 2.

Dr. Bloch-Hoell sagde til Indledning:

»På sokkelen til det monument, vi idag skal avduke, er der hugget inn fire ord: *Hans Egede, Grønlands apostel*. Disse ordene er også risset inn i tre lands saga. Og i store og små fremstillinger av kirkens og misjonens historie møter vi de samme ordene: *Hans Egede, Grønlands apostel*«

Efter at have givet en stærkt sammentrængt Beretning om Hans Egedes Liv og Virke som Præst i Nord-Norge og navnlig som Grundlægger af den kristne Kirke i Grønland fortsatte Taleren:

»Norge har længe forsømt å hedre Egedes minne. I vår tid er noe av den uretten gjort god igjen, først og fremst ved den gjerning som øves av Egede Instituttet, som i snart tyve år har virket til fremme av misjonskunnskap og misjonsforskning. Og idag avdukes riksmonumentet over Grønlands apostel. ... Det er den unge, dynamiske Egede vi får se når dekket faller. Han står ikke, – men går i motvind mot vest. I venstre hånd holder han høyt hevet Bøkernes Bok! Høyre hånd er halvveis åpen i en formende bevegelse.«

Hans Egede Glahn.

MERE OM
SLÆGTEN GLAHN'S
OPRINDELSE
Ved Torben Glahn

I sidste hefte af Glahn-Samfundet (s. 113-118) redegjordes for fundet af vor stamfader – kgl. kok Henrich Christopher Glahns døb i Harste 1673.

Siden da har jeg på forskellig vis pr. korrespondance fået yderligere oplysninger om slægtens oprindelse. Det lykkedes at formå det »Genealogisch-Heraldische Gesellschaft« i Göttingen til at påtage sig en undersøgelse, der gav forskellige småoplysninger og mundede ud i den sensation, at genealogen major Wolfgang Ollrog i selskabets arkiv fandt frem til en utrykt stamtavle, forfattet c. 1942 af Hermann Gerdts (gift med en Anna Alvine Sophie Glahe, født små 10 km fra Harste!). Stamtavlen bærer titlen »Aus dem Kreise Northeim (Hannover): Glade, Gläen, Glac, Glahn, Glann, Glan, Glahe.« Slægtstavlen der omfatter c. 280 navne hviler på tilsyneladende omhyggelige arkiv- og kirkebogsundersøgelser og kilderne er også angivet. – For de ældste generationers vedkommende meddeles i mange tilfælde fadderlisterne, hvor den nærmeste familie naturligt nok ofte figurerer.

Stort set opstiller denne »northeimske« Glahn-stamtavle 3 linier: en fra Hardegsen og to fra Ellierode. Men alle 3 linier har gennem generationer opholdt sig på samme snævert afgrænsede område (ca. 30 x 25 km.)

Den første linie føres i stamtavlen ned til ca. 1900 (se nedenfor A.), den anden, hvortil forfatterens hustru hører, slutter med 3 kvinder født i begyndelsen af 1920'erne (se F) og den tredie, hvorfra de danske Glahn'er stammer, føres for den tyske linies vedkommende til ca. 1750 (se G).

Ingen af de mange tyske Glahn'er, som familien i Danmark har haft forbindelse med i slægtshistorisk øjemed, optræder imidlertid på denne stamtavle. Skulle der eksistere en forbindelse, må den ligge tilbage før 1600. Heller ikke de mange Glahn'er, der iøvrigt lever spredt om i Vesttyskland idag, synes at høre til denne slægt.

Studerer man den »northeimske« tavle nærmere, vil man se, at på den tid, hvor stamtavlen begynder, lever 7 Glahner (vi ser bort fra navnets stavemåde), der alle bor så nær hinanden, at afstanden mellem de fjernest levende er ca. 20 km i luftlinie. Det drejer sig om følgende:

- A *Adam Glahn* (1590-1672) »Schafmeister¹⁾ og borger i Hardegsen 1655. Gift med Margareth Erhard (1607-1671).
De har fire børn, hvoraf den eneste søns efterslægt føres ned til 1900.
- B *Hans Gläen* (1595-1675) »Schafmeister« i Ober Hevensen (omtalt der 1640 og 1661) død i Hardegsen, hvor han 1657 nævnes som borger. Han var gift med en Margaretha (1603-1661).

- Stamtavlen nævner 7 børn født 1634-1656, og der omtales at det yngste barnebarn er døbt i 1668 i Lutterhausen.
- C *Andreas Glade* (broder til B) »Amtsschafmeister«. Nævnt 1634 ved en broderdatters dåb i Hevensen 1634 og 1656 i Harste. Han var gift med Margaretha Sprenger.
De havde 2 børn (født 1635-), men ingen børnebørn.
- D *Claus Gl.* (bror til foregående B og C). Var gift med en Anna Sabina. Nævnes 1636 ved en broderdatters dåb i Hevensen, kendes ellers ikke.
- E *Christoph Gl.* i Wolbrechtshausen. Gift 1644 med Elisabeth Korbes fra Valde ved Uslar.
Børn kendes ikke.
- F *Henninch Glahn* (1608-1672). »Bauermeister«²) i Ellierode.
Gift med Anna Sabina Lussius.
8 børn. Efterslægten slutter med 3 kvinder født i begyndelsen af 1920'erne, der dog ikke bærer slægtsnavnet.
- G *Hans Gl.* i Ellierode (se nedenfor »nr. 11«).

Til ovenstående udtog af Gerdts stamtavle kan bemærkes, at der vel er en vis sandsynlighed for at D og F: Claus og Henninch er identiske. Claus kendes kun fra dåbsindførelsen 1636, hvor hustruen står fadder. Mærkeligt ville det være, om begge brødre havde hustruer med navnet Anna Sabina. Yderligere kan anføres, at Henninchs ældste søn hedder Claus Heinrich, mon ikke faderen har båret begge navne?

Meget taler for, at vi iøvrigt står overfor meget nærbeslægtede, mon ikke brødre? Hans (B) står 1662 fadder for en sønnesøn af Adam (A) og 1653 står han og hustruen fadder for den ældste af Henninchs (F) sønner. Christophs (E) hustru står 1640 fadder for en datter af Hans (B). Adam (A) står 1666 fadder for Henninchs (F) søn Adam. Hans' (B) sønekone fra Lutterhausen er 1659 fadder for Adams (A) ældste sønnesøn Hans Christoph. Og for Henninchs (F) søn Andreas står »Glade aus Harste« og »Glade aus Hardegsen« fadder i 1656, vel Hans (B) og Andreas (C).

Den syvende og sidste af denne generation er Hans Gl. (G) og han er i denne sammenhæng den interessanteste for os, fordi den danske slægt Glahn stammer fra ham. Tidsmæssigt kan han meget vel høre til den formodede søskendeflok, og at den i så tilfælde rummer to med fornavnet Hans ville ikke være ganske enestående, navnlig da begge kan være døbt med to fornavne.

Opstillet i listeform og suppleret med de i indledningen nævnte først fremkomne oplysninger, ser de første led af stamrækken, der her går en generation længere tilbage, således ud:

- 1 *Adam Gl.* i Hardegsen.
11 *Hans Gl.* i Ellierode (G).

- 111 *Claus Gl.* (1658 dåbsvidne i Ellierode).
- 112 *Adam Gl.* i Elliehausen (A)³ c. 1672-1674 i Harste. Død 1.5.1706 i Elliehausen. Gift sstds. 29.11.1670 med *Anna Dieckmann*, født sstds. 13.7.1644 og død sstds. 17.5.1722.
8 børn.
- 1121 *Maria Margareta Gl.* dbt. 10.9.1671 i Elliehausen. Gift 6.7.1696 med *Hans Windeln*.
- 1122 *Heinrich Christoph Gl.* f. i Harste 30.12.1672 (dbt. 4.1.1673) Elliehausen. »Mundkock b. Dän. Hofe zu Kopenhagen.«
(Den danske slægts stamfader).
- 1123 *Adam (Henrich) Gl.* født i Elliehausen 3.11.1675 død sstds. 16.7.1676.
- 1124 *Agnese (Margareta) Gl.* født sstds. 17.6.1677. Gift 1713 *Alborn*. Død 1721.
- 1125 *Claus Bastian (Nicolaus Sebastianus) Gl.* »Amtsobervogt⁴) i Harste. Født i Elliehausen 7.12.1679, død 8.2.1738 »unglücklicher Weise in der Leine bei Weende ertrunken«. Gift 8.11.1718 (Harste) med *Margaret Elisabeth Bohmen (Böhme)*, sandsynligvis død 1753.
(4 børn, deraf 3 sønner).
- 1126 *Hans Heinrich Gl.* født 3.9.1682 i Elliehausen. Død 1731. Bauermeister sstds. Gift 1.12.1707 (Elliehausen) med *Maria Gruven* (Datter af *Andreas Gruven*) født sstds. 22.12.1687, begr. sstds. 28.1.1731.
(3 døtre og 3 sønner, hvoraf en fører slægten videre).
- 11266 *Johan (el. Hans) Christoph Gl.* (1718–1785) musketer, gift 1743 med *Anna Catharina Hensch*.
(De havde 4 sønner, opført som sidste skud på denne gren).
- 1127 *Maria Magdalena Gl.* født 26.10.1685 i Elliehausen. Gift 1719 med *Albrecht*.
- 1128 *Curt Adam Gl.* født 7.1.1690 i Elliehausen.

I ovenstående uddrag er kun medtaget udførligere oplysninger om de fire sidste generationer, da det næppe her har interesse at gå i detaljer med slægtsgrene, der i virkeligheden ikke fører videre.

Kun skal det bemærkes at Gerdts stamtavle peger på to løsrevne Glahner, der må høre til denne stamme, nemlig: en Johann Glade i Ellierode efter hvem en Andreas Gl. i 1622 arver en gård. Andreas Gl. har dog næppe efterladt livsarvinger, da gårdens næste ejer hedder *Hilmar Knolle*.

Men nu tilbage til forbindelsen med den danske slægt Glahn. Oplysningen på den tyske stamtavle om mundkokken ved det danske hof virker overraskende, og i første øjeblik tænker man, at forfatteren må have kendt den danske slægt. Men det har han ganske givet ikke, oplysningen har han fra selve Harste kirkebog, hvor man 1.8.1722 finder hofkokken som fadder til broderen Claus Bastians søn Johan Christoph Friederich! Altså har den

danske slægts stamfader endnu en gang (d.v.s.: 2½ måned efter moderens død) besøgt sin fødeby, og dermed løses måske en anden gåde.

I samtlige 4 eksisterende slægtsbøger over den danske familie Glahn anføres det, at kokken Henrich Christopher Glahn havde 3 børn: 1: den senere provst Adam Wilhadts Glahn (1707-1780), 2: Johan Christian Glahn, svend i kongens køkken (c. 1708-1742) og 3: Johan Henrich Glahn (1710-). Mens man finder den yngste og den ældste døbt i Nicolai kirke i København, har man ikke fundet Johan Christians dåb der. Man har ikke fæstet sig videre ved dette manglende vidnesbyrd, fordi der er huller i de københavnske kirkebogsrækker på det tidspunkt.

Men det er bevisligt, at Johann Christian ikke er søn af den gamle kok. I sønnen Adam Wilhadts optegnelsesbog⁵⁾ hedder det udtrykkeligt ved moderens død, at hun i sit første ægteskab med Wilhadts Felten havde »en datter og 5 sønner, som med deres Sl. Fader længe før hende er indgået i den Sl. Ævighed«, og i ægteskabet med Henrich Christopher Glahn »auledede 2de sønner, hvoraf den yngre før hende i sin spæde Barndom ved Døden er bortgangen, den ældre Jeg Adam Wilhadts Glahn nu... bedrøvel. efterlever«. Tydeligere bevis for, at Johann Christians forældre må søges andet steds, kan man ikke forlange, og hvorfor da ikke søge ham blandt broderbørnene?

Vi finder mellem broderen Hans Henrichs børn en Hans Christian, døbt 28.8.1709. Johan og Hans bruges i flæng på stamtavlen(se f. ex. »11266«), og aldersbetegnelsen 34 år ved hans død i april 1742 vil ikke være helt urimelig. Usandsynligt er det ikke, at den gamle kok har taget den 13 årige Johan eller Hans Christian med til Danmark, da han i 1722 har besøgt sin fødeby, for sikkert er det ham, der har fået den unge Glahn anbragt i kongens køkken i København.

Til slut kan det om Adam Glahns (»112«) hustru *Anna Dieckmann* oplyses, at hun var datter af *Christoph (Stoffel) Dieckmann* og *Margrete* født *Mesecken*. Han var »Halbkötner⁶⁾ i Ellicheusen og formodentlig født der ca. 1618 (som søn af *Andreas Dieckmann*) og døde sstds. 2.4.1678 60 år gammel. Han giftede sig i Ellicheusen 17.10.1643 med *Margrete Mesecken* (der 1686 omtales som hans enke og gårdejerske med 2 sønner og 1 datter over 14 år). Hun døde i Ellicheusen 12.8.1688.

Den danske slægt Glahns afstamning er med disse oplysninger ført så langt tilbage, at man ikke længere vil have kirkebøgerne som kilde, og kun tilfældet råder for, om yderligere oplysninger kan komme for dagen.

1) En fårerøgter på et gods, med flere medhjælpere under sig.

2) Svarer omtrent til landsbyforstander.

3) Alene hans navn varieres: Glaen, Glan, Glann, Glane og Gladen.

4) Svarer nærmest til herredsfoged.

5) Se Glahn-Samfundet bd. 5, s. 116.

6) Ejer af et halvt husmandssted.

TALE HOLDT D. 10. JULI 1896 AF
SOGNEPRÆST F. R. C. BÜLOW

ved Afsløringen af en af Selskabet »De danske Vaabenbrødre« paa Garnisons
Kirkegaard i København rejst Mindesten over

GENERAL
POUL EGEDE GLAHN
1811-96

Talen er trykt efter Talerens Manuskript, som jeg nu har afleveret til Rigsarkivet. Taleren, F. R. C. Bülow (1821-1905, Søn af Sejrherrn ved Fredericia General F. Bülow) var fra 1858-64 Sognepræst i Dybbøl.

Hans Egede Glahn.

Jeg tænker paa de Dage af fordem, paa de længst henrundne Aar! Således lyder Ordet¹⁾ udtalt for Aarhundreder tilbage. Men atter og atter bliver det et levende Ord, hvor Mennesker samles i en Anledning som denne, der i Dag har samlet de mange Mennesker om denne Grav, der gjemmer Støvet af een af de gamle Krigere, af dem, der indskrev deres Navne med Hæder i Fædrelandets Historie, baade under Krig, og i de Dage, hvor der i Fredens Tid arbejdedes for at kunne værne om Fædrelandet, om det atter skulde vorde angrebet. Mindeordet er det overdraget mig at udtale over den gamle Hædersmand nu, da Brødrene fra Kampens Dage have ønsket at feire hans Ihukommelse ved på Fædres Viis at sætte Bauta paa hans Grav. Den skal bære Navnet frem til kommende Slægter. Navnet paa ham, der var Soldat med Liv og Sjæl, der indtil de gamle Dage blev dette sit Livskald tro, saa det ikke blot var den stolte Helteskikkelse, den jo de Fleste af os endnu have i levende Minde, men ogsaa de varme og begeistrede Ord, vi hørte indtil det Sidste udtales af ham, der bragte os Fædrelandets Krav i Hu, som det stiller til alle sine Sønner. Det måtte hver den føle, der mødte ham, den gamle statelige Mand, at det Præg, der hvilede over ham, var Præget fra 48, hint skønne Aar, da Ordet: »for Gud, Konge og Fædreland« var Ord med fuld Hjærteklang, hvor det udtaltes. Og derfor er det vel forstaaeligt, at Vaabenbrødre, Brødre fra Kampens Dage, have villet sætte Bautasteen over denne deres gamle Fører og Kampfælle. Men den gjælder ikke blot hine Kampens Dage, den gjælder visseligen ogsaa Mandens Gjerning i Fredens Dage, skal atter og atter føre Mindet frem om, at han var En af dem, der ikke lod sig underkue af det uundgaaelige Tab, som Kampen mod den store overvældende Overmagt måtte føre med sig, En af dem, som løftede Haabets Fane høit og talte de varme og løftende Ord imod det feige Ord: »hvad kan det nytte«, som vedblev at mane kjækt og udholdende, at det nu gjaldt at bygge Værn paa ny for Fædrelandet, bygge op et nyt Dannevirke, der ikke skulle forlades, men give Værn og Støtte, om Overfaldets Tid atter skulde komme

fra overmodig Fjende. Det var hans Alderdoms Glæde, at han oplevede at see Værket vinde Fremgang under Manges Tro og freidige Haab. Men ogsaa en anden Alderdomsglæde blev ham til Deel, og den ligger det vel i denne Stund nærmest at dvæle ved. Da Alderen havde tvunget ham til at slippe sin Krigergjerning, blev han af »Selskabet de danske Vaabenbrødre« anmodet

*Mindesten over
General Poul Egede Glahn*

om at være dets Formand. Og det var ham en Glæde at opfylde denne Bøn. Det blev ham en Glæde indtil hans sidste Stund, thi han kom derved jo i Forhold til Vaabenfællerne fra de længst henrundne Aar, fra de Dage af fordum, blev i levende Forhold til dem. Han sagde mig det selv en dag, vi vandrede tilsammen, som vi Gamle stundom gjorde det: »det er mig usigeligt kjært at have faaet med det Selskab at gjøre«. Og det var og blev en gjen-sidig Glæde. Brødrene i Selskabet satte høi og megen Priis paa, at den gamle General vilde være deres Formand! Når da nu den Bautasteen, som er sat ham af Brødrene, skal vorde afsløret, da tør jeg vidne det, at bag den gyldne Skrift, der viser det hædrede Navn, er der en usynlig Hjærteskift præget af Agtelse, Tillid og Kjærlighed.

Og naar saa Du, hans Ungdoms Hustru, naar saa I, hans Børn og nære Frænder, i kommende Dage skulde vandre herud til Graven, ei sandt, dette Tegn paa den Agtelse, den Tillid og den Kjærlighed, det vil bringe Eder Glæde til de dybe, stærke Minder, der da atter ville gennemstrømme Eders Hjærter.

Og I, Vaabenbrødre og Vaabenfæller fra Dage af fordem, fra længst hennrundne Aar, hvad enten I nu hører til dem, der i Danmarks skjønne, stolte Julidage bare Seirens Palmer hjem, eller I hører til dem, der holdt Vagt paa Dybbøl Skandser, indtil de sank i Gruus, naar I nu atter og atter komme herud til dette til Døden og Mindet indviede Sted, ei sandt, naar I da gaac fra Steen til Steen herude og læse deres Navne for hvem Ordene »Gud, Konge og Fædreland« vare hellige Ord i Livet som i Døden, da ville I nok forstaae, at Ordet »Med Gud for Ære og Ret« skal være et Ord, der skal tales fra os Gamle til den yngre Slægt, der voxer op, og bringe dem Fædrelandets Krav i Minde, at dog Kjærligheden til Danmark, vort Fædreland, maa vinde Livskraft i stedse flere Hjærter, at dog Ordet »sit Fædreland skylder man alt«²⁾ ikke maa blive et tomt Ord, men et Livsord, som det var for ham, den gjæve Danmarks Søn, hvis Navn, hugget ind i Stenen, gjemmes i mange Hjærter med Taknemlighed og med Kjærlighed!

¹⁾ Det gamle Testamente, Psalme 77 Vers 6.

²⁾ »Sit Fædreland skylder man alt, hvad man kan udrette« var den begrundelse, hvormed Sprogforskeren Rasmus Rask afslog en tilbudt stilling i Edinburgh. Noget synes at tyde paa, at det er Sprogmanden, Biskop P. E. Müller (1776-1834)- (Oldefader til Irmelin Glahn, f. Lange-Müller), der har saacet denne Sætning i Rasmus Rasks sind (Jfr. T. Vogel-Jørgensen: Bevingede Ord.)

INGENIØROBERST OTTO GLAHN

1817—1914

BREVUDDRAG TIL BELYSNING AF HANS
LIV OG GERNING*ved Torben Glahn*

I de dage, det første hefte af Slægtsbladet udsendtes i 1917, faldt netop 100 året for Otto Glahns fødsel. Kun tre år tidligere var han død 97 år gammel som slægtens nestor.

Ved afleveringen af de Glahnске familiepapirer til Rigsarkivet for få år siden tog jeg en række uddrag af breve, der vedrørte farfar, og da Slægtsbladet i sin nuværende skikkelse afsluttes netop 50 år senere, i 150 året for hans fødsel, er det måske ikke uberettiget at bringe disse uddrag, der både belyser hans liv og tillige giver et ikke uinteressant tidsbillede specielt af de trange kår, der dengang var beskåret selv højere officerer.

I håb om så vidt muligt at undgå for mange trættende noter, opstilles til slut en ganske kort skematisk slægtsoversigt kun omfattende de familiemedlemmer, der omtales nedenfor, og derefter en alfabetisk fortegnelse over officerskolleger.

OTTO GLAHN

var født i Sorø 1817. Som 12-årig kom han til København og to år senere blev han landkadet.

*Farbroderen Marcus til Ottos far**Rendsborg 28.4.35*

Kjære Broder! Det glædede mig ubeskrivelig meget, af dit kjære Brev at see at min gode Ven Otto, nu saa hæderligt har endt sin Landacademiske Bane, hvilken paa den anden Side dog ikke er meere end jeg havde ventet, da jeg var fuldkommen overbeviist om at det ville gaae ham got... Bliver Otto nu ved at være flittig vil han gjøre megen Lykke, da han er født i en heldig Periode, jeg ville ønske vi fik en Artillerist af ham, hvilket jeg meget vel indseer ikke kan skee, da han som Tingene staae bør vælge Generalstaben eller Ingenieurer-Corpsset, begge Steder vil være meget fordelagtige for ham. Han kan meget got forlove sig strax da han vil kunne gifte sig 16 Aar før Artilleristen, 18 Aar før Infanteristen, 20 Aar før Theologen og 25 Aar før Juristen a' samme Alder. Vel veed jeg, og Erfaring har stadfæstet dette at Theologen lader Konen og Kjolen følges ad, men han gifter sig ogsaa 25 Aar før han burde, og er desaaarsag sin Levetid en Prakker. Theologen bukker og siger – jeg takker! ...

(Deres to præstebrodre blev begge gift samme år som de fik embede, 30 år gamle. Marcus selv var artillerist og 23, da han blev gift).

*To breve fra samme til Otto**Rendsborg 9.2.37*

Dit venskabelige Brev af 9. f. M., har jeg, kjære Otto, rigtigt og med megen Fornøielse imodtaget, thi jeg seer af den Vending Du har givet det, at Du er en lille eller maaske stor munter Karl. Du maae rigtignok takke Forsynet og Dig selv, at Du er kommen paa Højskolen hvor Du har Leilighed at udvide Dine Kundskaber og ikke vandre Livet igiennem, som en slet og ret Infanterist, thi det er tilvisse kummerligt. ... Det er ganske sandt, at jeg før har raadet Dig til at blive Ingenieur og nu Artillerist. Aarsagen dertil ligger tydelig for Dagen. Alle ere strømmede til Ing.Korpsset, saa at det bliver fuldtalligt inden Turen kommer til Dig, og da nu disse ere Ievnaldrende, vil Udsigterne for de sidste blive maadelige, endskjøndt

jeg ikke nægter at Lieut.s Stilling er betydelig bedre end de St(akkels?) Artillerie Lieutenanthers.

I Artilleriecorpset er efterhaanden lutter Oldinger, saa at en indtrædende Lt. vil om 20 Aar og maaske længe før, have Compagnie, hvorimod den Yngste Ing. Lt. ikke har det i 30 Aar, Du har imidlertid Ret, Du har 2 Aar at betænke Dig endnu.

Naar Du hilser Dine nydelige Cousins fra mig, og de ikke kan lide Prædicatet »nydelig« – kan Du gjerne udelade det, jeg brugte det for at Du ikke skulle tage feil og gaae til andre Cousins, som ikke ere nydelige, f. Ex. Tromfmeyer, Mine Krøl o. s. f.¹⁾

Jeg havde for nogen Tid siden Brev fra Din Fætter, Henrich Taars, som i sin Tid var en løierlig Skrue, men hans Brev overbeviste mig paa en meget behagelig Maade om, at hans bedre Leg er traadt frem for Lyset, og han er bleven, hvad han efter den Aand den Marv og det Been der var i ham, burde blive, en complet herlig Karl. Det er overalt en stor Glæde for den glahnske Familie at den udelukkende arter sig vel, jeg haaber den om 100 Aar eller før, vil spille en betydelig Rolle i Danmarks Historie. Kunde den gode gamle Professor (Din Bedstefader) see ned til os, han ville sikkert fælde Glædestaarer. Jeg har nu bestemt at Carl skal være Militair, des aarsag øves han flittigt i alle Ridderlige Lege, saasom Ridning, Voltigieren, Fægten, Svømmen etc. Han er en meget rask Dreng, men en stor Strik, for ikke at sige Gavstriik. Om der bliver Noget af ham, veed jeg ikke, men vi hærtser ham nok, og han faae Prygl næsten daglig. Hans Lærere ere, Din Tante, Oncel, Cousine Hanne, Fætter Paul og en Hr. du Plat, som give ham Undervisning i Tydsk. Med alt det, at han endnu er en Klodrian, kan han dog det Du ikke kan, han taler nemlig Plattysk! . . .

Gid det fremdeles maae gaae Dig Vel

Din hengivne *M. Glahn.*

1840 blev Otto premierløjtnant og forsattes 1841 til vejkorpsset, blev kaptajn 1843 og fortsatte med mindre afbrydelser de ret omfattende vejanlæg indtil 1855.

Rendsborg 5.1.42

Min muntre Fætter! Af Dit meget kjærkomne Brev seer jeg at Du er forlovet, hvortil jeg gratulerer Dig af Hjerttet, da Du er kommet i et Corps hvor man snart seer sig istand til at gifte sig, thi af lange Forlovelser er jeg en stor Hader. Vil Du hilse Din Pige, som jeg længes efter at kjende, meget fra Din gamle Oncel, som skjønt 61 Aar gammel endnu er ligesaa lystig (naar det gielder) som Du eller den unge Kryddermand²⁾, vil Du ogsaa hilse ham, og hans Glut fra mig, ligesom Henrich Olstrup³⁾ og hans Skat. Dine St(akkels) Forældre maae jo have haft en urolig Juul, med al den Kjerlighed som har omsværmet dem. Dog meget har jeg beklaget den arme Henrich Landener⁴⁾ som maae tage tiltakke med at omfavne sin Pibe, naar I andre embressere eders Pige. En slem Forskjel, men hans Tid kommer vel ogsaa. . . . Kys Din Glut fra mig, og gjør det samme ved Gitte og den lille Myretue (Erasmine Myhre)⁵⁾ . . .

Svigerfaderen Niels Kierboe⁶⁾ til Otto

Bergenhuus 24.2.42

Min kjære Søn! Paa Grund af Deres og Deres Kjærestes, min inderlig kjære Datter Augustas fælles kjære Brev af 5. f. M. betitler jeg Dem med det Navn Søn, da De giver mig Navnet Fader. Hvor kjærkommet Eders Breve var og kjært det er mig, kan jeg ikke beskrive Eder, men modtag herved min kjærligste Tak for

1) Kusine på Egedernes side.

2) Slægtsoversigtens »61«.

3) Slægtsoversigtens »42«.

4) Slægtsoversigtens »63«. Ville oprindeligt have været landmand.

5) Slægtsoversigtens »42« og »61«.

6) Niels Christian Kierboe (1778–1843). Skattefoged i Bergen. Kom i kasseangel og blev suspenderet 4.12.1832, dømt til embedsfortabelse.

Samme. De takker mig fordi at jeg har skænket Deres Forbindelse med min kjære Datter Augusta min faderlige Velsignelse, og lover at gjøre hende lykkelig og erstatte hende Savnet af sin Fader. Ja jeg har skjænket og skjænker Eder, Børn her ved min faderlige og kjærlige Velsignelse til Eders Forbindelse og nedbeder Guds Velsignelse over Eder hver Nat, naar jeg lukker mine Øjne, samt over min elskede Kone og Zine, og takker at jeg snart maa kunde kalde Dem, Glan! Svigersøn. Tak! Ja inderlig Tak! gode Søn for det gode Ønske at Gud vil give mig Kraft til at bære det haarde Stød Wilhelm gav mig ved at falde igjennem til sin Officers-examen. . . .

Eders, kjærlige, 63 Aar gamle, syge og ulykkelig Fader *Kierbøe*.

Ottos far til Augusta

Sorø 9.5.43

Du stakkels Lille Pige, som paa nogle faa Dage ser baade Moder og Søster at forlade Dig; men Du maa derfor ikke tro at Du bliver ene tilbage, i Sorø breder en Fader Armene ud, for at modtage sin kjære Datter i sine Arme. Jeg veed nu ikke naar Du tænker at komme til os, men Emilie mener, at Tante Marie kommer i Slutningen af næste Uge? Dersom Du har betænkeligheder ved at reise ene med Daggvognen, som dog ingenlunde er saa farlig en Sag – saa slaa Eder sammen og følges ad

Søsteren Gitte til Otto

10.11.1843

Min egen kjære Broder! Tillykke, tillykke! med Fødselsdagen og med Captains Epauletterne; idag paa Din Geburtsdag har jeg seet Din Udnævnelse i Avisen, og saaledes er denne Dag da bleven os en dobbelt Festdag, da den har bragt os Stadfæstelsen paa Din Lykke. Ja det er isandhed en Lykke for en Mand i Din Alder at blive Captain. . . . Fra Sorø hører Du vel saa ofte at jeg ikke behøver at sige Dig at Alt er vel der; Fader og Moder fortælle at Din lille Pige er sjæleglad over Din Udnævnelse – og det er jo naturligt, det er et stort Skridt fremad imod det Maal hvorefter Eders Længsel stunder.

1844 blev Otto og Augusta gift i Sorø Kirke.

Uddrag af skrivelse fra Den Kongelige militaire Høiskole

8.3.45

. . . Undervisningsraadet har eenstemmigt henledet Opmærksomheden paa Deres Velbaarenhed, som den, man maatte ansee for bedst skikket til at docere dette Fag (Krigsbygningskunsten) og jeg tillader mig, paa Chefens Opfordring, at erkyndige mig om De maatte være tilbøjelig dertil

Svar i uddrag

. . . Saa ærefuldt dette Beviis paa Høiskolens Tillid end maatte være for mig, har det dog ikke kunnet bringe mig til at fordølge for mig selv, at man i dette tilfælde langt har overvurderet mine Kræfter, idet jeg hverken føler mig i Besiddelse af den Aandsmodenhed som naturligviis med Rette vilde kunne fordres af den, der paatager sig en Lærepost ved Høiskolen, ei heller har havt Leilighed til at erhverve mig de for Læreren nødvendige Kundskaber i, og Overblik over det her omhandlede specielle Fag; man vil maaske være saameget villigere til at indrømme dette, naar jeg oplyser, at jeg siden min Indtrædelse i Ingenieurcorpset næsten udelukkende har været ansat i Corpsets Veitjeneste, saa at hverken denne temmelig anstrængende Tjeneste, eller Fraværelsen fra Hovedstaden have været gunstige for et fortsat Studium af de andre Bygningsfag.

Saafermt jeg saa mig istand til i dette Øieblik blot nogenlunde at udfylde en saadan Plads, behøver jeg vist ikke at forsikre, at jeg – dersom den blev mig tilbudt – naturligvis med Iver vilde gribe den Leilighed som saaledes frembød sig til at udvide mine Kundskaber; men Deres Høivelbaarenhed vil vistnok være enig med mig i at det under saadanne Omstændigheder ikke kan stemme overeens med min Pligt at overtage denne ansvarsfulde Post. . . .

Den kongelige militaire Høiskole

2.6.1845

Deres Velbaarenheds Brev af 14. Marts, ved hvilket De vel ikke modtog den Dem af Høiskolen tilbudte Lærerpost, men som dog indeholdt den Forsikring, at De gjerne vilde overtage en saadan Post, saafremt De havde været forberedt derpaa, har bevæget Underviisningsraadet til, nu Forholdene i denne Henseende have forandret sig, paany at henvende sig til Dem . . . dennegang med Anmodning om at overtage Underviisningen i Land- Vand- og Veibygningkonst (idet skrivelsen oplyser at Lærerposten er delt i to).

At Underviisningsraadet vedblive at henvende sin Opmærksomhed paa Dem turde maaskee, i Forbindelse med den Forsikring, at Deres Samtykke vil bringe Høiskolen ud af en stor Forlegenhed, bidrage til at beseire den Mistillid til Dem selv, hvorom Deres Brev vidner, men som vist ikke har nogen anden Grund end Deres mig velbekendte Beskedenhed. . . .

Svar-kladde:

. . . Naar jeg atter dennegang synes at svigte den Tillid, man værdiger mig, beder jeg Deres Høivelbaarenhed være forsikret om, at det ikke er falsk Beskedenhed, der bringer mig til atter at afslaae en Post, som jeg ville sætte en Ære i at kunne udfylde, men først og fremmest Overbeviisningen om, at jeg aldeles ikke er skikket til at være Lærer, og dernæst Umuligheden af i det Tidsrum, der kan overlades mig til Forberedelse at erhverve mig de fornødne Kundskaber i 3.de praktiske Fag, af hvilke jeg kun har practiseret i det ene og aldeles ikke i de andre, og hvori jeg har seet saa saare faa Arbejder udføre. . . .

Svogeren Henrik.

15. udi Flyttemaaneden 1845

Min kjære Svoger! Gjenstand for Familiens Stolthed og for min grændseløse Beundring!

Saa nu er Du Papa! Fader til en Søn, førend jeg kunde obtinere saa meget som en Datter! Jeg er igrunnen vred derover, vred over den Mangel paa Respect, som Du viser imod mig gamle Mand, mig der læste i Cicero førend Du fik Permissioner paa, mig der var en sindig Ægtemand, da Du endnu var en sværmende Ungersvend, Du burde dog have ladet mig komme først! Dog det være Dig tilgivet i Betragtning af den Anger, som jeg er overbeviist om at Du føler, og i Betragtning af den lille Hævn, som jeg forudsætter at Skjæbnen giver mig, idet jeg nok kan begribe, at den lille Officeer endnu ikke er saa vant til barske Ansigter og store Moustacher, at han vover at see sin Fader under Øine, endsigte at modtage hans Rædsel indgydende Kys! . . .

Ottos brevkladde til generalen

Januar 1848

Skjønt egentlig Sygdom Gud ske Lov ikke har hjemsøgt os i det forløbne Aar, har min Kones i Forveien svage Kræfter dog lidt endeel, især ved Natteuro med Børnene, og saavel hun som jeg have desuden stadigen lidt af en Øiensvækkelse, som dog ikke har været stærkere end at den ikke har hindret os i Udførelsen af vor Gjerning. . . . Hvad vi alle lide meget under, er en særdeles slet indrettet Leilighed, som bestaar af smaa lave utætte, kolde og tildeel fugtige Værelser, og derfor er for Øieblikket idetmindste intet Raad, da det ikke er mig muligt i hele Hjørring at erholde en nogenlunde passende Leilighed til eie . . . Kjbhvn som jeg ikke har besøgt siden jeg blev givt, længes jeg meget efter at see igjen, tildeel ogsaa for at see Jernbanen og alle de andre Herligheder, som have viist sig i denne hele Tid, saa jeg, saafremt mine Forretninger ville tillade det særdeles meget ønskede til næste Sommer at gjøre en Tour derover. . . .

Broderen Johan til Otto

Sorø, d. 25. Juni 1849

Til Lykke, kjære Broder med at Du endelig har faaet Lov at deeltage i den hæderlige Kamp for Fædrelandet! Det er dog virkelig et Held at Du ikke evindeligt blev fordømt til at sidde og kukelure der oppe i Hjørring, og det lader jo til

at Din lille Kone finder sig med Taalmodighed i Skjæbnen. . . . Jeg vilde nok give lidt Godt til at jeg var Officier i denne Tid, jeg kunde ret have Lyst til at slaae et Slag for gamle Danmark, men til at gaae med som Menig føler jeg dog ingen Opfordring, der til er jeg for gammel og stiv. At Du netop er kommet til Ryes Corps⁷⁾ maae dog ogsaa være Dig ret behagelig; thi Vrøvlet med S. giver sig vel nok snart, og at ligge i en beleiret By eller Øe maae være forbandet kjedsommeligt . . . Din gode Ven Ernst slap da taaleligt nok fra sit Saar, det var nok kun 4 Dage om at gjøre, men Gøtze maatte bide i Græsset. . . .

Augusta til Otto (der opholder sig i Hjørring) *Brændstrup 23.8.1850*

. . . Med Hans Egedes Syn forekommer det mig, at det tager betydeligt af, og jeg troer snart ikke mere han kan spise selv blot med nogenlunde Orden, dog han har havt sin Plads imod Dagen ved Bordet, nu vil jeg idag prøve at forandre denne, og see hvad Virkning det gjør. – Valdemar er sig selv hvor man sætter ham – ret en Ridder Uforfærdet, og en prægtig og comisk Fyr. Jeg har det selv ret godt . . .

Gille til Augusta *21.1.1851*

. . . Jeg fik forleden en Hilsen fra Din Mand (gennem) . . . Pastor Brix⁸⁾ fra Faulum som havde reist i Selskab med Otto fra Randers (troer jeg) til Flensborg og som var meget lykkelig over at have havt en saa interessant ung Mands Selskab paa Reisen; af ham fik jeg da ogsaa at vide at Du allerede i November Maaned maatte afsee Din Huusbond, jeg tænker nu hver dag paa Dig og ønsker Dig det Forestaaende lykkelig overstaaet . . . Hvordan har Din Mand det dernede? Gid Du maa stadig høre fra ham at han er rask og har det saa godt, som Feldtlivet tillader . . .

Svogerens Henrik *17.2.1853*

Kjære Venner! Endelig fik vi da den længe forønskede Efterretning om at I nu befandt Eder i Ro i Aalborg og at Eders nye Residents, – hvad vi neppe havde votet at haabe – var fuldkommen tør og beboelig. Men dobbelt have I jo nu Eders Sager paa det Tørre, ja tredobbelt, efterat Augusta paany har vundet en glimrende Seir og ikke blot forøget Flokken – det kan da endelig Gitte med – men forøget den med noget saa aparte- som en Pige . . .

6 Breve fra Enrico Dalgas *Viborg 22.11.1854*

Kjære Hr. Kaptain!

Ret mange Gange takker jeg Dem for Deres Brev, og for et godt Raad, De deri giver mig. Til Veidirectionen har jeg skrevet om at maatte møde Dem, men endnu ikke faaet Svar. Deres ypperlige Forslag om Arbeidets Gang har jeg endnu ikke indsendt til Veidirectionen, fordi jeg anseer det for vigtigt at gjøre Chauseen færdig til næste Aar fra Viborg til det Sted hvor Forbindelsen mellem den søndre Randersvei og Chauseen skal finde sted, et Punct, som jeg ikke kjender, men som i disse Dage skal være bleven bestemt, og som jeg hvert Øieblik venter at faae Underretning om . . .

Deres Tilbud om at besøge Dem i Aalborg tager jeg imod med stor Fornøielse, og jeg kan ikke troe, at Veidirectionen skulde sætte sig derimod . . .

Maae jeg bede Dem hilse Deres Kone og Svigermoder mange Gange, saa og de Smaa, ikke min lille Guddatter⁹⁾ at forglemme.

Deres hengivne og taknemlige *E. Dalgas*.

28.11.1854

Veidirectionen har i sin Viisdom givet mig paa Hovedet, fordi jeg kunde være

⁷⁾ I 1849 fulgte Otto Gl. General Rye på tilbagetoget, men blev efterladt i Helgenæs, da korpset indskibedes til Fredericia.

⁸⁾ Jens Bøggild Brix (1815–1877). Dengang præst i Tjele men med bopæl i Foulum.

⁹⁾ Slægtsoversigtens »625«.

saa ubeskeden at ville paabyrde Veikassen flere Udgifter for min Uddannelse, og fordi jeg ikke følte mig selvstændig nok. Idet jeg følte Muligheden af et saadant Svar paa mit Andragende om at maatte møde Dem, havde jeg specielt fremhævet, at det kunde være ønskeligt for mig at see vedligeholdelsesarbejder og andre Arbejdssteder end mine egne; men Veidirectionen overspringer aldeles disse 2 Momenter og holder sig kun til, at den maa antage, at De har været længe nok hernede, saa at der ikke behøves nogen mindre mundtlig Konference om Arbejdsstedet hersteds. Veidirectionen henviser mig til skriftlig Konference med den selv eller med Dem. Jeg har naturligtviis ikke isinde at benytte nogen af Delene (ad den tjenstlige Vei), men derimod er jeg saa paatrængende privat at paabyrde Dem mine Forespørgsler og forøger saaledes den Gjæld, hvori jeg staaer til Dem, NB, dersom De tillader det.

Glahn¹⁰⁾ er flyttet ind til mig; vi have det hyggeligt, og jeg er meget taknemlig over at boe sammen med et saa elskværdigt Menneske. . . .

22.12.1854

Tusind Tak for Deres venlige Brev og Deres venlige Indbydelse. Utaknemlige Skarn jeg er – jeg kan ikke komme, saa gjerne jeg vilde. Jeg har mange Grunde derfor; 1) . . . 4) Fordi det seer alt for underligt ud, at jeg nu ansøger om Permission til at gjøre en Lystreise til det samme Sted, hvorhen jeg for kort Tid siden ansøgte om at gjøre en Tjenestereise. Dette Sidste er min Hovedgrund; man ikke alene kan, men næsten maa drage Slutninger heraf, som ville være mig meget ubehagelige. . . .

8.3.1855

Det er nu en Stund siden De hørte fra mig eller jeg fra Dem, men skjøndt hverken Deres »Fætter« eller jeg have sendt Dem Tanker paa Papir, saa sandt har De dog ofte været Gjenstand for vore Tanker. Saasnt vi fik at høre, at Oberstlt. Meyer skulde til Rendsborg, blev der speculeret en heel Del paa hvem der skulde være den nye Veidirecteur. I Viborg faldt Valget med Eenstemmighed til Fordel for Dem; det hjalp imidlertid ikke; men gjemt er ikke glemmt. En ny Besættelse af en Post er vel tilsyneladende et Tegn paa, at det vil vare længe inden den igjen bliver ledig; men Major Dreier betragter vistnok denne Post (foruden som behagelig) som et af de nødvendige Trappetrin til Chefsposten, og derfor er det vel muligt, at denne Besættelse indeholder et ikke langt bortfjernet Avancement for Dem . . . (Derefter nævner Dalgas flere andre muligheder og fortsætter:) Ovennævnte 3 à 6 Avancementer synes mig at være saa sikre at man baade kan gratulere Dem og mig:

Den Ene til at komme høit paa Straa

Den Anden til at begynde at gaac.

. . . Deres vakkre Fætter og jeg have det begge udmærket godt, vi boe sammen og komme udmærket godt ud af det sammen, jeg sender Dem og Deres Familie mange Hilsener fra ham. Han har været i den syvende Himmel i samfulde 2 Maaneder (NB Paradiset befandtes at være i Nærheden af Veile og ikke i Asien) og længes derfor saa meget desto mere efter at træde ud af Ungkarlestanden. Undertegnede gjør ligesaa, og agter han at gjøre det i Juni Maaned. . . .

Foråret 1855

Det er nu en Stund siden jeg skrev Dem til, og jeg skynder mig derfor saameget desto mere med at fortælle Dem, hvad De forresten vel veed, at jeg for faa Dage siden har ført en kjærlig og rar Huusmoder i min nye Bolig, og at jeg derfor er begyndt paa de saakaldte Hvedebrødsdage, og at jeg har isinde at forlænge dem betydeligt udover de første 14 Dage. Min Kone sender Dem og Deres Kone en venlig Hilsen.

De var saa god i Julen at invitere mig til at besøge Dem, tager De det ilde op,

¹⁰⁾ Slægtsoversigtens »82«.

hvis jeg nu anmoder Dem om at maatte komme op til Dem; efter Sigende vil det maaskee ikke vare længe, inden De forlader Jylland, og jeg maa derfor, hvis jeg endnu vil benytte Deres Erfaring, see at komme itide. . . . Tag det ikke ilde op, at jeg saaledes falder med Hovedet ind ad Døren, men som hørende til Landsoldaterne »gaaer jeg lige til«.

19.9.1856

Tak for Deres sidste Brev med den deri anbragte Lykønskning. De var naturligvis den første, som bragte mig det skriftligt. Folk ere prosaiske nok til især at gratulere mig til den bedre Gage – nei jeg er saamæn mere glad over »Kaptainen« i og for sig, ja De maa ikke lee, ikke troe, at jeg er bleven forfængelig – tværtimod – jeg er snarere ofte nærvæd at tabe Modet. Det forekommer mig nemlig, som om jeg ikke duer til at være Ingenieur, og da jeg ikke troer, at der er Noget, jeg bedre er skikket til, duer jeg formodentlig til Intet, jeg kan ikke gjøre noget godt nok, jeg er altfor godmodig, man løber for let af med mig. Jeg er ofte for overfladisk, giver mig ikke Tid nok – nok sagt jeg er saa heldig eller uheldig at kjende mine Skrøbeligheder; saa snart jeg faaer et haardt Ord, synes jeg at alt mit Arbeide er lux (med Respect at sige)! Imod denne lammende Følelse virker Bevidstheden om, at man som Kaptain staaer paa fastere Fødder, beroligende, idetmindste har jeg søgt at bilde mig det ind. Naar man ikke har Bevidstheden om sit eget Værd, maa det dog altid hjælpe, at Ens Kjole har mere Værd. Min Tale er halv skjemtefuld, men Sagen er for mig undertiden meget alvorlig. Jeg kan ikke taale, at høre noget haardt Ord og jeg vil aldrig kunde vende mig dertil; det er mig uhyre pinligt, at Veikassen taber Penge under min Bestyrelse, om jeg ogsaa ikke er Skyld deri; det piner mig for Øieblikket meget, at Veikassen har lidt et Tab af circa 1000 rd, ved at 2 Entrepreneurer ere bortrømte, skjøndt der alene iaar hos mig er bespartet circa 20.000 rdl.

Jeg er ikke kjed af at komme til Holstebro for min egen Skyld, med min Kone er det en anden Sag. Dog hun har den lille Pige, vi have en hyggelig Leilighed, og der er gode og venlige Mennesker i Holstebro. Jeg glæder mig især til at faae en Officier til Assistance, som det hedder, foreløbigt Hoskjær. Det forekommer mig at være en Nødvendighed for enhver bestyrende Officier i disse Aar at have en anden Officier til Hjælp; han kan jo ellers ikke blive syg, uden at det Hele gaaer i Staae.

(Efter at have bedt om en del oplysninger, slutter han:) Tag ikke min Lige-fremhed ilde op, De var saa venlig imod mig her i Viborg, at jeg vender mig med Fortrøstning til en af mine ældre Kammerater. Er der nogen af disse, som jeg med Glæde vil lade mig lede af, saa er det Dem, »Kaptainen« har i saa Henseende ingen Forandring gjort, det vil være mig en virkelig Tilfredsstillelse, om De fremdeles vil betragte mig som Deres forrige hengivne Lt.nant E. Dalgas.

Senere general *Fr. Dreyer*

27.3.1855

Maa jeg hermed, kjære Capitain Glahn, takke Dem ret meget for Deres Skrivelse af 21. dennes og for Deres Lykønskning til min nye Stilling, der er mig ligesaa kjærkommen som den var mig aldeles uventet. . . . Jeg er glad ved, i de Aar, jeg endnu kan have tilbage at due til noget, at være i en Virkekreds, som jeg nogenlunde er voxen og som aldeles tilfredsstiller mig. Jeg vil ret af Hjertet ønske Dem, at De maae opnaae det samme. Deres Ønske om Afløsning finder jeg, som De veed, vel begrundet, og, uagtet jeg personligen kun ganske særdeles ugjerne kan se det opfyldt, saa skal jeg dog ikke unnlade fremdeles at bidrage hvad jeg formaaer til dets Opfyldelse. Jeg talte igaar med Generalen derom, og han sagde mig, at hvis det paa nogen Maade bliver ham muligt, da vil De blive afløst til dette Efteraar, der skal blive puuret derved, thi – man er undertiden noget glemsom. At den Omstændighed, at De i saa mange Aar er bleven holdt udelukkende ved Veitjenesten, ikke vil komme til at skade Dem i Deres fremtidige Stilling i Corpset, det troer jeg paa det bestemteste at kunde garantere Dem; det vilde da ogsaa være en Uret-

færdighed uden Lige! Den sjeldne Grundighed og Dygtighed, De har viist ved de omfattende Arbejder, De har udført i Corpsets Tjeneste, er saa anerkjendt, at der i Sandhed ikke kan være Tale om at De skulde staae tilbage, og Anerkjendelsen derfor vil ikke udeblive.

Samme

25.6.1855

Da jeg veed at det ligger Dem saa meget paa Hjertet, snart at komme hertil, iler jeg med at meddele Dem, Følgende: Jeg talte idag med General Schlegel derom, og han sagde mig at han havde bestemt at De til Efteraaret skal afløses, omtrent ved Flyttedagstid, og De kan derfor gjerne opsigte Deres Leilighed i Aalborg, hvis det endnu er Tid dertil. . . .

Udsigten til saa snart at skulle undvære den erfarneste og dygtigste Officier ved Veitjenesten er mig naturligvis lidet glædelig, men herved er nu engang Intet at gjøre, – jeg vilde ikke kunde forsvare at være Deres Ønske imod, saa meget jeg end af egoistiske Hensyn kunde have Lyst dertil. . . .

Senere oberst *Peter Købke*

24.5.1861

Kjære Major Glahn!

De har vel travlt nu med Deres forøgede Virksomhed, jeg haaber, at De snart skal indtræde i de Rettigheder, som hører til Pligterne. De faaer disse Linier fra mig til Underretning om at Generalen og jeg sandsynligviis afreiser herfra paa Mandag Morgen til Fredericia, hvor vi da vente at indtræffe med Dampskibet om Aftenen. Det er paa høie Tid at der bliver lagt en fuldstændig Arbejdsplan for Fredericia; dette vil forhaabentlig nu opnaaes. Der er mange Ting at forhandle; jeg beder Dem ikke forinden vor Ankomst at binde for mange Ting ved endelige Beslutninger; thi det er nok muligt der vil være Grund til at stille enkelte Ting i Bero, som har været paatænkte og tildeels befalede. . . . og at fremme andre Ting, som har været skudt meget tilside, eller at modificere enkelte Ting. . . . Nu da der kun er eet Hoved og det et godt Hoved, ville Sagerne let kunde bringes i en fornuftig Gjænge. Deres Udtalelse igaar om hvad der i det Hele er at gjøre foran Fredericia, har tiltalt mig og jeg vil haabe, at det efterhaanden vil lykkes at gjøre Fredericia til en virkelig moderne Fæstning (uden de moderne Overflødigheder); Generalen stemmer ogsaa med Dem.

I august 1861 blev Otto dirigeret til fæstningen Fredericia som højstkommanderende ingeniørofficer for Nørrejylland og Fyn.

Brevkladde til general Schlegel

1.1.1862

Deres Excel. Tillad mig paa det nye Aars første Dag at bringe Dem fra »Landets Hovedfæstning« en Tak for hvad der ved Deres Excel. er virket for den i det sidste Aar, og en Bøn om, at De i det kommende Aar og fremdeles vil virke af al Kraft til, at Fredericia ret snart maa indtage sin rette Stilling som Fæstning og rigtig Garnisonsby. . . . Maatte det lykkes mig i min nye Stilling, hvis Pligter det skal være min ivrigste Bestræbelse samvittighedsfuldt at udfylde, at vinde Corpsets Tilfredshed og virke til Gavn for Fædrelandet. . . .

Datteren Nanna

11.7.1862

Kjære Moder du maa endelig ikke være vred paa mig min Broder August bad mig om jeg ikke nok vilde være stille men jeg vilde ikke. Jeg vil aldrig mere gjøre hverken Dig eller Fader Sorg. . . . Jeg blev færdig med min Strømbe i Dag. Det gaaer mig ellers ganske godt. I gaaer aftes var vi ude i den anden Have der vilde vi trække Radiser op men først trode vi at det var Mairoer men da vi saae at det var Radiser trak vi nogen op som vare saa store og tygge og dog friske og gode dem bar vi hjem til Fader. Moder Du kan troe at Kantoflerne er gode der er enogsaa Blomser(!) paa nogen af dem.

Sønnen Johan

4.8.(?1862)

Kjære Fader og Moder her kommer et Brev som i vilde blive meget bedrøvet

over idag tog Hans Egede min Hat istedet for at bede ham pænt om at give mig den tog jeg Spaden og saa kom jeg til at slaae en Rude.

Johan Glahn.

Faderen til Otto

19.1.1863

... Det kunde vel ogsaa interessere mig at see de Fremskridt Du har gjort med Hensyn til Fortificationen, og de Midler Du tænker at anvende for at beværte de Tydske med dansk Rapee (Snustobak), om de skulde faa isinde atter at gjeste os. ... Dit brev var mig derimod kjert ikke allene fordi det kom fra min kjære Dreng, men ogsaa paa Grund af dets Indhold, hvoraf jeg seer at man lægger endeel paa Dine Skuldre, men som Du nok kan bære, og hvoraf jeg maa slutte at man stoler paa Dine Evner og paa Din Arbejdsdygtighed, hvilket naturligviis altid er glædeligt for mig at høre bekræftet. ...

Broderen Johan

11.12.1863

Kjære Broder! Det er formodentlig Begyndelsen til at armere Fæstningen, at I faa en ny Commandant, som dog er den gamle. Neppe meget behageligt for Dig, men sætter Du Dig kun strax paa den rette Fod med Manden, er han igrunden yderlig godmodig og man skal saa kunde komme meget godt ud af det med ham. ... Man kan ikke andet end misunde Jer Krigsfolk, som dog muligvis kunde faa Lov at slaa et Slag for Fædrelandet, vi andre pines af Forholdene uden at kunde gjøre det mindste til at klare dem, men Spørgsmaalet er om I faa Lov at slaa løs? Foreløbigt bliver den stakkels Steinmann formodentlig beordret til at tiltræde sit 2det Tilbagetog? Jeg vilde nødigt være i hans Sted, som ikke vil undgaa at blive spottet, hvor fuldkommen uskyldig han saa er. Saa kommer D(anne)v(irke) Stillingen og en stor Lykke er det maaske, at den blev befæstet, det kan muligvis redde Slesvig for Danmark, men det er intet Værn mod en slesvigholstensk Helstat, dersom man foretrækker at gaa den Vei. Uf! ...

Senere oberst P. Købke

14.12.1863

Det er næppe noget Glædesbudskab, den Kundgjørelse bragte Dem, som meldte Commandantskabspostens Besættelse i Fredericia. Lad mig nu strax sige Dem, at Corpsets Bestræbelse vil gaa ud paa at holde Befæstningsarbejderne ude af Commandantens Hænder saa længe det kun er muligt; De vil altsaa ikke komme i noget Afhængighedsforhold til ham for det Første, men kun have at holde ham a jour med hvad der skeer. Generalen (L) har henvendt sig til Corpset for at faae Memoirer om Befæstningsarbejderne; der er svaret ham, at Fortificationen vil kunne meddele ham den fornødne Oplysning.

Faderen til Otto

25.1.1864

Min egen kjære Søn! Jeg er glad ved at have læst Dit og K(øbke)s Breve; af Dit at see at det er efter Dit eget frie Valg at Du er forblevet i Fr., og af K(øbke)s smukke Breve hvor godt Du er anseet i Corpset og blandt Dine Kammerater. Det er umiskjendeligt, at de helst ønskede Du forblev i Fr. og dog viser de den fine Takt – gandske at give det i Dine egne Hænder, hvorvidt Du vil blive eller drage ud. Hvad mig angaar da er jeg fuldstændig af den Mening at Du har valgt det rigtige, og at Din Virksomhed her maa for Staten være af stor Betydning – det synes mig maa være indlysende ... Vi vide alle hvad Fr. Fæstning har at betyde under en Krig, og at Alt hvad Dygtighed og Arbejdsomhed formaacede at gjøre ud af den, ikke kan skattes for høit af Folket. Hvad nu Mutter angaaer, da er hun vel sjeleglad ved det Udfald Forhandlingerne have taget, og af Hjertet deler jeg hendes Glæde. Hils Hende 1000 Gange fra mig ...

Broderen Johan

9.2.1864

... Rikke vilde skrevet til Din Kone, men undlod det efter mit Raad, fordi vi jo ikke kunde vide om hun alt havde forladt Fritz (d.v.s. Fredericia), nu gjør hun det vel ikke før Tyskerne overskrider Kongeaen, men det kan jo ske hver dag ...

Gaar Fjenden løs paa Jydland bliver det vel ikke let at holde Fritz mod en regelmæssig Beleiring, det bliver jo noget andet end Slesvigholstenernes Forsøg sidst, men endnu er det vel muligt at de standse ved Kongeaen og stærkere er Fæstningen vel ogsaa blevet under Dine Hænder. . . .

Faderen

(2.3.?) 1864

Skjønt Du, min kjære Søn, intet hører directe fra mig, er Du dog naturligviis stadig i mine Tanker, og at Gud vil bevare Dig og det kjære Fædreland i denne Nødens Tid (er) min stadige Bøn, og Gud vil høre den, den opstiger fra saa mange Hjerter. – Augusta har det efter Omstændighederne ret godt, og Dine Børn ere raske og flinke. Mutter og Dot har travlt med at søge en Leilighed, at finde en passende er vanskeligt nok, selv i denne store Stad, men det lykkes vel, og hun har en i Sigte.¹¹⁾ . . .

Augusta (Efterskrift på foregående brev)

Bedstefader spurgte om han skulde hilse, og saa syntes jeg det var bedst at gjøre det selv, skjøndt mit Sind igjen idag er sa tungt og trist. Jeg fik jo Brev igaar, og saa tør jeg ikke klage derover!?! Jeg lider grueligt under at høre Alt det Onde man her ønsker over Fjenden, med andre Ord Mangelen paa Beklagelse af dem ogsaa, de lide jo ogsaa under Regjeringernes Vold imod hinanden. Gud holde sin Haand over Dig Du Kjære!! HEgede kommer imorgen med Middags-toget, gid Du kom med og Alt var endt. Lev vel, Lev vel! Din Augusta Glahn

Broderen Johan

9.3.1864

Tak for dit venlige Brev d. 1. Marts, som Du havde faaet Tid til at skrive i al Din Travlhed, det paaskønner jeg, da jeg kan begribe Du var, er og fremdeles maa blive svært ophængt, især nu da Fjenden er bleven enig med sig selv om at gaa løs paa Jydland for Alvor, saa at Beleiringen jo svæver over Hovedet paa Eder, selv om I ikke alt har den paa Nakken. Dersom Tydskerne ikke vare saa mandstærke eller vi vare det lidt mere, vilde de vel betænke sig paa at foretage 2 Beleiringer paa engang, men nu synes det jo som om de har det i Sinde? jeg vil haabe de maa faa dygtigt paa Hovedet begge Steder, Fritz og Dybbøl ere jo paa en Maade vore sidste Nødankre, ere de ogsaa hort, er Danmark næsten værgeløst. Gud bevare det derfor. . . .

Samme

19.4.1864

Kjære Broder, Jeg skulde lykønske Dig til Korset¹²⁾, men Dagen efter Dybbel Stillingsen Fald kan man ikke glæde sig over Noget, saa Du maa unskyld(!) at Lykønskningen bliver kold. . . . Jeg har paataget mig at levere Materiale til et Batteri, som Ernst lader bygge her uden for og har begyndt saa smaat idag, skjøndt Contracten ikke er afsluttet . . . Nu kommer Touren maaske til Eder igjen, dersom Conferencen ikke fører til Noget.

Fyldigere brevuddrag om Otto Gl.s virksomhed under krigen findes i Slægsbladet bd. 1, s. 130 flg. – 31.5.1964 blev han dirigerende officer for Kronborg fortification.

Faderen til Otto

24. Aug. 1864

Min egen kjære Dreng! Tak for de yndige Par Dage jeg var hos Eder, det var rart at see Eders Hjem hvor I med Guds Hjelp vil faae det godt. (*Brevet går iøvrigt ind på sønnens økonomiske vanskeligheder, og der indflettes følgende passus:*) . . . Maa Din Fader give Dig et godt Raad, saa husk paa at Du er en

¹¹⁾ Boede efter at have forladt Fredericia i 1864 ½ år i en kvistlejlighed i Store Brøndstræde (nær »Rolighed«) i Sorø.

¹²⁾ »Modtog her paa Kongeskibet af Kongens egen Haand Dannebrogordenens Hæderstegn, en Udmærkelse jeg sætter særlig Priis paa at faa tildelt af en Konge, der alt som ung Prins havde vundet min Hengivenhed«.

uformuende Major, og at ingen fornuftig Mand, han være sig General eller Fændrik, kan fortænke Dig i, at Du lever efter Dine sparsomme Vilkaar og helst vil undgaa at leve af Gjeld. . . .

Formentlig sidste udkast blandt flere til *Ansøgning 1865*

Da Undertegnede modtog den til alle Officerer udgaaede almindelige Opfordring til at erklære, hvorvidt de maatte ønske at udtræde af Tjenesten, var jeg meget tilbøjelig til at udtale Ønsket herom, navnlig af Hensyn til min Familie. – Jeg havde seet, hvad denne – der bestaaer af Hustru og 6 Børn, i en Alder fra 8 til 19 Aar – havde lidt ved det omflakkende Liv, jeg i de sidste 12 Aar har ført, i hvilket Tidsrum min Familie har havt 6 forskellige Opholdssteder; A) det var dengang ikke 2 Maaneder siden, min Familie var kommen til Ro i Helsingør, hvor jeg efter Fredericias Rømning havde modtaget Ansættelse som bestyrende Ingenieur paa Kronborg – en Ansættelse, jeg ikke havde nogen Grund til at betragte som aldeles midlertidig – og desuagtet havde jeg, netop ved den Tid, faaet Befaling til atter at gaae tilbage til Fredericia som høistcommanderende Ingenieur-officer i det 2det Generalcommandodistrict, den samme Post, som jeg beklædte indtil Krigens Udbrud, men i hvilken jeg da afløstes af en ældre Officer. B)

Betænkelighederne ved at foretage et saa afgjørende Skridt vandt imidlertid Overhaand, og det væsenlig, fordi jeg dengang haabede, at der ventede mig en Virksomhed, i hvilken jeg endnu kunde gavne Fædrelandet, om jeg end personlig maatte lide derunder; jeg besluttede da at opgive Tanken om at begjære min Afsked, idet jeg vilde lade min Familie fæste Bo i Kjøbenhavn for i Fremtiden at sikkre den et fast Opholdssted.

Saaledes som Forhold og Omstændigheder nu stille sig for mit Blik, seer jeg mig imidlertid ikke istand til at opretholde dette Haab, og det er Frygten for at gaae tilgrunde i et Liv, i hvilket jeg ikke vil kunde bevare den Lyst og Iver, hvormed jeg hidtil har søgt at virke i min Tjeneste – paa samme Tid som jeg og min Familie skulde lide under en stadig Adskillelse – der nu bevæger mig til for det høie Ministerium at fremkomme med den Begjæring, at der ved Indtrædelsen af den forestaaende, nye Organisation for Corpset maate gives mig Leilighed til at udtale, hvorvidt jeg maatte foretrække Afsked i henhold til det høje. . . (*her holder kladden op*).

A) supplerende oplysning om de private forhold gives i det formentlig første udkast, her hedder det på dette sted:

. . . 6 forskellige Steder, naar jeg medregner $\frac{1}{2}$ Aars Ophold i Viborg i 1854 og $\frac{1}{2}$ Aars Ophold i Sorø under sidste Krig, idet jeg desforuden i dette Tidsrum har været anvist Garnison i Aalb. Kbhvn. Fr. og Helsingør. – Det er fuldst. overflødig at udtale, at Børnenes Uddannelse har været i høi Grad besværliggjort og hæmmet ved dette omflakkende Liv, navnlig ogsaa for den Ældste, der er født med graa Stær, hvis Syn efter foretagen Operation er meget svagt, og som uddanner sig i Musik. Ogsaa de 3 yngste Børn ere nu i en Alder, hvor bestandig Forflyttelse virker skadelig paa deres Opdragelse. – En anden Følge af denne Omflakken er dens ødelæggende Indflydelse paa en Families økonomiske Forhold; omendskjøndt jeg mener at have stillet forholdsvis smaa Krav til Livet, og troer at kunne kalde mig en ordentlig Husholder, har jeg i de nævnte 12 Aar paadragnet mig en Gjæld af omtrent 1000 R., uagtet jeg har været saa heldig i Gjennemsnit aarlig at kunne disponere over en lignende Sum udenfor min Embedsmands indtægter. Naar nu dertil kommer, at min Tjeneste har holdt mig borte fra Hjemmet mindst en Trediedel af Aaret, medens den iøvrigt kun sjelden har levnet mig synderlig Tid til at dele Husets Byrder med Husmoderen, vil den naturlige Følge af et saadant Liv for denne være et nedbrudt Helbred, hvad da ogsaa her i høi Grad har været Følgen . . .

B) I en summarisk opremsning »Min Stilling i Corpset før og nu«, der synes at danne grundlaget for ansøgningsudkastene står der: »1861–64 i Fredericia som

best.(yrende) Off.(icer) indtil jeg maatte vige Pladsen for Oberst M.(eyer) jeg forblev dog i Fr. som Stabschef for den Post, jeg selv havde beklædt. Efter Fr. Rømning blev jeg endelig fast ansat ved Kronb.(org) F.(ortifikation). Lad mig blive der – ialfald indtil det viser sig, hvorledes Sagerne stille sig ogsaa m.H.t. min personlige Stilling i Corpset. – Der maa dog ogsaa kunde tages personlige Hensyn ligeoverfor en Off., som har været kastet omkring og hvis Familieforhold derfor gjøre ham det omflyttende Liv dobbelt besværligt.

Grethe Kielsen (søster til broderen Henrik Gl.s hustru) til *Augusta* 30.11.1865

... Det er en trist Reise Din Mand gjør ved at skulde see al den Ødelæggelse vore Fjender have anrettet og vanskelig maae det vel ogsaa være at tage nogen Bestemmelse, men jeg synes det viser hvor megen Tillid de have til Din Mand; det vilde vel være ham meget smerteligt, om han skulde have været tilbage til Fredericia og see paa den Ødelæggelse, som der har været og det vilde ogsaa være trangt, om han skulde begynde forfra der. Her kan vel nok vise sig noget bedre med Tiden, maaske som Commandant paa Kronborg...

Samme efter Augustas død

Helsingør den 20de ?

Jeg maae tilstaae at jeg ikke havde tænkt paa Datoen, men derimod har jeg hver Torsdag tænkt paa at det *kun* var saa faae Uger siden Augusta havde forladt de jordiske Levninger; jeg synes vi have oplevet saa uendelig meget, at vi have savnet hende saa længe, men saa har jeg atter været saa inderlig taknemmelig over at Vorherre i sin uendelige Kjærlighed havde befriet hende fra hendes tunge Lidelser, og det er vist Din Grundtanke, naar Du seer hen til hende, hvor meget sørgeligt der ellers for menneskelige Øine havde forestaaet hende; jeg glæder mig paa Dine Vegne, at Du har saa mange og kjære Minder fra tidligere glade Dage, som kan leves om igjen i Tanken og skjøndt det nu er med Vemod, Du tænker paa dem, saa er de dog, som Du selv siger, uendelig dyrebare...

1867 udnævntes Otto til oberst og chef for 3. ingeniørdirektion.

Brevkladde til general Fr. Dreyer

21.9.1867

Tillad mig Hr. General, at bringe Dem min Lykønskning til Deres Udnævnelse, ligesom jeg samtidig ønsker K(orpset) tillykke med, at det atter har en General i sin Spidse. Det var smukt af Krigsmin. og tør vel ansees for et Tegn paa hans Agtelse for K(orpset) at Deres Udnævnelse til Gen. kom tidligere, og ikke i Følgeskab med Brigadegeneralernes.

Jeg har været saa begravet i Stalde, ... Fægtesale, Munderingskamre og Sygehuse, at disse Linier først see Lyset nu...

Fr. Dreyer

22.9.1867

For Deres Lykønskning i Anledning af min Forfremmelse, gode Major Glahn, takker jeg Dem ret meget. De har vistnok Ret i at anse den Maade, hvorpaa det skete, som et Tegn paa Agtelse for Corpset, men jeg er dog saa ubeskedent at troe, at man ved samme Leilighed har taget noget, om end et ringere, Hensyn til mig...

Det gjorde mig ondt at De kom saa hurtigt bort, da De sidst var her paa Sjælland, paa Deres Sons Confirmationsdag. Havde jeg erindret, at det forholdt sig saaledes, saa havde jeg ikke skrevet saa presserende om Deres Afreise, og De kunde da i alt Fald ogsaa have telegrapheret om at blive Dagen over i Sorø, hvad der naturligvis Intet havde været til Hinder for. Jeg blev ret ilde tilmode nogle Dage efter, da Capt. Good gjorde mig opmærksom derpaa. Dengang ansaae man iøvrigt her Forholdene for meget presserende...

I 1868 anlagde Otto Glahn i løbet af 6 uger lejren ved Hald og udnævnes som anerkendelse for dette arbejde til Kommandør af 2. grad af Dannebrog.

Stabschef Fr. Good

20.1.1868

Kjære Glahn, Jeg takker Dem venligt for Deres Brev af 3. dennes, og haaber at

De nu er ganske rask igjen, samt at det nye Aar maa blive velsignet for Dem og Deres . . .

Jeg ønsker Dem tillykke med det store Leirarbeide, der jo ganske vist ikke er uden Interesse. Deres store Indlæg i Sagen er rigtigt modtaget ved Corpset, men jeg frygter for, at Deres Protester mod Comiteens Ændringer i det Væsentlige ikke vilde blive tagne tilfølg. Vi skulde nu see! . . . Deres indtrængende Anmodning om frie Hænder virker ikke altid heldigt. . . Der forestaar Dem altsaa paany nogle omflakkende Maaneder, eller rettere Fjerdingaar; maatte nu blot den gode Rigsdag skynde sig lidt med Bevillingen til Leirene. – Sæt at den holdt paa *een* Leir (*ved Ry*) og forkastede Teltene!

Oberst T. Ravn

20.2.1868

Det var en bitter Skuffelse, der var beredt Dem efter alt det Arbeide og al den Anstrengelse, De har havt med at bringe Leirsagen saa vidt frem, som den nu var kommen. Havde det endda været paa et tidligere Stadium, at Sagen var standset, kunde der ikke siges noget til det, men nu, netop som Alt var forberedt til at begynde et saa stort og smukt Arbeide, der saa grundigt var forberedt, det er ganske vist haardt og maa gaae Dem nær til Hjertet. Imidlertid vilde vi haabe, at hvad der sker, maa være godt for noget, og at De i Overbevisningen herom vil have lettere ved at »tage Verden, som den falder«, en Sætning, som man ganske vist kunde have havt godt af hyppigere at have hørt indprentet i sin Ungdom.

Senere generalmajor J. Schroll

12.4.1868

Tak for Deres Brev, som jeg modtog igaar ved min Hjemkomst fra Hald, hvor jeg var sendt hen for at skaffe Oplysninger om Bekostningen o.s.v. De havde altsaa fuldkommen Ret, da De sagde, at Hald atter begyndte at spøge. Jeg veed ikke hvad der kommer ud af det Hele. Angaaende Hald har jeg nu udtalt, at Leiren kun kan anbringes forsvarligt paa Marken foran Gaarden under Skoven, hvor hele Styrken kunde leires paa een Linie. Skydebaner kunde kun meget vanskeligt anbringes ved Dollerup Mølle ind mod Bakkeskrænterne, eller tværs over Sydenden af Søen. Manøvreterrænet er bekjendt for sin Ensformighed. Min Mening er klart nok udtalt, ogsaa mundtligt til Steinmann, at Ry er langt at foretrække. Men Generalen synes at være posteret for Hald, nærmest af Hensyn til den nemmere Transport og Viborgs Nærhed, samt Hald Gaards Anvendelighed til mange Ting. Leiren kan anbringes temmelig billigt, men navnlig Historien om Skydebanerne forekommer mig at være afskrækkende.

2 breve fra Otto til sønnen Valdemar

Viborg 4.5.1868

Imorgen er det 3 Uger siden, jeg forlod det kjære Hjem, og det er saaledes vel paa Tiden, at I engang høre et Par Ord fra mig. Hver Tanke har i denne Tid drejet sig om den fortvivlede Lejr, med hvilken vi endelig er kommet saavidt, at vi veed hvor den skal ligge, og idag har vi rejst det første Telt til Ly for Arbejderne . . . Den sidste Uge har været den trøgeste, jeg har stridt for at faae Arbejdet igang, og Hindringerne fra oven har jeg ogsaa lykkelig overvundet ved et 5te Telegram, men der er meget at overveje forinden det vil lykkes . . .

17.5.1868

. . . Jeg er ganske godt vant til at tage Nattetimerne med, idet jeg i den sidste Uge en Nat har siddet og skrevet Breve til Kl. 2 og en anden Nat, da jeg ikke kunde sove stod op efter Sædvane Kl. 1 og gav mig til at skrive Telegrammer og studere paa knækning af de Nødder, Ministeriet og Korpset havde givet mig at bide Tænderne istykker paa, idet jeg pludselig fik en hel ny Styrkeliste og Inddeling af Styrken i 2 Brigader istedetfor i 5. . . .

Efter Augusta Glahns død blev døttrene Margrethe og Nanna sat i frøken Clara Bøvings Skole i Svendborg hvor Nanna kort efter kom til at bo. – Dette førte til Otto Glahns bekendtskab – og senere ægteskab med Clara Bøving i 1870.

Otto til Clara Bøving

Hald Lejr 3.6.1868

De maa troe, det er en livlig Virksomhed der hersker her, den ene Bygning og Hytte voxer frem af Jorden efter den anden, og skjøndt jo vistnok det Hele kunde være bedre overvejet, naar Sagen havde været bedre forberedet og Tiden til Udførelsen længere, er der paa den anden Side noget tiltalende, noget frisk ved et saadant forceret Arbejde – der er jo endel at tænke paa, naar man i Løbet af 6 Uger skal sørge for en Befolkning af 10,000 Mand, om de end stille Fordringerne lavt. For at nævne et Exempel skal jeg blot anføre, at jeg havde bestemt at grave 12 Brønde – de fleste 25 Al. dybe – men man frygter, det vil blive for lidt, og jeg maa saaledes sandsynligvis bygge flere. Arbejdet har heldigvis ikke overvældet mig, jeg haaber ogsaa nogenlunde at blive færdig til Udløbet af den korte Tidsfrist. Jeg har Befaling til at blive her under Lejrtiden, og sandsynligvis endnu en 14 Dagstid derefter, saa jeg frygter, jeg faaer ikke megen Glæde af mine Børn i Sommerferien, forsaavidt de ikke besøge mig her, hvad jeg dog haaber for Sønnernes Vedkommende. Det er en yndig Natur her. Jeg boer i en frodig Egeskov, som alt har været udsprungen i 14 Dage. Lejrpladsen, der har en Længde af over $\frac{1}{4}$ Miil er paa 3 Sider omgiven af Skov, en klar Sø strækker sig paa den 4de Side i en Afstand af 1–2000 Al, desværre kan man kun undtagelsesvis titte til den fra Lejrpladsen, men maa nøjes med Skuet af de mørke Lyngbakker hinsides. I samme Sø – Hald Sø – skjærer sig en smal Halvø af henved $\frac{1}{4}$ Miils Længde, ind fra den ene Ende, bevoxet med yppig Bøgeskov. – Iforgaars Aftes gjorde jeg en herlig Ridetour rundt omkring Søen med – Valdemar, som jeg har havt den Glæde at see her hos mig i flere Dage . . .

3 breve fra senere oberst Will. Aug. Thulstrup

6.7.1868

Kjære Ven! Egentligen havde jeg troet, at det skulde være bleven overflødigt at tilskrive Dig, og at jeg atter var kommet til Leiren med Generalen som Gjæst, men det lader til at blive anderledes. . . . Jeg har derefter just taget Afsked med Leiren, og sender Dig derfor en venlig Hilsen i Forening med en hjertelig Tak for den Tid, jeg tilbragte der under Din Kommando, en Tid, der altid vil blive mig i kjær Erindring paa Grund af den mageløse Imødekømmenhed, Hjertelighed, Liberalitet og Kammeratlighed, som Du, kjære Ven, ved enhver Leilighed i saa usigelig Maal lagde for Dagen, og som gjorde, at jeg med den største Glæde offrede mine Kræfter paa den gode Sag, i hvilken vi jo iøvrigt uden Vanskelighed samstemmede, . . .

Jeg har fortalt G(eneralen) om den Anerkjendelse Arbejdet har vundet, hvad der jo ikke kunde andet end glæde ham, men ligeledes forberedt ham paa at det vilde rive ud med Pengene. »Det har Glahn ikke Lov til«, udbrød han strax. »Men det har ikke kunnet undgaaes og i den Henseende har Glahn maattet stole paa at han i G(eneralen) vilde finde en god Støtte og ikke en Anklager, navnlig da Korpset faar Ære af Arbejdet.« »De veed jo nok at jeg ikke lader mine Officerer i Stikken, men Glahn har overskredet sin Competence, og jeg mærkede nok, det vilde blive Tilfældet, da jeg var der, skjøndt det hed sig at Status var god«. – Det klarer jeg nok, men der er en saadan underlig Vaklen imellem Fortrydelsen over ikke at være bleven varskoet itide, hvad der jo vilde have sat Manden i en grændseløs Forlegenhed, i Forening med Frygten for at Arbejder ere foretagne under Paavirkning af andre Autoriteter, der ingen Ret have til at fordre, og saa endeligen Tilfredsheden over at det Hele dog er godt og vinder Anerkjendelse, hvad der jo dog maa være Korpset behageligt . . .

23.7.1868

Jeg sender Dig disse Linier med Tak for Dit venlige Brev af 16. og for Dine Meddelelser om Leiren, der stadig interesserer mig. Forestillingen nærmer sig nu sin Afslutning, og Du har jo lige til det Sidste den Tilfredsstillelse at have erhvervet Alles Anerkjendelse af at det Hele har været hensigtsmæssigt og godt – ogsaa den Enes, som Du saa stærkt beklager Dig over, thi med den Kurre, som der er kommet paa Traaden imellem Eder, maa han dog stadig indrømme, at det er godt. Jeg havde jo alt faaet Beskrivelsen af Høncke over Afskeden, og ærgret

mig derover – det skal ogsaa nok ved Leilighed komme frem. Ligesom Du, kjære Ven, er stødt og misfornøiet, er han det ogsaa, og det er vel ikke saa urimeligt, at nogle af Dine uforsigtige Yttringer ere komne ham for Øre, efter den pludselige Forandring, som han viste i sin Stemning, men det maa Du da nærmest takke Dig selv for. Vi tale ofte om Dig og han vil gjerne hakke paa Dig, men jeg fægter for Dig det bedste jeg kan. Den første Storm kom ved Overskridelsen, alt førend han reiste, den fik jeg jo, og derfor slap Du saa godt. Efter hans Tilbagekomst kom han en Dag og sagde: »Sig mig om De finder noget fornærmeligt i denne Skrivelse til Glahn« (det sidste Rykkerbrev). »Jo jeg gjør, den Sætning om at K(orpsen) vilde tage Foranstaltninger, naar det ikke skeer, er fornærmelig«. Enden blev, at den blev strøgen. »Jeg staaer nemlig paa en spændt Fod med Glahn og vilde derfor ikke have at det skulde være fornærmeligt«. Under Beklagelsen fra min Side og den videre Udtalelse kom det da frem, at Du ikke havde taget videre Notits af ham derovre, i det Hele ikke havde holdt ham au fait med Sagerne og uden tvivl efter hans Mening taget Dig en for stor Competence. Saa kom jo den sædvanlig Pukken paa at han ikke kunde faae noget fra Dig, og naar Du havde Tid til hver Dag at ride paa Manøvre, hvad der ikke altid var nødvendigt, maatte Du ogsaa kunne faae Tid til at skrive saadanne Betænkninger, der ikke kostede lang Tid, og som han var nødt til at rykke Dig for. »Men naar Glahn vil have Krig, skal han have den.« Selvfølgelig har jeg talt til Dit Forsvar, og navnlig bemærket, at Du jo aldrig kunde ønske at staae paa en sliig Fod med ham, eller at fægte med saa ulige Vaaben. Jeg vilde, at Ravn skulde kunne klare nogle af Sagerne, og Du maa klemme ham dertil eller selv gjøre det – navnlig see at faae Ridehuushistorien fra Haanden. G(eneralen) har maattet indrømme, at Du er en dygtig Tekniker, og at Dine Arbeider ere vel gjennemtænkte, og bliver der saa egentligen kun denne Mangel paa Fart og Blækspruttevirksomhed tilbage. Jeg siger Dig det i Fortrolighed, kjære Ven, saa at Du i dette Øieblik kan være lidt paa Din Post, paa Grund af denne Misstemning, der jo nok iøvrigt vil fortage sig. G. kan jo have en Deel Virak, men heelt fri er Du ikke... Jeg kan iøvrigt ikke beklage mig over det gjensidige Forhold, som er godt og aabent og fortroligt fra G.s Side. Jeg lever i Haabet om at kunne virke noget godt, men der skal lidt Tid til...

3.8.1868

.... Til det sidste er det da gaaet godt med Leiren, og al den Anerkjendelse som Du har faaet og stadigen faaer, kan ikke andet end rigtigt glæde mig. At Du er saa elskværdig saa hyppigt at fremhæve den Hjælp, jeg har ydet Dig, kan jeg ikke andet end paa det hjerteligste takke Dig for, det er saa aldeles ligt Din noble og kammeratlige Fremtræden ved alle Leiligheder. ...

Oberst Jacob Ernst
Kjære Ven

16.8.1868

Lige siden Leirtiden har det været min Bestemmelse at skrive til Dig, for at lykønske Dig til at have udført det ubegribelige Mesterstykke at bygge en Leir, med hvilken Alle have været saa overordentlig tilfredse, og det ikke i de gode gamle Dage, men nu i vore saare kritiske Tider, en Leir, fra hvilken man i Bladene aldrig saae Andet end Skumlerier, undtagen naar Talen kom paa dens Bygmester...

W. A. Thulstrup

18.8.1868

Kjære Ven! Det er med den største Glæde at jeg bringer Dig min hjerteligste Lykønsning til den Udmærkelse, der er bleven Dig til Deel, og jeg finder at Kongen kunde ikke paa nogen smukkere Maade vise sin Anerkjendelse for hvad der er arbejdet i Leiren baade for ham personligen og for Armeen, end ved at decorere den Mand, der har staaet i Spidsen for hele Arbejdet... Jeg kan ikke andet end i høj Grad beklage den bittre Stemning, som opfylder Dig mod G(eneralen), og jeg troer nok, at Du overdriver en Deel, om jeg ogsaa kan give Dig Ret i meget. At ville netop Krig kan dog ikke andet end være ufornuftigt fra Din Side, og jeg

er bange for, at Du kommer til at fortryde det. Din Stemning kommer uvilkaarlig frem i Dine Skrivelser, i hvilke der af og til gjøres Hentydninger og gives saadanne Hip, som G. ikke vil finde sig i . . . Du paastaaer, at han vil regjere i Alt Stort og Smaat, jeg har sagt ham at han gaaer for meget i Detail, men jeg har ogsaa havt Leilighed til at forbyse mig over i hvor høi Grad Ministeriet stadigen skal udspørges, og hvor liden Myndighed, der tilsidst saa bliver tilovers for ham selv . . . Ofte falder Talen paa Dig, og jeg kjæmper gjerne for Dig – jeg har sagt ham, at han ikke behandlede Dig vel. Da han den sidste Dag tog Afsked med Dig og lod Dig gaae ved Siden af Vognen – men han har aabenbart Følelsen af, at Du med Villie vil være ubehagelig imod ham – Det er vanskelig paa den Maade at faae et godt Forhold ud af det, hvad jeg ret af Hjertet beklager ikke at kunne fremkalde, og jeg vilde ønske, at Du selv vilde arbeide lidt derhen til, ialtfald ikke imod det. . . .

Otto til Clara Bøving

Hald Lejr 31.5.1869

. . . For Øjeblikket er vi midt i Hurlumhejet med den sidste Indretning for den ventede 10.000 Mands Befolkning af vor Telthby. Det meste gaaer jo nok efter en Snor, i Reglen er saaledes den ene Batl. Lejr som den andens, men der er dog ogsaa meget specielt at anordne baade ved hver enkelt Batl. Lejr, og navnlig ved de særlige Lejre for Rytteri og Artilleris Train Lejrkommandantskab og Divisionsstab. – Alle skulle spise, men de Menige – som selv koge – for sig under aaben Himmel ved Bordrækker, der med smaa Mellemrums strækker sig fra den ene til den anden Ende af Lejren, bag denne; Underofficererne for sig i Telte, 1 for hver Batl., og Officererne for sig i 3 store Messetelte, hvorved Kjøkkenbygninger med uhyre Komfurer. Alle skulle bade, de Menige i en stor Bugt af Hald Sø, noget bagved Lejren, Officererne i 2 Badehuse med Styrtebade, 1 for hver Fløj. Tøjvaskning finder ogsaa Sted i samme Bugt til den ene Side, og her er en Snes Tørrepæle med Snore opstillede til foreløbig Tørring, den øvrige finder Sted paa andre Snore, der trækkes (?) langs Lejrens bageste Linie. – De Menige skulle skyde, dertil anlægges 6 nye Skydebaner foruden 10, der afbenyttedes ifjor, og dertil skulle Kolonneveje afstikkes og markeres, og en Bro er slaaet over en Snevring af Søen for at forkorte Vejen. Kolonneveje skulle ligeledes anvises til de forskellige Øvelsespladser. Til Bepisningen hører ogsaa Indretning af et Slagteri, og af et Kjøddhus med Brændselsovne for hvert Kompagni, – ialt henved 50, samt 3 Udleveringsmagasiner. Endelig skal der naturligvis skrives, og henvend 100 Rum fordeles til de forskellige Afdelinger og meubleres – om end tarveligt med Borde, Stole og Bænke. Ogsaa Spiseteltene skulle forsynes med Bohave – alt dette haves jo for Størstedelen, men det skal efterses og fordeles og suppleres. Saa komme Hestene, 6–700 i Tallet, af disse skulle Officershestene have Tag over Hovedet, Resten tage tiltakke med Himlen til Tag, men de skulle fastbindes i lange Rækker, der skal være løse Krybber til deres Foder, og Bukke til Sadlernes Anbringelse, ligesom (der) ogsaa til de mange Geværer er opstillede Bukke med Tag. – Alle Munde ville derhos slukke deres Tørst; til de tobenede er gravet over 20 Brønde, størstedens 30 Alen dybe, hver med to store Kar med Haner rundtom og en Haandpumpe, og til de firbenede er gravet et Bassin, der heldigvis er spildfuldt, og som rummer 12000 Tønder Vand. De mærker nok, at jeg repeterer mine Bedrifter, men det var jo egentlig ikke det, jeg skulle tale om, dog Sagen er, det vender rundt i Hovedet paa mig fra Morgen til Aften, og jeg har ondt ved at tænke paa andet.

Uddrag af brev fra 12.8.1869 hvor Otto Glahn anholder om Clara Bøvings hånd
. . . De kjender jo nok saa temmelig mine huslige Forhold, kjender mine Børn, veed jeg er en fattig Mand, men De veed maaskee dog ikke, at jeg har flere hundrede Rdlr. Gjæld, som jeg troer at burde afbetale, forinden jeg paany indtræder i Ægteskab, om dette skulde blive min Lod. . . .

Brev til en norsk korpslæge Smith 1870 (kladde)

. . . De erindrer maaske at jeg er Enkemand – nu i over 4 aar – men jeg har været

saa lykkelig paa mine gl. Dage at vinde en ædel Kvindes Hu. Hendes Navn er Clara Bøving. Hun er 14 Aar yngre end jeg, har i henved 3 Aar været Opdragerinde for min yngste Datter, og vil blive en øm og kjærlig Moder for mine mange Børn, der alle saavel som hele min Slægt have modtaget hende med abne Arme . . .

Otto til Clara

Fredericia 7.9.1869

. . . Den 21de i denne Maaned vilde det have været Sølvbryllupfest for mig og min Augusta, om Gud havde bevaret hende for os. Jeg havde tænkt, ialfald ønsket at tilbringe denne Dag i Sorø, i hvis gamle Kirke vi forenedes, og vilde da gjerne have knælet paa denne Dag ved det samme Altar som Gjæst ved Herrens Bord. Men – Kongen kommer her den 20de om Aftenen . . .

Clara til Otto

9.9.69

. . . Hvor Du har været ung Otto, da Du sluttede Din første Pagt. Gid jeg blot engang havde set Dig, inden de mange Bekymringer havde furet Din Pande – gid jeg maatte kunne slette nogle af de Furer! . . .

Otto til Clara

14.10.1869

. . . Paa Vejen . . . var jeg og min lille Dreng inde ved Moders Grav, som vi rensede for Blade og Kastanier, den havde endnu sin Prydelse fra Sølvbryllupsdagen, og min og min Søsters Krands vare endnu saa friske, Mosset i min syntes at have slaaet Rod og fæstet den til Graven. Af Din og Nannas lille Blomsterkost stak Myrtherne endnu friske frem, og jeg brød en lille Kvist af, som jeg gjemte. Før vi forlod Graven, knælede vi og bad et højt og inderligt Fadervor. – Hvor er jeg taknemlig over den Tilskikkelse, som førte Hjemvejen over Sorø, og satte mig istand til mundtlig at betroe mig til de Kjære der.

. . . Siden jeg kom hjem, har jeg syslet med vor økonomiske Status, og den skulde Du jo helst kjende saa nøje, som muligt. – . . . efter en Opgjørelse i Septbr. 1866 . . . havde (jeg) en Gjæld af omtrent 1400 r. Vorherre har været mig god siden, samme Aar vandt jeg 200 r. i Lotteriet, Efteraaret 1867 laa jeg i 3 Maaneder i Kbh. paa Diæter, og ifjor og iaar har jeg havt Lejren, der foruden Diæterne ifjor indbragte mig 200 r. i Honorar, om den giver noget saadant iaar er vel meget tvivlsomt. Ved disse Extraindtægter, og jeg kan sige ved dem alene, er det lykkedes mig at faae Gjælden nedbragt næsten 300 r. aarlig, nemlig til omtrent 600 r., der hovedsagelig er fordeelte paa 3 Hænder: Laan i Sparekassen 200 r., Sundorph 150 (afbetales med 12 r. maanedlig, vil altsaa være afgjort om et Aar) og Smørhandler 100 r. . . .

Aften Kl. 7¼. Nu skal jeg engang vise Dig, hvorledes man sætter Tæring efter Næring; Her seer Du vort fremtidige Budget, som herved fremlægges til min bedre Halvdeels vise Bedømmelse:

Udgiftspost	Beløbet pr. Aar	Bemærkning
1 Gjælds Afbetaling	150 r	
2 Skatter	120	iaar 80 r
3 Husleje	194	fortiden 146
4 Husholdning	660	kan Du gjøre det billigere
5 Brændsel	60	
6 Tjenere	60	
7 Børnene: H. Egede	–	} 360 aarlig (Bedstefaders Tilskud)
Vald.	–	
August	300	} smaat
Margrethe	60	
Nanna	60	
Johan	240	
Alfred 0	–	

8 Moder	120	}	0 – (foreløbig)
9 Fader	120		smaat
10 Enkepension	216		? ((Viste sig vist senere at være 288))
11 Bohave, Gaver, Rejser, Fornøjelser m. m.	240		uhyre smaat
12 Tilfældige Udgifter	–		afholdes af tilfældige Indt.!
	<hr/>		
	2600		
Indtægter	2600		
Rest	<hr/>		
	0		

Du seer, min egen Ven, der bliver ikke en Sysling tilovers, og hvad der er værre, det vil vel neppe slaae til, ialfald skal der uhyre Økonomi til. Kom nu med Dine Bemærkninger.

Claras bemærkninger

18.10.1869

- No 1 siger jeg om: Gud være lovet, at den ikke er større og at vi med hans Hjælp om 4 Aar kunne være aldeles fri – det vil blive en Sten fra Dit kjære Hjerte og nok værd, om det skulde være fornødent, at underkaste sig Savn for. –
- 2 Er det den glimrende Brolægning mine Fødder i Fremtiden skulle træde paa, der giver Dig Forventning om $\frac{1}{3}$ Forhøjelse? – ellers kunde maaskee det mulige Overskud der, komme til de stakkels tilfældige Indtægter, der ere repræsenterede ved »0«.
 - 3 Ja, kjære Ven – her maa Du ikke tage for meget Hensyn til mig, men handle efter Din egen Mening, hvad der er Ret. – Jeg sagde Dig, da Du spurgte mig, at jeg egentlig ikke var saa glad ved det meget nære Naboskab – jeg kunde ogsaa ønske Nanna og Margrete et fælles hyggeligt Værelse, naar de nu blive voxne. Leiligheden er vel ogsaa noget indskrænket, naar Du kender alle Dine – vore Børn – og særlig synes jeg det var rart baade for H. E. og os, at han boede i Hjemmet; men Du elsker den lille Have, og, saalænge vi have Gjæld, have vi vel heller ikke Lov til at lade de personlige Ønsker træde for stærkt frem. Naar den er betalt – og Nanna maaske ved at undervise i Hjemmet kan stryge sine Maanedspenge, saa kan Du jo flytte i en større og bedre Lejlighed – *Jeg er tilfreds, hvor Du er det*, min Otto.
 - 4 Der kaster Du strax en Anklage ud mod mig ved Dit Spørgsmaal og viser mig, at Du ikke tænker paa, hvor uvidende jeg er . . .
 - 5 Er vel bygget paa gjorte Erfaringer –
 - 6 Maa kun bruges i Ental med de to voxne Døttre og Din Karl tilhjælp – altsaa kan der vel nok gaae lidt fra den Sum. –
 - 7 Børnene – Jeg troer nok at Marg. og Nanna saa kort efter Confirmationen kunne nøjes med den Sum, naar de i Hjemmet selv for største Delen kunne sye og forandre deres Dragt. – Derimod protesterer jeg mod »0« for min egen lille Alfred. Og hvor kan Johan nøjes med 240? – det koster jo omtrent Opholdet paa Akademiet? er det ikke 220. –
 - 8 Efter Børnene kommer der en Post, hvor der skulde staae »Sted« foran hvis hun alene skulde have ligesaa meget som begge hendes Pigebørn.
 - 9 Forstaaer jeg mig ikke paa – veed kun, at der bliver en der bliver meget forfængelig overfor sin Hjertensven og vist vil give Anledning til frygtelige Scener ved at forbyde, hører Du? – *forbyde* en eller anden Frakke. – jeg skulde mene, at denne Post maa forhøjes, om ikke andet saa for Cigarernes Skyld – for ikke at nævne hende der *er* og vil være forfængelig over for og stolt af, og glad ved ham, hun kalder *sin Egen* og som ejer et hemmeligt Trolddomsmiddel, hvormed hun sommetider faaer ham til at rette sin Villie efter hendes. – Troede Du ikke?
 - 10 Bliver det min Fortvivlelse at see og høre om – det er ikke til at udholde,

at jeg skal være en Byrde for Dig. – Jeg maa sige Dig, at jeg hidtil har været saa stolt af min Uafhængighed, at der ikke var Nogen uden Vorherre, jeg behøvede at sige Tak – Nu er det forbi Altsammen – Frihed, Uafhængighed, Hjerte og Tanker – Du har det Altsammen, og jeg kan vel ellers nok finde mig i det, men den Pension – nej, hvis den er absolut nødvendig, saa lad mig aldrig see den for mine Øjne mere. –

- 11 – Ja er det »uhyre smaat« som Du vel maa vide bedre end jeg, saa faae vi spare paa Fornøjelserne, for vort eget Vedkommende bliver det Offer vel ikke saa svært – Nanna vil ogsaa kunne finde sig deri, og saa ville vi to see at gjøre Hjemmet saa fornøjet og kjært for Børnene, at de ikke for meget skulle længes efter Glæder udenfor det. –

Otto til Clara

31.10.1869

... Budgettet finder Du »straalende«, min lille (tilkommende) Hustru, Du er »Sangviniker«. Men det er kun forud, Du er Sangviniker, paa de enkelte Poster kan Du saa godt som intet steds paavise nogen Nedsættelse. Det lader jo nok som Indtægt og Udgifter gaee o – p op, men der mangler en Indtægtspost svarende til »tilfældige« Udgifter. ... Nu til de enkelte Poster, der have givet Anledning til Bemærkninger.

- ad 3. Hvad vi gjøre ved Lejligheden, ville vi lade Fremtiden raade for, den nærmeste, mener jeg.
- ad 6. Jeg har ogsaa kun tænkt paa een Pige, men hun skal af og til opmuntres og have Hjælp til Vask. Karlen skal ogsaa have Noget.
- ad 7. Børnene. Efter min hidtidige Erfaring vil det blive *lidt* for Pigebørnene, men M.(argrethe) vil jo nok gjøre endeel mere Gavn under Din Styrelse. – 0 for lille Alfred er jo ganske vist *vel* lidt, han koster jo altid noget, og mere jo ældre han bliver, om han end tildeels lever af Smuler. – Johans Ophold paa Akademiet koster kun 175 r. Resten kan jo være knap nok endda.
- ad 8. Forholdsviis kan det see meget ud, men det bliver bestemt ikke mindre. Min slemme Ven taler om at forbyde en og anden Frakke, troer Du Din Ven bliver mindre fordringsfuld. Jeg burde egentlig ikke have viist mig i Svendborg uden i den »Graa«, Du havde jo formelig lagt an paa at vise Dig saa dagligdags som muligt...

Otto til Clara

18.10.1869

(fortæller at Grethe Kielsen¹⁴) har skrevet til sin søster:) at Du faaer eet stort Barn til foruden dem, Du venter, hun siger nemlig, at jeg trænger til en Leder, er Du beredt paa, min arme Clara, ogsaa at løse *den* Opgave. Det værste er, at hun har Ret – Du har maaskee dog nok en Anelse derom – jeg kan saa daarligt med alt hvad der hedder Form i Verden, hvordan jeg hidtil har bjerget mig i den, er egentlig en Gaade. Hun skylder ogsaa min lille Augusta for Egenkjærlighed, den hun mener, mine københavnske Sønner har arvet efter hende. Det er ganske vist en Familiefejl hos hendes Slægt, som Augusta iøvrigt ikke led af i saa høj Grad som hendes Søstre, hendes Broder er derimod langt mere fri for den. Det kan vel forresten nok hælde, at de kjære Sønner ogsaa have arvet noget af den fra deres kjære Fader, hvormange af os svage Mennesker kan sige os fri for den, og hvor faa kjende saa lidt til den som den englelige Tante Grete. Den kjære Ven har ogsaa meest levende Erindringen om Moder i hendes sidste Dage, da hun var saa lidende, og i saadan Tilstand kan man nok holde et stakkels Menneske endeel tilgode. Naar jeg tænker paa, hvor lidt kjærlig jeg jevnlig i den Tid kunde være imod hende, kan jeg med langt mere Ret kaste Bebrejdelsen for Egenkjærlighed, Mangel paa Taalmodighed ligeoverfor den lidende Hustru, over paa mig selv. ...

¹⁴) Se brev af 30.11.1865.

Ottos søn Valdemar til morbroderen og mosteren Kierboe

nov. 1869

... lad mig saa ... tale lidt med Eder om den vigtige begivenhed, som I vel alt har erfaret af faders brev – den nemlig, at en anden skal indtage den plads, der engang var den kære moders. Det kan jo neppe være anderledes end at det paa Eder, som på alle os, først må gøre et vemodigt indtryk. Var det ikke hidtil, som om moder dog ej var helt borte – så sandt som fadernavnet altid må minde om modernavnet. Om det så var lille Nanna, der dog så inderlig elsker »tante Clara«, måtte hun da hun hørte det, briste i gråd – og det var ej godt andet; thi det elskelige minde, vi Gud ske lov har om moder, måtte jo i det øjeblik træde dobbelt frem. Og dog skriver Nanna til mig: ja du kan tro, jeg er glad nu, det bliver et yndigt hjem vi får, vi skal rigtig hygge om fader, for han er bleven så gammel i de sidste år. – Og som det er gået Nanna er det gået os alle, vi er ret inderlig glade over den forbindelse, thi sandt er det, hvad jeg skrev til Clara Bøving, at jeg er overbevist om, at moder aldrig kunne vælge sig nogen mere efter sit hjerte, til at indtage sin plads. – ... Hun er en ganske sjelden kvinde, som man ej kan være ret længe sammen med uden at komme til at holde af – dyb kristelig, rigt begavet, yndig kvindelig. Hos Nanna – som sikkert er den af de yngre, som har bevaret det mest levende billede af moder, og som endnu stadig fører mangt i sin gerning og tale tilbage til »hvad moder sagde« – har hun på en yndig måde bevaret dette, og er derved kommet til ret at leve sig ind i det minde, så at hun er kommet til at elske, næsten som vi vi elsker det ... For tante Grethe må det være lidt hårdt at skulle skilles fra Alfred, som hun hænger ved med en magelos kærlighed, men opoffrende som hun er, glæder hun sig dog ved, at en anden skal overtage huset, som jo ofte har hvilet tungt på hende. ...

Clara til Hans Egede

3.11.1869

O, Gud velsigne Dig, kjære Hans Egede for hvert af de milde kjærlige Ord Dit Hjerte gav Dig at sige mig. Du og Valdemar have beredt mig inderlig dyb Glæde saa langt, langt mere end jeg fortjener, men den mageløse, velsignede Kjærlighed hvormed jeg bliver modtaget, maa hjælpe mig til og vil hjælpe mig til at anspore alle gode Kræfter for de Dyrebare jeg med Guds Hjælp skal kalde mine. –

Ja, visselig har jeg gennem lille Nanna lært at elske Eders Moder ved at see den velsignede Sød hun har nedlagt i sine Børns Hjerter, hendes Minde vil altid være mig helligt og *dyrebart* ...

Ingenieurcorpset

anmoder 16.12.1869 paa foranledning af Krigsministeriet Otto Gl. om at udarbejde et lovudkast til nedlæggelsen af Fredericia fæstning »med tilhørende Motiver«. Det fulgte 27.12. Her skal kun citeres et enkelt punkt fra kladden:

§ 1 Fr. Fæstning nedl. – ad § 1. Da Undertegnede ikke kjender de Overveielser og Forhandlinger, der er gaaede forud for Beslutningen om Fæstningens Nedlæggelse, seer jeg mig ude af Stand til at begrunde denne §, saameget mindre som denne Beslutning smerter mig dybt, hvad der maa holdes mig tilgode, da jeg, som bemærket, ikke er indlemmet i de alsidige Overveielser, hvoraf denne er fremgaaet. ...

Valdemar til faderen

22.7.1870

Kære fader! En stor skuffelse kan du jo vel vide, det har været ikke alene for dine børn men også for alle de kære venner herude, der ligesom vi havde glædet sig så meget til den yndige bryllupsfest. En trøst er det jo, at det, der volder planens forstyrrelse, er, det håber vi til Gud, begyndelsen til Danmarks livshåbs opfyldelse. I al fald er det jo det, vi siden sidste krig har måttet se hen til som den for mennesker eneste mulighed til at Preussen skulde opfylde sin forpligtelse. Vilde så gud give sejren, hvor retten synes at være, bliver den lille forstyrrelse i vore familjeplaner let at bære ... Det har egentlig undret mig lidt, at du for alvor har troet, at farbroder kunde komme over til Viborg. Du ved nok, hans Helbred er ikke til rejser ... Hertil kommer også, at den mulighed vel ikke kan

siges at være grumme fjern, at – om end vel næppe Preusserne kunde afskære ham – dog måske transportmidlerne kunde tages i brug af det offentlige, så at hjemrejsen kunde vanskeliggøres... Hvorledes er det i den ny Hærlov, kan de, der har udsættelse, indkaldes, det kunde de nok ikke efter den gamle. Jeg vilde helst gå med som frivillig, da jeg i så fald håber som gammel skytte at slippe med at gennemgå en mindre skole i stedet for en hel rekruttskole...

Otto til Valdemar

24.7.70

... Vil du sige den kjære Gamle, at det maa have været med det første Øjeblikks overvældende Indtryk i Hjertet, Tante Clara har udgydt sin ængstede Sjæl for ham, nu er hun rolig, og fuldkommen paa det Rene med, at hverken vi kunne ønske at holde os udenfor den Kamp, der efter hvad vi kunne skjønne, skal afgjøre, om vi skulle leve eller døe, eller at hun kan ønske mig noget andet Sted end som Deeltager i Kampen. – Du kommer derimod sandsynligviis til at slaae Dig til Ro, med mindre der skulde blive oprettet Uddannelsesskoler for Befalingsmænd, det vil sandsynligviis mere være saadanne end Soldater vi komme til at trænge til i det forventede Felttog...

Otto til Valdemar

25.8.1870

Du spørger om Du skal gjøre det Offer at gennemgaae den nylig oprettede Skole, egentlig om jeg anseer det nødvendigt for at Du kan komme med og gjøre Nytte, naar det skulde blive Alvor... Menige Krigsmænd ville vi neppe komme til at mangle, men Befalingsmænd vil det i høj grad skorte paa. Vil Du derfor gjøre et Offer, saa gjør det heeltud. Jeg forstaaer jo nok, hvad der holder Dig tilbage, det er Tanken om, at Du ikke fik noget Udbytte af Dit Offer, dersom vi nemlig *ikke* skulde komme med, men det maa ikke hjælpe, det kan jo ingen forudsee, og har Du ikke gennemgaaet Skolen, vil Du maaskee slet ikke *kunne* komme med, ialfald ikke gjøre den Gavn, Du kunde... Gjør nu, hvad Du vil, min brave Søn, jeg mener hvad Du, alt vel overvejet anseer for det bedste...

Clara til Valdemar og August

3.9.70

... det arme Frankrig og vort arme lille Land! At dog Napoleon var falden i Kampen istedenfor at være en hæderløs Fange. Det er dog den tungeste af alle tunge Maader han har været ved Armeen paa. Nu vil hver Dag rimeligvis bringe tunge skjebnesvangre Bud – jeg kan ikke tænke Andet, end at Frankrig endnu fortsætter Kampen... Fader er meget nedbøiet over Kampens sørgelige Gang... han studerer og tegner paa Paris Fæstningsværker og er derfor meget paa Kontoret...

Otto til Valdemar

7.9.1870

... Mine Affairer staae saa slet som kun muligt, og jeg nødsages til at indskrænke Forsendingen til Sorø til 20 r. – ogsaa næstegang og fremdeles, skjøndt det er jo reent forkert, jeg frygter, der kommer Protest. Du faaer saaledes denne gang kun 6 r. 4 sk., vide H. E.'s Brev. Det gjør mig ondt at maatte tilføje, at der for det første ikke er Udsigt til at kunne sende Eder Smør, det er umuligt saaledes som mine Sager i det sidste Aar er forværrede.

Det var fornuftigt, at Du ikke gik ind i Udannelsesskolen, naar Du ikke kunde opnaae at komme med som Befalingsmand, og som Sagerne staae nu, maa jo for vort Vedkommende Evret betragtes som opgivet, hvordan det skal gaae de taabelige Franskmænd, begriber jeg ikke...

Clara til Valdemar og August

1.4.1871

Vi have det Gud være lovet rigtig godt, og ere glade og lykkelige med hverandre. Penge, Pengesorger og Gjæld er jo Trykket, der stundom tynger haardt nok, men saa holder jeg mig til Nannas Ord: Det er da bedre at have Kjærlighed end Penge, naar vi skulle mangle noget! og den Tanke hjælper godt.

Under nogle terrænøvelser ved Ry pådrog Otto Glahn sig en heftig tyfus, hvortil der stødte en farlig blodforgiftning.

Nanna til Valdemar

15.5.1871

Det har i de sidste Dage været dårligere med Fader, og da Moder idag spurgte Overlægen, rådede han hende til at skrive til Eder om at komme hjem, men Alt står jo endnu i Vorherres Hånd. (*Og dagen efter:*) Idag mente Lægerne det var meget bedre . . . Vi kan jo endnu ikke være sikre, men Moder mente dog, I ikke behøvede at komme, hun telegraferer straks, hvis det skulle være nødvendigt.

Clara til Valdemar og August

22.5.1871

Det gaaer jo noget i Bølgegang op og ned, men Gud være lovet og priset for hans Naade – det stiger dog synligt, Tilbagegangen bliver kortere og Kræfterne tiltage. Eftermiddagen igaar var ikke god og navnlig virkede Dr. Blichers Udsagn, at Sygdommen endnu var staaende, noget nedtrykkende, navnlig fordi Lægerne om Formiddagen havde haft saa lyst et Haab, og fordi jeg mærkede de bleve alvorlige ved Tilbagegangen fra Morgen til Middag. – Men Isomslagene paa Maven og de gjentagne Gange han fik Olie virkede fortræffelig, det blev til nogle Smaablund Kl. 6–7, kort efter den Tid forlangte han at komme paa Bækkenet . . . I skulde see saadan en Scene, især naar den ender som igaar. Niels oppe i Sengen med et Ben paa hver Sengkant, derfra løfter han saa den kjære Fader, Faster Githe og jeg støttende ham fra hver Side og tilkastede hinanden lykkelige Blikke ved hver lovende Lyd, Hans Egede lidt længere nede og Dr. Clausen i Kabinettet for om mulig strax at blive bekendt med Udfaldet, og naar han hørte noget da at udbryde til Nanna og Margrethe: Det er mageløst. Da Lægerne kom Kl. 9 bleve de meget glade – det er jo netop hvad det gjælder om og nu er dog Begyndelsen sket . . .

Valdemar til Clara

25.5.1871

Gud ske Lov, kære Moder, for de gode Efterretninger, vi nu i 2 Dage har faaet; de give jo godt Haab om, at varig Bedring nu er indtraadt. Jeg har idag været som et andet Menneske, det er ganske underligt ikke at have den Byrde paa Sindet, som nu har hvilet derpaa i næsten 3 Uger.

Margrethe til Valdemar

4.9.1871

. . . Med Fader er det derimod alt andet end godt, han kom hjem forleden Aften fra en Rejse, som han havde begivet sig syg paa, og har nu gastrisk Feber; idag var Mejrhanen og Nyborg her; og den sidste sagde, at det kunde blive til hvad det skulle være . . .

Clara til Valdemar

9.9.1871

Det seer, Gud være lovet nu lidt lysere ud – Vorherre bevare det fremdeles . . . Fader sender kjerlige Hilsener til sine Drengene – han ligger og tænker paa Eder og glæder sig over Eder, skulde jeg sige. Hvor Fader har et yndigt Barnesind og Barnetro. Inat laa han længe stille og talte hvidskende med Vorherre – det var, som »Ven taler til Ven«, mere synes jeg ikke jeg har Lov at sige, men det var forunderlig dejlig, som han kom med baade det store og det smaa, med Tak og Lov ogsaa for Korset. Det blev ogsaa mig til Fred, jeg syntes at Faderen i Himlen ikke kunde tage den jordiske Fader bort fra os, der alle kunde lære saa meget af hans ydmyge kjerlige Sind. . . .

Brev fra J. P. Købke

4.11.1871

Kjære Glahn

Efter at De nu er vundet saavidt i Retning af Helbredelsen, kan det vel tillades mig at sende Dem et Par Ord for at sige Dem, med hvor megen Deeltagelse min Hustru og jeg have fulgt Deres Skjæbne, og hvor megen Glæde vi følte ved at erfare, at De er kommen over den Crisis, som vi vidste var tilstede. Min Glæde er vel fornemmelig egoistisk, fordi jeg glæder mig ret meget til atter at kunde samles med Dem og tilbringe Timer som hiin behagelige Aften i Deres Have; men

tillige har den anden Sangbund. Hvem kunde i de Dage, da Deres Liv svævede i Fare, undlade at tænke paa, at De var en sammenlevet Familierekreds Hoved og *Hjerte*, og hvor vilde ikke navnlig jeg beklage Ingeniørcorpset og Hæren, der som den mistede i Dem en af de gode Aander, som saa haardt behøves for at frede om de gode Spirer, der vente paa, at Frosten skal vige af Jordskorpen. Vor Herre har naadigen bevaret Dem for Alle Deres mange Venner, og med Dem takke vi ham, fordi Adskillelsens Tid er skudt ud. Ret hjertelig ønsker jeg Dem nu en hurtig Fremgang til fuldstændig Helbredelse.

Deres gamle Ven og Kammerad *J. P. Købke*.

General Dreyer

7.11.1871

Kjære Oberst Glahn! Det har været mig en Glæde ved Deres Brev af 4de at erfare, at Alt nu kan anses for vel overstaaet, hvortil jeg af ganske Hjerte lyk-ønsker Dem og Deres. Jeg haaber, at De har faaet alvorlige Skjænd af Deres Frue og Deres Læge, fordi De, som De selv bekjender, ved Deres altfor stive Modstand mod at give efter for Sygdommen rimeligvis i betydelig Grad har bidraget til, at den optraadte med saa stor Heftighed, at der vistnok – i det mindste i nogle Dage – var alvorlig Fare paa Færde. Alle Deres Venner have været meget bekymrede for Dem! . . . Jeg vil nu haabe, at Deres Tandknur – min Kone kalder det Murren – og de udvendige Brystsmarter ere forbi, og at De vil have rigtig godt af Deres Ophold i Sorø, saaledes at De og Deres Familie kunde faae en god og fornøielig Jul.

Deres altid hengivne *Fr. Dreyer*.

Doctor Nyborgs lægeerklæring:

27.1.1872

Hr. Oberst Glahn har i afvigte September og October Maaned gennemgaaet en heftig Typhus, der har efterladt en betydelig Svækkelse som endmere er blevet forøget ved et Par Abscesser paa Brystkassen, som have supponeret i flere Uger og endnu ikke ere fuldkommen helbredede, og tillige ledsagede af betydelige rheumatiske Lidelser paa Brystet. Jeg har derfor tilraadet Obersten om muligt at foretage en Reise tidlig i Foraaret i det sydlige Europa, for at han saameget hurtigere kan gjenvinde sine Kræfter og Aandeelasticitet. Opholdet bør vare 3 a 4 Maaneder.

J. P. Købke

4.2.1872

Kjære Ven!

Jeg modtog igaar Deres Frues venlige Linier og beder Dem at bringe hende min varme Tak for Meddelelsen, som deels satte mig i Kundskab om Deres Befindende – desværre er der jo meget om dette tilbage at ønske, meget mere end jeg havde havt Anelse om –, deels gav mig en kjærkommen Leilighed til at være efter bedste Evne medvirkende med Hensyn til Opnaaelsen af Deres Ønske om en Bistand fra Krigsministeriet. Ikke alene er det mig kjært at yde denne Medvirken – maatte den blot være til Nytte – men jeg er i en Gjæld til Dem, som jeg aabent vedkjender mig. Med Hensyn hertil er det for mig selv en behagelig Følelse, at jeg ikke har behøvet nogen særlig Anledning for at gjøre Skridt til dens Indfrielse. Det havde længe trykket mig, at De nu i flere Aar har ydet Forpleiningscorpset en meget værdifuld Assistance uden at have faaet noget Beviis paa, hvor meget den paa-skjønnnes. Da jeg derfor for nogle Dage siden havde en Forhandling med Krigsministeren, ved hvilken det dreiede sig om Foranstaltninger, til hvis Gjennemførelse jeg havde technisk Assistance Behov, bemærkede jeg, at Ingen vilde som De kunde yde denne Assistance, men at jeg ømmede mig ved at foranledige den ydet, saalænge Krigsministeriet ikke havde givet Dem et Bevis paa, at det anerkjendte hvad der allerede var ydet. Jeg bebudede derfor at vilde komme med en Indstilling i den nævnte Retning.

Deres oprigtigt hengivne *Købke*.

To breve fra Nanna

22.4.1872

... Idag have vi haft Brev fra Montreux, det var dog en Del bedre med Fader, end i de forrige Breve, men endnu er han jo meget svag, jeg havde ikke troet, det skulde gåe så langsomt ...

2.5.1872

Det sidste Brev var jo desværre slet ikke godt, vi længes meget efter et nyt, om der muligvis skulde være bedre Efterretninger; ...

J. P. Købke

9.5.1872

Tak for Deres Brev af 2. d. M., som jeg modtog igaar. Jeg havde længtes efter at høre om Deres Befindende, og den omstændelige Beskrivelse, Deres Brev indeholdt, var derfor meget velkommen, hvor meget jeg end kunde have ønsket, at en endnu større Fremgang var bleven meldt. Deres mange Venner lader jeg nu tilgaae Underretning; dersom kjærlige Ønsker kunne hjælpe, kommer De Dem snart, men bedre end den er en Hustrues ømme utrættelige Pleie, og egentlig maa De saaledes betragtes som velsitueret trods Smerter og Plager. Derfor »frisk Mod, Antonius« ... Til fortsat Kuur har Krigsministeriet tilstaaet Dem 400 Rdl.¹⁵⁾ af et godt Hjerte, thi man vil Dem allevegne vel og behøver ikke stærke Impulser ...

Broderen Henrik til Otto

26.5.1872

Kære Broder! Jeg får så mange Påmindelser af min Viv, fordi jeg ikke svarer Dig på Dit Brev, at jeg hellere skyndsomst vil springe lige i det, såmeget mere, som jeg indrømmer, at jeg – om jeg end ikke vidste bestemt, hvor Du var at finde – dog havde en Forestilling om, at et Brev til den berømte Colonel v. G. abzugeben in Europien nok måtte træffe Dig. Jeg vil da begynde med som Svar på Dit Brev til mig at sige Dig, at jeg er ude af Stand til at hjælpe Dig, da jeg ikke selv har Penge at afse, og da jeg ikke vil hjælpe Dig til et lån på 7 %. Jeg gik derfor den Vej, Du ikke vilde gå – til Fader, og ved at jeg betalte ham *nu* de Renter, han skulde havt om 3 Uger, kunde han afse 150 Rd., Johan – skønt slemt i Knibe selv – mente at kunne skaffe (af Faders Penge) 50 Rd. og således vil der formentlig en af Dagene blive sendt Dig 200 Rd., som i Forbindelse med de 400 Rd., Du får af Ministeriet, udgør 600 Rd. eller den Højeste Sum, Du havde nævnt, og dermed håber jeg, at Du kan hjælpe Dig. Når så Clara har spist de 200 Rdl., Johan sender, og Du de 200 Rd. af de krigsministerielle 400, så indtræder et interessant Punkt, idet hun sidder på den ene Side af Bordet – hændervridende og tænderskærende af Sult, et sandt Billede på menneskelig Elendighed, medens Du sidder på den anden Side og med et veltilfreds Smil nyder Din krigsministerielle Mælk og Honning, idet Du med den ene Hånd klapper Dig på Maven og med den anden omhyggeligt holder på Lommen, at ikke nogen eneste af de krigsministerielle Syle skal forvilde sig over til hende. Ja Clara har Ret, når hun siger, at det dog er nogle ganske fornuftige Mennesker i det Ministerium, de ere fornuftigere end Du, da de indse, at Du ikke kan være uden Pleje, og hvor skulde de finde en billigere og dertil omhyggeligere Plejerske end Din Kone? Undskyld! dette ser ud som Skænd, det skal det dog ikke være men kun et fortvivlet Forsøg på at bringe Dig til Fornuft.

Gitte til Otto

20.6.1872

I kjære Venner! Gud ske lov for de gode efterretninger vi nu kan glæde os ved hver gang der kommer brev fra Eder – dejligt skulde det være igjen at se den gamle colonel svinge sig i en springedands, og gjøre lignende raske bevægelser der så ejendommeligt høre til hans væsen og manerer ...

¹⁵⁾ Et lignende beløb var bevilget en gang før.

Clara til Valdemar

5.7.1872

Min egen Valdemar! Egentlig vilde jeg helst, at Fader skulde have besvaret Dit kjære Brev som vi modtog i Formiddag, – det var ogsaa hans Hensigt, men det angriber baade hans Bryst og Hoved, saa han foretrækker at bruge sin Secretair . . .

Den næsten 90-årige apoteker til »sønnesønnen« (Valdemar)

Sorø 25.7.1872

Min meget kjere Sønnesøn

At dette Brev adresseres til Dig og ikke til den elskede Papa eller Mama skal vidne om hvor særdeles kjert Dit Brev var mig. Ja takket være den gode Gud der har føiet det saa glædeligt, at vi ikke allene har seet de kjære Forældre vende tilbage til deres kjære i Hjemmet men at dette har kunnet ske med de bedste Forhåbninger i Henseende til Din Faders Sundheds Tilstand. Gud give hans Sundhed bestandig maa gaa fremad, saa jeg snart maa see min raske Dreng igjen som i fordums Dage da han dansede ned ad Priorgade til stor Fornøjelse for Fru og Frøken Kannengieser¹⁵⁾ der iagttog dette lystige Skuespil saalænge det befandt sig inden deres Synskreds, og hvad Frøkenen angaaer da ønskede hun vist af sit ganske Hjerte at springe om . . . (?) med ham derude paa den brede Landevei, som dog ingenlunde var ham for bred. Var jeg en Smule raskere til Beens ventede jeg neppe til han kan komme til mig, men skyndte mig at omfavne ham og hans 10 Fold elskværdige Halvdeel, dersom han ellers tillod saadant, hvilket jeg dog neppe troer jeg spurgte ham om . . .

(skrevet med rystende, næsten ulæselig hånd).

General Dreyer

26.7.1872

Kjære Oberst Glahn! Deres tjenstlige Skrivelse af G. D. har jeg modtaget, og ser deraf, at De er parat til igjen at overtage Deres Functioner. Det er nu saa meget godt, men hvad der er det væsentlige er, om det ikke er langt bedre for Dem, at De fuldstændigt udhviler efter Kuren, bader og ellers nyder Livet i hele August Maaned og saa maaske fra 1. Sept. melder Dem til Tjeneste. Det vilde jeg vist gjøre i Deres Sted, og De veed af mine tidligere Breve, at der ikke fra Tjenestens Side er det mindste til Hinder derfor. Tænk nu lidt nærmere derover, kjære Oberst, og overlæg det med Deres Læge . . . Deres Frue, hvem jeg beder formælt min ærbødige Hilsen, vil sikkert være enig med mig!

Deres Fr. Dreyer.

Den gamle apoteker til sønnesønnen Hans Egede

Sorø 12.9.1872

Min kjære Organist! Havde Du været tilstede Imorges da jeg fik den Efterretning ved Bit at det var meget bedre med Din Fader var du ikke sluppen for at spille en Hopsa for mig samt dandse den tillige, thi jeg kan jo ingen af Delene, vil Du fortælle Bit naar Du seer hende, at hun ikke let kunde bringe mig nogen Efterretning der glædede mig som den.

Otto

(Fredericia) 12.11.1872

Mine kjære Sønner

. . . Det var en velsignet Dag, kunne I vel tænke, . . . Om Formiddagen hørte vi Aagaard, gik efter Chokoladen en lang Tour i det dejlige Vejr, og inden Middag mødte Herskaberne i mit Kammer for at afhente mig med Fanemarchen. Moder førte den Nyfødte,¹⁷⁾ men da jeg vilde dreje ud ad Døren til Gangen (fra Spise-stuen) drejede hun om rundt Spisebordet, og da jeg mærkede, vi ikke skulde den nærmeste Vej, styrede jeg Vandringen atter ind i min Stue, nok engang omkring

¹⁶⁾ Mon distriktskirurg Gottlieb Heinr. Kannegiessers enke: Sabine (1799–1882).

¹⁷⁾ »Den nyfødte« er brevskriveren selv. Fanemarchen hentyder til en gammel familietradition, som er gået i arv til senere generationer. Fødselsdagsbarnet blev holdt for øjnene og blev i spidsen for en familieprocession ført rundt i huset, mens alle sang: »Her kommer de danske soldater«. Til sidst anede man ikke hvor man var – så fik man lov at åbne øjnene og fødselsdagsbordets herligheder åbenbarede sig for en.

Spisebordet etc. etc., og igjennem Kjøkken og Sovekammer ind i det Allerhelligste – Cabinettet – hvor Offrene laae beredte, nemlig fra Mo'er en hæklet bruun Tversæk (mageløs! min Rejsetaske er tilfals) fra Søstrene et par Morgensko – Smeden¹⁸⁾ kjender Mønstreet, som ret kan varme Poterne – fra Alf (og stakkels Moder) et yndeligt Blækhuus, fra John et udskaaret Pibebrædt, meget skjønndt og hensigtsmæssigt og af Hans Egede en Undskyldning for et Slips, af Avispapir, som straks blev prøvet og befundet særdeles luunt, men en Smule stivt. Det er idag erstattet af et glindsende Silke Do. . . .

General P. Steinmann

11.1.1873

Maa jeg høistærede kjære Hr. Oberst takke Dem og Deres Kone meget for Deres venlige Ønsker til det nye Aar, som jeg hjerteligen gjensender Dem, idet jeg med sand Glæde har erfaret, at ethvert Spor af Sygdommen er udslettet, saa at De med sædvanlig Kraft kan virke i Deres Kald. Og Fremtiden kan muligen for Ingenieurere blive af stor Betydning efter de Befæstningsforslag, som Krigsministeriet nu har forelagt Thinget, thi om dette ogsaa stiller sig paa den høie Hest, saa synes det mig dog ikke sandsynligt at de aldeles skulde forkaste dem. . . . Man faaer nu se hvorledes Sagerne udvikler sig, men under alle Omstændigheder haaber jeg at De Hr. Oberst maa forblive rask og kunne tage en virksom Deel i hvad der forestaaer, hvortil De saavel ved Deres Stilling som Dygtighed og Erfaring er selvskreven . . .

Clara til Ottos far

28.1.1873

Du har saa gode Tanker – altfor gode Tanker om mig, i alle Retninger, at Du saaledes maaske ikke veed, at jeg er en næsvis Kone, der uden videre bryder min Mands Breve, naar jeg kjender, at de ere fra en eller anden af hans kjære, og saadan brød jeg da ogsaa Dit kjære Brev igaar, Du kjære, trofaste Fader, græd et lille Stykke over det, fordi jeg kunde see Du syntes, at *min* egen Otto, *Din* prægtige, lange Dreng kunde staae Fare for at være noget letsindig, naar han faaer den tunge Gjældsbyrde bort, som har trykket hans ærlige, trofaste Hjerte i saa mange Aar, og saa bad jeg ham, om jeg maatte skrive Dig hans Skudsmaal, og mit eget med, der desværre ikke, naar Sandheden skal følges, kan blive nær saa godt som hans. –

Nu maa Du ikke troe, at vi synes det er underligt, nej vi finde det ganske naturligt, at Du henvender nogle Formaninger til de Børn, Du saa ofte og rundelig har staaet bi, nu Du med saa kjærlig Beredvillighed og Glæde hjælper os ud af vor Gjæld (Apotekeren betalte dem i løbet af 1872: 2000 Rdl.), men jeg vil kun sige Dig, hvad jeg veed Du gjerne vil høre, at min egen, velsignede Otto temlig uforskyldt er kommen i den, og at Ingen, Ingen vil være mere bange for at paadrage sig en ny Gjæld end han. Vorherre har jo givet ham en stor Børneflokk at sørge for, den han gjerne, som en god Fader, har villet give en god Opdragelse, og f.Ex. for HEs Vedkommende, har det jo været forbundet med særlige Omkostninger; paa forskjellig Maade og i lang Tid har Sygdom hjemsøgt dem, men for Din lange Drengs eget Vedkommende da tør jeg godt lade alle Hans Majestæts Oberster trække frem, og jeg vædder paa der findes ikke En, saa nøjsom, saa fordringsløs i enhver Henseende.

Nu skal jeg fortælle Dig, at vi Aftenen før Dit Brev kom, sad ene sammen i Ottos Stue og talte, som vi saa ofte gjøre, om, hvorledes vi skulde indrette os. Da var det Otto, som alvorlig holdt paa, at vi endnu i 2 Aar skulde blive boende i vor lille Lejlighed, fordi vi først og fremmest efter at vor Gjæld er betalt maa see, hvorledes Gagen slaaer til; jeg var forfængelig nok til at ønske at flytte om et Aars Tid, dog ikke alene forfængelig . . . Men Otto har ret i, at en større Lejlighed fører flere Udgifter med sig, end den højere Leje. Otto sagde efter Dit første kjære Brev om, at Du vilde betale vor Gjæld: »Nu skal jeg med Guds Hjælp gjøre, hvad Fader raadede mig til da jeg satte Bo, hver Maaned lægge lidt, om det saa

18) Slægtsoversigtens »623«.

kun bliver 2 Rd. tilside, for ikke ved en eller anden uforudset Udgift at blive sat tilbage«.

Det er en kjær, velsignet Søn Du har – ligesaa god som hans søde gamle Fader, hvad siger Du dertil, og jeg har den *bedste* Mand paa den hele Jord, men det skal Du ikke fortælle Gitte eller Dot, da de sagtens leve i den Tro hver især, at de have den bedste. . . .

General Jacob Ernst (på det tidspunkt chef for 1. ingeniørdirektion) 25.8.1873
Min kjære Ven!

Jeg kan ikke sige Dig, hvormeget Dit Brev har glædet mig, navnlig paa Grund af det gode, muntre Humeur, der lyser ud af hver Linie for ikke at sige af hvert Ord. Der kunde ikke gives mig noget bedre og mere kjærkomment Beviis for, hvor fuldstændigt Dit Helbred er vendt tilbage, og hvor lykkelige Familieforhold Du lever under – De tjenstlige maa jeg efter Ytringer i Brevet antage, at Du ikke erkjender for behagelige, skjøndt det forekommer mig, efter hvad jeg havde den Glæde at see af Dine Arbeider i Leiren og i Viborg, at Du har megen Anledning til at glæde Dig over, hvad Du har udrettet, ligesom Din Virksomhed i Aarhus og Odense jo vist ogsaa maa være i høieste Grad tilfredsstillende for Dig, saavel ved de storartede og smukke Resultater som formodentlig ogsaa ved de behagelige Forhold, hvorunder Du vel der virker. Jeg erkjender dagligt, hvor megen Grund jeg har til at takke den gode Gud for hans Miskundhed imod mig, idet jeg er en lykkelig Ægtemand og Fader og jo er naaet til en saadan Indtægt, at jeg vist burde kunne komme ud af det med den, men jeg maa desværre ved Siden deraf erkjende, at jeg ikke er istand til at vise ham min Taknemmelighed paa rette Maade, nemlig ved alene at lade Glæden beherske mig og ryste Bekymringerne og Ærgrelserne af mig, saaledes som man kan see, at Du gjør det. Tingen er, at jeg har været i høi Grad forvænnet med Hensyn til tjenstlige Forhold, derfor er bleven vant til at betragte Tjenesten som en meget vigtig Kilde til Tilfredsheden, og nu slet ikke kan finde Ligevægt i Sindet, efter at det omvendte er blevet Tilfældet. Jeg kjæmper nu blot for at faae den til at gaee taaleligt, men temmeligt forgjæves, og den Energi, jeg tidligere troede at besidde, føler jeg gaer mere og mere til grunde, efterhaanden som jeg mærker tydeligere, at jeg ikke magter Forholdene. Fortifikationen er for stor, Skriveriet om Biting tager for megen Tid, der bliver derved for lidt Tid til at beskæftige sig med Hovedsagerne, som derfor ikke blive behandlede som de burde og følgelig heller ikke give Tilfredsstillelse, allermindst bliver der Tid til at besøge Arbejdsstederne, hvad jeg dog absolut burde, især da Contoirforretningerne efterhaanden ogsaa ere voxede saaledes ved Districterne, at heller ikke disses Bestyrere kunne see tilbørligt til Arbejderne. Jeg forudseer, at det ved Leilighed maa ende med Forskrækkelse, og det er naturligviis en piinlig Tanke. Undskyld, at jeg er kommen med den Jerimiade, men hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden jo let over af, især naar det er for en tro Ven, man har Lejlighed til at udtale sig . . .

Valdemar

9.11.73

Kære Fader! Hjertelig til lykke i det nye år. Gid det må bringe dig megen glæde foruden den, du jo alt er begyndt at nyde, den, at du vil blive befriet for din gæld. Hvor dejligt dog når du helt får det åg bort, der er ikke meget, der knuger som det. . . . Jeg tænker det nye år vil gøre dig yngre i stedet for ældre, og når så der-til kommer de mange andre glade dage og timer, det ny år med Guds hjælp vil bringe, så risikere vi jo næsten, at de bekendte solodanse ikke længer blive en sjældnere fest, men daglig aftenforestilling, og Nanna vil sagtens snart lade pas de deux afløse solodansen. . . .

Købke

28.4.1874

Kjære Glahn!

Deres Brev af 14-19. som jeg modtog d. 21. havde jeg strax kunnet besvare, da jeg kunde, hvad Realiteten angaaer, have indskrænket mig til at sige: Jo før vi

faaer Forslagene, des bedre. – Som Beviis paa, at Ministeren ikke er falden i Ro sender jeg Dem indlagte af hvilket De nemlig vil see, at der lægges Vægt paa at have de to Sygehuse projecterede, da de skulle være færdige i henholdsvis Foraaret og i Efteraaret 1875 – efter Overenskomsterne –. Jeg seer af Deres Brev, at der for begge de to Sygehuse foreligger foreløbige Planer, min Bøn til Dem er, lad os snart faa de endelige. Ministeren lægger Vægt paa, at de to Sygehuse ere godt paa Gled, naar han næste Gang møder i Rigsdagen. . . . Jeg havde allerede ventet Forslaget til Beliggenheden af de to Sygehuse, lad os snart faae det. . . . Kort sagt: man maa smede mens Jernet er varmt.

Man siger mig, at De har udbetalt en Underofficer Skrivertillæg. Veed De ikke, at en Underofficer kun kan commanderes til Skrivertjeneste, men ikke antages for Betaling. Et Skrivertillæg kan udbetales til C. C. Thomsen, men ikke til Sergeant C. C. Thomsen. Dette til Avis for Fremtiden . . .

Hermed Farvel, kjære Glahn, undskyld ved denne og andre Lejligheder min Korthed, men min Pen har saa mange Ærinder at udrette. Bring Deres Frue venskabeligst Hilsen og vær selv paa det venskabeligste hilset af Deres hengivne

J. P. Købke

Kladde til svar. Otto Gl. til Købke

30.4.1874

Kj K(øbke). Saa kort som muligt skal jeg besvare Deres Brev af 28. for ikke ved dets Læsning at berøve Dem mere end nødv. af Deres kostbare Tid.

Under Forudsætn. af at De ikke drager min gode Villie i Tvivl – det tillader jeg Dem ialtfald ikke – maa det jo vistnok skorte paa Evne, og saa gjerne jeg vilde lægge en Alen til min Væxt, jeg formaaer det ikke. Er De nu kommet til den Erkjendelse, at jeg ikke er istand til at løse den mig betroede Opgave tilfredsstillende, ialtfald m.H.t. Tiden, skal jeg være den sidste til at fortænke Dem i, at De lægger en saa vigtig Sag, som det er Min(isteriet) saa magtpaaliggende at see raskere fremmet i andre, værdigere og rappere Hænder.

Endnu har jeg kun en Fordring at stille til Dem. Hvad er det for en »man«, der siger Dem, at jeg har betalt en U.off. Skrivertillæg. Hav den Godhed at meddele mig det, og fritag herefter Dem selv for den Ubehagelighed at give Tilretteviisninger i private Breve i Anledning af Angivelser, om hvis Rigtighed De ikke kan have nogen fast Overbeviisning, naar De ikke – saafremt De ellers har en sanddr Mand for Dem – har hørt det bekræftet af Vedk.s egen Mund. Det Dem forebragte savner i dette Tilfælde ethvert Spor af Grund.

Deres heng. Gl.

(Misstemningen blev fjernet!)

Broderen Henrik

1.4.1875.

Kære Broder! Da vi skiftede og delte vor kære Faders Efterladenskaber imellem os, vare I så kærlige at modsætte Eder, at hans Møbler og Effekter bleve solgte og Udbyttet delt, »det skulde forblive her i Huset, hvor det hørte hjemme« : være min Ejendom. Du ved, at jeg gjorde Eder Modforestillinger, men at Intet kunde forandre Eders Bestemmelse. Nu er imidlertid det Tilfælde indtruffet, at en Jøde bød mig 1200 Kroner for Marstrands »Flyttedagsscene« et Billede, som jeg ingen Pris sætter paa, og som i sin Tid er købt af Kunstforeningen for 120 Kr. : 1/10 af den tilbudte Pris. Jeg syntes, det vilde være vanvittigt at vrage et saadant Tilbud, og jeg solgte det. Men disse Penge kan jeg ikke betragte som mine, thi det var jo ikke i den Hensigt, de omtalte Effekter gaves mig. Jeg har derfor delt denne Sum i 4 Dele, har sendt Gamle og Johan hver 1/4 deraf og sender herved Dig 300 Kroner. . . .

General Dreyer

4.1.1876

. . . særligt takker (jeg) Dem for, at De har baaret over med min Skrøbelighed – jeg mener med at jeg ikke har opfyldt mit Løfte at skrive Dem til inden Nytaar om det blev til noget med Deres eventuelle Overflyttelse hertil. Tro ikke, at jeg

har glemt det, men Sagen er den, at det ikke er saa længe siden, at Oberst Ernst gav mig sit definitive Svar, at han for sit Vedkommende ikke ønskede den af mig tilsigtede Forandring. Han frygtede derved at komme til paa en Maade at svæve i Luften, naar han ingen bestemt Virkekreds havde – Usikkerheden om det bliver til noget med Befæstningssagen er jo ligesaa stor som nogensinde, eller rettere sagt, det er saa sikkert som noget, at der Intet bliver af i en lang Fremtid, om overhovedet nogensinde. . . .

Jeg vidste, at Deres ældste Søn er kommen til Ribe som Organist og har glædet mig derover, men naar en anden af Deres Sønner vil være Officeer, saa kan jeg ikke lykønske dertil, thi det er af alle maadelige Leveveie her i Landet den sletteste, og leve skal man dog og være istand til at stifte Familie, Patriotisme og alle andre ophøiede Følelser ufortalt.

General Steinman

8.1.1876

Tak kjære Hr. Oberst for Deres venlige Lykønskning og Yttringer i Anledning af d. 1.1. . . . Ja hvor gjerne var jeg ikke bleven i Jylland i den mig kjære og for mig passende Virksomhed, men Pligt og Omstændigheder føiede det anderledes, og jeg havde nu d. 1. god Ro til i al Eensomhed, at see tilbage paa de 50 Aar, som og paa det Sidste, der ikke var uden store Skuffelser. Tak for den gode Hjælp De altid, ogsaa i det sidste Aar ydede mig, og jeg kan kun føle mig tilfreds med de Befæstningsforslag jeg bragte frem og de Udtalelser jeg dertil knyttede; jeg troer Land og Hær foreløbig kunde have været vel tjent med, om de vare førte igjennem; at de strandede paa politiske Forhold, Indkomstskat o. dl. var mig ikke saa uventet, som at mine Kammerater i Thinget ved at ride deres Kjæpheste om en stærk Befæstning af Kbhvn mod Landsiden, noget de med positiv Sikkerhed *forud* kunde vide umuligt lod sig føre igjennem i den nuværende Sammensætning af Thinget, meget herved vanskeliggjorde min hele Stilling. Og hvorledes vilde de nu stille sig? Har Khr. Haffner bragt noget andet frem? Thi alle Udtalelser om Forsvarsplaner, naar derpaa ikke tages Bevilling har jo, synes mig, meget ringe Betydning; de ere og blive jo kun individuelle. – Forslidte Yttringer som den: »hvem der vil forsvare Alt forsvarer intet« fatter jeg ikke meget af, men min faste Overbeviisning er at man ogsaa i Jylland maa have et fast om og mindre Punct, som selvfølgelig ikke kan ligge paa Grændsen. – Men det ligger jo nu alt udenfor mit Omraade, men De kjære Hr. Oberst kan have nok dermed at gjøre, og dertil vil jeg ønske Dem Held som til Alt hvad der angaaer Dem og Deres Familie. . . .

Otto Gl. til J. P. Købke (kladde)

Fredericia 5.7.1876

Kj. Købke!

Først skal De have min bedste Tak fordi De betænkte min flinke Tegner efter min Indstilling, og dernæst – nye Begjæringer.

Ja, nu skal De ikke strax blive bange, her er først en lille Historie. Jeg har jo vel sagtens betroet Dem, at jeg uværdig er blevet Medlem af Comm. for Vestjyllands Kystbeskyttelse. I Slutningen af Juni foretog jeg med Comm. en Rejse til Limfjordstangen, hvor Udbygn. af 3 Høfter ere i god Gang N.f. Bovbjerg; disse Anl(æg) agtes fortsat nordefter, samtidig med at man ogsaa nordfra udgaende fra et Punkt N. for Agger By foretager lign. Anlæg og saaledes begge Steder nærmer sig den mest udsatte ved Stormflod heelt overskyllede Deel af Tangen til begge Sider af Thyborøn Kanalen. – Det var en saare interessant Tour, Arb. er vel nærmest proj(ecteret) af Fyring(enør) Gr(ove) og ledes med megen Omsigt og Dygtighed af en yngre Ing. Fibiger; ikke mindst Interesse var det allerede at see Virkning af Høfterne paa Arb.s nuværende Stadium. –

Strax da det blev mig bebudet, at jeg kunde vente at blive Medl. af Comm. tilføjede Form(anden) K(ammer) h(erre) Th(ygesen)²²⁾, at han og jeg skulde foretage en Rejse til Udl. i Eftersommeren for i Nordtyskl., Holland og det sydv. Frankr. at see lignende Arb. . . . Rejsen skal tiltrædes 20–25 Aug, og antages at

22) Thyge de Thygesen (1805-1905), politiker, klitinspektør.

vilde vare c. 4 Uger. »Nu kommer Humlen« (som bl. a. var, at Otto der i 1870'erne forestod bygningen af en række militære sygehuse og kaserner i Aarhus, Randers, Viborg, Nyborg o.s.v., gerne ville benytte lejligheden til at se:) hvad der af Befæstningsanlæg, Kaserner og Hospitaler falder paa min Vej. Men Penge maa der jo til, jeg tænker højst c. 500 Kr., og dem haaber jeg De eller Ing-C(orpset) skaffer tilveje. . . .

En brevkladde viser, at Otto Gl. fik lejlighed til at studere kaserne- og sygehusbyggeri i Tyskland, Belgien, Holland og Frankrig. På en sundhedskongres i Bryssel besøgte han udstillingen af »Hospitalstegninger – udførte Bygninger og Projecter –, men de Dage vare meget anstrengende, navnlig for mine stakkels Øjne. Der var ogsaa enkelte Kaserneplaner, men den eneste, jeg kunde finde var en Krupsk Kaserne for hans 1600 Arbejdere, storartet!«

I Bordeaux »foer« han »omkring til Vogns, saae først Lazarettet (ikke nyt) og flere ældre Kaserner inden jeg fandt de nye (en Regt. Kas. for Infanteriet og en for Kavalleriet) begge kun delviis fuldførte . . . Det var meget smukke Etablissementer, baade hvad Plan og Udformning angaaer, og det var mig en særlig Tilfredsstillelse at see, at man her efterhaanden var gaaet fuldstændig over til det System, jeg har troet at burde lægge til Grund for mine Kaserneplaner, nemlig gjennemgaaende Mandskabsstuer med Lys og Luft fra begge Sider i Forbindelse med hyppigere Trapper. Arbejdet ledes af Ing.officerer.«

General Dreyer

27.9.1876

. . . I Nyborg gjorde Tøihusets smukke og gode Tilstand mig megen Fornøjelse, det har De ogsaa megen Ære af. Jeg husker godt i hvilken maadelig Stand jeg saae det første Gang for 11 Aar siden. . . .

3 breve fra general Ernst

Fortroligt. 29.7.1877

Min kjære Ven!

Du vil jo allerede af Avisen have set, at General Dreyer har maattet opgive sin Modstand imod at blive Krigs- og Marineminister, og jeg meddeler Dig hermed i al Fortrolighed, at han i dag har sagt mig, at han vil indstille mig til Chef. Jeg føler i den Anledning Trang til strax at gjentage, hvad jeg har sagt Dig før, at det gaaer mig meget nær til Hjertet, at jeg ved mit Spring ud af Corpset og atter ind i det er kommen til at indtage den Plads, Du burde have, men derved bede Dig være forvissat om, at jeg, da jeg gik ud i 1865, ikke tænkte paa at kunne komme ind igjen, og at det var i høieste Grad imod mit Ønske, at det skete i 1870.

Det er dog tillige af en anden, lidet glædelig Grund, at jeg skriver allerede idag. Da jeg hørte, at jeg kunde vente at blive Chef, haabede jeg, at Linde vilde ønske at gaae af, da han jo nu er en formuende Mand, Jeg tænkte mig derfor strax Dig ved 1ste Direction og teknisk Comitee . . . Men den nye Minister havde allerede i-morges talt med L, sagt ham, at han vilde blive forbigaaet, og spurgt, om han under de Omstændigheder ønskede at gaae af. Dertil havde L. dog svaret Nei. . . . Der bliver saaledes ikke engang noget Avancement for Andre end mig ved denne Leilighed, hvad jeg anseer for en meget bedrøvelig Begyndelse paa mit Regimente. . . .

Det er med tungt Hjerte, at jeg skriver dette, og om Glæde over den forestaaende Forfremmelse er der overhovedet neppe Tale, da jeg i 1870 har mistet den Selvtillid, jeg tidligere nok besad i for høj Grad. Jeg skal dog gjøre mit Bedste, og haaber i hvert Fald paa at bevare det Venskab, Du altid har skjænket Din hengivne Ven

Ernst.

2.1.1878

Kjære Ven!

Ret inderlig Tak for Dine hjertelige Ønsker for mig ved Indtrædelsen af det nye Aar. Det staaer for mig som et gunstigt Varsel, at Aaret har bragt Gageforbed-

ring til flere af Corpsets Officerer, navnlig til mine gamle Venner, Dig og Jørgensen, men iøvrigt have de forløbne fem Maaneder ikke beroliget mig med Hensyn til min Frygt for at kunne gribe fejl ved de vigtige Afgjørelser, der skulle tages i flere Retninger, og som kunne faae stor Indflydelse paa Corpsets Fremtid, nemlig den paatænkte Overtagelse af Marinens Bygningsarbejder. Jeg beder til Gud, at han vil lede mig paa rette Vei, om ikke for min Skyld saa af Hensyn til Landet og mine kjære nuværende og tilkommende Camarader. . . .

1.1.1879

Kjære gamle Ven!

Tusind Tak for Dine hjertelige Ønsker for mig og mine angaaende det nye Aar. Med Hensyn til Corpset og Landet har Du jo utvivlsomt Ret i, at der ikke er Ud-sigt til nogensomhelst Fremgang, og navnlig ikke til at Befæstningssagen skulde gjøre endog kun et Hanefjed fremad. Men Forandring vide vi jo, at der i alle Tilfælde vil finde Sted ved Corpsets Personale, og ved Siden af den Sorg, det vil være for mig at see en kjær gammel Ven falde for Aldersgrænsen, regner jeg foreløbigt paa, at Aaret skal bringe mig den Glæde at faae Dig hertil, og jeg lover mig megen Glæde deraf, saavel i den ene som den anden Retning. Det har været mig en stor Tilfredsstillelse at bemærke, at Du efterhaanden har gjort Dig fortrolig med Tanken derom og ikke længere synes at have Noget imod mine Ønsker i den Retning, og jeg er Din Hustru meget forbunden, fordi hun formodentlig har været mig en god Forbundsfølge derved. . . .

Din hengivne Ven *Ernst*.

V. Hoskjær

14 Holmens Kanal. 28 April 1879

Kjære Hr. Oberst

Tillad mig at maatte bringe Dem og Deres Frue min hjerteligste Lykønskning i Anledning af Frk. Margrethes Forlovelse; Navnet angiver mig tilstrækkeligt til hvilken Familie hendes Forlovede hører, og jeg hører ham fra flere Sider omtale som flink og vakker; saae jeg ham, vilde jeg lykønske ham, thi jeg kender Frk. Margrethe fra hun var lille, og dengang var hun meget sød, hvad hun næppe er ophørt med at være. . . .

Min gode Konge sagde mig et smukt Farvel, da jeg i Lørdags endte min sidste »Jour«, og gav mig en Brystnaal med sit Navnechiffer i Diamanter; det gjør mig ondt at forlade Hs. Maj., og jeg vil vistnok komme til at føle flere Savn ved at forlade min Stilling som Adjutant; men Flere paa hvis Mening, jeg sætter megen Pris, har raadet mig dertil, og jeg troer selv, det er rettest og haaber, det ender godt. Paa Torsdag melder jeg mig hos Generalen og vil, efter Sigende, foreløbigt blive ansat ved første Direction.

Deres hengivne *V. Hoskjær*.

Nanna til Valdemar

22.5.1879

. . . I pecuniær Henseende vilde en Flytning blive meget vanskelig for Fader til Efteraaret, jeg troer i Grunden det er den eneste Grund Fader *nu* har til at ønske at blive her. . . .

Oberst L. Koefoed

Pilealleen 19 den 24. Mai 1879

Kjære Oberst Glahn! Der gaer i denne Tid saa mange underlige Rygter herovre om de nu snart forestaaende Forandringer i Corpset, at jeg, der maaske ogsaa bliver Medspillende i den Tragedie, føler en Trang til om muligt at skaffe mig nogen Oplysning om, hvad der vil skee, og jeg ulejliger Dem derfor med et Par Ord. Det væsentligste Spørgsmaal er selvfølgelig, om De vil herover eller om der er taget nogen definitiv Bestemmelse derom eller ikke. Ganske vist venter jeg sikkert ikke at komme til Fredericia, selvom De skal herover, men heraf antager jeg dog at det vil afhænge, om jeg skal have 1ste eller beholde 2den Direction, og det er for mig et ikke uvigtigt Spørgsmaal, da det deraf vil afhænge, om jeg kan faa gennemført andre private Planer, som jeg har. . . .

For Hoskjærs Vedkommende interesserer Spørgsmaalet mig jo ogsaa, da det for ham unægteligt bliver – jeg vil næsten sige en Ulykke, hvis han skal fra Kbhvn, hvor han har sin gamle Moder, ikke blot i selskabelig Henseende, men meget mere ved sin tekniske Virksomhed, han er sikkert ogsaa beredt til at bringe store Offre for at blive her . . .

Deres stedse hengivne *L. Koefoed.*

Brevkladde til: Oberst Koefoed

?5.1879

Kj. Ob. K.

I Deres venl. Brev af 24. ds. beder De mig meddele Dem de Momenter til Løsning af Spørgsmaalet om de forestaaende Forandringer i C(orpset) – den »Tragedie«, som De kalder det, som jeg er istand til.

Først vil jeg bemærke, at jeg ingenlunde kan være enig med Dem i den Anskuelse, at det skulde være tragisk at følge det Kald, der udgaaer til os. Jeg veed jo nok, at de kjære Kjøbenhavnere betragte det som en stor Ulykke at komme til Provindserne, ligesom Provindsboerne undertiden anse det for en Lykke at komme til Kbhvn. Jeg for mit Vedk. har altid været taknemlig for, at jeg har kunnet lade Vor Herre raade derfor, kun en eneste Gang, har jeg udtalt et Ønske i den Retning, det var, da man lod mig groe saa fast i Vejtj(enesten), at jeg maatte frygte at blive uduelig til anden Tjeneste, dersom jeg blev længere der. Her tog jeg ganske vist et pers(onligt) H(ensyn) t. mig selv – og dog voldte Forfl. mig et føleligt pec. Tab – men ogsaa et tjenstligt H(ensyn) som jeg maatte forudsætte, min Foresatte ikke havde Øje for. Har man ved slig Lejl. spurgt mig om mit Ønske, har jeg altid været i Forlegenhed, og helst overladt Afg.(ørelsen) til Chefen, og dette troer jeg ogsaa nærmest at kunne sige at være Tilf. denne Gang.

Tænker jeg mig nu i Chefens Sted ved det foreliggende Spørgsmaal: Med hvem skal jeg nu anbef. Posten som Chef f. 1ste D(istrikt) besat, med en af de yngre Oberster, som i lange Tider ikke have practiseret i Bygn.Tj., som i Alder staae de med denne Tj. fortrolige Off., der skulde virke under dem, meget nær, eller med C(orpsets) ældste Ob., der er 10 Aar ældre, der kjender Forh. i Kbh. fra 5 Aars Tj. som Distr.Off., og ½ Aars som fungerende Chef, der har virket i Bygn.Tj. i den sidste Snes Aar, der ved at lede Opf. af 3 Sygehuse, 2 Ryttercaserner og 1 Fodfolkscaas. m. m. (til Beløb af over 1½ Mill. Kr.) bl. a. har erhvervet et stort Kjendskab til Afdelingernes Behov, ja, kj. K., jeg ved ikke, hvorledes De vilde besvare det Spørgsmaal, mon De ikke vilde komme til det Resultat, at den Sidste maatte forudsættes, at være bedst skikket dertil – dersom der da ikke har viist sig, at man har taget Fejl af ham, da man betroede ham et efter vore smaa Forhold saa betydeligt Hverv. – Og skulde Chefen ikke endvidere anse det for heldigt, at de 2 unge Oberster først i en 3 Aarstid kunde ansættes i mindre Poster, hvor de havde mere Lejlighed til at gaae ind i Tjenestens Details, og hvor de komme i nærmere Berøring med Afdelingerne, og saaledes forberedtes til at overtage de større Hverv, der forhaabentlig vente dem, og som de med deres Evner og almindelige eller ualmindelige Dygtighed sikkert da ville være fuldt modne til at udføre.

Gaae vi nu over til Personerne med Navns Nævnelser, og til det Personlige, lad os saa begynde med den Ældste, som hedder Jeg. Samme Jeg har haft en i visse Henseender behagelig og interessant Virksomhed med Casernebygning etc. over en lav Sko, der maa forudsættes nu at blive stillet i Bero indtil videre. Det kunde jo ogsaa medføre en vis Behagelighed for mig som Overgang til fuldstændig Lediggang i tjenstlig Hens. i de sidste 3 Aar af min Tjenestetid at føre et mere vegeterende Liv, forsaavidt det maatte tiltale mig. Paa den anden Side medfører det visse Ubhageligheder for dette kortere Tidsrum at skulle bevæge sig i nye Forhold, hvor tilmed formelle Hensyn gjøre sig mere gjældende. Tillades det mig at nævne ogsaa mine private Hensyn, skal jeg nøjes med at pege paa det Samliv med fl. af mine Børn, som Forholdene hidtil have holdt borte fra Hjemmet, idet jeg for Deres Uddannelses Skyld med st. Offre har maattet sende dem til Kbhvn, men med hvem Forfl. t. Kbhvn altsaa vilde føre mig sammen.

Stadig følgende Aldersord. komme vi saa til Oberst K. – Han styrer nu 2 D.,

hvorfor skulde man ikke lade ham beholde den – det vil jeg ialtfald foreløbig forudsætte skeer – indtil han kan komme til at befæste Kbh. m. m. Alt dog kun *mine* Tanker.

Endelig, min kjære Ven, Oberst – foreløbig Capt. Hoskjær. – For ham vil den Opl., jeg ovenfor har givet om de fremt. Forhold ved 3. D. forsaavidt komme tilpas, som han med den Arbejdsdygtighed, han besidder, og som jeg taxerer til mindst dobbelt imod min, kan gjøre Regning paa at kunne tilbringe tilsammen mindst 4 Maaneder i Kbhvn – han har Frikort 1 Cl. Jernb., det generer ham saa meget mindre at rejse saa tit det skal være – 2 Maaneder paa Damgd., 2 Maaneder paa Tjenesterejser og i Lejren, og tils. 4 Maaneder i det stakkels Fr., som trænger til og meget vil paaskjønne det Liv, det nye Blod, han kan – og vil! – tilf. dets Aarer. Han kan godt fremdeles være Næstform. i tekn. Forening., virke for denne, for geogr. Forening, m. m. under hans hyppige Oph. i Hovedst., endelig der og her være til Gl. for hans elskelige gl. Moder, og tillige muntre Fr., for efter 3 Aars Forløb at tage en rørende Afsked med 3. D. og tage 1. ste i Arv. efter hans gl. Divisionschef.

Oberst Koefoeds svar

Frederiksberg 1. Juni 1879

Kjære Oberst Glahn!

Jeg beklager grumme meget, at jeg har nødt Dem til at bruge saameget af Deres Tid for at tilskrive mig det lange Brev, og det gjør mig ondt at see, at De i Grunden ikke synes om mit Spørgsmaal til Dem. Dertil kommer jo rigtignok ogsaa, at jeg egentlig ikke har faaet mere at vide, end jeg allerede vidste, nemlig at De ikke vilde gjøre noget Skridt hverken i den ene eller anden Retning, men overlade alt til Chefens Afgjørelse, jeg troede at De muligen havde faaet nogen nærmere afgørende Bestemmelse at vide, men De har ikke faaet den, og jeg slaer mig altsaa til Ro, indtil Corpset kommer og siger os, hvorledes det skal være.

For Deres elskværdige og venlige Brev maa jeg iøvrigt ret takke Dem, og jeg maa sige, at jeg er fuldkommen enig med Dem i, hvad de udtaler om de 3 Obersters Ansættelse, jeg har ogsaa anseet det for rigtigst og naturligt – hvad jeg ogsaa har udtalt mange Gange – at De fik 1ste Direction, fordi der, foruden andre Grunde, som jeg ikke vil fremhæve for ikke at saare Deres Beskedenhed, er altfor stor Forskjel imellem Deres og min Anciennitet og Alder, til at jeg kunde overtage den første Plads i Corpset, der bør og vist i Reglen altid har været besat med Corpsets ældste Officer. De er jo dertil en ganske anderledes rolig og besindig Mand end jeg, og var jeg Corpsets Chef vilde jeg ganske vist – som De siger – ikke tvivle om Valget, – forudsat at der ikke var særegne private Grunde, som dog altid bør have en vis berettiget Indflydelse paa ældre Officerers Ansættelse, der talte for at afvige fra det iøvrigt heldigste Valg. Og at saadanne Grunde kunde være tilstede for Dem, havde jeg dog troet, men jeg er nu blevet belært om det Modsatte.

De maa dog ej heller tro, at jeg betragter det som en Ulykke at komme til Fredericia, thi jeg er overbevist om, at jeg selv vil befinde mig særdeles vel i en af Provindserne, og jeg troer at min Hustru og mine Børn ogsaa snart vilde føle sig tilfredse der, men i en ikke fjern Fremtid maatte jeg da skilles fra mine to Dreng, og det kunde jo blive svært nok. At jeg derimod meget gjerne vil have den større Virksomhed, som 1ste Direction giver, vil De vistnok kunne forstaa, og det er med lidt Skræk, at jeg tænker paa, at jeg først skal faa den forøgede Virksomhed, naar vi skulle til at bygge Fæstningen, kommer den Tid engang, er jeg vist for aflægs til at paatage mig det. Skal jeg altsaa være indskrænket i den nærmeste Fremtid til at have det Pilleri, som 2den Direction giver, maa jeg have noget privat Arbejde ved Siden, og det har jeg heldigvis for Øieblikket i mere end tilstrækkelig Mængde, saa jeg nok indtil videre kan slaa mig tiltaals.

For Hoskjærs Vedkommende er jeg dog ikke enig med Dem, for ham troer jeg det vil være meget svært at drage over til Jylland, men det maa han jo finde sig i, og han staaer mig dog naar Alt kommer (til) Alt betydeligt fjernere end jeg selv ...

Deres hengivne *L. Koefoed.*

Brevkladde til oberst Koefoed

7.6.1879

Tak, kj. Ob. K. for Deres sidste Brev. Det er dog en Misforstaaelse, naar De har faaet ud af mit Svar paa Deres forr. Brev, at jeg ikke syntes om Deres Spørgsmaal, men der var ganske vist Udtr. deri, som bedr. mig, saasom »Tragedie« og »Ulykker«. – Jeg kan godt forstaae, at det for Hoskj. vil blive »meget svært at drage til Jylland«, jeg kan ogsaa forstaae, at det for Dem, maaske endmere for Deres kjære Hustru, kunde blive en svær Overgang, men en *Ulykke* maatte det ikke være for nogen af Dem at følge det Kald, der maatte udgaae til Dem. – Hvad troer De, det kostede mig at vælge Fredericia, da man i 1865 var saa ubarmhertig at give mig Valget imellem det og Kronborg, med Tilf. at man meget ønskede, jeg skulde vælge det første, et Valg som tilmed blev uendelig sværere, fordi min stakkels, trætte Hustru ikke kunde taale at tænke paa en ny Flytning, tilmed tilb. til den opgivne, mish. Fæstning under heelt nye Forh. – Ved Lejl. kan De spørge H., om han erindr. hvor alv. han paa et Besøg lagde min afd. Hustru paa Sinde, at det var hendes Pligt med Taalmod at finde sig i det uundgaaelige – om det var i Anl. af Forfl. eller af Spørgsmaalet om jeg skulde benytte den tilbudte Lejl. t. at tage min Afsked, hvad der iøvrigt faldt sammen, erindrer jeg dog ikke bestemt.

Ogsaa ved denne Lejligh. koster det det skrøbelige Jeg en Overvindelse at tænke paa en Forandring i min Alder, men jeg veed, det er i Chefens Ønske – meget i mine private Forhold tale jo ogsaa derfor – og jeg gaar, hvor man maatte kalde mig.

Jeg har nylig havt den Glæde at see H. en Dag paa Damgd, men om den Sag, vi begge sikkert tænkte paa, faldt der intet Ord imellem os.

General Ernst

Kjøbenhavn den 15. Juni 1879

Kjære Ven!

Skjøndt jeg fremdeles haaber at kunne sætte igjennem at faae Dig hertil til Efteraaret, saa troer jeg dog strax at burde meddele Dig i Fortrolighed, at der er opkommet en Vanskelighed, som jeg ikke havde ventet, idet Krigsministeren, som jeg igaar traf paa Gaden, og som kjender mit Ønske i den Retning, sagde mig, at Kongen for ham har udtalt et bestemt Ønske om, at Hoskjær maatte beholde Garnison her for at kunne bruges ved forefaldende Leiligheder, saasom naar der kom fremmede fyrstelige Personer, o. s. v. Ministeren havde svaret, at han skulde *gjøre*, hvad han formaade, for at opfylde Hs. Majestæts Ønske, men at han vanskeligt kunne gaae imod en Indstilling fra Ingenieurcorpset, hvorpaa Kongen havde anmodet ham om at tale med mig og søge at formaae mig til at tage Hensyn til hans Ønske. Jeg kan godt forstaae dette Ønske, da Kongen med god Grund har faaet Hoskjær meget kjær og især har lært at sætte Priis paa ham paa Reiserne, hvor hans udmærkede Sprogkundskaber og udbredte Bekjendtskab til Personer og Stæder naturligvis have været til megen Nytte og Behagelighed. Kongen har ogsaa efter et Hofbal udtalt sig noget stødt til mig over at have maattet afgive ham. Da nu Hoskjær aabenbart fremdeles vil sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at slippe for at komme til Fredericia, og jeg desuden er Royalist nok til yderst ugjerne at gaae Kongens Ønske imod, saa tvivler jeg meget paa at kunne sætte H.s Forflyttelse igjennem. Men da er der kun to Muligheder for at faae Dig hertil, nemlig enten at Koefoed forsættes til Fredericia – hvad han naturligvis vilde finde meget forskrækkeligt, men hvorfor der kunde tale, at han jo efter Naturens Orden maa betragtes som min sandsynlige Eftermand og derfor kunde have Gavn af at lære alle 3 Directioner at kjende – eller at Hoskjær bestemte sig til strax efter Udnævnelserne at træde uden for Nr., og at da Rosenvinge blev Oberst og kom til Fredericia, Kauffmann slog paa det sidste Alternativ og besynderlig nok hørte jeg for et Par Dage siden en Yttring falde om, at Nogen skulde arbeide derhenimod. Ministeren og jeg aftalte at søge at styrke Bestræbelser i den Retning ved lige overfor H. at fastholde som en given Sag, at han maa gaae til Fredericia, og ved foreløbigt ikke at give Kongen noget Løfte. Det er jo under disse Forhold meget heldigt, at Du har faaet Din Bolig sikkert; men jeg beder Dig om endnu at faae oplyst og meddele mig, hvornaar den sidste Termin for Opsigelse fra Din

Side er, for at jeg kan have god Anledning til nu at søge Sagen afgjort for Dit Vedkommende.

Med hjærtelig Hilsen

Din hengivne Ven. *Ernst.*

Kladde til svar

Fr. 16.79

Kj. Ven!

At det vilde holde haardt at faae H. bort fra Kbhvn, har jeg jo nok tænkt, og den Udvej, som Du henpeger paa, kunde jo ogsaa have meget for sig. For H. kan det vel næppe have stort at betyde, at træde udenfor No i højst 3 Aar, og Rosenvinge var derved reddet for C(orpset).

Sagen bliver imidlertid derved saa indviklet, at der neppe – hvad jeg ogsaa altid har tænkt mig vilde bl. Tilf. – kan blive Tale om min Forflyttelse før ved S(chrøder)'s Afgang, det kunde jo vel ogsaa blive godt, navnlig naar jeg et Par Uger iforvejen blev beordret til Kbh. for af S. at sættes ind i Forholdene. –

I saafald beholdt jeg altsaa Bolig her indtil April Flyttetid . . .

Jeg er Royalist, som Du, og holder personlig meget af Kongen, saa det skulde gjøre mig meget ondt, om min Forflyttelse skulde lade H. Maj. see skjævt til mig, naar jeg de sidste Aar af min Tjenestetid kommer ham nærmere.

Svoger Henrik til Otto:

28.10.79

. . . Ja, Du kjære Ven, Dit Brev opfrisker mange yndige Minder i min Sjæl, Minder om kjærligt Samliv og oplivende Møder igjennem mange Aar, lige fra de Dage, da Du som en lille Cadet, allerede dengang kjær og elskværdig, havde hjemme i mine Forældres Hus, derefter i Ungdomsaarene i Historikums Dage, og de hyggelige Aftener i Lars Ley-Stræde, naar jeg kom for at udvikle Sandsen for det latinske og græske Sprog hos Din trofast arbejdende da unge Broder Lille¹⁹⁾ (der nu er bleven den Store), naar vi saa udhvilede ved Thebordet og Johan som den værdige Familiefader præsiderede, medens Du og Din brave Ven Lieutenant Götzsche spøgede muntert eller Du til en behagelig Afvexling drillede Din Broder Kjæmpen med en aldrig svigtende Opfindsomhed og nød som den største Vellyst de vældige Knubs, han med god Villie tildelte Dig, udgydende Taarestømme, ikke af Smerte, men af overstadig Lystighed og Glæde, medens Du dandsede omkring i de pudsigste og zirligste Vendinger . . .

General Ernst

Kjøbenhavn den 28. October 1879

Kjære Ven!

Da jeg jo maa holde mig forberedt paa at blive opfordret til med kort Varsel at gjøre Forslag til Posternes Besættelse efter Schrøders Afgang – som jeg dog haaber først vil finde Sted efter Nytaar – og da forskjellige udtale Tvivl om, at det skulde være Dit Ønske at komme hertil, beder jeg Dig om til min Beroligelse i den Henseende endnu engang at bekræfte det Sort paa Hvidt, med mindre Omstændigheder skulde have bragt Dig paa andre Tanker.

Du veed, at det er mit Ønske af følgende Grunde:

– jeg finder det rigtigt, at den ældste Oberst er her, naar der er en væsentlig Forskjel imellem hans og den næstes Tjenestealder, fordi 1ste Direction har en saa meget større Betydning end de andre, og for at han kan tage Commandoen i Chefens Forfald.

– jeg vil sætte Priis paa at have Dig her ved de Overveielser om Etablissemeters Anvendelse og Udvidelse, der ville blive nødvendige, hvis en ny Hærlov skulde blive vedtagen, og maaske endog uden det, og

– jeg lover mig i hvert Tilfælde megen Gavn for 1ste Direction af i nogle Aar at faae Dig til Chef.

Desuden vilde det jo, hvad dog ikke kan komme i Betragtning, være mig personligt kjært at have Dig her, gamle Ven.

Men jeg vilde dog naturligviis betænke mig paa at holde fast ved mit Ønske,

¹⁹⁾ Slægtsoversigtens »63«.

hvis jeg derved ikke alene kom i Strid med Kongens og Din Afløser's men ogsaa af en eller anden Grund med Dit.

Din hengivne Ven *Ernst*.

Slutning på kladde til svarbrev

»Een Betænkelighed maa jeg dog her fremdrage. Er der nogen Tanke om, at Løsningen af Spørgsmaalet om Kbhvns Befæstning kan blive mig overdraget – Jeg haaber, Du kan besvare dette med Nej. Deels vil jeg jo faae nok at gjøre med andre Sager, og denne Sag, som jo vil strække sig igjennem en lang Aarrække, maa dog helst overdrages til en yngre Mand, som kommer til at føre den ud i Livet, til en Mand derhos, som har Forudsætningerne til at kunne løse Opgaven tilfredsstillende. Jeg tænker mig, at Du agter at overdrage Hvervet til K(ø)ef(ø)ed), som hvad enten han bliver i Kbh. eller flyttes herover, let kan lediggjøres for hans daglige Gjerning.

1880 blev Otto chef for 1. ingeniørdirektion.

General Steinmann

Aarhus 14.1.1880

Ifølge den idag modtagne Kundgjørelse er De altsaa nu kjære Hr. Oberst forsat til Kjøbenhavn, og har saaledes opgivet Deres Virksomhed her i Districtet. Idet jeg takker Dem for denne og for de mange Aar, vi have arbejdet sammen, bringer jeg Dem ogsaa min bedste Tak for Deres venlige Udtalelse i Brev af 31. f. M., og gode Ønsker for mig i dette nye Aar, hvilke jeg hjertelig gjengælder . . . For mig er Deres Bortflytning kjære Oberst et Tab, ikke alene fordi jeg kjendte Dem personlig i en saa lang Række Aar, og glædede mig ved jevnlige at see og tale med Dem, kjendte og paaskønnede Deres Virksomhed . . .

Korpsbefaling nr. 14 af 11.11.1882

Ved Oberst Glahns Afgang fra Korpsset udtaler dette sin varme Anerkendelse af den Iver og Pligtopfyldelse, hvormed han har virket under hele sin lange Tjenestetid og lige til det sidste. Om hans fremragende Dygtighed og den sjældne Omhu og Kærlighed, hvormed han har omfattet ethvert ham overdraget Hverv, vil de under hans Ledelse rundt om i Landet udførte Arbejder staa som Vidnesbyrd, og den gavnlige Indflydelse, han derved har udøvet paa Korpssets Bygningstjeneste, vil længe kunne spores.

General Steinmann

Tybjerggaard pr. Herlufmagle d. 14.11.82

Af K(ø)ndgørelser) f. H(æ)ren) seer jeg, kjære Hr. Oberst, at De nu som Følge af Deres Alder er udtraadt af Tjenesten, og uagtet dette, som Følge af Loven, var foreskrevet og forud vidst, saa er det dog en saa stor Forandring i Livsvirksomheden, ikke at tale om Reduction i Indtægter, at det ikke kan andet end føleligt berøre. Og naar jeg nu sidder her i min landlige Virksomhed, selv udtraadt efter Alder, og seer hvorledes Hæren mister den ene dygtige og krigserfarne Mand efter den anden, saa opstaar der nogen Tvivl om Princippets Rigtighed gennemført paa den doctrinairreste Maade, og under alle Omstændigheder kan jeg kun beklage at den nu ogsaa skal undvære Dem, hvis prøvede Kræfter og Dygtighed jeg har lært at kjende i Krig som i Fred, noget jeg føler Trang til at udtale ved denne Leilighed . . .

Og nu Levvel kjære Hr. Oberst til jeg engang besøger Dem, Tak for de mange Aar vi, som jeg troer, til gjensidig Tilfredshed, have arbejdet sammen . . .

Deres venligst hengivne *P. Steinmann*.

Overlærer F. C. Matthiessen

Af en artikel om »den danske Hærs ældste Officer« (Verden og Vi oktober 1914) skal her citeres:

»Han blev spurgt, om han ikke ønskede at modtage Generalmajors Karakter, men sagde nej.²⁰⁾ Dette var for saa vidt kedeligt, som vi ellers her i Sorø havde haft

20) Forespørgslen fra Krigsministeriet til Ingeniørkorpsset er dateret 27.10.82.

vor »Gamle General«, hvad der vel nok ville lyde en Grad finere end »Gamle Oberst«. Men alligevel – jeg forstaa godt Oberst Glahns Nej. Beskeden og lødigt, som han er, vilde det ikke ret passe for ham at bære en Etikette, der, om end nok saa uskyldig og nok saa lidt, pegede ud over den Stilling, han selv havde arbejdet sig frem til og lagt sit Arbejde i.«

Otto Glahn skrev kladden til nedenstående brev til oberst Tychsen, da han var 93 år gammel. Det er skrevet på bagsiden af en stor gul konvolut. Det kursiverede er skrevet af »en sekretær« efter diktat, men resten af ham selv. Det er tydeligt, omend skrevet med rystende hånd og unøjagtelig går Skriften i »Bakke Dal«.

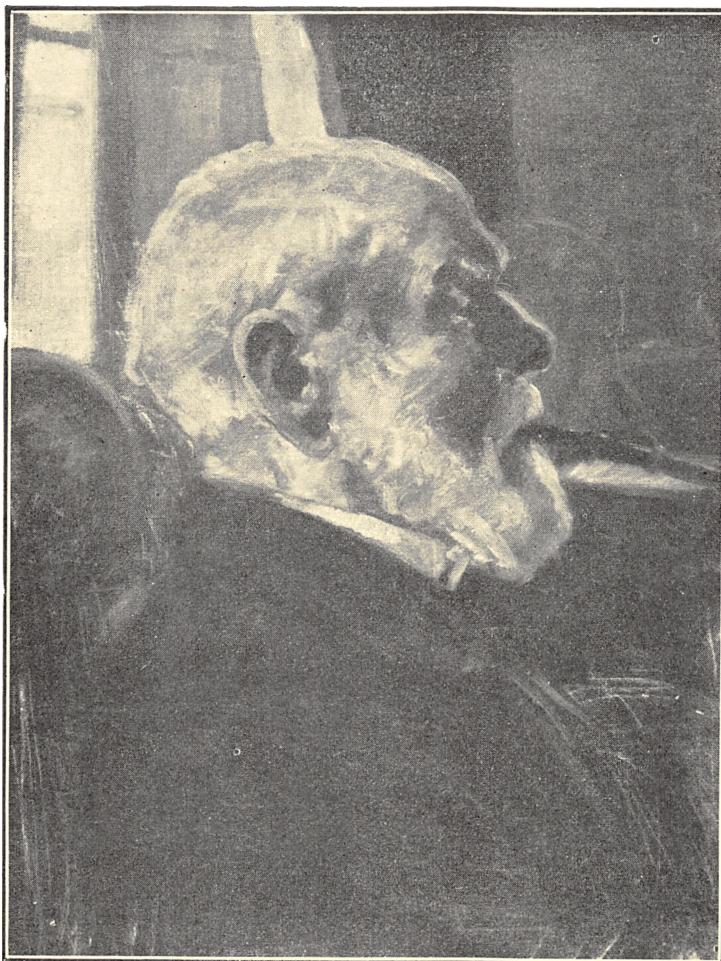
Sorø 11.1910

Kære Ob(erst) T(ychsen). Skal vi to gamle Kamerater tale rent ud med hinanden. For 20–30 Aar siden bragte De mig i Harnisk ved egenraadig i et af mig til Corpsets Afbenyttelse affattet Manuskript at udelade en Sætning, som var af Betydning m. H. t. Dommen over min Forbliven i Fredericia under Krigen 1864 i en lavere Charge. De var dengang ung, vel ogsaa noget ør af den Pris Alle satte paa Dem for Deres Dygtighed og Elskværdighed, ja saa kan det vel nok være, at De følte Dem fristet til at foretage foranførte Udeladelse. Gram i Hu, da jeg blev denne vaer en Stund efter Udgivelsen af Skriftet (Korpsets Historie) søgte jeg Dem, og behjædede Dem den tilføjede Fornærmelse i Ord, som Folketingets Formand vilde have betegnet som højest uparlamentariske. Om det var til Straf herfor – jeg tænkte mig det som en Mulighed –: ved en festlig Lejlighed anbragte De mig i et Rottehul, kære Tychsen. Fra denne Plads henledte jeg Opmærksomheden paa min Nærværelse ved, for at give min Ærgrelse Luft, at holde en ret hasarderet Tale, der dog bragte Leveraab for to kære Kamerater, *Ernst og Hoskiær*, og som ledsagedes af et Latterudbrud, saa kraftigt, som det sjældent lyder ved sli^g Lejlighed, men som rigtignok ikke istemtes af alle (Hans Excellence Krigsministeren var jo for Eksempel til Stede)! Jeg er mig bevidst, baade efter den første Lejlighed og den her omtalte, naarsomhelst vi mødtes, at have vist Dem en Venlighed, som maatte lade Dem forstaa, at jeg ikke gemte paa uventlige Følelser mod Dem. – – – Tiden er rundet. De er blevet ældre, har nu næsten naaet min daværende Alder. Deres Syn paa de gamle Historier er vel nok ændret noget. Saa en skøn Dag møder Deres gamle Kamerat og betroer Verden den mærkelige Begivenhed, at han fylder de niti Aar. Det gav Dem Anledning til at sende mig en meget venlig Hilsen, som gjorde det gamle Hjerte godt, og som jeg gjerne vilde have besvaret med mere end den officielle Tak. *At sende Dem en særlig Tak, som jeg havde ønsket, maatte opgives, Festens Anstrengelser havde medtaget mine Kræfter stærkt for længere Tid.* –

Saa bragte den 1ste November mig paany et Lykønskingsbrev fra Dem til en Mindedag, som ingen, ikke engang jeg selv, havde tænkt paa, skjønt den var Indgangen til en Livsvirksomhed, som jeg dog har sat stor Pris paa. Denne min Forglemmelse kan forklares, naar det erindres, at min Officersudnævnelse faldt 5½ Aar tidligere, og mindedes stille af mig iaar paa 75 Aarsdagen for denne Begivenhed. Naar De kjære Ob. T. har vist mig den store Venlighed at opfriske hin kære Dag i min Erindring tør jeg tage det som et nyt umiskendeligt Bevis for, at De rækker mig en Vennehaand, den jeg modtager med Tak og Glæde.

Ja kære Oberst her seer De, hvorledes det skikker sig, naar Sekretairen vrages, og Oldingen med et blindt og et sygt Øje skal styre og den kraftløse stive Haand udføre Renskriften af et Brev. Det kommer til at bugte sig i Bakke Dal, bliver i alle Maader utilbørligt, saa man fristes til at holde det tilbage. Nu beder jeg Dem imidlertid at tage det som det er. Dersom De holdt den Sorø Moniteur, der findes endnu 2 af lavere Rang, vilde De have set, at jeg ikke i alle Retninger er saa elendig, idet den nylig melder, at Byens ældste Mand endnu daglig spadserer, ugentlig tager Bad i den modsatte Bys Ende og ses hver Søndag i Kirken. Naa, lad det nu være godt, en Avis vil gerne rose Sundheden hos Byens ældste Borgere, mine Skrøbeligheder fortier han, ser De, maaske han kender dem vel ikke. Saa ubemær-

ket som muligt, figurligt talt, inden sine fire Vægge, bør vel en Olding helst være, han er bedst tjent med at være glemt. Med dette som Udgangspunkt vil det kunne forklares, hvorfor jeg her undlader at sende en varm Hilsen til mit kære gamle Korps og dets Chef. De Vil kunne indvende: Men hvorfor da belemre Dem selv med den Besvær at nedkradse og stave denne lange Epistel. – Svaret lyder: Det er Deres egen Skyld! To Breve, der i deres *Korthed efter mit Syn gemmer saa*

OBERST OTTO GLAHN

malet ca. 1911 af sønnesønnen, maleren Otto Glahn

megen Venlighed, kan jeg kun besvare ved med fuld Honneur at søge begravet, hvad der er kommet os imellem i Livets Løb. Og dermed Farvel, kære Tychsen, jeg slutter med en meget venlig Hilsen fra Deres hengivne gamle Kammerat.

Ved at kaste Øiet paa Ingenieurbilledet, som skylder Dem dets Tilværelse, og hvor jeg altid ærgrer mig over mit eget Fjæs, faar jeg Lyst til at sende Dem et Billede af mig taget i mit 90de Aar. Glød mig med at sende Deres til Gengæld.

Påskrevet: »Er udført d. 17. Nov. 1910. M(aria) Glahn«²¹⁾.

²¹⁾ Slægtsoversigtens »425«.

Søsterdatteren Maria (Tante »Mep«) har i 1907 skrevet om Otto Glahn:

Onkel Otto var altid glad og frisk, sin Stedmoders og Søsters særlige Yndling. Min Generation har modtaget megen Kjærlighed og Gjæsteventlighed i hans Hjem, som altsaa, i *min* Tid, prægedes overordentlig af hans 2den Hustrus kjærlige og forstandige Personlighed. Tante Clara var et af de Mennesker, som det var en stor Berigelse at leve sammen med, og der var altid Udbytte selv ved et kort Øiebliks Samvær. Tante Augusta var ogsaa god og kjærlig mod os, men hun var i de senere Aar meget svag og altid trykket af Vanskelighederne ved at opdrage de 7 Børn under de stadig skiftende Forhold, som Onkels Gjerning medførte.

Selv har Onkel gennem Livets Omskiftelser bevaret sit milde frejdige kjærlige Sind, og det er en Velsignelse for Moders og mit Hjem, at han nu i sin høje Alderdom vil dele det med os.

Slægtsoversigt

Henrik Christoffer Glahn, professor (1738–1804), gift med Gertrud Kirstine Egede (1748–1816).

Af deres efterslægt nævnes i disse brevuddrag:

- 3 Adam Gl., præst (1775–1863).
- 32 Henrik Gl. (»Henrich Taars«) (1810–40) cand. teol.
- 4 Poul Egede Gl., præst (1778–1846), gift m. Marie Blicher.
- 42 Henrik Gl., (»Henrik Olstrup«), præst – sidst i Sorø – (1810–1891), gift med kusinen Birgitte Gl. (1823–1908).
- 425 Maria Gl. (1854–1937).
- 5 Marcus Gl., officer (1781–1868).
- 51 Hanne Gl. (1805–1892).
- 53 Poul Egede Gl., officer (1811–1896).
- 57 Carl Gl., officer (1827–1900).
- 6 Hans Egede Gl., apoteker i Sorø (1783–1874).
- 61 Johan Gl., apoteker i Kbh. (1813–1878), gift m. Erasmie Myhre.
- 62 Otto Gl., officer (1817–1914), gift 1° Augusta Kierboe (1818–1865), gift 2° Clara Bøving (1831–1894).
- 621 Hans Egede Gl., organist (1845–1924).
- 622 Valdemar Gl., præst (1847–1908).
- 623 August Gl., ingeniør (1852–1926).
- 624 Margrethe Gl. (1853–1937), gift m. Emil Lytthans-Petersen, muremester (1856–1928).
- 625 Nanna Gl., nonne (1854–1933).
- 626 Johan Gl., landinspektør (1857–1934).
- 627 Alfred Gl., lektor (1865–1934).
- 63 Henrik Gl., apoteker i Sorø (1820–1899), gift 1° Sophie Holck (1825–1858), gift 2° Dorothea (»Dot«) Kielsen (1824–1895).
- 631 Birgitte Gl. (»Bit«).
- 64 Birgitte Gl. (»Gitte«), se ovenf. 42.
- 8 Tønne Gl., officer (1788–1874).
- 82 Henrik Gl., officer (1827–1886).

Officersnavne,

der forekommer i brevene

- Dalgas, Enrico (1828–1894). Hedesagens forkæmper.
- Dreyer, Fritz (1814–1898). 1855 dirigerende officer ved vejvæsnet i Danmark, senere general og chef for ingeniørkorpset.
- du Plat, Claude (1809–1864). Den senere general.
- Ernst, Jacob (1820–1897), senere general.
- Fibiger, C. Chr. E. (f. 1838), senere overklitfoged.
- Good, Fr. (1827–1880), senere oberst.
- Götzsche, Jul. Vilh. Th. (1818–1849), kaptajn.

- Haffner, Wolfgang (1810–1897), politiker. Var 1875–1877 krigsminister.
- Hoskiær, Valdemar (1829–1895), senere oberst og chef for ingeniørkorpset.
- Høncke, Heinr. (1834–1898), officer, senere telegrafdirektør.
- Jørgensen, Thorvald (1819–1902), senere general.
- Kauffmann, W. F. L. (1821–1892), officer. General Dreyers efterfølger som krigsminister.
- Koefoed, E. C. L. (1830–1894), oberst. Blev 1877 chef for 2. ingeniørkorps.
- Kolderup-Rosenvinge, Vald. (1828–89), senere vandbygningsdirektør.
- Købke, Peter (1824–1898), senere oberst. 1861 stabschef ved ingeniørkorpset.
- Linde, Julius Georg (1816–1881), oberst.
- Lunding, Christian (1795–1871), general. 1864 kommandant i Fredericia.
- Meyer, Chr. Vilh. (1808–1887), oberst.
- Ravn, T. († 1913), oberst. Var 1868–1871 til rådighed for krigsministeriet.
- Rosenvinge, se Kolderup-Rosenvinge.
- Rye, Olaf (1791–1849), general.
- Schlegel, Otto (1794–1864), general.
- Schroll, J. († 1916), senere generalmajor. Var 1868 kompagnichef i fodfolket.
- Schrøder, Chr. Fr. N. (1814–1899). Var i 1879 chef for 1. ingeniørkorps.
- Steinmann, P. F. (1812–1894), senere general og krigsminister. Måtte 1864 lede rømningen af Holsten og Lauenborg.
- Thulstrup, Will. Aug. (1820–1897), senere oberst. Bistod indtil juli 1868 Otto Gl. ved arbejdet på lejren ved Hald, derefter stabschef hos generalen.
- Tychsen, V. E. (1847–1914), oberst. Havde 1864 udgivet »Fortifikations-Etarterne og Ingeniørkorpset 1684–1884«.

TILLÆG TIL ANETAVLE
FOR
GJERTRUD CHRISTINE GLAHN
Ved TORBEN GLAHN

Nedenfor bringes nogle tilføjelser til den i Glahn-Samfundet III s. 177-182 (1939) meddelte anetavle, jfr. V. s. 184-187 (1958).

- 2.3 *Frauen, Marcus Haggæus.* Blev 1715 vejer og måler i Trondhjem. Havde tidligere fulgt general Poul Vendelbo Løvenørn flere steder, bl. a. til Rusland. Hans våben er tidligere blevet anset for Holbergs, idet denne anvendte det i 1731.¹⁾
- 3.1 *Egede, Poul.* Sorensskriver 31.12.1679 ²⁾
- 3.6 *Dalhuus, Elisabeth Marie,* dbt. 23.7.1665 (Frue k. Kbh.)
- 3.8 *Dalhuus, Elisabeth Marie,* gift 2. gang 27.1.1706 m. Christian Lassen til Krumstrup, søn af den kendte patriot Jens Lassen (1625-1706) ³⁾
- 4.1 *Coling, Hans J.,* født i Kolind. Gift 1. Mette Andersdatter † c. 1634. ⁴⁾
- 4.11 *Dalhuus, Hack Lauridsen,* dbt. 11.4.1637 (Frue k. Kbh.) † 1682 (begravelsen bevilget 22.3) Købmand i København 1.9.1668. Amtsskriver 1.5 og fra 28.5.1679 amtsforvalter over Ringsted amt. 22.4.1682 bevilges det, at hans lig må flyttes fra Ringsted til Sandby kirke.⁵⁾ gift 23.10.1663 (Frue k. Kbh.)
- 4.12 *Henriksdatter, Maren.* Begravelse i Sandby kirke bevilget 8.10.1680.⁵⁾
- 4.13? *Hansen, Peder.* I 1624 ejer af Vejbløgaard i Vedsted sogn Haderslev amt. Nævnes også 1646. ⁶⁾
- 5.21 *Eskildsen, Laurids*
gift med
- 5.22 *Mogensdatter, Lisbeth*
- } Se Gl. Samf. V. s. 184 f. = anc 5. 29-30
- 5.23 *Madsen, Hendrik.* Begravet i Køge 21.4.1654. Rådmand i Køge 1649.⁷⁾
- 5.25 *Pedersen, Hans* ⁶⁾
gift med
- 5.26 *Hansen, Ellen* ⁶⁾
- 6.43 *Mikkelsen, Mogens*
gift med
- 6.44 *Hansdatter,*
- } Se Gl. Samf. V. s. 185 = anc 6.59-60
- 6.61 *Randulf, Niels* født c. 1570? Borger i Haderslev. ⁸⁾
- 6.63 *Muus, Rasmus* »På Hedemarken i Norge« ⁹⁾

- 7.85 *Madsen, Mikkel* (Se Gl. Samf. V. s. 185, = ane 7.117-118) Hans 2. hustru Elline Pedersdatter (Skow) var antagelig datter af bagermester i Kbh. Peder Skow, nævnt 1929-51.¹⁰⁾
gift 2° med
- 7.86 *Mogensdatter, Dorthe* † 1563¹⁰⁾
- 7.87 *Dalhus, Hans* }
gift med } (Se Gl. Samf. V. s. 185 = ane 7.119-120)
- 7.88 *Fechtel, Mette* }
7.117 *Madsen, Mikkel* }
gift med } = ane 7.85-86 (se ovenfor)
- 7.118 *Mogensdatter, Dorthe* }
- 7.121 *Randulf*⁸⁾
- 8.169 *Mikkelsen, Mads* = ane 8.233, se Gl. Samf. V. s. 185.
gift med
- 8.170, *Johanne* (Ane)¹⁰⁾
- 8.175 *Fechtel, Poul* }
gift med } Se Gl Samf. V. s. 186-187 = ane 239-240
- 8.176 *Davidsdatter* }
- 8.234, *Johanne* (Ane) = ane 8.170 (se ovenfor)
- 8.241 *Randulf, Nis?* Bonde i Hejls v. Haderslev. Haderslev lens tjener. Nævnes i jordebogen 1542-43.⁸⁾
- 9.337 ? *Madsen, Michel*. Boede i Køge omkr. 1500.¹¹⁾
gift med
- 9.338 *Ravn, Elisabeth* † nov. 1547.¹¹⁾
- 9.351 *Thomsen, David*. Se Gl. Samf. V. s. 187 = ane 9.479
- 9.465 ? *Madsen, Michel* }
gift med } = ane 9.337-338 (se ovenfor)
- 9.466 *Ravn, Elisabeth* }

NOTER

¹⁾ Heraldisk Tidsskrift 1960 s. 10 f. og 84 f., hvor Frauens segl og våben gives. Frauens 2. hustrus 2. mand: Hans Høyer blev gift 2. gang 12.4.1752 m. Johanne Holmstad, der var f. 18.6.1714, og som havde været gift 1 gang 14.5.1732 m. bogholder Frants Feddersen † 11.7.1750. (Ehrencron-Müller: Gravskrifter 1759-1800 og Supplik til danske Kancelli 1751)

²⁾ Arent Olafson: Våre sorenskrivere. 1940

³⁾ Bryllupsdigt se Bibliotheca Danica.

⁴⁾ Skænker malmlysekrone til V. Egede kirke 8.2.1634 i anledning af 1. hustrus død. Hun må have været gift tidligere, da Coling ligeledes skænker et dåbsfad i 1630 i anledning af 2 stedbørns død (Danmarks kirker, bd. 6 s. 596)

⁵⁾ Oplysninger fra magister Hans Werner og fra Danske amtsforvaltere 1660-1848 samt Sandby kirkebog. Ved hans død konstateredes »noget til mangler« i hans

regnskaber. Broderen Eskild L. Dalhuus (ane 4.15) havde kationeret. Sagens akter findes i Rigsarkivet (Rentekamret 1687-91)

⁶⁾ Fra Københavns amt 1958 s. 12-13

⁷⁾ Anders Petersen: Kjøge. 1888 s. 82 og 257

⁸⁾ Se note 6 og Personallistorisk Tidsskrift 1953 13.2 s. 222

⁹⁾ Se note 8 og Norsk tidsskr. f. genealogi 1920-26 bd. 3 s. 213, hvor hans efter-slægt nævnes.

¹⁰⁾ Supplerende oplysninger fra Arkiv f. Svensk Släktsforskning og Ehrencron-Müllers forfatterleksikon bd. 5 s. 385. En ligsten over Mads Mikkelsen i Køge kirke fra c. 1550 er vel lagt over ham. Dens bomærke ligner bomærket på gravstenen sammesteds over Elisabeth Ravn (ane 9.338) Danmarks kirker, Københavns amt s. 236.

¹¹⁾ Personallist. Tidsskrift 3.2. s. 242. Ligsten over hende i Køge kirke (sammenlign note 10)

TILLÆG TIL ANETAVLE
FOR
OBERST HANS OTTO GLAHN OG HUSTRU
AUGUSTA GLAHN F. KIERBOE

Ved TORBEN GLAHN

- 4.3 gift 1° 13.5.1803 (Trinitatis)
- 4.4 † 25.10.1857
- 4.7 Weygaards 1. hustru Kristine Krag var født c. 1691 (Samuel Bergen f. c. 1686 † 5.4.1738)
- 4.11 *Sigersted, Niels* f. 1727
gift 18.1.1754 (Slotskirken i Christiania)
- 4.12 *Thimsen, Else Margrethe*, begravet 19.7.1788 (Frederikstad)
- 5.1 *Glahn, Henric Christopher*¹⁾ døbt 4.1.1673 Harste v. Göttingen (f. 28. 12.1672)
- 5.7 *Frauen, Marcus H.* (Egedernes anetavle)²⁾
- 5.11 *Nielsen, Hans* f. c. 1686, begr. 7.7.1732 (Frue k. Kbh.) borgerskab som slagter i Kbh. 13.6.1718
gift med
- 5.12 *Jensdatter, Phroga* f. c. 1701, begr. 24.8.1751. gift 2° 1.12.1732 (Frue k) Terkel Olsen (c. 1703, begr. 29.11.1742, Frue k.) borgerskab som slagter 10.11.1732 (søn af slagter Ole Hansen († 1711) og Else Hansdatter (c. 1659-5.12.1743)-) gift 3° 28.5.1744 Ole Rasmussen, slagter.
- 5.13 *Gudmandsøn, Peder (Weygaard)*, gift 1° Christentze Rammel (skifte 8.2.1698), gift 2° Elsebeth Dresler f. c. 1678,³⁾ begr. 1.8.1701
gift 3°
- 5.14 *Luxdorph, Maren*, var næppe gift 1° med Christian Ramel⁴⁾
- 5.17 *Kierboe, Hans*. Var blandt Frederikstads storkøbmænd, men hans tab ved brandkatastrofen 1764 løb op i næsten 9000 rd.⁵⁾
- 5.21 *Sigersted, Anders Nielsen* f. 1681 i Kalundborg. Student fra Roskilde 1697, baccalaureus 1699. Fik 24.3.1703 bevilling at være egen værge og flyttede vel derefter til Norge, hvor broderen Søren Sigersted allerede var flyttet. Måske identisk med den »Mons. Siersted og Maren Gierbrandsdatter« der 3.7.1706 fik en søn døbt i Frederikstad⁶⁾
- 6.1 *Glahn, Adam* † 1.5.1706. Bonde i Elliehausen v. Göttingen, nogle år omkr. 1672 i Harste
gift 29.11.1670 i Elliehausen
- 6.2 *Dieckmann, Anna* f. sstds. 13.7.1644 og † 17.5.1722 sstds.
- 6.14 *Dalhuus, Elisabeth*
- 6.16 *Dalhuus, Elisabeth* } Egedernes anetavle

- 6.20 begr. 7.10.1718 (Frue k.)
- 6.33 *Tjørbu, Christen* bådsmænd i Frederikstad. Kom vist før 1660 til byen fra Tjørbu i Rakkestad⁷⁾
- 6.35 *Normand, Gierbrand Albrechtsøn*. Borger i Frederikstad. Skifte 7.1.1689. Gift 2° Agnete Laursdatter († før 1689)
gift 1° med
- 6.36 *Amundsatter, Maren*
- 6.41 *Siersted, Niels Nielsen* (c. 1630-1695). Var først forpagter af Kalundborg gods og Ladegaard. Rådmand i Kalundborg 9.1.1678 og borgmester 27.5.1693. Gift 2° Anne Hansdatter Tvede (c. 1662-30.1.1736) (Hun gift 2° 13.3.1711 m. borgmester i Kalundborg Niels C. Valerius Fedler (begr. 4.12.1716)-)
gift 1° 1678
- 6.42 *Andersdatter, Sophie Eleonora* (begr. 23.2.1686) enke efter herredsfoged i Arts herred Søren Sørensen Bay (f. c. 1614, begr. 15.5.1677)
- 7.1 *Glahn, Hans*. Sikkert bonde i Ellierode
- 7.3 *Dieckmann, Christoph*. Bonde i Elliehausen. Vist født c. 1618 sstds. † 2.4.1678 sstds.
gift 17.10.1643 i Ellichausen
- 7.4 *Mesecken, Margrete* † 12.8.1688
- 7.17 *Coling, Hans*
- 7.27 *Dalhuus, Hack*
gift med
- 7.28 *Henriksdatter, Maren*
- 7.29 ? *Hansen, Peder*
- 7.35 ? *Jensen, Oluf* † mellem 1695-97. Slagter i Kbh. Underskrev slagternes vedtægt 1661. Ejede gård i Skindergade
gift med
- 7.36 , *Anna* vist † mellem 1699-1701⁸⁾
- 7.81 *Siersted, Niels Larsen*
- 7.83 *Bentzen, Anders* borgmester i Kalundborg
gift med
- 7.84 *Lavritsdatter, Birgitte* † før 1675
- 7.95 *Aarhus, Clemens Nielsen*, 1653 præst i Søften. † der 1686. I Søften kirke findes epitafium⁹⁾
gift med
- 7.96 *Rasmusdatter, Maren*
- 7.107 *Kirsebom, Jacob Jochumsen* † 6.8.1694 i Sogndal. 1640 præst sstds. 1642 provst over Dalerne. Gift 2° 1667 Margrethe Carstensdatter Flintzholm fra København † 1701.
gift 1° 1640 i Sogndal¹⁰⁾

- 7.108 *Freuches, Karen Jacobsdatter* (skifte 24.9.1666). Stammer måske fra Amsterdam.
- 7.109 *Wessling, Hans Mortensen* † febr. 1671 i Kristiania. Konstitueret lagmand i Trondhjem omkring 1640. 1645-59 kgl. renteskriver i Kbhvn. 1659-71 lagmand i Trondhjem. Gift 2° Kirsten Hansdatter, begravet 1.3.1677 i domkirken i Trondhjem.¹¹⁾
gift 1° før 1647 med
- 7.110 *Rentz, Gertrud*, måske † 1659
- 7.111 *Wessel, Jørgen Jansen*. F. i Trondhjem, begr. 15.8.1675 i Bergen (Korskirken). Borgerskab i Bergen 27.10. 1646. Farbror til *Tordenskjolds* far.¹²⁾
- 7.113 *Buchof, Hans*. Indvandret fra Wismar. Bager. Borgerskab i Bergen 6.6.1654.¹³⁾
gift med
- 7.114 *Brandt, Anna Jacobsdatter*
- 7.121 *Moritz, Claus* † før 1689. Skrædder i Bremen.¹⁴⁾
- 8.1 *Glahn, Adam*. Sikkert bonde i Hardegsen
- 8.5 *Dieckmann, Andreas*
- 8.53 *Eskildsen, Laurids*
gift med
- 8.54 *Mogensdatter, Lisbet*
- 8.55 *Madsen, Hendrik*
- 8.57 *Pedersen, Hans*
gift med
- 8.58 *Hansen, Ellen*
- 8.61 *Eskildsen, Laurids* = 8.53 (Egedernes anetavle)
gift med
- 8.62 *Mogensdatter, Lisbet*
= 8.54
- 8.63 *Randulf, Enevold*
gift med
- 8.64 *Muus, Bente*
- 8.105 *Pedersen, Christen*. På Løgstrupgaard ¹⁵⁾
gift med
- 8.106 *Bollesdatter, Kirsten* † 1588
- 8.163 *Lavritzen, Lavritz* borgmester i Kalundborg
- 8.187 *Hansen, Peder* † 1663 (ikke 1633)
- 8.191 ?*Samsing, Rasmus Rasmussen* født i Aarhus, † 1653. 1620 præst i Søften.¹⁶⁾
- 8.209 *Krag, Peder Nielsen*, † 9.1.1626. Sorenskriver i Jæderen og Dalerne¹⁷⁾
gift med

- 8.210 *Jacobsdatter, Anna*. Gift 2° 2.10.1636 med Lauritz Sørensen, foged på Lister
- 8.213 *Kirsebom, Jochum Jochumsen*. Vist født i Nordtyskland eller Holland, † 1654. Kom 1618 til Stavanger. Guldsmed. Rådmand 1634¹⁸⁾
gift med
- 8.214 *Willumsdatter, Maren* lever i 1646
- 8.215 *Hindsholm, Jacob Hanssen* † 1624. Sognepræst til Sogndal i Stavanger amt.¹⁹⁾
gift med
- 8.216 *Lind, Lisbeth Lauritsdatter* lever endnu 1642. Gift 2° 6.7.1625 m. præsten Oluf Bentsen Mandal † 1639.
- 8.217? *Wessling, Morten*. Juveler og handelsmand i København, hvor han jævnlig omtales fra 1606. Formentlig f. i Weszling ved Køln. Omtales flere gange før 1606 som havende solgt »klenodier og ædelstene« til kongen, f. ex. 1601. Vist † 1620.²⁰⁾
- 8.219 *Rentz, Nicolai*. Farver og stadskaptajn i Kbhvn. Nævnes fra 1636. † 1677.²¹⁾
gift med
- 8.220*Anne* † c. 1688-89.
- 8.221? *Wessel, Jan* ca. 1620 i Trondhjem.
- 8.227 *Brandt, Jacob* lever 1645 i Bergen, hvor han nævnes med »quinde« og 1 datter.
- 9.107 *Mikkelsen, Mogens*
gift med
- 9.108 *Hansdatter,*
- 9.123 *Mikkelsen, Mogens* = 9.107
gift med
- 9.124 *Hansdatter,* = 9.108
- 9.125 *Randulf, Niels*
- 9.127 *Muus, Rasmus*
- 9.419 *Hindsholm, Jacob* = 8.215
gift med
- 9.420 *Lind, Lisbeth* = 8.216
- 9.427 *Joenssøn, Willum*. Lever endnu 1640. Byfoged i Stavanger 1583-86. Rådmand bl. a. 1605 og 1613. Blandt byens rigeste mænd. Var 1591 med til hyldningen af Chr. 4. i Oslo. Gift 1°, Pedersdatter. Søster til rådmand Povel Pedersen († 1618)²²⁾
gift 2° før 1602 m.
- 9.428 *Østensdatter, Ragnhild*
- 9.431 *Lind, Lauritz Christensen*. Sognepræst til Klep 1576-1611. † før 1617
gift med
- 9.432 *Hansdatter, Karin*. Levede endnu 1617²³⁾

} (Egedernes ænetavle)

9.441? *Wessel von Kampen*. Borgerskab i Bergen 1593²⁴).

10.245 *Madsen, Mikkel*

gift med

10.246 *Mogensdatter, Dorthe*

10.247 *Dalhuus, Hans*

gift med

10.248 *Fechtcl, Mette*

10.249 *Randulf*

10.253 ? *Muus, Niels*

gift med

10.254*Catharina*

} (Egedernes anetavle)

10.739 *Jacobsen, Niels*, den første præst ved Frue kirke i Århus efter reformationen †1542.

10.741 *Saxe, Peder*. Svor borgered i Aarhus 11.9.1540. Nævnes også 1546.²⁵)

10.743 *Pind, Søren*. Nævnes som borger i Aarhus 1541 og 1552. Sejlede på Lybæk. Ejede 1562 gård på Fiskergade i Aarhus.²⁶)

10.839 *Lind, Lauritz* = 9.431

gift med

10.840 *Hansdatter, Karin* = 9.432

10.853 *Willumssøn, Joen*. Borger i Stavanger. Ejede Kirkebø sag og adskilligt odelsgoods i Suldal.²⁷)

10.855 *Joenssøn, Østen* † 1597. Borgerbrev i Stavanger c. 1555. Rådmand 1571-c. 1587. Boede senere på Stokke.²⁸)

gift med

10.856*Magdalena*. Levede endnu 1607.

11.425 *Mikkelsen, Mads*

gift med

11.426*Johanne*

11.431 *Fechtcl, Poul*

gift med

11.432 *Davidsdatter, Marine*

11.489 *Mikkelsen, Mads* = 11.425

gift med

11.490*Johanne* = 11.426

11.495 *Fechtcl, Poul* = 11.431

gift med

11.946 *Davidsdatter, Marine* = 11.432

11.497 ? *Randulf, Nis*

11.507 ? Borgmester i Bogense

} (Egedernes anetavle)

11.1481 *Saxi, Jost*. Omtales som tingsvidne i Aarhus 1513-14.

12.849 *Madsen, Michel*

gift med

12.850 *Ravn, Elisabeth*

12.861 *Thomsen, David*

12.977 *Madsen, Michel* = 12.849

gift med

12.987 *Ravn, Elisabeth* = 12.850

12.991 *Thomsen, David* = 12.861

} (Egedernes anetavle)

NOTER

¹⁾ Oplysninger om de ældste generationer Glahn se Glahn-Samf. bd. 6 s. 165.

²⁾ Tilføjelser til Egedernes anetavle (trykt Glahn-Samf. 3. s. 177 f. sst. a) bd. 5 s. 184 flg. b) bd. 6 s. 212).

³⁾ Elsebeth Dreslers fødselsår er taget fra skiftet 11.12.1683 efter faderen Jørgen D. på Esrom mølle, gift m. Elsebe Mås. Peder Gudmandsen fik Dronningmølle, da han giftede sig 1° med den tidligere ejers, Christian Rammels (Rummel, Råmel) og Anne Madsdatters datter Christentze. Skifte efter Rammel holdtes 12.6. 1683 og efter Anne Madsdatter 30.8.1690.

⁴⁾ Ægteskabet med Rammel (anført i Hundrups stvl. over Oluf Bangs efterkommere, 1875) er sikkert en forveksling med hendes mands giftermål med Rammels datter (se foreg. note). Mathias O. Bang var gift 2° okt. 1744 m. Karen Døllner (f. 1737) (datter af slotsforvalter C. F. Døllner (1702-65). Ved Dronningmølle står endnu en sten med indskriften: M(ath.) B(ang) M(aren) B(ollesdatter) (Frederiksborg amts hist. årbøger 1951 s. 77).

⁵⁾ M. Dehli: Frederikstads byhistorie 1.1960.

⁶⁾ Oplyst af dr. H. Schlesch, Stubbekøbing, der i Bornholmske Saml. bd. 35, 1957 har udg. optegnelser over slægten Siersted. Samt oplysning fra Riksarkivet, Oslo.

⁷⁾ Oplysninger fra Sigurd Engelstad, Oslo.

⁸⁾ Københavns Diplomatarium bd. 3 s. 517. Hun står 1690-99 fadder til Jens Jensens og datteren Maren Olufsdatters 5 ældste børn (Trinitatis).

⁹⁾ Aarhus stifts årbøger 1933 og 1934.

¹⁰⁾ O. A. Løwold: Fra Dalerne. 1895, A. Faye: Kristiansands stifts hist., A. Kielland: Familien Kielland 1898 og Personalh. Tidsskr. 1898.

¹¹⁾ A. Kielland: l. c., Personalh. Tidsskr. 15.1, Norsk Slegtshist. tidsskrift, 1958, Brodahl: Trøndersk personalh. 1935, Bryllupsdigt af A. F. Werner i hans: Deutsche poemata 1647. m. m.

¹²⁾ G. Wessel: Stamtavle over familien Wessel, 1898, og oplysning fra statsarkivet i Bergen.

¹³⁾ Personalh. Tidsskr. 9.3.1930.

¹⁴⁾ J. K. Wiberg: Bomerken og innflyttere i Bergen. 1935.

¹⁵⁾ Personalh. Tidsskr. bd. 1. 1880.

¹⁶⁾ Quistgaard: Præstehustruer, der helt el. delvis mangler hos Wiberg.

¹⁷⁾ A. E. Kielland: l. c., Personalh. Tidsskr. 4.5., A. E. Erichsen: Samlinger til Stavanger hist., bd. 1. Norsk slegtsh. tidsskr. bd. 3, 1932.

¹⁸⁾ A. E. Kielland: l. c., Personalh. Tidsskr. 1897, J. Elgvin: Stavanger, 1956.

¹⁹⁾ A. E. Kielland: l. c., Personalh. Tidsskr. 4.5. 1902. Norsk slegtshist. tidsskr. 3.1932.

²⁰⁾ H. C. Bering Liisberg: Christian 4. og guldsmedene, 1929. Københavns

Diplomatarium. Personalh. Tidsskr. 14.1., m. m.

²¹⁾ Ramsing: Københavnske ejendomme bd. 3 og 4. – Personalh. Tidsskr. 14.1.

²²⁾ A. Kielland: l. c., A. E. Erichsen: l. c., J. Elgvin: l. c., Stavanger borgerbog. Personalh. Tidsskr. 1897.

²³⁾ A. E. Kielland: l. c. og Norsk slektshist. tidsskr. 1932.

²⁴⁾ Oplysning fra Statsarkivet i Bergen

²⁵⁾ Personalh. Tidsskr. 1942.

²⁶⁾ sstds. og Kancelliets brevbøger 1552.

²⁷⁾ A. Kielland: l. c.

²⁸⁾ J. Elgvin: l. c. og Stavanger borgerbog 1935.

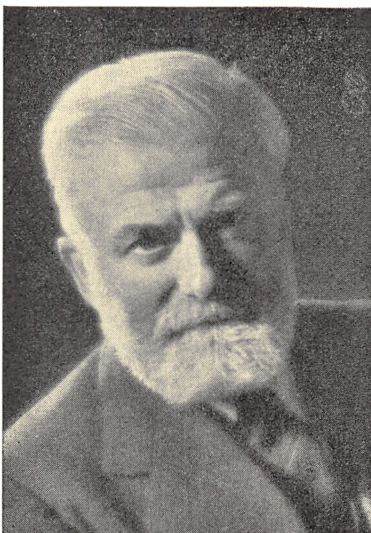
SUPPLEMENT TIL ANETAVLE
FOR
CIVILINGENIØR
POUL EGEDE GLAHN

Ved HANS EGEDE GLAHN

Den i Glahn-Samfundet V Bind p. 7-23 meddelte Anetavle, jfr. p. 106-107 og p. 168, vil efter Studier af Vilh. Milthers: Sofus Høgsbros Slægt (1909) og Slægtstavlesamlingen 1932, udgivet af Dansk Personalhistorisk Bureau, kunne suppleres som følger:

- IX 187 *Høxbroe, Hans Thomsen*, 1681 Grundejer i Vejle, 1686 Kæmner og 1690 Skatteopkræver smst. begravet 3.2.1705 i Vejle.
G. 21.1.1687 Kolding m.
 - IX 188 *Hansdatter, Karen*, dbt. 30.12.1666, begr. 20.6.1705 Vejle.
 - X 373 *Høxbro, Thomas Hansen*, Gaardejer (?) i Høgsbro, Hvidding Sogn Sønderjylland. d. 1659 Høgsbro.
 - X 375 *Michelsen, Hans* f. 7.12.1632. Borger og Handelsmand i Kolding, begr. 11.6.1689 (samme Dag som Hustruen)
G. 22.1.1665 m.
 - X 376 *Jørgensdatter, Maren*, f. 9.4.1638, begr. 11.6.1689.
 - XI 745 *Andersen, Hans*, Gaardejer i Høgsbro, d. 1653 i Høgsbro.
G. m.
 - XI 746 *Thomasdatter, Bodil*
 - XII 1489 *Bundesen, Anders*, Gaardejer i Høgsbro 1604
 - XIII 2977 (*Andersen, Bunde*, Gaardejer i Høgsbro).
 - XIV 5953 *Bundesen, Anders*, Gaardejer i Høgsbro, 1542.
-

IN MEMORIAM

AXEL GLAHN

† 7. JUNI 1964

Axel voksede op i Frederiksberg Præstegård i et meget lykkeligt hjem, og et åbent hjem for slægt og venner, hvor børnene sammen med deres kammerater boltrede sig i den paradisiske præstegårdshave. Det var en barndomslykke så rig og så stor at den aldrig gik Axel af minde.

Efter endt studenter- og uddannelsestid tog Axel afgang fra Akademiet som arkitekt. I 1912 giftede han sig med Karen, og de fik børnene Dorte, Lissen og Carsten, som livet igennem indtog en stor plads i Axels hjerte.

I sine manddomsår følte Axel at han måtte kæmpe sin egen kamp for at finde frem til den Gud han fra sit barndomshjem havde lært at tro på, og i den kamp ofrede han alt, og vandt også vished – fred.

Axel startede et bogtrykkeri i sit hjem, lærte sig selv bogtrykfaget, og fik foruden sine private kunder et stort arbejdsfelt indenfor Gentofte Rådhus.

I vort hjem forsøgte vi i nogle år at samle de unge af slægt og venner. Axel holdt så meget af både børn og unge og kom dem alle imøde med varm forståelse og kærlighed. Han fandt altid det væsentlige i hvad der rørte sig i hver enkelt, og med åbent sind og stor tolerance forstod han dem. Axels motto var »nu« og i de forskellige »nu« var han altid parat med hjælp.

Axel, du var det sandeste menneske jeg ved – og du viste altid det sande, store mod. Det prægede hele dit væsen, al din færd. Og du var så ung af sind – lige til den pludselige død nær 80 år. Du havde elsket livet, elsket menneskene; du var så godt et eksempel på hvad kærlighed og fred i et sind kan

betyde, for der er mange der efter samvær med dig gik beriget hjem – uden at noget bestemt havde været drøftet.

Hvor havde vi det dejligt på vore mange cykelture rundt omkring i Danmark. Med dit åbne kunstnersind viste du mig al dets mangeartede skønhed.

En interesse der optog os begge meget var vævning. Hjemme sad vi ved hver vor væv, og sammen gik vi ofte til Hjørdis Bruuns væveskole, hvor vi foruden den rent faglige undervisning også havde glæde af at komme i kontakt med så mange forskelligartede mennesker i alle aldre. Her kom din kontaktevne, dit lune og din humoristiske sans til rig udfoldelse.

Og så havde vi haven! – vort lille private paradys, hvor vi fra det tidlige forår til langt hen på efteråret drak vor morgen- og eftermiddagste medens vi sad og frydede os over al blomstring i denne have hvori du havde lagt så meget af dit hjerte. Et af dagens mange højdepunkter var når jeg kom cyklende hjem og blev mødt af dig kommende med det rullende tebord!

Et lille, men levende tegn på dit unge sind helt til det sidste viste du os da du med humor accepterede at ville spille en lille filmrolle i Carl Dreyers »Gertrud« kort tid før din 80-års fødselsdag. Men denne fødselsdag som vi havde glædet os til at fejre skulle du ikke få opleve. Et par måneder inden – en tidlig sommerdag – døde du pludselig.

Rigt har du levet.

Min elskede mand, mig gav du *alt*. Du viste mig den rige og dybe indstilling til et skønt liv på jorden – men med *evighedsperspektiv*.

Fred og velsignelse være med dit minde.

Edith.

ELSE MARGRETHE GJERNALS FØDT GLAHN
† 27. OKTOBER 1964

Endnu står lyslevende for mig den første gang jeg mødte min tilkommende svigermoder og svigerfader, Else og Viggo Gjernal. Det er en så betydningsfuld stund for en forelsket ung mand, at mange enkeltheder står skarpt mejslet i erindringen.

Det var en januaraften i 1944. Udenfor besættelsestidens mørke og gru; men indendøre på fjerdesalen i den dejlige gamle ejendom, dengang Toldbodvej 26, som med tiden blev mig et kært hjem, herskede fred og harmoni, og kun som en fjern rumlen trængte gadens og aftenens lyde op til den fritbeliggende, herskabelige lejlighed med den herlige udsigt over Grønningsen, Esplanaden og Langelinje. Fast forankret i et gammelt københavnsk bourgeoisiemilieu med sin værdige holdning til livet og dets genvordigheder, sin noble beskedenhed og takt over for sine medmennesker var min svigermoder det naturlige midtpunkt i familiens kreds.

Allerede hin aften fattede jeg lidt af hendes karakter og hendes mildhed, som måtte aftvinge respekt og hengivenhed hos den fremmede, der mødte hende for første gang. Dette første indtryk blev dybere og dybere rodfæstet hos mig, hvem det blev forundt i mere end tyve år at have denne uendelig gode og kærlige kvinde som svigermoder og mormor til vore tre drenge. Jeg forstod også hurtigt, at min kone og denne statelige og endnu smukke dame med sit blændende smil, sit lune og smittende humør var så kongeniale, at deres enestående smukke forhold til hinanden kom for mig til at stå som noget overordentlig værdifuldt.

Jeg har så mange gode minder at øse af. Lad mig blot nævne, at Birthe og jeg i mange år havde en vidunderlig og udholdende rejsekammerat i min svigermor, når vi i sommerferierne, efter at hun i 1950 var blevet ene, drog Europa rundt. Fra Sorrentos blånende skønhed over Alpernes sneklædte ensomme majestæt til Cannes' og Paris' menneskelarm og rastløshed fulgtes vi trofast ad – vi delte i endrægtighed strabadser og glæder, forstuede ankler, elendige indkvarteringer, snavs, vin, frøer og livsglæde – ils sont passés, ces jours de fête.

Men således evnede Else Gjernal også i forholdet til sine to andre døtre, Kirsten Levin og Inge Bistrup, og deres familier at præge familielivet med sin milde personlighed, der måtte gøre indtryk på alle – også på dem, der kun kom i flygtigere berøring med hende. Derom vidner de talrige deltagende breve, som familien modtog ved efterretningen om Else Gjernal's død.

Selv modgang og sygdom formåede ikke at kue min svigermoders livsmod og hendes hjertelige interesse og uselviske hjælpsomhed over for alle, der stod hende nær. Til det sidste bevarede hun en levende forbindelse med sine kære og ydede af et rigt hjerte til dem, der havde behov for hendes kærlighed og støtte, og vi er mange, der i vore hjerter vil bevare alle de gode minder om Else Gjernal som en dyrebar gave fra et stort og fint menneske.

Ære være hendes minde.

Henrik Bertelsen.

KIRSTEN ELISABET-DUJA GLAHN, f. MUNKEBO
 † 11. JUNI 1965

Duja var en kvik og rapmundet lille pige på 19 år, da jeg i sommeren 1910 så hende første gang under et ferieophold i Horbelev præstegård. Hendes broder og jeg gik på teknisk skole sammen og da vore fædre kendte hinanden fra studietiden, var det naturligt, at vi søgte sammen.

Derved kom jeg til Horbelev, hvor jeg fandt et særpræget hjem, som jeg med årene kom til at værdsætte højt.

I en gammel historisk præstegård med 6 tdr. land have skabte Magda og Niels Kristian Munkebo et hjem, hvor mange litterater og kunstnere søgte hen, når de trængte til hvile og åndelig næring. Munkebo var en af de sidste præster med ægte grundtvigsk tilsnit, og da jeg i 1915 holdt bryllup med Duja i Horbelev præstegård, fik jeg en hustru med en sjælden karakter, præget, som hun var, af sand og sund kristentro og påvirket af den fine kunstneriske og litterære ånd, der herskede i hendes barndomshjem.

Det var ikke let for den unge pige at blive omplantet fra et frit liv i naturen til en københavnsk lejlighed, men hun tog sine opgaver op med den alvor og energi, som var hende naturlig – kærlig og begavet som hun var og pligtro overfor sine opgaver. Hun skabte et hjem, som mange mennesker søgte til og mine venner blev hendes venner.

Da jeg ret tidlig kom ind i foreningslivet foruden at jeg havde min praksis på vor bopæl på Vesterbrogade, bistod hun mig med stor energi i mit arbejde. Gæstfrihed, som både hun og jeg var vant til fra vore barndomshjem, var hende selvfølgelig og hendes trang til hjælpsomhed overfor enhver, som hun

mærkede trængte til hjælp, medførte, at hun også blev til gavn for mange. Vi fik således et lykkeligt hjem sammen, som var til stor glæde også for andre, takket være hendes evne til både at give gode råd og til i sjælden grad at have indføling overfor givne situationer.

Hun evnede i høj grad, foruden at være en kærlig hustru og moder, også at være en strålende værtinde, hvad enten en lille kreds af venner var vore gæster eller det var en mere repræsentativ middag, som holdtes for udenlandske gæster, der, som følge af mit foreningsarbejde, besøgte os.

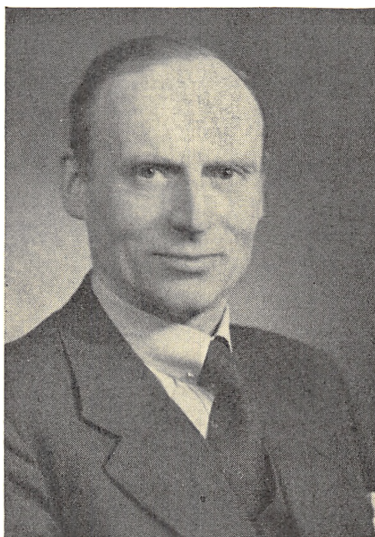
Hendes pædagogiske sans og opdragelse af vore børn, Mogens og Kirsten, er et kapitel for sig, som det er svært for en, der stod hende så nær som jeg, at give udtryk for, men hun var aldrig lykkeligere end når hun ved aftenstid havde en stund til højtlesning eller samtale med børnene.

Det var derfor også et hårdt slag, da vi mistede vor lille pige i 12 års alderen, det var et knæk hun aldrig forvandt.

Da vi i 1934 flyttede bort fra byen og fik eget hus og have, begyndte et friere liv for hende. Vi oplevede krigen i Charlottenlund og atter fik hun opgaver, hvor hendes retlinede karakter og ønske om at hjælpe – og på rette sted at skjule – rigtig kom til udfoldelse. Det blev 15 lykkelige år i Charlottenlund for os alle. Vi holdt vort sølvbryllup i 1940 og Mogens blev læge samme år. Da han flyttede hjemmefra blev huset for stort og da den sygdom, som skulle blive hendes død, så småt gjorde sig gældende, flyttede vi til et mindre hus i Rungsted. Dette blev andre 15 år, som for hende betød en jævn nedgang i helbred, men stærk, som hun var, følte hun, at det var det rigtige, vi havde gjort og hun erkendte for sig selv, at det var sidste kapitel.

I de sidste år med bestandig nedgang hørtes aldrig en klage eller et savn. Hun bevarede sin harmoniske livserkendelse til det sidste og kunne selv i den periode sige, at hun var et lykkeligt menneske.

Holger Glahn.

HANS EGEDE GLAHN
† 8. 9. 1965

I forordet til dette bind anførte Hans Egede et citat fra Euripides, der udtrykte noget meget væsentligt hos ham selv personligt og i forholdet til slægten. I de efterfølgende linier fremsætter han den tanke, at han, som nærmer sig de 70, måske ikke opnår at se dette bind fuldført, og sit håb om, at yngre kræfter i så fald vil tage fat, hvor han slap. Intet tydede dog på, at Hans Egede ikke skulle få den glæde, at sende – eller så vidt muligt selv bringe – dette sidste hefte ud til slægtens medlemmer, som han også derved bevarede en levende kontakt med.

Få har vist med større glæde end Hans Egede kunnet nyde deres otium lige til det sidste. Hans gode helbred tillod ham at virke frit, færdes på cykel i byens trafikmylder, levende optaget af alle livets foreteelser og med en åben sans for humor, der virkede forfriskende, nyde samværet med mennesker. Hjemme fordybte han sig i læsning eller i udarbejdelse af sit kære »Glahnblad« og genealogiske studier, eller syslede med mange slags gøremål i hus og have. – Og dog var han i det stille rede til opbrud når som helst. Det viste den måde, hvorpå han havde tilrettelagt og ordnet alt til de mindste detaljer. En lykkelig mand, et mildt, harmonisk menneske.

Gud ske tak, at han var rede, for opbruddet kom brat, fremkaldt af en blodprop. Gud ske tak, at han ikke skulle smage alderdommens forkrænkelighed og dødens bitterhed. Gud ske tak for ham, min trofaste ven, med den aldrig svigtende omsorg for, hvad der var ham betroet.

Hans Egede blev født i Assens d. 4. maj 1891 som søn af ingeniør Karl Glahn og hustru Johanne, f. Rønne. Allerede året efter blev hans far underbestyrer ved sukkerfabriken i Stege, så han voksede op der, hvor livet på fabriken og havnen optog ham meget, og hvor mange timer blev tilbragt med lykkelig leg og sejlads på Noret sammen med hans yngre søskende. 12 år gammel kom han til Sorø Akademi, hvorfra han blev student 1910 og drog til København for at studere jura.

Han nærrede en dyb hengivenhed for sine forældre i taknemmelighed for det hjem, hvor han havde sin rod, som det bl. a. så smukt kommer til udtryk i hans digtsamling »Liljekonvaller«, og han stræbte alle dage efter at give sine børn de samme gode vilkår, som han selv havde haft i livet. I særlig grad var han knyttet til sin mor, og af hende lærte han, at taknemmelighed er et af de bærende elementer i et lykkeligt menneskeliv.

Taknemmelighed blev den røde tråd i Hans Egedes liv. Den hengivenhed, han nærrede for sit hjem, kom efterhånden til at omfatte hele den slægt, han tilhørte, en slægt, hvor begreber som gudsfrygt og nøjsomhed altid havde været sat i højsædet. Den vakte hos ham en levende følelse af forpligtethed over for de gamle og af ansvar for at give det, som han selv havde modtaget, videre til kommende generationer.

Deraf udsprang »Glahnsamfundet«, der nu samler os alle i erkendelse af, at det rummer værdier, som også vi har pligt til at bevare. Det voksede ud af hans kærlighed til den slægt, han var så dybt forankret i med hele sit væsen, og han skyede intet offer for, at det skulle blive til støtte, hjælp og glæde for alle dets medlemmer i forståelsen af, at vi kommer hinanden ved.

Men også på andre områder gjorde Hans Egedes taknemmelighed sig gældende som noget fundamentalt. Han glemte ikke sine studieår i København, og mindedes altid med tak den berigelse, han havde modtaget gennem de mange hjem, der dengang åbnede deres døre for ham. Derfor omfattede han ungdommen – ikke blot slægtens – med varm sympati og forståelse, og han holdt med glæde åbent hus for den. Karakteristisk for ham var en enkel levevis, men ingen kunne være gladere end han ved at samle slægt og venner til fest i sit hjem. Han var sparsommelig i det små, men gavmild i det store.

Hans Egede fuldendte det juridiske studium 1916 og kom efter et år med sagførervirksomhed ind i indenrigsministeriet. I denne periode havde han bl. a. den fornøjelse i embeds medfør at indkalde sig selv til at aftjene værnepligten ved marinen, selvom dette ikke førte ham længere end til Holmen. Da socialministeriet udskiltes fra indenrigsministeriet fulgte han med førstnævnte som fuldmægtig 1926 og expeditonssekretær 1931. Han var således med i udarbejdelsen af socialreformen under Steincke, en krævende og anspændende opgave, der sled hårdt på ministeriets embedsmænd. Efter denne belastning følte en kort periode som konstitueret kgl. borgmester – landets sidste – i Århus 1937-38 som en kærkommen rekreation. Lige fra de unge år

havde han haft kontakt med særforsorgen, og fra 1938 helligede han sig fuldstændigt dette felt som kontorchef i Landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg.¹⁾

Også her følte han forpligtelsen i taknemmelighed for sin lykkeligere lod. Her gjaldt det ikke blot den juridiske indsigt, det medmenneskelige moment kom i forgrunden, og det kom også til at præge forholdet til hans medarbejdere i dette vidtforegnede arbejde, så at mange personlige forbindelser knyttedes ud over landet i gensidig sympati. Når han med sit modtagelige sind ikke knugedes af de mange tragiske livsskæbner, han mødte i sin gerning, bundede det i, at han bestandigt var optaget af den positive side af sagen: hvordan problemerne kunne løses, og af en altid redbon hjælpsomhed. Men også hans vidtspændende interesser ud over det daglige arbejdes problemer var en kilde til sindets balance og sunde fornyelse. Hans Egede havde den lykke at kunne forme sine tanker og følelser i poesi. En ven fra de unge dage sagde om ham:

»Glahn er romantiker. Ikke således, at han lader sig hensætte i stemninger, der får ham til at svæve bort fra virkeligheden; eller i dagdrømme om fremtids virke og storhed. Glahn har begge ben på jorden og lader sig ikke så let rive med; men han har i høj grad evne til at betages af naturen, der i ham vækker en stemning og længsel, som giver sig udslag i digte. Det er dog ikke alene naturen, der inspirerer ham, men omgangen med hans medmennesker, og menneskelige forhold i det hele taget. Han søger og finder sin glæde i det, der omgiver ham Glahn lader sig aldrig gå på af vanskeligheder, men under hvad der end møder ham, holder han hovedet oprejst, både i figurlig og overført betydning, i troen på, at hvor der er vilje, er der også vej.«

Nej, – Hans Egedes digte var ikke ønskedrømme og fantasier, men et sandt udtryk for, hvad der boede dybest i ham. Derfor vil jeg lade ham selv tale om, hvad der var hans mål i livet:

»Når jeg er lagt i jordens gem,
godt, om det da kan meldes,
jeg voldte ej, hvor jeg gik frem,
at tårer måtte fældes.

Dog bedre, om det siges kan,
jeg var med hjælp til rede,
og ved min færd jeg var i stand
til glæde rundt at sprede.

¹⁾ Yderligere oplysning om Hans Egedes data se Kraks Blå Bog 1965.

Men bedst, om det berettes må,
at det til mig blev givet,
at hvad jeg skabte, det skal stå
og lyse op i livet.«

Irmelin.

THORKIL AUGUST WIEHE GLAHN
† d. 8. 12. 1965

Det er ikke nemt at skulle skrive om et Menneske, man gennem **Kærlighed, Arbejdsfællesskab og Forældreansvar** har været inderligt knyttet til i 50 Aar; men jeg skal prøve!

Jeg vil begynde med at lade Thorkil selv tale, idet de to følgende Citater er taget fra det sidste Foredrag han holdt i »Københavns Præstekonvent« inden han trak sig tilbage som Formand, en Post han havde beklædt i en Aarrække. Han kaldte Foredraget: »Blade af mit Livs Kirkehistorie«.

»Fra alle Tidsperioder foreligger der Bidrag til Historieforskningen af ikke ringe Betydning i det selvbiografiske Stof, hvor det subjektive helt behersker det objektive i Fremstillingen« ...

»Jo ældre jeg bliver, des stærkere fornemmer jeg Samhørigheden med min Slægt og er forvisset om, at der fra den er nedlagt en åndelig Arv i mig. Traditionerne, Erindringsstoffet og alt det ubestemmelige har været med til at skabe den Atmosfære, som jeg har indåndet fra Fødslen.«

Af disse Citater fremgaar det, at jeg kun kan være subjektiv, selvom jeg vil bestræbe mig paa at være nøgtern, og at Thorkils Liv har været præget af hans Arv og hans Milieu.

Thorkil var Søn af Provst Otto Valdemar Glahn og Hustru Ellen, f. Wiehe. De to skabte et sjældent harmonisk Hjem, præget af Flid, Hjertevarme og Gæstfrihed og sidst, men ikke mindst af naturlig Kristendom. Derom taler utallige Vidnesbyrd, ikke alene fra Hjemmets egne Børn, men ogsaa fra de mange, som i Tidens Løb havde deres Gang der.

Jeg tror at Thorkil altid har følt det som en Selvfølge, at han skulde være Præst. Som Dreng puslede han en Overgang med Tanken om at blive Hedningemissionær, men hans Onkel, Professor Edv. Lehmann tog ham en Dag op paa sit Knæ og sagde: »Jamen, Tykke, de spiser Dig jo!« Disse dystre Fremtidsudsigter turde han ikke gaa ind til.

Da Thorkil var 14 Aar og efter eget Udsagn en rigtig »Dolk«, kom han ind i F.D.F., og han sagde som Peter Schindler: »Jeg skylder F.D.F. min Sjæl.« Ansvar for andre gik op for ham, og jeg tror det skabte et godt Grundlag for hans senere Præstegerning.

Via F.D.F. hvor han forøvrigt blev nær knyttet til den ene af Stifterne, hans senere Svoger, Ludvig Valentiner, kom Thorkil ind i den kristelige Ungdomsbewægelse, blev efter sin Embedseksamen i 1913 Sekretær i »Kristeligt Studenterforbund«, deltog i internationale Studentermøder, baade i Skandinavien, England og Amerika. Han oplevede i de Aar paa nærmeste Hold den angelsaksisk prægede Forkyndelses Metoder, hvis Paagaenhed egentlig generede ham, fremmed som den var for hans Naturel og aandelige Forudsætninger. Han sagde selv herom, at de Aar stod for ham som en Udenlandsrejse, hvor han oplevede meget smukt og godt, men følte, at her kunde han aldrig blive hjemme.

Karl Barth og »Tidehverv« bragte ham paa Plads, men det tog Aar og gik ikke af uden Kamp.

Thorkil blev Præst i Vejle, lige efter at vi i Maj 1916 var blevet gift. Fem dejlige Aar havde vi der blandt de varmhjertede Jyder; hvor lærte vi meget af al den Godhed! Fra Vejle til Boeslunde, et udpræget sjællandsk Sogn – i disse første Aar blev vores tre Sønner født. Saa ved Frederiksberg Kirke i otte Aar og endelig de sidste tyve Aar ved Jesuskirken i Valby. Fire meget forskellige Sogne med deres specielle Glæder og Vanskeligheder, i disse sidste var hans glade Sind og humoristiske Sans ham en uvurderlig Hjælp.

Naar jeg ser tilbage paa Thorkils Livsgerning som Præst, synes jeg den har været præget af stor Flid, stor Ro – han var aldrig forjaget – stor Aabenhed overfor nye aandelige Strømninger og en dyb Følelse for Medmennesket. Han var aldrig aflaaet i sine Meninger; Liv og Frihed var for ham det væsentlige.

Samtidig med sin Præstegerning udfoldede Thorkil en ikke ringe pædagogisk Virksomhed, idet han i en lang Aarrække underviste i Kristendoms-kundskab paa to Gymnasier. Endvidere var han Medudgiver af tre Bibelhistorier for Mellem- og Folkeskolen, og saa sent som i 1963 var han ogsaa

Medudgiver af en Kirkehistorie til Brug i Skolens øverste Klasser. Hans Konfirmationsundervisning var ham en Hjertesag hele Livet.

I Aarene ved Jesuskirken kom Besættelsen med alt hvad der fulgte i dens Kølvand. Noget af det følgende har været nævnt i Slægtsbladet 1946, men af Hensyn til den yngre Generation tager jeg det med her.

I August 1943 mødtes nogle Præster i vores Dagligstue, her stiftedes »Præsternes uofficielle Forening«, ogsaa kaldet »PuF«, med Thorkil som Formand. Foreningens Formaal var at støtte Modstandskampen og kontakte Præsterne over hele Landet. Fra den Tid var vores Hjem i Brændpunktet. Thorkil og hans Ven Provst N. J. Rald var i nær kontakt med baade Frihedsraadet og Biskoppen, som havde Lejlighed til at følge Begivenhederne gennem Udenrigsministeriet, og det var Thorkil og Rald, der affattede den Protest mod Jødeforfølgelserne, der blev læst op i saa at sige alle Landets Kirker.

Mange fortvivlede og bange Jøder havde Tilhold hos os, inden de kom til Sverige. Hvad vi oplevede dengang lader sig vanskeligt beskrive. To af vore Sønner maatte flygte til Sverige, og en af dem blev fængslet 1944, dog kun for en Uge.

Den 13. Februar 1945 blev Thorkil fængslet af Tyskerne – sad i Vestre Fængsel i 6 Uger og blev saa ført til Frøslev, hvor han var i fire Uger. Han blev løsladt en Uge før Befrielsen.

Fængselsopholdet tog meget paa Thorkil, vist mest Uvisheden om min Skæbne, Tyskerne havde truet ham med at fængsle mig. Men han sagde ofte, at han i den Tid var mere Præst end nogensinde, fordi Mennesker mødte hinanden paa lige Vilkaar, uden Maske. Derfor ansaa han ogsaa den Tid for en af de rigeste Perioder i hans Liv.

Sommeren 1945 bad Biskoppen Thorkil om at organisere den gejstlige Betjening af samtlige internerede Tyskere og Landssvigere. Det sagde han ja til, paa Betingelse af at han fik Hjælpepræst. Hans Arbejde her var meget stort, krævende og slidende. Ikke alene prædikede han hver Søndag – foruden ved sin egen Søndagsgudstjeneste – i et eller to af Interneringsstederne; men de mange Samtaler, dels med de fængslede og dødsdømte og dels med deres Paarørende, tog saa meget paa hans Hjerte, at han egentlig ikke efter den Tid helt genvandt sit Helbred.

I Oktober 1945 holdt Thorkil Prædikenen ved Rigsdagens Aabning, den var baade evangelisk, stærk og revsende og gav Genlyd over hele Landet. Den afstedkom baade Ros og Ris.

Da Thorkil i 1954 fik en Blodprop i Hjertet og længe var alvorligt syg, indsaa vi at han maatte tage sin Afsked. Det var svært, men rigtigt. Og jeg og mine fik lov at beholde ham elleve gode Aar endnu.

Den 7. December blev han dødssyg hos nogle af vores Venner, hvor vi var til Middag; han førtes til Frederiksberg Hospital, hvor han efter en

streng Nat og Formiddag sov stille ind. Da han laa paa sin Dødsseng med det smukke Ansigt som mejslet i Marmor, læste jeg: »Sov sødt, Barnlille«, den Daabssalme han ofte læste og tyede til. Hans Bisættelse formede sig som en Gudstjeneste, der taltes – efter hans Ønske – ikke om ham. Efter hans Død modtog jeg flere hundrede Breve og Hilsener, som alle bar Præg af, hvor meget han har betydet for mange Mennesker.

Til sidst vil jeg citere noget af en Tale vores Søn Henrik holdt ved Middagen i hans Hjem paa Bisættelsesdagen, hvor alle Thorkils nærmeste og hans bedste Venner var samlede.

»Fars kærlighed til livet, hans glæde ved simpelthen at være til, var så dyb og ægte, at den gav genklang hos hans omgivelser. Det var ikke ord eller floskler, men et fuldgældigt udtryk for fars hele livsindstilling, når han ofte med varme talte om »livets gave«. Som en uforskyldt gave modtog han livet, og derfor kunne far så spontant og med så uindskrænket gavmildhed selv give videre til os andre af sin kærlighed, visdom og humor. Kærligheden til livet var ensbetydende med kærligheden til andre mennesker, en medmenneskelighed, som gjorde, at far mødte andre med fuldstændig åbenhed og næsten barnlig tillid. Jeg har ikke kendt nogen, der forstod sig så lidt på rænker som far. Han stolede på dem, han havde med at gøre, som de kunne stole på ham. At hans tillid derved kunne skuffes ligger i sagens natur, men dette hverken svækkede eller ændrede hans grundindstilling.

For os børn og unge – og her indbefatter jeg også alle dem, vi bragte til huse eller som på anden vis kom ind i hjemmets kreds, var det denne menneskelige åbenhed overfor alt, hvad vi havde med at gøre, der kendetegnede fars holdning. Han var aldrig uinteresseret. Han prøvede altid at sætte sig ind i andres situation og forudsætninger, han evnede som kun få at lytte til andre. Og her må jeg nævne, at det ikke generede ham at omvurdere eller ændre mening.

Derfor blev far heller aldrig »retningsmand«, han kunne og ville ikke sættes i bås, han var altid sig selv, og livets bestandigt vekslende vilkår var med til at holde far så ung i sindet. Han indkapslede sig aldrig i et sæt af bestemte meninger eller fordomme. Far kunne være streng og sikker i sin holdning – og uforfærdet, som vi oplevede det under besættelsen. Han kunne harmes over uret og afskyede opportunisme og var iøvrigt glimrende til at give udtryk derfor, når det skulle være. Men fremfor alt var hans overbærenhed med og forståelse for menneskelig skrøbelighed og andres fejl det fremherskende hos ham, for også det var jo en del af livet og virkeligheden.«

Her slutter jeg Mindeordene om min elskede Livskammerat. Bærekraften i hans Liv var den Troens Gave, som han daglig modtog af Guds Haand. Jeg synes han var tro i sit Livskald, og han var – indtil videre – den sidste Præst i den Glahnske Slægt.

Else Glahn.

*På Thorkil Glahns bisættelsesdag.
12-12-1965*

Riste må jeg en rune
om vennen, der stred og segned.
Støt stikker jeg stål i stav,
at stadig de ord må stande:
SAGTMODIG MEN STÆRK.

Falmet og hvidt var håret
og åsynet runet af skæbnen.
Men een gang var lokkerne sorte
og skarpe profilens linjer.
Og dog var han den gang den samme,
SAGTMODIG MEN STÆRK.

Øm som en moder og fast som en fader,
blid som et legende barn.
Altid på dybden det samme sind:
SAGTMODIG MEN STÆRK.

Broder til mange brødre,
venner i hobetal,
åndelig fader til utal af børn.
Ikke ved gny af dåd
Ikke ved prangende tale, men ved det sind, der var hans,
blot ved at være
SAGTMODIG MEN STÆRK.

Derfor vil mindet ej svinde,
men leve, mens vi er til.
VEMODIGT MEN STÆRKT

Svend Jacobsen.

GUNNAR GLAHN
† 29. maj 1966

ASTRID GLAHN F. SØRENSEN
† 7. april 1966

Med kun halvanden måneds mellemrum er Astrid og Gunnar Glahn gået bort, Astrid Skærtorsdag, Gunnar Pinsedag 1966. Et hjem er opløst, et langt og lykkeligt samliv levet til ende.

Når man hører om tilfælde, hvor mand og hustru så at sige går bort samtidig, hænder det, man siger, de »fik lov at dø sammen«. Der ligger deri, at man trods alt betragter det som en lykkelig skæbne. Meget er sandt i denne tankegang. Men for de nærmeste, for dem, der pludselig mister to kære på en gang, er det svært at se den skæbne som nådig, – der kan gå lang tid, inden man accepterer det, og som Terje Vigen føjer tak til.

De, der stod Astrid og Gunnar nær, ved, hvor forskellige de to selvstændige naturer var, og samtidig hvor ens!

Astrid, overkommende uhyre meget, villende overkomme alt. Gunnar, nøjagtig det samme, men på sin roligere måde. Begge stærke naturer, der ville gennemføre det, de anså for rigtigt, om det så kostede dem selv dyrt. For Astrids vedkommende præget af en brændende energi, for Gunnars vedkommende var energien fuldt så stor måske tilmed iblandet stænk af den ikke ukendte Glahnske stædighed.

Hvad overkom Astrid ikke! Under krigen var der »danske kvinders beredskab«, og det var ikke noget paradenummer for hende. Senere blev hun sjælen og den drivende kraft i et aktivt fadderskab for en sydslesvigsk børnehaven. Altid med, hvor hun følte en opgave kalde. Man kunne nævne mange eksempler.

Astrid læste meget og deltog i studiekredse om litteratur, ville også her

trænge ind til kernen. Hun var i det hele taget levende optaget af tiden og dens rørelser. Når hun mente der handlede forkert, var hun ikke den, der tav, og så kendte hun ikke til personsanseelse. Hun gav mig en gang et brev, hun havde modtaget fra statsminister Hedtoft, da hun havde meddelt ham sin mening om Sydslesvig. De var ikke enige!

Gunnar var stærk på sin egen måde, gik måske mere stille med det, men udrettede så vist ikke mindre af den grund. Af naturen var han mere inde-sluttet end Astrid. Han var myreflittig, og han havde altid hænderne fulde, arbejdede tidlig og silde, man så ham aldrig ledig.

Han havde øje for dem, der på den ene eller anden måde havde det svært, men det var ikke noget, der taltes højt om. Jeg husker en udgiftspost i den regnskabsbog, han førte som dreng, den lød: »Snollet dreng 5 øre«. Sådanne udgiftsposter blev visselig senere hen i livet større, men ellers er eksemplet karakteristisk – også for hans ordenssans både i al almindelighed og ikke mindre i pengesager.

Det er svært at skrive objektivt om sin broder, og det er, som om de egenskaber, man har holdt mest af, ikke er til at fæstne på papiret. Det er tillige en instinktiv følelse, der siger en, at de store ord, man føler sig fristet til, ville være ham imod. At noget på den måde forbliver usagt, må man forstå.

Slægtsarv prægede Gunnar og Astrid. For dem begge var slægt ikke blot »historie«, det var nok så meget det at have med levende mennesker at gøre. De forstod den kunst at hygge og feste og havde megen sans for den atmosfære, hvor spøg og alvor ligesom går op i en højere enhed. Hvad enten de fejrede deres mere intime familiefester, eller de var med i planlægningen af de store slægtssammenkomster, var alt gennemtænkt og forberedt til de mindste enkeltheder. Deres hjem stod åbent for mange, også, ja ikke mindst, i dagligdagen, og det var et sted, der var godt at komme, for deres hjerter var med i, hvad de foretog sig.

Forskellige – javel, men ens i det, der var det centrale for dem begge.

Det er tungt at vide, at de to ikke er mere. Men lang tid fremover vil de leve i erindringen hos de mange, de har givet noget væsentligt her i livet.

Torben.

GERTRUD GLAHN
† 12. JULI 1967

At kende Gertrud var at holde af hende. Sådan skrev en, der netop *kendte* Gertrud, umiddelbart efter hendes død. Ordene rammer noget centralt og er slående rigtige.

En af de sidste gange jeg besøgte Gertrud på sygehuset, sagde hun om en af sine nærmeste: han har en stor plads i mit hjerte, og så tilføjede hun efter et øjeblik tøv, hvor jeg havde på fornemmelsen, at flere af hendes kære gled gennem hendes tanker: men der er det forunderlige ved hjerter, at der alligevel altid er plads.

Ja, Gertrud havde et stort hjerte, og hun favnede vidt. Hun havde en dyb trang til at vise andre kærlighed, til tider måtte man næsten frygte, man ikke slog til – til hendes forventninger.

Det var synd, at Gertrud med sin rige natur ikke kom til at stifte familie, og hun følte det selv som et savn. Hun kunne på den spøgende måde, der hos hende ofte dækkede over noget dybt alvorligt, med et smil sige: Vorherre har nu ikke vidst, hvad han gjorde, da han skabte mig med den natur – og dog lod mig leve livet alene.

Men des mere kom Gertrud til at betyde for andre, og hun havde mange venner.

Der var alle dage i Gertruds sind en tungsindig undertone, og de mange og lange sygdomsperioder, hun de senere år måtte igennem, gjorde ikke livet lettere for hende. Men samtidig havde hun en vidunderlig sans for humor og et opladt sind for at opleve.

End ikke på det allersidste svigtede den formildende humor sig. Da hun i april måtte lade sig indlægge, netop som hun skulle have været med en af sine venner til Italien, kommenterede hun det med et Dickens-citat, den ukuelige Mark Tapleys mundheld i modgangstider: nu er der ære ved at være lystig.

Det var med sorg, Gertrud for nogle år siden på grund af svigtende helbred måtte opgive sin biblioteksgerning. Hun var en afholdt chef, kunne godt stille krav, men ikke større til andre end til sig selv, og aldrig større, end de kunne honoreres.

Vi er mange, gamle som unge, der vil savne Gertrud dybt. Men vi har grund til at mindes hende med stor taknemlighed. Hun var et menneske, man helt og fuldt kunne lide på, gennemægte, et menneske uden svig.

Jo, at kende Gertrud var at holde af hende.

Torben.

GLAHN-SAMFUNDETS 50 ÅRS JUBILÆUMSFEST

D. 11. MARTS 1967

Lørdag den 11. marts 1967 kl. 18 samledes 94 af slægtens unge og gamle i Søofficers-Foreningens smukke lokaler i Søkvæsthuset i København til den fem-årige GLAHN-FEST, der denne gang fandt sted i 50-året for GLAHN-SAMFUNDET's stiftelse.

Efter at have fået udleveret »navneblem«, bordplan samt slægtstavle udvisende familieskabet mellem de tilstedeværende, samledes alle til foto-grafering i Niels Juel-salen. Mod forventning holdt de temmelig vakkelvorne borde, således at også bageste række kom med på hosstående billede.

Til tonerne af »Glahniatorernes« indtogsmarch gik man tilbords.

Menu: Laks, Lam og Lagkage med tilhørende vine.

Henrik (Vedbæk) bød som formand velkommen og udtalte, at ud fra linierne »Slægt skal følge slægters gang« var det blevet besluttet at gennemføre festen selvom der havde været et usædvanligt stort frafald i slægten i de senere år. Han foreslog, at *Holger* – traditionen tro – udnævntes til Toast-Master, og denne skilte sig – ligeledes traditionen tro – muntert og myndigt fra sit hverv.

Efter forretten holdt *Torben* en versificeret festtale, som han med vanlig beskedenhed ikke ønsker at aftrykke, da han nu selv er blevet redaktør – men efter afstemning i Festudvalget er det nu blevet ham pålagt at afse plads hertil.

Kære glahnske familieforsamling,
vi hilser hinanden, ung og gamling
fra syd og nord, ja fra alle kanter:
nevøer, niecer, onkler og tanter,
kusiner og fætre, kvinder og mænd,
enhver, som er stævnet til festen hen!
Og hvorfor samles vi så i aften?
Er det for en skål i druesaften
at drikke for Kongen i festligt lag
på hans otte-og-tres-årige fødselsdag?
(ja, den skål ku' vi også drikke,
men årsag til festen, det er det nu ikke,
det bliver kun en parentes)
Næ grunden (sagt i fortrolig kreds)
er om muligt langt bedre:
Vi fester for os selv – og så for at hædre
Glahn-Samfundets fædre,
som nittenhundredstyten
så glæden ved og nytten
af at få samling på
familiens store – familiens små.
Ja, tænk dog blot, hvor ruller tiden,
halvhundred år er gået siden.

Ingen af stifterne lever mere,
 må vi med sorg i dag konstatere.
 Vi mindes vemodigt den gamle sang
 om slægt, der skal følge slægters gang.
 Vi tænker på mange af slægtens navne,
 som vi i dag – og for altid må savne.

Det hænder, man spørges og spørger sig selv:
 disse fester, et det blot et tomt ceremoniel?
 har de nogen værdi, er der nogen mening
 med det, man lidt spotsk kalder »slægts-forening«?

Jo, det sku' jeg mene,
 vi er dog som grene
 på slægtens stamme,
 der viltter forgrenes,
 men dog forenes,
 vor rod er den samme,
 fælles for alle, der mødes her,
 og det i sig selv er dog noget værd.

Ja, det syn's en Glahn,
 som har traditioner
 bygget op med plan
 gennem generationer.

Men der findes rundt om sære personer,
 der ikke begriber de ovationer,
 vi ofrer slægtstræers rødder og kroner,
 man hører ligefrem folk, der syn's
 at Glahn-træets grene ka' trænge til at stynes.

Ja, der er kvinder, der stærkt betoner,
 at når træet skyder
 grene, der pryder,
 skyldes det først de små glahnske koner!

Det la'r vi ligge,
 jeg benægter jo ikke,
 at vist har vi så behov for en pige,
 når vort slægtstræ skal passes og holdes ved lige.

En ting vil jeg godt spørge om:
 Når Glahn'er ofte benævnes »kedelige«
 (hvortil formildende føjes: Gud bevares redelige)
 hvor fra mon så det kedelige kom?

Var det et træk hos den første Glahn?
 eller kom det først sen're for da'n?
 Personlig tror jeg, det kom til med tiden,
 og så er jo skylden på spindesiden!

Fra sværdsiden stammer derimod
 en egenskab, der er såre god:
 den glahns'ske stædighed tænker jeg på,
 i den kan kun få os overgå.

Den er vort smykke og bedste våben,
 den fik hver Glahn endnu før dåben.
 Den har vi ikke fra kvinder, – nej
 den hører med til vort sande jeg!

Nå, jeg skal ikke stå her og prale,
 det klæder kun dårligt i en tale.
 I hast jeg temaet forlader
 og lister om i andre gader.
 Vi skal jo vandre yderst langt tilbage

til dunkle tider, meget gamle dage,
 hvis vi skal slægtens ophav finde:
 dens første mand eller første kvinde.
 Hvilket navn vil I ret beset
 nævne som slægtens nummer et?
 En hvisked' *Adam* ved dette bord,
 ja, vist, så er vi på rette spor,
 blot tænkte *jeg* på Adams mor!
 Næ, hør nu bare,
 vil nogen svare,
 Adam var den første her på jorden,
 hvordan sku' nogen sjæl så kende moren?
 Rolig, rolig! lad et ord mig være tilladt.
 Den mand, jeg tænkte på, var Adam Wilhadts,
 og Adam Wilhadts mor hed Abel (plus Christine)
 og hun er tip-tippelip til Dig og Dine,
 gift med vor danske stamfar: kokken,
 (der *ikke* nogen heks sig hentede på Brocken
 Valpurgis-nat, som man har skumlet)
 næ, stammor har fra barnsben tumlet
 sig mellem andre børn i København.
 Kun kokkens fødestavn
 skal søges i det tyske rige,
 men københavner var og blev hans pige!
 Nu er det ikke pedanteri,
 når jeg så langt tilbage går i tiden,
 men et lidt sent forsøg på galanteri
 mod slægtens kvinder: spindesiden.
 For den ældste af hele kodillen
 (ja, undskyld jeg mener: familien)
 som man i Danmark kan finde
 var netop en kvinde:
 Abel Christine gift Glahn
 stammor til vores klan.
 Og hende har vi en særlig grund
 til netop at mindes i denne stund,
 thi om hende har vi den sikre viden,
 at just i år for tre århundred siden
 kom *hun* til verden,
 Abel Christine, hvis færden
 førte hende til kongens køkken,
 hvor hun fandt lykken!
 For hun blev offer,
 for Henrich Christopher.
 Følgen blev, som I vist aner,
 en u-overskuelig række af Glahn'er.
 I aften er de sidste skud på stammen
 til denne Glahn-fest fundet sammen.
 Og her vil vi standse og hylde en bloc
 Glahn-slægtens stammor med samt hendes kok!
 Tag glasset frænder,
 rejs jer venner!
 og lad os så med megen vægt
 et leve råbe for kokkens slægt!

Mellem første og anden »læmning« slog *Holger* som den ældste og *Louise*

Lichtenberg som den yngste en sølvplade med dato-inskription på det til sammenkomsten i 1937 fremstillede slægtsbanner, hvorefter den til festen i 1957 forfattede sang »GLAHN-SAMFUNDET« blev sunget.

Før desserten holdt *Svend* en tale, hvori han betonedede, at slægtssammenholdet, som han håbede de unge kunne videreføre, ikke hverken for dem eller for udenforstående blev misforstået som slægts-stolthed, men retteligen ville blive tolket som slægts-ærbødighed. Han sluttede:

Våbnet kunne aldrig klippe
båndet over, som det spandt,
Glahner kunne aldrig slippe
dyre minder, som de vandt.
Derfor samlede sig en skare,
som lod minderne bevare.
Et Glahnersamfund fandt
vej til hver en Glahners kant.
Det Glahnske Samfund levet har
i dag i femti år,
og for hvert år det blevet er,
desmere det formår.
Hvergang Fønixfuglen baske
står den atter op af aske.
Sådan ønsker vi det må
her det Glahnske Samfund gå.

Jesper, hvis tidligere virke som søofficer det skyldtes, at festen kunne afholdes i Søofficers-Foreningen, holdt en meget vittig tale for damerne over Foreningens initialer SOF, hvor han udlagde S som skønhed – O som overbærenhed og F som den forståelse, de mandlige Glahner havde behov for fra de kvindeliges side.

Denne omtalte overbærenhed og forståelse blev sat i relief ved afsyngelse af »Konebådens Hyl-est« – også en tidligere forfattet sang.

Kjeld talte derefter som »nydende medlem« – ligeledes meget charmerende – om festudvalgets og dets damers indsats, som han dels takkede for og dels rigtigt gik ud fra har lønnen i sig selv ved de tilrettelæggende møders hyggelige samvær.

Til sidst talte *Irmelin* stærkt personligt om sin mand, Hans Egede Glahns, store livssag: Glahn-Samfundet. Hun bragte en tak til slægten, fordi den ved at slutte op om denne hans kongstanke havde gjort Glahn-Samfundet til en levende virkelighed, og sluttede – som en hilsen fra ham til slægten fremover – med det gamle ord: »*Bevar dit hjerte fremfor alt det, som bevares!*«

Den sidst omdelte traditionsrige sang »Den kære familie« blev desværre ikke afsunget, da det – efter at Majestætens fødselsdagsskål var udbragt – viste sig, at tiden var for fremskreden, og *Henrik* ønskede velbekomme.

Ved den efterfølgende kaffe og aftenen igennem (bortset fra under afholdelse af Generalforsamlingen – se særligt referat) viste det sig, hvor velgennede Søofficers-Foreningens hyggelige omgivelser er til en sådan festlig

og dog intim sammenkomst, idet der var gode muligheder for at skifte plads og derved få talt med forskellige.

I en af stuerne var fremlagt en række »Glahniana« bl. a.: vor stamfader mundkockens ske (tilhørende Einar Gl.). Hans Egedes og Poul Egedes skrifter, Hans Egedes stok, skåret i hvalrostand af sønnen Poul Egede, der ligeledes havde forarbejdet en smuk sælskindsmappe, alt tilhørende Irmelin og Hans Egede Gl.s slægtsgren, der også ejer det udstillede maleri af Ullensvang præstegård i Norge, hvor »professorens« havde deres første hjem, samt hans autobiografiske optegnelser. Henrik Gl. (Vedbæk) og Torben Gl. medbragte professorens »Forsøg til en fortsættelse af Peder Paars« og en samling af hans trykte skrifter.

Der blev både talt og danset ivrigt til klokken godt eet, og det er vist det almindelige indtryk, at det var en sammenkomst, der viste, at der stadig eksisterer et godt grundlag at holde slægts-forbindelsen vedlige på.

En festdeltager.

Generalforsamling.

Ved kaffen blev den traditionelle generalforsamling afholdt. Lrs. Ole Egede Budtz, der valgtes til dirigent konstaterede at generalforsamlingen var lovligt indvarslet og gav formanden ordet. Formanden redegjorde for, hvorledes bestyrelsen havde konstitueret sig efter at de to bestyrelsesmedlemmer Hans Egede Glahn og Gunnar Glahn var afgået ved døden. Kommunelærer Poul Egede Glahn havde suppleret sig med Henrik Glahn, Vedbæk som formand og Irmelin Glahn som kasserer. Sidstnævnte fandt imidlertid, at lovene krævede at en af bestyrelsen skulle være redaktør og foreslog Torben Glahn til denne post og Poul Egede til kasserer. Dette vedtoges. Formanden redegjorde kort for »Glahnske Tidende«. Derefter aflagdes regnskabet, der godkendtes. Til revisor valgtes prokurist Hans Egede Glahn (82222).

Valg af festkomite blev strøget, da lovene fastsætter at bestyrelsen selv nedsætter denne komite for sin funktionstid. (Da den fungerende festkomite har klaret denne fest så strålende, vil den næppe undgå sin skæbne om senest 5 år.)

Der blev foreslået valg af »kontaktmænd«, som navnlig skulle lette redaktørens hverv. I forslag blev bragt: Ole Egede Budtz (16621), Henrik C. Gl. (33231), Henrik C. E. Gl. (44614), Poul E. Gl. (61241), Mogens Gl. (62221), Henning Gl. (62821), Hans E. Gl. (82222) og Jesper Gl. (82612). Tanken fandt tilslutning, hvorefter dirigenten afsluttede.

Festdeltagere

Budtz's linie (A¹)

1. Ole Egede Budtz
2. Jonna Budtz

Ørbeck's linie (A²)

3. Lise Egede-Lassen
4. Birthe Egede-Lassen
5. Stig Egede-Lassen

Poul Egede Glahn's linie (A⁴)

6. Irmelin Glahn
7. Poul Egede Glahn
8. Birthe Glahn
9. Benedicte Glahn
10. Adam Glahn
11. Elsa Glahn
12. Henrik Glahn
13. Hanna Glahn
14. Svend Glahn
15. Ditte Jensen
16. Mogens Glahn
17. Corinna Glahn
18. Stephen Glahn
19. Inge Glahn
20. Ole Glahn
21. Kaj Glahn
22. Anna Glahn
23. Niels Glahn
24. Marianne Glahn

Hans Egede Glahn's linie (A⁶)

25. Gudrun Glahn
26. Edith Glahn
27. Holger Glahn
28. Mogens Glahn

29. Ebba Glahn
30. Kirsten Glahn
31. Karen Glahn
32. Anne Glahn
33. Else Glahn
34. Nina Glahn
35. Harriet Glahn
36. Henning Glahn
37. Agnete Glahn
38. Christian Glahn
39. Abelone Glahn
40. Jørgen Glahn
41. Tove Glahn
42. Ulla Hansen f. Gl.
43. Erik Hansen
44. Jøgen Hansen
45. Anette Hansen
46. Gertrud Glahn
47. Torben Glahn
48. Valborg Glahn
49. Birgithe Olsen f. Gl.
50. Inger Glahn

Tønne Glahn's linie (A⁸)

51. Doris Bjørling f. Gl.
52. Eva Stephensen f. Gl.
53. Niels Stephensen
54. Brita Johannsen f. Bjørling
55. Henrik Bjørling
56. Peggy Bjørling
57. Poul Egede Glahn
58. Else Glahn
59. Eva Glahn
60. Esther Dinsen f. Gl.
61. Bodil Glahn

62. Gertrud Buch f. Glahn
63. Helge Buch
64. Kirsten Levin f. Gjernal
65. Poul Levin
66. Marianne Levin
67. Birgitte Levin
68. Inge Bistrup f. Gjernal
69. Christian Bistrup
70. Marie Louise Bistrup
71. Birthe Bertelsen f. Gjernal
72. Martin Bertelsen
73. Kasper Bertelsen
74. Inger Bähr-Meyer f. Gl.
75. Carl Bähr-Meyer
76. Henrik Glahn
77. Karen Margr. Glahn
78. Bente Lichtenberg f. Gl.
79. Steen Lichtenberg
80. Ida Lichtenberg
81. Louise Lichtenberg
82. Jesper Glahn
83. Anette Glahn
84. Kjeld Glahn
85. Alice Glahn
86. Peter Glahn
87. Birgitte Utzon Buch
88. Mogens Glahn
89. Krestense Glahn
90. Charlotte Glahn

Volkersen's linie

91. Hildegard Conrad f. Volkersen
92. Gerhard Conrad
93. Carsten Conrad
94. Marianne Midtgård

TILLÆG XXIII
TIL
DET GLAHNSKE FAMILIELEGAT

Tillæg XXIII til den gennem justitsministeriet under 9. december 1918 kgl. stadfæstede fundats for Det Glahnske Familielegat.

I anledning af min afdøde mand, kontorchef Hans Egede Glahns 75 års fødselsdag skænker jeg undertegnede Irmelin Egede Glahn, født Lange-Müller, herved Det Glahnske Familielegat et beløb af kr. 10.000,- ti tusinde kroner – anbragt i obligationer, således at samtlige de for Det Glahnske Familielegat fastsatte bestemmelser finder anvendelse på det her omhandlede beløb, dog med den undtagelse, der følger af nedennævnte midlertidige bestemmelse.

Midlertidig bestemmelse.

Af legatets renter tilfalder et beløb af kr. 400,- – fire hundrede kroner – årlig vore til enhver tid i live værende børn til lige deling, hvorved bemærkes, at vi nu har 4 børn, nemlig:

Poul Egede Glahn, født den 18. oktober 1924, civilingeniør,

Ruth Laila Benedicte Egede Glahn, født den 13. december 1926, læge,

Adam Wilhad Egede Glahn, født den 11. november 1928, pianostemmer,

og

Henrik Christopher Egede Glahn, født den 4. juli 1931, arkitekt.

Når vore børns antal på grund af dødsfald er svundet ind til 1, oppebærer vort sidstlevende barn hele fornævnte rentebeløb.

Efter at alle vore børn er afgået ved døden, tilfalder det ommeldte rentebeløb på kr. 400,- årlig vore til enhver tid i live værende børnebørn til lige deling. Er der kun 1 barnebarn, tilfalder hele beløbet dette.

Såfremt det her omhandlede rentebeløb skulle tilfalde vore børnebørn, inden de er myndige, vil rentebeløbet ikke være at iudsætte i Overformynderriet.

Den de foran nævnte personer tillagte rentenydelse er en disse personlig tilkommende ret og kan ikke gøres til genstand for nogen som helst overdragelse, pantsætning eller retsforfølgning. Først når alle disse personer er afgået ved døden, kommer det her omhandlede rentebeløb til uddeling efter hovedfundatsens bestemmelser.

Hellerup, den 4. maj 1966.

Irmelin Egede Glahn,
f. Lange-Müller

Tiltrædes.

Bestyrelsen for Det Glahnske Familielegat:

Ole Egede Budtz

Mogens Glahn

(Senere tiltrådt *Henning Glahn*).

MEDDELELSER 1967

Glahn-Samfundets Regnskaber for 1964, 1965 og 1966

1964.

	kr.
Beholdning ved årets begyndelse	1.188,15
Indtægter: Medlemskontingent + renter	1.876,22
Gaver	1.733,00
Salg af slægtsblade	145,00
	4.942,37
Udgifter: Trykning af 26. medlemsblad (VI bind, 3 hæfte)	kr. 4.010,00
Klichéer	105,00
Omsætningsafgift	370,35
Porto ved heftets udsendelse	59,50
	4.544,85
Beholdning pr. 31. december 1964	kr. 397,52
	4.942,37

Hans Egede Glahn.

1965

	kr.
Beholdning ved årets begyndelse	397,52
Indtægter: Medlemskontingent + renter	1.777,32
Gaver	660,00
	2.834,84

1966

	kr.
Beholdning ved årets begyndelse	2.834,84
Indtægter: Medlemskontingent + renter	1.871,50
Gaver	453,00
	5.159,34

Irmelin Egede Glahn.

Revideret og befundet i orden

Vedbæk 9.-9.-67

Henrik Glahn

Det Glahnske Familielegat

Ifølge fundatsbestemmelserne er der udbetalt beløb til vedligeholdelse af de sammesteds anførte gravsteder, og ligeledes er visse fundatsfastlagte rentebeløb udbetalt bestemte personer. Iøvrigt er legatportioner som sædvanlig tildelt forskellige af slægtens medlemmer, ligesom en sum er overgået til Glahn-Samfundet.

Legatets kapital udgjorde pr. 31. 12. 1965 kr. 141.187,27 og pr. 31. 12. 1966 kr. 151.197,36 hvoraf kr. 150,900,- er anbragt i obligationer.

De sidst tilkomne nominelle kr. 10.000,- er indbetalt af fru Irmelin Glahn i henhold til tillæg XXIII.

I bestyrelsen sidder nu: Sparekassebestyrer Mogens W. Glahn, landsretssagfører Ole Budtz og grosserer Henning Glahn.

Glahn'ske familiepapirer afleveret til Rigsarkivet

I forbindelse med Meddelelse foran Side 131-132 kan oplyses, at der i 1964-1965 til Rigsarkivet er afleveret:

A. Af arkitekt Einar Glahn:

Hans Slægtsarkiv omfattende Breve, Optegnelser og andre Papirer vedrørende

Henrik Christopher Glahn (1738-1804) Professor.

3 Adam Wilhadts Glahn (1775-1863) Konsistorialraad.

31 Henrik Christopher Glahn (1810-1840) cand. theol.

33 Otto Glahn (1813-1879) Tømrermester.

331 Adam Wilhadts Glahn (1848-1898) Overlærer.

334 Johanne Glahn (1857-1883)

B. Af Kontorchef Hans Egede Glahn:

4 Marie Glahn f. Blicher (1783-1862) Grundtvigs Mindedigtt ved hendes Moders Død. (Originalen).

41 Henriette (Jette) Kierkegaard f. Glahn (1808-1881) Brev.

42 Henrik Glahn (1810-1891) Sognepræst. Breve.

44 Hans Egede Glahn (1814-1898) Stiftsprovst og Hustru Adelheid f. v. Radecke, (1817-1903) Breve og Papirer.

442 Poul Egede Glahn (1848-1927) Sognepræst, Breve og Papirer.

446 Karl Glahn (1855-1940) Driftsbestyrer og Hustru Johanne f. Rønne, (1859-1941) Breve.

4461 Hans Egede Glahn (1891-1965) Kontorchef og Hustru Irmelin f. Lange-Müller (f. 1895) Breve og Papirer.

44612 Benedicte Glahn (f. 1926) Læge. Breve.

- 54 Poul Egede Glahn (1811-1896) General. Pastor Bülow's Manuskript til Tale ved Afsløring af Mindesten se foran Side 169.
- 572 Hother Glahn (1858-1929) Arkitekt. Brev.
- 61 Johan Glahn (1813-1878) Assesor pharm. Brev.

Rektor ved Århus Statsgymnasium, Anders Feilberg Jørgensen har vist den storsindethed at skænke slægten provst Adam Wilhadts Glahns optegnelsesbog (jfr. Gl. Samf. bd. 5 s. 113-123) til indlemmelse blandt de glahn'ske familiepapirer i Rigsarkivet. Det er en gave, slægten må være oprigtig taknemlig for. Rektor Feilberg Jørgensen er tip-tip-oldebarn af Adam Wilhadts Glahns datter Margrethe gift Volkersen (1745-1823).

Trykfejl og rettelser.

- Bind I Foruden de Side 216 nævnte:
 Side 58 midt paa Siden under Sognepr. Peter Søren Andersen Vedel:
 1584 læs 1587.
 Side 75 Linie 3 Allinge læs Alling.
 Side 95 Linie 1 Clahn læs Glahn.
 Side 108 Linie 1 og 3 Allinge læs Alling.
- Bind III Foruden de side 220 nævnte: Side 178, Linie 12: 1769 læs 1679.
- Bind IV Side 177. VII 17: (1625-59) læs (1596-1659).
 Side 181. Note 2. Der henvises til Bind V side 36: Rettelse.
- Bind V Side 17, IX. 19. Se Rettelsen Side 168.
 Side 29. Se Rettelsen Bind VI Side 158-159.
- Bind VI Side 26. Note 3, Linie 2: 1732 læs 1752.
 Side 136, Linie 4: Helana læs Helena.
 Side 138, VII. 10: Berthe læs Benedicte.
 Side 139, VIII. 4: Ida Christine læs Regine.
 Side 140, VIII. 17 Dorph, Oluf udgaar
 Side 140, IX. 23: Carstensen læs Castensen.
 Side 141, 2. Linie fra oven G. 7 læs G. 3.
 Side 142, X. 57. Linie 1: Marslev læs Maarslet.
 Side 145, XII. 234: Godske læs Godskedatter, Anna.
 Side 148, XV. 1959: »1462 og endnu 1492« læs »1452«.

INDBINDING AF VI. OG SIDSTE BIND.

- Glahn-Samfundet VI 1959–67 } Findes i nærværende hefte 4
Indholdsfortegnelse }
Hefte 1 1960 s. 1–60
Hefte 2 1962 s. 61–112
 (Tillæg V til Slægtebogen (s. 1–40) bortskæres)
Hefte 3 1964 s. 113–160
 (Samlet navneliste til tillæggene I–V af Slægtebogen
 bortskæres)
Hefte 4 1967 s. 161–260

Ovennævnte »Tillæg V« og »Navneliste« indbindes selvstændigt, eventuelt sammen med de tidligere tillæg og/eller med »Slægten Glahn i Billeder«.

NAVNELISTE

- Alborn 167
 Albrecht 167
 Albrechtsen 62, 67, 74, 80
 Albrechtson 125, 127, 129
 Alexandrine, dronning 12, 16
 Alsbach 4
 Amundsatter 216
 Amundsen 12
 Andersdatter 212, 216, 222
 Andersen 16, 23, 100–101
 André 81
 Andræ 18
 Anna 216
 Anne 218
 Bach 123
 Backer 141
 Baden 148–149
 Baggessdatter 140
 Balle 18
 Bang 23, 145, 147, 149, 220
 Barfod 158
 Barfoed 23, 58
 Barth 233
 Bay 216
 Bech 112
 Behrendt 62, 65–66, 80
 Bellinger 80
 Bentsen 216
 Bergen 215
 Bergmann 20
 Bergsland 29
 Bertelsen 100, 226, 246
 Beyer 63, 73
 Bielefeld 114–115
 Bistrup 100, 226, 246
 Bjørling 97, 100, 104, 246
 Bjørn 142
 Bjørnson 153
 Blicher 6, 152, 158–159
 Blixencrone-Møller 61
 Bloch-Hoell 20, 28, 29, 164
 Blædel 28
 Bobé 5, 18–20, 30, 111
 Bodiker (Bødicher) 144
 Bohme 167
 Boisen 112, 153
 Bollesdatter 217, 220
 Bolwig 119
 Bornemann 138–140
 Borre 148
 Boye 82
 Braes 140
 Brahe 148
 Brandes 111
 Brandt 59–60, 153, 217, 218
 Brenner 114, 158
 Brix 176
 Broager 136–138, 149
 Bruun 224
 Buch 100, 246
 Buchof 217
 Budtz 58, 109, 157, 245–246, 248, 250
 Bugge 28
 Bundesen 222
 Burns 77, 81
 Bülow 169, 251
 Bähr-Meyer 246
 Bæk 111
 Bøving 184 ff., 210
 Cao 74
 Carstensen 139–140, 251
 Castesen 251
 Catharina 219
 Christensdatter 144
 Christensen 62, 67, 70, 73, 77, 112
 Christian I 146
 Christian III 102
 Christian IV 102, 124, 220
 Christian V 141
 Christian IX 59, 181, 187–188, 202,
 205–206, 218
 Christian X 12, 15–16
 Christopher af Bayern 146
 Clausen 28, 140, 193
 Clemens 5–6
 Clementssøn 143
 Coling 212, 213, 216
 Conrad 100, 246
 Dalby 61
 Dalgas 112, 176–178, 210
 Dalhu(u)s 102, 212–216, 219
 Danbolt 29, 30
 Danneskiold-Samsøe 141, 149
 Davidsdatter 213, 219
 Delveau 78–80
 Dieck 116
 Dieckmann 167, 168, 215–217
 Dinsen 246
 Dobschall 114
 Dorph 4, 137–138, 140
 Dresler 215, 220
 Dreyer 177–178, 183, 194, 199, 201,
 210, 224
 du Plat 173, 210
 Döllner 220
 Eckersberg 32

- Egede 3–27, 29–30, 58–59, 101–102, 127, 139, 150, 163, 164, 212
 Egede-Lassen 100, 158, 246
 Egede-Nissen 122, 124, 130
 Ekholm 23
 Ellertsen 122
 Engelstad 220
 Erhard 165
 Eriksen 55, 84
 Erlendsson 82
 Ernst 176, 181, 186, 198, 201, 202, 205–208, 210
 Eskildsen 102, 212, 217
 Euripides 2
 Ewald 147
 Fabritius 135, 161
 Falk-Jensen 159
 Fachtel 102, 213, 219
 Feddersen 213
 Fedler 216
 Feilberg-Jørgensen 251
 Feldt 100
 Felten 168
 Fenger 10, 19, 73, 77–81
 Fibiger 200, 210
 Fich 119
 Flintzholm 216
 Fogh 144–146
 Forbus 145, 147
 Frandsen 62
 Fruen 102, 212, 213, 215
 Frederik, greve 110
 –, prins 145
 Frederik II 102
 Frederik IX 16
 Freuchen 12
 Freuches 217
 Friedlieb 137–140, 149
 Friis 141, 144–145
 Faaborg 34
 Galskjøt 142
 Gerdts 165, 167
 Gierbrandsdatter 215
 Giessing 4, 141, 149
 Gizenga 72
 Gjernal 100, 225–226, 246
 Glade(n) 115, 165
 Glac(n) 115, 165
 Glahe 165
 Glahn, Abelone 246
 –, Adam (tysk c. 1600) 166, 217
 –, Adam (tysk † 1672) 116–117, 165–166
 –, Adam (tysk † 1706) 114, 115, 117, 168, 215
 –, Adam (tysk dbt. 1666) 116, 117
 –, Adam Henrich (tysk) 167
 –, Adam Wilh. (provst) 101, 132, 168, 243, 251
 –, Adam Wilh. (konsistorialråd) 100, 132, 150, 210, 250
 –, Adam Wilh. (overlærer) 250
 –, Adam Wilh. (pianostemmer) 28, 100, 105, 246, 248
 –, Adelheid 112, 154, 250
 –, Agnese Marg. (tysk) 167
 –, Agnete 100, 246
 –, Alfred 131–132, 160, 188–189, 197, 210
 –, Alice 100, 246
 –, Anders 28
 –, Andreas (tysk) 166, 167
 –, Anette 54, 100, 246
 –, Anna (f. Hindse-Nielsen) 100, 246
 –, Anna Catrina (tysk) 118
 –, Anna Margrete (skoledirektør) 43–45, 60
 –, Anna Margrethe (tysk) 118
 –, Anne 246
 –, Astrid 100, 104, 237
 –, Astrid Birgitte 28
 –, August 179, 188, 192–193, 197, 210
 –, Augusta 173 ff., 210
 –, Axel 96, 100, 104, 157, 223
 –, Benedicte 28, 100, 246, 248, 250
 –, Bente (g. Lichtenberg) 100, 246
 –, Bente (f. Eriksen) 55, 100
 –, Birgithe (g. Olsen) 53, 100, 246
 –, Birgitte (f. og gift Glahn) 173–174, 176, 195, 210
 –, Birthe (f. Olsen) 100, 246
 –, Bodil (tandlæge) 42–43, 100, 105, 246
 –, Carin 133
 –, Carl 173, 210
 –, Carsten 93–95, 223
 –, Catrina Sophia (tysk) 118
 –, Charlotte 246
 –, Christian 246
 –, Christoph (tysk) 118, 166
 –, Claus (tysk) 116–167
 –, Claus Bastian (tysk) 167
 –, Claus Heinrich (tysk) 166
 –, Corinna 53, 100, 136, 246
 –, Curt Adam (tysk) 167
 –, Doris (g. Bjørling) 98, 100, 104, 246
 –, Dorte 223
 –, Dot 181, 210
 –, Duja 227
 –, Ebba 62, 246
 –, Edith 100, 224, 246

- , Edvard 133
- , Einar 133–134, 157, 245, 250
- , Elisabeth (g. Jensen) 135
- , Elisabeth (g. Valentiner) 47
- , Ellen 233
- , Elsa 246
- , Else (g. Gjournals) 100
- , Else (f. Høst) 235, 246
- , Else (f. Hessellund) 100, 136
- , Else (f. Jacobsen) 100, 246
- , Else (litt.) 111
- , Erasmine (f. Myhre) 31, 34, 153, 173, 210
- , Erasmine (1847–90) 32–33, 35
- , Esther (g. Dinsen) 246
- , Eva 104, 246
- , Eva (g. Stephensen) 246
- , Frederik (litt.) 111
- , Gertrud (g. Buch), 42, 100, 246
- , Gertrud (overbibl.), 100, 239–240, 246
- , Gjertrud Kirstine (f. Egede) 15, 26–27, 101–102, 124, 150, 212
- , Gjertrud Rask (g. Sievers) 150
- , Gregers 60
- , Gudrun 58, 100, 109, 157, 246
- , Gunnar 99–100, 105, 108–109, 157, 237, 245
- , Hanna 55, 100, 246
- , Hanne 151, 173, 210
- , Hans (tysk) 117, 165–167, 216
- , Hans Christoph (tysk) 166
- , Hans Egede (apoteker) 26, 34, 106, 132, 151, 172, 180, 181, 188, 192, 195–197, 210
- , Hans Egede (direktør, civiling.) 16, 26, 40–43, 58, 60
- , Hans Egede (disponent) 26, 55, 100, 245
- , Hans Egede (domorganist) 27, 176, 181, 188, 191, 193, 196–197, 200, 210
- , Hans Egede (fabriksinspektør) 26
- , Hans Egede (kontorchef) 2, 12–13, 15, 26, 28, 30, 51–53, 57–60, 97, 100, 104–105, 108–109, 111, 113, 118, 121–122, 124, 135, 151, 153–157, 159, 161, 164, 222, 229, 245, 248–250
- , Hans Egede (stiftsprovst) 26, 58–60, 112, 132, 150–152, 154, 250
- , Hans Egede (f. 1923) 26
- , Hans Egede (f. 1958) 26
- , Hans Heinrich (tysk) 117, 167–168
- , Hans Henrik (f. 1958) 27–28, 57
- , Hans Poul Egede (f. 1845) 27
- , Hans Poul Egede (f. 1850) 27
- , Harriet 246
- , Heinrich (tysk) 117
- , Henninch (tysk) 166
- , Henning 100, 105, 245–246, 248, 250
- , Henriette 47, 150, 152, 250
- , Henrik (dr. phil.) 49, 60, 132, 235
- , Henrik (fuldmægtig) 57, 100, 104–105, 108, 156, 241, 244–246
- , Henrik (generalmajor) 132, 177, 210
- , Henrik (teolog) 173, 210
- , Henrik Christopher (apoteker) 173, 195, 199, 206, 210
- , Henrik Christopher (arkitekt) 60, 133–134, 245, 246
- , Henrik Christopher (cand. teol.) 250
- , Henrik Christopher (kgl. kok) 101, 113–114, 116–117, 119, 165, 167–168, 215, 245
- , Henrik Christopher (landinspektør) 100, 245
- , Henrik Christopher (professor) 15–16, 26, 102, 109, 130, 132, 150, 173, 210, 245, 250
- , Henrik Christopher (sognepræst) 56, 132, 150, 152, 173, 175–176, 206, 210, 250
- , Henrik Christopher Egede 28, 55, 100, 246, 248
- , Holger 60, 99–100, 105, 157, 228, 241, 243, 246
- , Hother 96–97, 251
- , Inge 246
- , Ingeborg 58, 136, 149
- , Inger (g. Jønsson) 134, 155, 157
- , Inger (børneforsorgspædagog) 100, 246
- , Inger (f. 1936) 100
- , Inger (g. Bähr Meyer) 246
- , Irmelin 100, 154–155, 157, 171, 232, 245–246, 248–250
- , Jesper 54, 100, 104–105, 244–246
- , Johan (assessor pharm.) 31, 34, 153, 173, 175, 180–181, 195, 210, 251
- , Johan (konstabel) 103
- , Johan (landinspektør) 179–180, 188–189, 197, 210
- , Johann (tysk) 167
- , Johan Christian (tysk) 117
- , Johan Christian (kok) 168
- , Johan Christoph Friedr. (tysk) 167

- , Johan (el. Hans) Christoph (tysk) 167
- , Johan Heinrich (tysk) 117
- , Johan Henrich (tysk) 168
- , Johanne (1857–83) 250
- , Johanne (g. Haxthausen) 39, 108, 153
- , Johanne (g. Ovesen) 151–152
- , Johanne (f. Rønne) 58, 155, 230, 250
- , Judithe 100
- , Jørgen (arkitekt) 100, 246
- , Jørgen (kontorass.) 133
- , Kai (departementchef) 16, 60, 111
- , Kai Egede 27, 100, 246
- , Karen (f. 1950) 246
- , Karen Margrethe (f. Rasmussen) 223
- , Karen Margrethe (f. Weidemann) 100, 246
- , Karl 58, 155, 230, 250
- , Kirsten (f. Fabricius) 100
- , Kirsten (1919–31) 228
- , Kirsten (f. 1948) 246
- , Kjeld 100, 244, 246
- , Klaus 109
- , Krestense 100, 246
- , Laila († 1910) 58, 155
- , Laila (f. 1933) 28, 135
- , Liss 94–96
- , Lissen 223
- , Louise 133–134
- , Ludvig 49, 60, 157
- , Marcus 52, 97, 104, 132, 151, 172–173, 210
- , Margit 31, 37
- , Margreta (tysk) 117
- , Margrethe (g. Lytthans-Pedersen) 183–184, 188–189, 193, 202, 210
- , Maria (Mep) († 1937) 209–210
- , Maria Magdalene (tysk) 167
- , Maria Margareta (tysk) 167
- , Marianne 246
- , Marie (f. Blicher) 152, 158, 174, 210, 250
- , Marie (g. Winther) 112
- , Marie Elisabeth (tysk) 118
- , Mette Egede 100
- , Mogens (professor) 49, 61, 65, 228, 245–246
- , Mogens (sparekassebestyrer) 100, 155, 157, 246, 248, 250
- , Mogens Egede (arkitekt) 28, 53, 100, 105, 135–136, 246
- , Nanna 177, 180, 184, 188–189, 193, 195, 202, 210
- , Nathalia 151
- , Nicolai 98, 150, 152
- , Niels Egede (dommerfuldm.) 28, 246
- , Nina 100, 104, 246
- , Ole 28, 100, 246
- , Otto (kunstmaler) 209
- , Otto (oberst) 48, 131–132, 172–211, 215
- , Otto (tømrer) 250
- , Otto M. (ingeniør) 133
- , Pauline (g. Ørbech) 122, 130
- , Pernille 28
- , Peter Salicath 100, 246
- , Poul Egede (civiling.) 27, 100, 135, 140, 142, 222, 246, 248
- , Poul Egede (garnisonspræst) 27, 59, 150, 158
- , Poul Egede (general) 27, 132, 169 f., 173, 210, 251
- , Poul Egede (ing.dr.) 27, 42, 49–51
- , Poul Egede (kommunelærer) 27, 54, 100, 105, 245
- , Poul Egede (mønstringsbestyrer) 27
- , Poul Egede (sognepræst) 27, 250
- , Poul Egede († 1846) 27, 210
- , Poul Egede (stadsdyrlæge) 27, 100, 157, 246
- , Poul Egede (telegrafist) 27
- , Poul Egede (1884–87) 27
- , Poul Egede (f. og † 1897) 27
- , Povl (læge) 27
- , Ragnhild (g. Peytz) 38
- , Rose Marie 110
- , Ruth (f. Petersen) 54
- , Ruth Egede 109
- , Sidse 100
- , Stephen 28, 83, 92, 100, 135, 157, 246
- , Susanne 100
- , Svend Egede 27, 100, 136, 244, 246
- , Thomas (litt.) 124–125, 127–130
- , Thorkil 48, 60, 232
- , Torben 60, 99–100, 104, 113, 124–125, 162, 165, 172, 212, 215, 238, 240–241, 245–246
- , Tove (f. Suhr) 100, 246
- , Tønne 151, 210
- , Ulla (g. Hansen) 100, 246
- , Valborg 100, 104, 246
- , Valdemar (provst) 47, 176, 184–185, 188, 191–193, 196, 198, 202, 210, 233
- , Valdemar (litt.) 111

- , Wera (g. Hisinger) 105, 109
 -, Vibeke 42
 -, Aage 60
 Glan(n) 165
 Glare 117
 Goethe 116
 Good 183, 210
 Grandjean 111, 149
 Grieg 122, 124–130
 Griffenfeld 102
 Grohshennig 149
 Grove 200
 Grundtvig 35, 39, 112, 153
 Gruven 167
 Grøn 144
 Gudmandsen se Weygaard
 Gyldenløve 141
 Göthe 133
 Götzsche 176, 206, 210
 Haffner 201, 211
 Hahnen (Hanan) 114, 118
 Hammer 77
 Hamsun 124–129
 Hansdatter 212, 215, 217, 218, 222
 Hansen 26, 100, 112, 146, 148, 212,
 215–217, 246
 Hastrup 62, 67, 69, 76, 77, 77, 80
 Hauch-Fausbøll 149
 Havning 121
 Haxthausen 39, 108, 153
 Hassel 14
 Hedlin 82
 Hegelund 138, 143
 Hemmet 140
 Hempel 6
 Henning-Hansen 28
 Henriksdatter 140, 212, 216
 Hensch 167
 Hertling 28
 v. Hessberg 113–114, 116, 118
 Hessellund 136
 Hindsholm 218
 Hiort-Lorenzen 149
 Hisinger 105, 109
 Hjorth-Nielsen 159
 Holberg 29, 32, 102, 147, 212
 Holm 135, 142–144
 Holm-Nielsen 82
 Holmstad 213
 Hornemann 138, 140–141, 149
 Hoskjær 178, 202–205, 208, 211
 Houghton 136–137
 Hundrup 149
 Huusvig 143
 Hvass 146
 Hvide 147
 Høncke 185, 211
 Hørner 3, 18, 23
 Høxbroe 222
 Høyer 213
 Haakon (norsk konge) 123
 Haard 138, 140
 Ingemann 6, 8, 16
 Jacobsdatter 218
 Jacobsen 219, 236
 Jensdatter 144, 215
 Jensen 109, 146, 216, 220, 246
 Jeppesen 137
 Joenssøn 218–219
 Johanne 213, 219, 246
 Johannsen 245
 Joseph 58, 65, 71
 Juel 97
 Jønsson 134, 155, 157
 Jørgensdatter 142, 222
 Jørgensen 202, 211
 Kaka-Joseph 68–69
 Kaka-Mama 68
 Kannengieser 196
 Kannik 52
 Kasawubu 70, 72
 Kaufmann 205, 211
 Kielsen 183, 190, 191
 Kier-Andersen 52
 Kierboe (Kiørboe) 173, 174, 191, 215
 Kierkegaard 47, 59–60, 150, 152, 250
 Kingo 97
 Kirsebom 216, 218
 Klausen 30
 Klyne 147–149
 Knolle 167
 Knud, prins 16
 Knudsdatter 146
 Knudsen 44
 Koch 12
 Kock 142
 Koefoed 202–205, 207, 211
 Kolderup-Rosenvinge 205–206, 211
 Kolsrud 15
 Konde 72, 77, 81
 Korbes 166
 Kornbeck 159
 Kotte 144
 Krag 215, 217
 Kramm 123–124
 Krammer 141
 Krøll 173
 Købke 112, 179–180, 193–196, 198–
 200, 211
 Lachmann 63, 65, 73
 Langballe 6
 Lange 2
 Lange-Müller 154–155, 157
 Larsen 136

- Lassen 123–124, 147, 158, 212
 Lauf 22
 Laugesdatter 143
 Laursdatter 216
 Lavritsdatter 216
 Lavritzen 217
 Lehmann 233
 Leon 68, 82
 Leonora Christina 102
 Lerberg 111
 Leth 145–146
 Leuning 133–134, 159
 Levin 100, 226, 246
 Lichtenberg 100, 243, 246
 Lilliefeld 148
 Lind 47, 218–219
 Lindahl 12
 Linde 201, 211
 Lorentzen 53, 136–137
 Louise, kronprinsesse 32
 Ludvig II 147
 Ludwigs 14
 Lumumba 72
 Lunding 180, 211
 Lussius 166
 Luxdorph 215
 Lyng 10, 140
 Løvenbalk 143–144, 146
 Løvenørn 212
 Mack 129
 Madsdatter 220
 Madsen 212–213, 217, 219, 220
 Magdalena 219
 Mamen 23, 30
 Mandal 218
 Marckmann 54
 Mariboe 112
 Marstrand 199
 Matthiessen 207
 Matthison-Hansen 35
 Mejrhan 193
 Meldahl 36
 Mesecken 168, 216
 Meyer 177, 211, 243
 Michelsen 22
 Midtgård 246
 Mikkelsen 12, 135, 146, 148, 212–214,
 218–219
 Mobotu 72, 79
 Mogensdatter 212–213, 217, 219
 Molland 21–22, 24, 29
 Monrad 98
 Moritz 217
 Mortensen 136
 Moth 141–142, 144–146, 149
 Mule 139, 141–142, 144–149
 Mumme 139–140, 142
 Munkebo 227
 Muus 212, 217–219
 Myckland 20, 30
 Myhre 21, 35, 37, 153, 173, 210
 Myklebust 20, 23, 29
 Müller 117, 171
 Møller 75, 110, 138, 142–143, 149
 Mås 220
 Nasser 89
 Neb 145, 147–149
 Nielsdatter 145
 Nielsen 22, 139, 143, 149, 215
 Nilsen 29, 137
 Nissen 30, 124, 126, 128, 130
 Normand 216
 Nyblom 34
 Nyborg 193–194
 Nygaard 23, 58
 Nørredam 62–63, 80–82
 Ollrog 165
 Olsen 53, 215, 246
 Olufsdatter 142, 220
 Ovesen 151–152
 Oxe 102
 Palladius 144
 Paludan 80–81
 Pasteur 127
 Pedersdatter 140, 143, 145–147, 218
 Pedersen 137, 148, 212, 217–218
 Pedro 68, 71
 Petersen 54, 121
 Pind 219
 Poulsen 10
 Povlsdatter 142
 de Preux 80–81
 Quist 35
 Rachel 68, 74
 v. Radecke 154
 Rafn 127
 Raft 61, 65, 68
 Rald 234
 Ram(m)el 215, 220
 Randulf 102, 124, 212–213, 217–219
 Rantzau 146
 Rasch 158
 Rask 4–6, 8, 13–14, 24–26, 58, 171
 Rasmusdatter 147, 216
 Rasmussen 7, 9, 12, 145–146, 215
 Ratlov 146
 Ravn 184, 186, 211, 213–214, 220
 v. Recklinghausen 113–114
 Reinfeld 147
 Rentz 217–218
 Revold 22
 Riber 144, 149
 Richardt 25
 Richter 158

- Riisbrigh 140
 Robertson 94, 95
 Roed 34
 Rosenvinge 143–145, 147, 149 (se
 også Kolderup-Rosenvinge)
 Rosing 56, 106–107
 Rosseland 21
 Roussell 121
 Rovsing 160
 Rummel se Rammel
 Rye 176, 211
 Rønne 155
 Rønning 59
 Råmel se Rammel
 Samba 78
 Samsing 217
 Samson 86
 Samsøe 141
 Sautreau 153
 Saxe 219–220
 Scalabrini 103
 Scavenius 110
 Schannong 20
 Schiern 137–138
 Schindler 233
 Schiøll 163–164
 Schlegel 179, 211
 Schlesch 220
 Schou 139
 Schouw 112
 Schroll 184, 211
 Schröder 144, 206, 211
 Schult 145
 Schytte 139
 Seip 21, 30
 Sievers 100
 Si(g)ersted 215–216, 220
 Skajaa 61
 Skavlán 125
 Skeel 148
 Skow 213
 Skovgaard 112
 Slet 147
 Smagbier 142
 Smemo 20–21
 Smidt 32, 34
 Smith 187
 Spohr 62
 Sprengel 114, 117–118
 Sprenger 166
 Staby 145
 Stage 146–149
 Stampe 112, 137–143, 149
 Stanley 74
 Steenberg 139
 Steenbuch 4
 Steensen 110
 Stefansson 22, 24, 30
 Steincke 230
 Steinmann 180, 184, 197, 200, 207,
 211
 Stenersen 128–130
 Stephensen 246
 Stibolt 100
 Storck 100
 Suhr 138, 140–141, 149
 Sundorph 188
 Svane 143–144
 Svaning 143–145, 149
 Søgaaard 62, 67, 74–77, 80
 Søndergaard 146
 Sørensen 218
 Saabye 9, 11, 17–18
 Terkelsen 149
 Teufl 77–79
 Thalbitzer 16
 Thestrup 135, 138–140, 142–143, 149
 Thimsen 215
 Thomas 68
 Thomasdatter 222
 Thomsen 12, 101, 199, 213, 220
 Thorvaldsen 32
 Thulstrup 185, 186, 211
 Thygesen 200
 Thøgersen 144
 Tilly 116
 Tjørbu 216
 Tordenskjold 29, 217
 Tornøe 47
 Torp 111
 Torlle 102
 Tschombe 72
 Tungen 55
 Tunold 30
 Tvede 216
 Tving 11, 26
 Tychsen 208–209, 211
 Vahl 149
 Valentiner 46–48, 233
 Wallenstein 116
 Vaugh 62–63
 Weber 117
 Vedel 144, 251
 Wellejus (Weyle) 141, 143
 Vermehren 34
 Werner 213
 Verrier 160
 Wessel 217–219
 Wessling 217–218
 Weygaard 215, 220 (P. Gudmandsen)
 Vibe 102
 Wiberg 143, 149
 Wiedewelt 6
 Willumsdatter 218

Willumssøn	219	Zahle	32
Wilson	74	Ølgod	135, 140
Windeln	167	Ørbech	100, 122, 130, 246
Winding	138, 140	Østensdatter	218
Winther (Vintener)	59, 112	Åel	63
Wische	117	Aagaard	196
Wittlöff	139	Aakjær	131
Volkersen	100, 246	Aarhus	216
Worm (Wurm)	140		

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forord til sjette Bind	2
Hans Egede 1758–1958. Af Kontorchef Hans Egede Glahn	3
En norsk Bog om Hans Egede. Ved samme	29
Assessor Apoteker C. Johan Glahns Ejendom »Kalkbrænderiet paa Østerbro«. Ved Baronesse Johanne Haxthausen f. Glahn	31
In Memoriam	40
(Direktør, Civilingeniør Hans Egede Glahn (ved Bodil Glahn), Skoledirektør Grete Glahn (ved Kontorchef Hans Egede Glahn), Provst Ludvig Valentiner (ved Pastor Thorkil Glahn).	
Da Poul Egede Glahn blev ing.-dr. Ved Kontorchef Hans Egede Glahn	49
Generalmajor Marcus Glahns Skydeskive. Ved samme	52
Brudepar i Slægten Glahn (Arkitekt Mogens Egede Gl., Birgithe Gl., Kommunelærer Poul Egede Gl., Søløjtnant Jesper Gl., Disponent Hans Egede Gl. og Arkitekt Henrik Egede Gl.)	53
Michael Rosings Digt ved Sognepræst Henrik Glahns Begravelse i Sorø 1891 ..	56
Meddelelser 1960 (Regnskab. Gaver. Familielegat. Slægtsmødelegat. Barfoeds Roman om Hans Egede. Hans Egedes Sølvkrus. Præsten der viede Kong Christian IX. Da Hans Egede Glahn i 1859 blev Stiftsprovst i Aalborg. Slægten Glahn og Kraks Blaa Bog. Kontingent)	57
Glahn i Congo. Beretning fra Professor Dr. med. Mogens Glahn	61
Glahn i Gaza. Beretning fra Premierløjtnant – nu Kaptajn – Stephen Egede Glahn	83
In Memoriam	93
(Dr. of Optometri Carsten Glahn (ved Arkitekt Axel Glahn), Landmand Hother Fr. H. Glahn (ved Kontorchef Hans Egede Glahn), Ekspeditionssekretær Emil Gustaf Björling (ved Doris Björling).	
Udtalelser af Biskop D. G. Monrad om Sognepræst D. Nicolai B. Glahn	98
Glahn-Samfundets 9. Slægtsmøde 1962 (Referat ved Kontorchef Hans Egede Glahn)	99
Michael Rosings Digt ved Apoteker Hans Egede Glahns Død	106
Meddelelser 1962 (Regnskab. Gaver. Familielegat. Slægtsmødelegat. Glahnvej i Grønland. Sygeplejerske Rose Marie Glahn og den russiske Revolution 1917. Benyttelse af Navnet Glahn i Litteraturen. Tillæg V til Slægtebogen. Slægtsbladets Bogtrykker død. Departementschef Kai Glahn og den internationale Forfatterkongres i Kbhvn. 1909. Fattigselskabet Fylla. Kontingent)	108
Kgl. Kok Henrich Christopher Glahns Fødested. Slægtens Udspring. Ved Overbibliotekar Torben Glahn	113
Kgl. Kok Henrich Christopher Glahns Gravsten. Ved Kontorchef Hans Egede Glahn	119
Et brev fra Postmester og Stortingsmand Adam Egede-Nissen	122
Lidt om Knut Hamsuns Løjtnant Thomas Glahn. Ved Overbibliotekar Torben Glahn	125
Glahnske Familiepapirer i Rigsarkivet. Ved samme	131
In Memoriam	133
(Arkivar Edvard Johannes Glahn (ved Arkitekt Einar Glahn), Overassistent Inger Christine Jönsson (ved samme).	
Anetavle for Arkitekt Mogens Egede Glahns mødrene Slægt. Ved Kontorchef Hans Egede Glahn	135
Et Brev fra Henriette Kierkegaard f. Glahn til hendes 3 Brødre	150

Bjørnstjerne Bjørnson og Apoteker C. Johan Glahn. Ved Kontorchef Hans Egede Glahn	153
Tillæg XXII til Det Glahnske Familielegat	154
Meddelelser 1964 (Regnskab, Gaver, Familielegat, Slægtsmødelegat. En Artikel om Overlæge Otto V. Lassen. Patriciske Slægter. Rettelser i Oversigt over Steen Steensen Blichers Slægtskab med Familien Glahn. Navneliste til Tillæg til Slægtbog. G.-S.s Medlemsantal. Professor Paul Verrier og Lektor Alfred Glahn. Kontingent)	156
Forord til Glahn-Samfundets afsluttende Hefte	161
Statue af Hans Egede i Oslo. Ved Kontorchef Hans Egede Glahn	163
Mere om Slægten Glahns Oprindelse. Ved Overbibliotekar Torben Glahn	165
Tale af F. R. C. Bülow ved Afsløringen af Mindesten over General Poul Egede Glahn	169
Ingeniørøberst Otto Glahn. Brevuddrag til Belysning af hans Liv og Gerning. Ved Overbibliotekar Torben Glahn	172
Tillæg til Anetavle for Gjertrud Christine Glahn f. Egede. Ved samme	212
Tillæg til Anetavle for Oberst Hans Otto Glahn og Hustru Augusta Glahn f. Kierboe. Ved samme	215
Supplement til Anetavle for Civilingeniør Poul Egede Glahn. Ved Kontorchef Hans Egede Glahn	222
In Memoriam	223
(Arkitekt Axel Glahn (ved Edith Glahn), Else Margrethe Gjournals (ved Henrik Bertelsen), Duja Glahn (ved Holger Glahn), Kontorchef Hans Egede Glahn (ved Irmelin Glahn), Sognepræst Thorkil Glahn (ved Else Glahn), Arkitekt Gunnar Glahn og Astrid Glahn (ved Torben Glahn), Gertrud Glahn (ved samme).	
Glahn-Samfundets 50-års Jubilæumsfest 1967	241
Tillæg XXIII til Det Glahnske Familielegat	248
Meddelelser 1967. (Regnskab. Det glahnske Familielegat. Glahnske Familiepapirer afleveret til Rigsarkivet. Trykfejl og Rettelser. Indbindingsvejledning)	249

TILLÆG V
TIL
FAMILIEN GLAHN'S
SLÆGTEBOG

(POUL BREDO GRANDJEAN, KBHVN. 1907)

VED

HANS EGEDE GLAHN

GLAHN - SAMFUNDET

KØBENHAVN
LERBERGS BOGTRYKKERI
1962

INDHOLDSFORTEGNELSE¹⁾

Konsistorialraad		
Adam Wilhadt Glahn's Linie	(A 3)	S. 3—4
Pastor		
Poul Egede Glahn's Linie	(A 4)	S. 5—16
Generalmajor		
Marcus Glahn's Linie	(A 5)	S. 17—20
Apoteker		
Hans Egede Glahn's Linie	(A 6)	S. 21—33
Generalkrigskommissær		
Tønne Bloch Glahn's Linie	(A 8)	S. 34—40

¹⁾ Oplysning om, hvor Slægtslinierne tidligere er behandlet, findes S. 48 i Tillæg IV (1948) til Slægtebogen.

Det tilføjes, at det er Redaktørens Hensigt at udarbejde en samlet Navneliste til alle fem Tillæg til Slægtebogen.

KONSISTORIALRAAD
ADAM WILHADT GLAHN'S

LINIE (A3).

B3 C2 D1 (3321) Otto Michael Glahn [Ingeniør]¹⁾. I 1956 fejrede han og hans Hustru Mary, f. Sørensen, deres Guldbryllup. Han bor nu i Daytona Beach, Florida, U.S.A.

D2 E1 (33221) Jørgen Glahn. Fra 1948 Kontorassistent i D.F.D.S. A/S. — G. 9. Okt. 1949 Kbhvn. (Helligaandsk.) m. Inge Else Olsen, f. 14. April 1930 Kbhvn. (F.: Linoleumspaalægger Valdemar Gotfred Olsen, Valborg Nielsen). Præliminæreksamen; fra 1946 Kontorelev og senere Kontorassistent paa Julius Hansens Trikotagefabrik A/S Kbhvn.; nu Bogholderiassistent hos A/S Lars Arnbak & Co. Kbhvn.

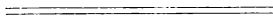
1 Barn (F1):

F1 (332211) Birgitte Glahn, f. 9. Febr. 1954 Gladsaxe.

D3 (3323) Carl Einar Glahn [Arkitekt]. For Aalborg Amtsråd har han foretaget Udvidelser og Modernisering af Centralsygehuset i Aalborg samt af Amtets Sygehuse i Terndrup, Nibe og Farsø, endvidere af Amtets Tuberkulosestation samt Personaleboliger; for Landbosparekassen og Aalborg Diskontobank har han bygget Filialer dels i Aalborg dels i Omegnen. I 1954 optog han 2 unge akademiske Arkitekter som Kompagnoner. For Aalborg Amtsråd er hans Firma ved at projektere og opbygge et helt nyt Centralsygehus, ligesom Firmaet har projekteret ny Sygehuse i Terndrup og Farsø samtidig med Modernisering af Nibe og Løgstør Sygehuse; er for Tiden ved at ombygge Diskontobankens Hovedsæde i Aalborg; hans Firma har foretaget Udvidelser og Ombygninger for Aalborg Dampvaskeri og Vaskeriet „Solvang“, og Nybygninger for „N.E.S.“ og „Thuen“ A/S; endvidere bygget Skoler i Hirtshals, Vorsaa, Hørmested, Aalbæk m. v. og Jordemoderboliger; endelig har hans Firma udarbejdet et stort Projekt til Sanering af et af Aalborgs gamle Kvarterer. — I 1961 fejrede han og hans Hustru, Gunna, f. Fabricius, deres Guldbryllup.

¹⁾ [] om en Stilling betyder, at det ikke er noget nyt, men Stillingen medtages for at tydeliggøre, hvem det drejer sig om.

- E1 (33231) Henrik Christopher Glahn. 1945—49 Landinspektør i Aarhus, hvor han var Kompagnon med Landinspektør G. Westy Larsen; fra 1949 Landinspektør i Kbhvn.; 1950 optaget som Kompagnon i Landinspektør M. Holsts Praksis.
- D4 E1 (33241) Agnete Thuesen, f. Stæhr-Nielsen. † 11. Jan. 1951 Sønderborg.
- D5 (3325) Inger Christine Jønsson, f. Glahn. Fra 1949 Medlem af Bestyrelsen for Det Glahnske Familielegat. Med sit fyldte 70. Aar i 1957 tog hun sin Afsked som Overassistent i Overpræsidiat i Kbhvn.

PASTOR
POUL EGEDE GLAHN'S
 LINIE (A4).

B3 C2 D4 E1 (43241) Kai Valdemar Juhl, Anlægsgartner paa Frederiksberg.

E2 (43242) Esther Boline Kirstine Christiansen, Kontorassistent i Stormagasinet Illum I/S, Kbhvn.

D5 (4325) Ernst Vilhelm Rømhild [fhv. Telegrafkontrollør] † 27. Juni 1955 Odense.

C4 D2 (4342) Peter Christian Glahn Grif [Grosserer], † 16. Aug. 1954 Frederiksberg.

E1 (43421) Ellen Grif, Assistent i Livsforsikringselskabet Hafnia, Kbhvn.

E2 (43422) Kamma Grif, Overassistent i Sygekassen Lykesholm, Kbhvn.

E4 (43424) Paul Nicolai Grif, Fuldmægtig i A/S Københavns Handelsbank. — G. 18. Juli 1954 Rødovre m. Bodil Grundtvig Hansen, f. 15. Juli 1927 Rødovre (F.: Navigationslærer Nikolaj Frederik Severin Grundtvig Hansen, Laura Sophie Larsen).

2 Børn (F1—F2):

F1 (434241) Annette Grif, f. 6. April 1956 Frederiksberg.

F2 (434242) Michael Peter Grif, f. 18. Juli 1960 Kbhvn.

C8 D1 (4381) Andreas Nicolai Brorson Fich [Rektor], Ridder af Dannebrog.

E1 (43811) Hans Nikolai Valdemar Brorson Fich, Civilingeniør, ansat hos Mogens Balslev, raadgivende Ingeniørfirma, Kbhvn. — G. m. Lillian, f. Henriques.

2 Børn (F1—F2):

F2 (438112) Vibe Brorson Fich, f. 19. Jan. 1955 Kbhvn.

E2 (43812) Ebba Maria Augusta Brorson Fich, Tandlæge. — G. 20. Dec. 1952 Stockholm (Sct. Jacobs K.) m. Gøsta Werner Ahlstrøm, f. 27. Aug. 1918 Sandviken (F.: Pastor Tage Karl Johan Ahlstrøm, Ester Wilhelmina Carlsson), Teol. dr., Docent ved Universitetet, Uppsala, Sverige.

1 Barn (F1):

- F1 (438121) Birgitta Pernille Ahlstrøm, f. 15. Nov. 1955 Uppsala, Sverige.
- E3 (43813) Hanne Margrethe Brorson Fich, uddannet Børnehavelærerinde. — G. 3. Aug. 1951 Aarhus (Sct. Pauls K.) m. Walther Alrø Jacobsen, f. 5. Aug. 1928 Aarhus (F.: Smed Svend Aage Jacobsen, Dagmar Bertine Sørensen), Distriktschef.
 2 Børn (F1—F2):
- F1 (438131) Dorthe Alrø Jacobsen, f. 23. Maj 1957 Brørup.
- F2 (438132) Jens Alrø Jacobsen, f. 29. Nov. 1959 Holstebro.
- D2 E1 (43821) Karen Margrethe Brorson Fich, cand. jur. — G. 14. Maj 1955 Æbeltoft m. Niels Edvard Pedersen, f. 28. Nov. 1921 Aarhus (F.: Forretningsfører M. F. Thomas Christian Pedersen, Sørenia Petra Sørensen), Forstander for Børnehjemmet Dyrlægegaarden, Snertinge.
 1 Barn (F1):
- F1 (438211) Thomas Christian Fich Pedersen, f. 4. Dec. 1959 Kalundborg.
- F2 (43822) Bodil Marie Brorson Fich, Lærerinde, Nørresundby.
- E3 (43823) Jens Kristian Brorson Fich, Havebrugskonsulent ved Det jydskes Haveselskab, Aalborg. — G. 30. Dec. 1954 Astrup K. (v. Aarhus) m. Inger Sejr, f. 27. Juli 1925 Astrup (F.: Landmand Kristian Jensen Sejr, Johanne Olesen), Børnehavelærerinde.
- D3 (4383) Elisabeth Fich, Kommuneassistent paa Randers Centralbibliotek.
- E1 (43831) Nanna Paula Gruby, f. Olesen. 1953 tog hun sammen med sin Mand, Kjeld Rendsborg Weinrich Nielsen, Navneforandring til Gruby. Hun er Ekstrakontorist ved Signaltjenesten i Vanløse.
 3 Børn (F1—F3):
- F1 (438311) Steen Johan Weinrich Gruby (tidl. Nielsen).
- F2 (438312) Thomas Gruby (tidl. Nielsen), f. 21. Maj 1950 Aarhus.
- F3 (438313) Gerd Elisabeth Gruby (tidl. Nielsen), f. 10. April 1952 Aarhus.
- E2 (43832) Bent Egede Fich, cand. jur., Intendantur-løjtnant af 1. Grad ved N.A.T.O.s Hovedkvarter i Oslo. —

- G. 1956 m. Gudrun Fridgeírsdóttir, f. 1. Juni 1930 Island.
 1 Datter (F1):
 F1 (438321) Bodil Idunn Fich, f. 8. Febr. 1957.
 E3 (43833) Agnes Elisabeth Fich, Student, eksamineret
 Børnehavelærerinde.
- D5 (4385) Henrik Immanuel¹⁾ Brorson Fich, fhv. Fabrikbe-
 styrer ved A/S De danske Spritfabrikker, Slagelse.
 E1 (43851) Hans Henrik Brorson Fich. Seminarieadjunkt,
 cand. mag. — G. 1. Juli 1958 Aal K. (v. Oksbøl) m. Ulla
 Rasmussen, f. 31. Okt. 1934 Haderslev (F.: Læge Henry
 Kristian Rasmussen, Agnes Margrethe Groth), uddan-
 net som Lærerinde.
 1 Barn (F1):
 F1 (438511) Lars Brorson Fich, f. 25. Marts 1960 Ha-
 derslev.
-
- C9 (439) Amalie Louise Augusta Mogensen, f. Glahn. Hun døde 92
 Aar gammel 30. Jan. 1953 i Fredensborg, jfr. Mindeord i Glahn-
 Samfundet V. Bind p. 103.
 D1 (4391) Poul Christian Mogensen, Rentier, Ringsted.
 D2 (4392) Hans Mogensen, fhv. Gaardejer, bor i Hadsten. — G.
 m. Maren Jensine, f. Knudsen, † 7. Okt. 1953.
 E1 (43921) John Ejvind Mogensen, Uddeler. — G. 1. Okt.
 1950 Valsgaard K. m. Aase Sveistrup, f. 10. April 1924
 Valsgaard (F.: Gaardejer Niels Maricius Sveistrup,
 Laura Olesen).
 2 Børn (F1—F2):
 F1 (439211) Allan Sveistrup Mogensen, f. 19. Sept. 1952
 Hadsten.
 F2 (439212) Torben Sveistrup Mogensen, f. 17. April
 1956 Hadsten.
- D3 (4393) Villiam Raaschou, fhv. Overingeniør og Personale-
 chef i Ingeniørfirmaet Christiani & Nielsen, Kbhvn.; Ridder
 af Dannebrog.
 E1 (43931) Gunnar Raaschou, Ingeniør i Ingeniørfirmaet
 Christiani & Nielsen, Aarhus Afd., † 30. Nov. 1959 Aar-
 hus.
 E2 (43932) Merete Raaschou. — G. 2. Dec. 1949 Frederiks-
 berg K. m. Hervert Grell, f. 11. April 1918 Tranebjerg
 (F.: Sognepræst Christian Michael Grell, Pouline Bo-

¹⁾ I Slægtsbogen p. 95 og de tidligere Tillæg staar fejlagtig Emmanuel.

thilde Madsen), Statsadvokat i Østre Landsretskreds.
2 Børn (F1—F2):

F1 (439321) Eva Grell, f. 22. April 1951 Kastrup.

F2 (439322) Henrik Grell, f. 18. Marts 1953 Humlebæk.

E3 (43933) Torsten Raaschou, Civilingeniør, Konsulent og raadgivende Ingeniør, Aarhus. — G. m. Anna Elisabeth Bülow, f. Tonsgaard.

5 Børn (F1—F5):

F1 (439331) Mikkel Peter Raaschou, f. 29. Sept. 1947
Kbhvn.

F2 (439332) Jakob Raaschou, f. 17. Marts 1950, Kbhvn.

F3 (439333) Nina Raaschou, f. 26. Juni 1952 Kbhvn.

F4 (439334) Hanne Raaschou, f. 17. Juli 1955 Glostrup.

F5 (439335) Lene Raaschou, f. 4. Juni 1960 Aarhus.

E4 (43934) Ulla Raaschou, cand. mag., Adjunkt ved Metro-
politanskolen. — G. 20. Juli 1958 Tikøb K. m. Erik Eck-
steen Kofoed, f. 7. Juni 1914 Rønne (F.: Købmand Chri-
stian Otto Kofoed, Gertrud Kathrine Ecksteen), cand.
mag., Lektor.

D4 (4394) Svend Mogensen, Disponent i Autofirmaet Simo,
Kbhvn., † 18. Juli 1959 Kbhvn.

E1 (43941) Henry Mogensen, Eksportsekretær. — G. 5.
Marts 1960 Kbhvn. (Sundby K.) m. Birte Kilbak, f. 11.
Juli 1931 Kbhvn., Ekspeditrice.

E2 (43942) Erik Mogensen, Mekaniker. — G. 7. Marts 1959
Kbhvn. (Sundby K.) m. Annelise Wolter, f. 1. Dec. 1936
Kbhvn. (F.: Maskinarbejder Kai Ove Wolter, Ane Car-
oline Rigmor Negithon).

1 Barn (F1):

F1 (439421) Tina Mogensen, f. 23. Juli 1961 Kbhvn.

B4 C3 D1 (4431) Elna Magdalene Ovesen [Bymissionær], † 19. Okt.
1956 Kbhvn.

D2 E1 (44321) Bent Egede Ovesen, Dommerfuldmægtig i Horn-
slet. — G. m. Karen, f. Meyer.

3 Børn (F1—F3):

F2 (443212) Finn Egede Ovesen, f. 19. Maj 1948 Strib.

F3 (443213) Britta Gertrud Wied Ovesen, f. 4. April
1953 Fredericia.

E2 (44322) Mix Marianne Wied Ovesen. — G. 4. Dec. 1950
Kbhvn. m. Axel Flemming Raaschou, f. 13. April 1915
Kbhvn. (F.: Vekselerer, Bankier Hans Georg Raaschou,

Agnes Voge), Professor ved Københavns Universitet, Overlæge paa Kommunehospitalet, Dr. med.

2 Børn (F1—F2):

F1 (443221) Kirsten Gertrude Raaschou, f. 16. Juni 1950 Kbhvn.

F2 (443222) Steen Raaschou, f. 25. Nov. 1951 Kbhvn.

E3 (44323) Nina Ovesen, Sygeplejerske, Molde, Norge.

D3 E1 (44331) Ruth Ovesen. — G. m. Aage Andreasen Geisnæs [Auktionsmester].

4 Børn (F1—F4):

F1 (443311) Kirsten Geisnæs, Lægeseekretær paa Frederikshavns Sygehus. — G. 21. Juli 1961 Skagen K. m. Knud Stilling Thomsen, f. 2. Aug. 1934 Skive (F.: Lagerekspedient Bisgaard Thomsen, Anna Marie Stilling), Lærer.

F2 (443312) Ole Geisnæs, stud. mag., Aarhus.

F4 (443314) Agnete Geisnæs, f. 16. Sept. 1949 Skagen.

E2 (44332) Ib Ovesen, Direktør for Lysteknisk Selskab.

D4 (4434) Julie Birgitte Johanne Glahn-Ovesen. Ved kgl. Bevilling af 20. Dec. 1957 Navneforandring fra Ovesen til Glahn-Ovesen.

D5 (4435) Hugo Kerr Glahn Ovesen [Hospitalsinspektør] † 20. Marts 1955 Kbhvn.

C5 D2 (4452) Harald Edvard Glæsel, Assistent i Departementet for Told- og Forbrugsafgifter, Formand for A/S Axel Petersen & Fritsche, † 24. Aug. 1954 Gentofte.

C6 D1 (4461) Hans Egede Glahn. Udarbejdede 1948 Tillæg IV til Familien Glahn's Slægtetog; 1942—49 Revisor ved Justitsraad og General-Post-Kasserer Klarups Stiftelse, fra 1949 Medlem af Bestyrelsen for denne Stiftelse; 1943—59 Revisor ved Bakkehuset, Dansk Litteraturselskab; 1943—51 Kommissær i Understøttelsesanstalten for trængende Efterslægt af Medlemmerne i den ophævede civile og adskillige Stænders Enkekasse, fra 1951 Direktør i denne Understøttelsesanstalt; 1958 udnævntes han til Ridder af 1. Grad af Dannebrog. Efter 44 Aar i Statens Tjeneste tog han 1961 sin Afsked som Kontorchef i Landsnævnet for Børne- og Ungdomsforsorg. — Deltog som Statens Repræsentant i Den 6. nordiske Børneværns-kongres i Oslo 1948, i Den 7. nordiske Børneværns-kongres i Stockholm 1953 og i Den 8. nordiske

Børneværns-kongres i Helsingfors 1958. — Flere af hans Digte er udkommet med Musik, saaledes „Julegran“ med Musik af Sønnen Adam (1949), „Livets Kilde“ og „Sov“ under Fællestitlen „Livets Kilde“ med Musik af Beate Novi (1950), „Vaar-Længsler“ med Musik af Henning Wellejus (1952), „En Piges Smil“ og „Sov“ under Titlen „To Sange“ med Musik af Povl Hamburger (1959) og endelig „Min Lykke“ og „Sov“ under Titlen „To Sange“ med Musik af Henning Wellejus (1961). — Har skrevet Artikler i Personalhistorisk Tidsskrift (1950 og 1958) og i Børnesagens Tidende (1961). — G. m. Ruth Irmelin, f. Lange-Müller, 1952—57 Leder af Porto Novo Missionens Landsbasar og denne Missions Repræsentant i Bestyrelsen for Missionsugen i Kbhvn. for ydre Mission.

E1 (44611) Poul Egede Glahn. 1945—49 Medlem af Studieraadet ved Polyteknisk Læreanstalt; 1946—49 Medlem af Bestyrelsen for Hjælpeforeningen for polytekniske Eksaminander; 1947—48 Medlem af Danmarks internationale Studenterkomité; 1948—49 Næstformand for Polyteknisk Forening, 1948 Polyteknisk Forenings Repræsentant i Trondheim og Stockholm ved de derværende polytekniske Foreningers Aarsfest; 1948—49 Medlem af Bestyrelsen for Dansk Studiefond; Sommeren 1949 ekstraordinær Maskinassistent paa Ø.K.s M/S „Falstria“ paa en Tur til New York. 1950 Afgang fra Den polytekniske Læreanstalt som Civilingeniør (Stærkstrøms Elektroingeniør) med 1. Karakter. Som Anerkendelse for sit Arbejde for Polyteknikerne — han tog bl. a. Initiativet til Oprettelsen af de saakaldte „Middags-Legater“ — fik han 1950 tildelt Polyteknisk Forenings Emblem i Guld; 1950 aftjente han sin Værnepligt ved Søværnet som Artillerimekaniker-Konstabel, hvor han var beskæftiget med Oversættelse af amerikanske Kanonbeskrivelser og Undervisning i Elektricitetslære for Befalingsmænd; s. A. ansat som Ingeniør i Akts. F. L. Smidth & Co., Kbhvn.; 1950—54 Medlem af Bestyrelsen for Fraktionen af yngre Civilingeniører indenfor Dansk Ingeniørforening og Medlem af Forretningsudvalget, 1951—53 tillige Sekretær for Bestyrelsen og 1953—54 Kasserer; 1951 bestaaet 1. Del af Handelshøjskolens Diplomprøve (H. D.); 1952—55 Medlem af Repræsentantskabet for Dansk Ingeniørforening; 1955—57 chief electrical ingeneer ved

The Zeal-Pak Cement Factory, West Pakistan, jfr. Glahn-Samfundet Bind V p. 130—159; Febr.—Marts 1960 for F. L. Smidth & Co. i Venezuela for at tilse forskellige Cementfabrikker. — G. 11. Febr. 1955 Hellerup K. m. Birthe Olsen, f. 19. Jan. 1932 Kbhvn. (F.: Kontorchef i Privatbanken Knud Peter Olsen, Henny Magda Sigrid Poulsen). Student 1950 fra Christianshavns Gymnasium; 1953 taget tresproglig Korrespondenteksamen; 1953—1955 ansat som Korrespondent i Akts. F. L. Smidth & Co.; 1955—57 med sin Mand i West Pakistan.

2 Børn (F1—F2):

- F1 (446111) Hans Henrik Egede Glahn, f. 26. April 1958 Kbhvn. (Garnisons Sogn).
- F2 (446112) Klaus Peter Egede Glahn, f. 8. Juni 1960 Kbhvn. (Garnisons Sogn).
- E2 (44612) Ruth Laila Benedicte Egede Glahn. Har tegnet Illustrationerne til hendes Faders Digtsamling „Liljekonvaller“ (1948). Efter i 1950 at have taget medicinsk Forberedelseseksamen („Kantussen“) ved Aarhus Universitet, fortsatte hun sine Studier ved Københavns Universitet, hvor hun 1956 bestod lægevidenskabelig Embedseksamen med 1. Karakter. Under Studiet Vikar paa Amts- og Bysygehuset i Faaborg (1953) og paa Folkekuren ved Hald (1954 og 55). 1956—58 Turnus- og Lægekandidat paa Centralsygehuset i Slagelse, afbrudt af 1 Maanedes Kursus i Fødselsvidenskab paa Fødselsanstalten i Jylland; 1958 Autorisation til at udøve selvstændig Virksomhed som Læge og Fødselshjælper; Kandidat paa Hornbæk Kurbad s. A., 2. Reservelæge smst. 1959—61; Kandidat paa Nørre Hospital, Kbhvn. 1961.
- E3 (44613) Adam Wilhadt Egede Glahn. 1949 udkom hans første Sang-Komposition „Julegran“ til hans Faders Digt. 1950—53 fung. Kontorist (Hulkort-Operator) i Det statistiske Departement; begyndte 1954 en Uddannelse i Pianostemning hos Hornung & Møller, A/S kgl. Hof Pianofabrik, Kbhvn.; 1954—56 tillige fung. Kontorist i Boligministeriet. 1955 bestaaet Pianostemmer-Prøven og nedsatte sig s.A. som Pianostemmer i Kbhvn. og Omegn.
- E4 (44614) Henrik Christopher Egede Glahn. 1950 Student fra Stenhus Kostskole; s.A. i Tømrerlære i Kbhvn.; 1952 Elev paa Det tekniske Selskabs Skoler, Bygmesterskolen, Kbhvn.; 1954 Svendebrev som Tømrer; 1956 Afgang

fra Bygmesterskolen; 1956—58 ansat paa Arkitekt Arne Hoff-Møllers Tegnestue, Roskilde. 1956 bestaaet Optagelsesprøven til Kunstakademiets Arkitektskole, 1958 Studierejse med Kunstakademiet til Grækenland og Istanbul. 1958—60 ansat paa Arkitekt Axel Feldingers Tegnestue, Hellerup. 1961 afsluttet sine Studier paa Kunstakademiet med Indstilling til Afgang; s.A. ansat paa Arkitekterne Docent H. H. Engqvist og Karsten Rønnows Tegnestue, Kbhvn. — G. 8. Aug. 1959 Geitastrand K., Trøndelag, Norge, m. Hanna Tungen, f. 1. Sept. 1926 paa Tungen Gaard, Geitastrand (F.: Ejer af Tungen Gaard John Arntsen Tungen, Magnhild Karoline Strand). Elev paa et praktisk og teoretisk Kursus for Barneplejersker paa E. C. Dahl's Stiftelse i Trondheim 1953—54; Barneplejerske i Oslo 1954—55, i Kbhvn 1955—56, paa forskellige Steder i Norge, deriblandt paa Åkeberg barnehjem i Oslo, 1956—58; Barneplejerske i et Diplomathjem i Washington, U.S.A., 1958—59.

1 Barn (F1):

F1 (446141) Ruth Hanna Egede Glahn, f. 14. Aug. 1960 Kbhvn. (Rigshospitalet).

D2 (4462) Else Werlin Glahn, f. Hesselund, 1953 Ejer af Stengaarden, Viskinge Sogn, Holbæk Amt.

E1 (44621) Johanne Elisabeth Egede Glahn, † 26. Aug. 1951 Frederiksberg, jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet V. Bind p. 25—26. — G. m. Poul Kristian Jensen. 1951 mag. scient. (Biokemi); ansat 1951—52 ved Carlsberglaboratoriet, 1952—53 ved Askov Højskole; Studieophold 1954—55 i Bern, 1955—56 i Oxford; ansat 1956—57 ved Farmaceutisk Højskole og 1957 ved Københavns Universitets Institut for Experimentel Medicin; fra 1960 Formand for Dansk Magisterforening. — [Han g. 2° 31. Juli 1954 Sønderborg m. Inge Marie Hald Terkelsen, f. 21. Juni 1933 Sønderborg (F.: Højskoleforstander Frede Terkelsen, Anna Kirstine Hald), stud. med.]

E2 (44622) Mogens Egede Glahn. 1952 Svendebrev som Tømrer; i Læretiden var han samtidig fra 1949 Elev paa Det tekniske Selskabs Skoler, Bygmesterskolen, Kbhvn., Afgang derfra 1953; aftjente sin Værnepligt ved Søværnet 1953—55; Jan.—Okt. 1955 ansat paa Arkitekt K. F. Mikkelsens Tegnestue, Kbhvn. 1955 bestaaet Optagelsesprøven til Kunstakademiets Arkitektskole, 1957 Stu-

dierejse med Kunstakademiet til Rom, 1959 Afgang fra Kunstakademiet som Arkitekt. 1958—59 ansat paa Arkitekt P. S. Overgaards Tegnestue, Kbhvn.; fra 1959 ansat hos Arkitekt Jørgen Maahr, Kbhvn.; 1959—61 til lige privat Tegnestue sammen med Arkitekt Ole Hemmeth. — G. 8. Juni 1957 Hellerup (Helleruplund K.) m. Corinna Helena Lorentzen, f. 25. Juli 1934 Kbhvn., Rigshospitalet (F.: Direktør Finn Lorentzen, Helena Margareta Krämer), 1950 Realeksamen fra Tranegaardsskolen, Hellerup; 1950—51 paa Pensionat i Lausanne, Schweiz; 1951—52 gennemgaaet Husholdningskursus paa Den Suhrske Husmoderskole; 1952—53 Forpraktikant i Adelaide Børnehave i Ordrup; 1954—56 Elev paa Kursus for Smaabørnspædagoger med afsluttende Eksamen; efter forskellige Vikariater ansat som Børnehavelærerinde i Usserød Børnehave til 1958.

2 Børn (F1—F2):

F1 (446221) Pernille Monica Egede Glahn, f. 21. Aug. 1958 Kbhvn. (Trinitatis Sogn).

F2 (446222) Jeppe Christoffer Egede Glahn, f. 23. Maj 1960, Virum.

E3 (44623) Laila Egede Glahn. 1949 Realeksamen fra Jyderup Realskole; 1952 Student fra Stenhus Kostskole; 1952—54 ung Pige i Huset i Birmingham, England.

E4 (44624) Stephen Egede Glahn. 1953 Realeksamen fra Jyderup Realskole; 1955 Student fra Høng Gymnasium; Aug.—Nov. 1955 Rekrut i Tønder; 1955—56 Elev paa Infanteriets Sergentskole paa Kronborg; Maj—Nov. 1956 Sergent ved Falsterske Fodregiment, Vordingborg; 56—58 Elev paa Hærens Officersskole paa Frederiksberg Slot; 1958 Løjtnant af Linien ved Slesvigske Fodregiment, Haderslev; 1959 Premierløjtnant af Linien; April—Okt. 1961 Næstkommanderende ved et let Kompagni i den Dansk—Norske Bataillon under F.N. i Gaza, jfr. hans Beretning i Glahn-Samfundet VI. Bind p. 83—92, s.A. Adjutant hos Chefen for I. Slesvigske Bataillon og Kommandanten i Søgaard-Lejren, Oberstløjtnant P. Madsen; s.A. bestaaet Optagelsesprøven til Jægerkorpset.

D3 (4463) Kaj Egede Glahn. 1945—49 Medlem af Menighedsraadet i Assens; 1961 tog han sin Afsked som Ingeniør ved Assens Sukkerfabrik og flyttede til Frederiksberg. — G. m.

Anna, f. Hindse-Nielsen, 1945—61 Medlem af Bestyrelsen for Assens og Omegns Musikforening.

E1 (44631) Niels Egede Glahn. 1948 Dommerfuldmægtig i Holbæk; 1950 Dommerfuldmægtig af 3. Grad; 1952 Dommerfuldmægtig ved Civil- og Kriminaldommerembederne i Haderslev; 1955 Dommerfuldmægtig af 2. Grad; 1958 Dommerfuldmægtig i Vestervig. Sekretær i Fredningsnævnet for Thisted Amtsraadskreds. — G. 4. Okt. 1952 Nyborg m. Karen Clemmensen, f. 21. Marts 1926 Turup, Fyen (F.: Malermester Christian Clemmensen, Astrid Petersen), indtil sit Ægteskab Sygeplejerske paa Rigshospitalet i Kbhvn.

2 Børn (F1—F2):

F1 (446311) Anders Egede Glahn, f. 18. Sept. 1954 Haderslev.

F2 (446312) Astrid Birgitte Egede Glahn, f. 23. Okt. 1956 Haderslev.

E2 (44632) Marianne Birgit Egede Glahn. 1948—49 Konsulent i Fredericiaegnens Husmoderforening; 1949—50 ansat ved Statens Seruminstitut og Kbhvn.s Aftenskole; 1950—51 passet Børn og studeret fransk Sprog og Litteratur i U.S.A. og Frankrig; 1951 Diplome d'Etude Française, Université de Poitiers; 1952—54 ansat ved A/S De danske Sukkerfabrikkers Centrallaboratorium; 1958—60 med sin Mand og sine 2 Børn i Tyrkiet. — G. 13. Okt. 1951 Kbhvn. (Christiansborg Slotsk.) m. Palle Gerhard Stürup, f. 12. Marts 1923 i Hellerup (F.: Ingeniør, Entreprenør (Stürup & Prosch-Jensen) Jens Stürup, Helga Meyling Smith). 1949 Ingeniør fra Horsens Bygningsteknikum; 1949—50 Soldat i Kystdefensionen; 1950—52 ansat i Holte Kommune; 1952—54 ansat hos Topsøe-Jensen & Schrøder, Civiling. og Entrepr.; 1954—62 ansat i Danalith A/S, Ing. Entrepr., Kbhvn., herfra udlaant 1958—60 til Akts. F. L. Smidth & Co. og udsendt til Tyrkiet; fra 1962 ansat i Stürup & Prosch-Jensen A/S.

2 Børn (F1—F2):

F1 (446321) Jens Stürup, f. 7. Jan. 1954 Kbhvn.

F2 (446322) Erik Stürup, f. 12. April 1956 Fakse.

B5 C1 D1 (4511) Christian Anker Winther [Læge], † 4. Sept. 1959 Odense. — G. m. Astrid, f. Wiel-Lange, † 30. Nov. 1961 Kbhvn.

- E2 F2 (451122) Jørgen Winther, stud. jur.
- E3 (45113) Kaj Winther. Dr. med., Afdelingslæge ved den kantonale Heil- und Pflegeanstalt, Rheunau, Schweiz. — G. 2. Marts 1948 Frankfurt am Main, Tyskland, m. Helene Auguste Berz, f. 9. Okt. 1919 Frankfurt am Main (F.: Heinrich Wilhelm Berz, Auguste Zofer).
1 Barn (F1):
F1 (451131) Jens Michael Winther, f. 27. Jan. 1949 Frankfurt am Main. Gymnasiast.
- D3 (4513) Poul Egede Winther [Ekviperingshandler], † 24. Juni 1960 Frederiksberg.
- D4 (4514) Laurentius Winther, fhv. Bankbestyrer.
- E1 (45141) Wagn Aage Selmer Winther, Prokurist i Reckitt & Colman A/S Kbhvn.
F1 (451411) Kirsten Winther. — G. 28. Maj 1960 Brønshøj m. Thormod Vinther Flint, f. 2. Nov. 1931 Dalev ved Tønder (F.: Førstelærer Harald Østergaard Flint, Olga Vinther Knudsen), Civilingeniør.
- E2 (45142) Erik Winther [Dyrepasser]. — G. 7. Dec. 1946 Gladsaxe Raadh. m. Margrethe Strandbygaard, f. 26. Nov. 1924 paa Svensholm i Staby (F.: Proprietær Christen Nielsen Strandbygaard, Kaja Busk).
1 Barn (F1):
F1 (451421) Kim Michael Winther, f. 14. Juli 1948 Frederiksberg.
- E3 (45143) Børge Winther [Maskinarbejder]. — G. 3. Juli 1948 Glostrup K. m. Sylva Gerda Hansen, f. 9. Dec. 1923 Sengeløse (F.: Murer Fritjof Hjalmar Hansen, Alma Anna Valborg Petersen).
2 Børn (F1—F2):
F1 (451431) Ulla Birgitte Winther, f. 3. April 1950 Kbhvn.
F2 (451432) Klaus Winther, f. 28. Marts 1954 Frederiksberg.
- E4 (45144) Leif Winther, Kartonnagearbejder. — G. 14. Febr. 1959 Kbhvn. Raadh. m. Helga Gunnild Jensen, f. Petersen, f. 25. Febr. 1920 Kbhvn. (F.: Snedker Jens Marius Petersen, Johanne Marie Nielsen). [Hun g. 1° 9. April 1941 m. Gartner Ejner Peter Jensen, skilt 1957].
- E5 (45145) Inge Winther. Kontorist paa Thaning & Appels Forlag, Kbhvn.

E6 (45146) Ulla Winther. — G. 16. Febr. 1952 Kbhvn. m. Jan Einer Duckert, f. 17. Dec. 1922 Kbhvn. (F.: Fabrikant Axel Emanuel Duckert, Johanne Melitta Petersen), Salgschef.

2 Børn (F1—F2):

F1 (451461) Eva Duckert, f. 9. Juli 1952 Kbhvn.

F2 (451462) Peter Duckert, f. 25. Sept. 1953 Kbhvn.

C3 D2 E1 (45321) Else Forum, Bogholderske hos Grosserer Herm. Aug. Suhrke, Kbhvn.

E2 (45322) Inger Forum, Kassererske ved Københavns Sukkerraffinaderi.

E3 F1 (453231) Mogens¹⁾ Damm Andersen, Gymnasiast.

F2 (453232) Henrik Damm Andersen, ansat i Handelsbanken.

D6 E1 (45361) Mogens Lützen [Boghandler]. — G. 16. Sept. 1950 Maribo Domk. m. Ebba Jespersen, f. 19. Marts 1924 Maribo (F.: Postmester Hans Peder Koefoed Jespersen, Kate Kirketerp Rømer.

2 Børn (F1—F2):

F1 (453611) Jesper Lützen, f. 8. Okt. 1951 Svendborg.

F2 (453612) Marianne Lützen, f. 13. Aug. 1955 Svendborg.

E2 (45362) Birte Lützen. — G. 7. Febr. 1948 Svendborg m. Erik Gelting, f. 11. Dec. 1917 Kbhvn. (F.: Bygningsinspektør i K.T.A.S. Anker Juul-Petersen, Anne Margrete Gelting Hansen) Boghandler i Horsens.

2 Børn (F1—F2):

F1 (453621) Hanne Gelting, f. 19. Nov. 1949 Frederiksberg.

F2 (453622) Lone Gelting, f. 7. Dec. 1952 Horsens.

E3 (45363) Bent Lützen. Advokat i Kbhvn. — G. 14. Sept. 1946 Esbjerg m. Elisabeth June Weber, f. 1. Juni 1926 Gentofte (F.: August Reginald Weber, Vera Kathleen Snoldon).

1 Barn (F1):

F1 (453631) Jacob Lützen, f. 16. Juni 1955 Virum.

1) Tillæg IV p. 11 staar fejlagtig *Magnus*.

GENERALMAJOR
MARCUS GLAHN'S

LINIE (A 5).

- B2 C1 D1 (5211) Aage Felix Glahn Dændler [Regnskabsfører] † 29. Marts 1960 Nykøbing Sjæl.
- D2 (5212) Paul Hansen [fhv. Politimester], † 6. Sept. 1948 Her-ning.
- E1 (52121) Annelise Gerda Johanne Agnete Hansen, Plejer-ske ved De Kellerske Anstalter, Bregninge.
- E3 (52123) Carl-Johan Hansen, Fuldmægtig i Den lolland-ske Landbostands Sparekasse, Nakskov.
- D3 (5213) Agnete Sofia Amalia von Dudden Dændler, † 18. Okt. 1952 Nyborg.
- D4 (5214) Niels Mathias Olfert Sommerfeldt, fhv. Politifuld-mægtig.
- E1 (52141) Gerda Aurora Camilla Sommerfeldt, † 19. Okt. 1951 Nyborg. — G. m. Levin Magnus Nielsen, Assistent ved Ratinselskabet.
- D5 (5215) Hans Egede Glahn Dændler, fhv. Sparekassefuld-mægtig.
- E1 (52151) Johann Emil Dændler, Toneingeniør, Direktør for Filmsudlejningsselskaberne „Euro-Scan Film A/S“ og „Hamlet Film A/S“. — G. 24. Marts 1948 Kbhvn. m. Annelise Kirstine Laursen, f. 27. Sept. 1919 Lindved v. Vejle (F.: fhv. Gaardejer Jens Peter Faustinus Laursen, Jenny Jørgine Nielsen). Musikpædagog.
- C2 D1 (5221) Hother Frederik Harald Glahn, fhv. Landmand, † 3. Marts 1960 Randers, jfr. Glahn-Samfundet VI. Bd. p. 96—97.
- D2 (5222) Johanne Marie Amalie Sabroe, f. Glahn, † 23. Okt. 1949 Skærup, jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet IV. Bind p. 192—193.
- E3 (52223) Gunnar Sabroe. Købmand i Viby, Jyll. — G. m. Vera, f. Jensen.
- 3 Børn (F1—F3):
- F2 (522232) Hanne Glahn Sabroe, f. 12. Sept. 1952 Støv-ring.
- F3 (522233) Niels Glahn Sabroe, f. 11. Marts 1961.
- D4 (5224) Anna-Margrete (Grete) Glahn [Skoledirektør], For-mand for Børnehjælpsdagen i Vejle samt for Bestyrel-

sen for Drejens Optagelseshjem og Dagmargaarden; Medlem af Bestyrelsen for Sct. Maria Søstrenes Børnehavn og af Bestyrelsen for Landssammenslutningen af Bestyrelserne for de private, anerkendte Optagelses-, Iagttagelses- og Oplæringshjem 1951. — 1946 Ridder¹⁾ af den nederlandske Oranien-Nassau Orden. 1957 udnævntes hun til Ridder af Dannebrog. † 19. Okt. 1958 Vejle, jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet VI Bind p. 43—46.

D5 (5225) Poul Holmgaard Himmelstrup, 1956 Overlærer ved Nyborg private Realskole.

B4 C1 D1 E1 (54111) Kay Preben [fhv. Kontorchef], † 26. Dec. 1956 Kbhvn.

E2 (54112) Else Bardenfleth. — G. 2° 28. Aug. 1948 New York m. Donald Dexter van Slyke, f. 29. Marts 1883 Pike, New York (F.: Lucius L. van Slyke, Lucy Dexter) Kemiker, Dr. h. c.

F1 (541121) Ellen Evelyn Brock. — G. m. Jordi, f. Casals-Ariet.

1 Barn (G1):

G1 (5411211) Christina Casals-Ariet, f. 26. Marts 1949 New York.

E3 (54113) Isaac Vilhelm Tegner, Kommandørkaptajn, Ridder af 1. Grad af Dannebrog, Fortjenstmedaljen i Sølv med Spænde p. p.

F1 (541131) Peter Vilhelm Tegner, Ingeniør i Philadelphia, U.S.A. — G. 1° 4. April 1953 Kbhvn. m. Rosemary Willows, f. 31. Jan. 1928 England (F.: Colonel Richard Willows, Marjorie Champion), Ægteskabet opløstes 1960. — G. 2° 26. April 1960 Kbhvn. m. Dorothy Rose Papiano, f. 22. April 1925 Philadelphia, Pennsylvania, U.S.A. (F.: Engineer Louis William Papiano, Rose Papiano²⁾).

3 Børn (G1—G3):

G1 (5411311) Paul Henrik Willows Tegner, f. 10. Dec. 1953 Birkerød.

G2 (5411312) Kathryn Veronica Tegner, f. 27. Marts 1956 England.

¹⁾ I Tillæg IV p. 13 staar fejlagtig „Officer“.

²⁾ Pigenavnet er det samme som Giftenavnet.

- G3 (5411313) Peter Vilhelm Tegner, f. 22. Febr. 1961
Philadelphia, Pennsylvania, U.S.A.
- F2 (541132) Niels Addo Tegner, Styrmand, ansat i et
Stevedor Firma. — G. 10. Nov. 1956 Thoreby, Lol-
land, m. Aase Bente Henriksen, f. 21. Maj 1935 Skel-
by, Falster (F.: Gaardejer Henry Henriksen, Val-
borg Brandstrup), Sygeplejerske.
1 Barn (G1):
G1 (5411321) Jette Tegner, f. 14. Juni 1957 Birkerød.
- D3 (5413) Gustav Crone [Oberst], † 8. April 1957 Kbhvn.
E1 (54131) Axel Otto Crone, overpolitibetjent. — G. m. Val-
borg, f. Hahnemann.
2 Børn (F1—F2):
F1 (541311) Hugo Crone, Elektrikerlærling.
F2 (541312) Erik Crone, f. 11. Okt. 1950 Kbhvn.
-
- C2 D1 (5421) Martha Ross, f. Schröder, † 14. Sept. 1952 Kbhvn.
D2 (5422) Irma Franziska Schröder, f. Kaindl, † 5. Sept. 1960
Kbhvn.
D3 (5423) Kay Schröder [Bygningsinspektør], † 25. April 1949
Kbhvn. — G. m. Johanne, f. Tidemand, † 5. Febr. 1958
Kbhvn.
E1 (54231) Ole Michael Egern Tidemand Schröder, Pro-
gramsekretær ved Danmarks Radio.
-
- C4 D1 (5441) Oscar Horn [Dr. med.], † 28. Aug. 1954.
D3 E1 (54431) Carl Edvard Berg-Munch, Fuldmægtig i Spare-
kassen for Kjøbenhavn og Omegn, † 22. Jan. 1958 Kbhvn.
F1 (544311) John Vilhelm, født Dittmann, adopteret
Berg-Munch¹⁾, Styrmand. — G. 17. Dec. 1955 Rung-
sted K. m. Aase Nielsen, f. 5. Sept. 1927 Søllerød (F.:
Arboretmester Jens Nielsen, Agnes Marie Kornerup
Gad).
F2 (544312) Marc, født Dittmann, adopteret Berg-
Munch¹⁾, Rejsekonsulent. — G. 20. Sept. 1955 Hen-
dersonville, North Carolina, U.S.A. m. Carmen Emily
Smith Fernandez, f. 19. Aug. 1938 Panama City, Pa-
nama (F.: Oversergeant Frank H. Smith, Carmen
Fernandez Morales). Ægteskabet opløst 1961.
2 Børn (G1—G2):

¹⁾ Født i Moderens 1. Ægteskab med Dittmann, adopteret af Moderens Mand i
2. Ægteskab, Berg-Munch.

- G1 (5443121) Steven Peter Berg-Munch, f. 6. Marts 1957, Whiteman Air Force Base, Missouri, U.S.A.
 G2 (5443122) Karin Ann Berg-Munch, f. 18. Febr. 1958 Mac Diu Air Force Base, Florida, U.S.A.
- E4 (54434) Vibeke Horn. — G. 1. Juli 1950 Kbhvn. m. Bjørg Friis Andersen, f. 21. Juli 1922 Nibe (F.: Direktør Axel Marentius Andersen, Anna Kathinka Møller), Overlæge i Brædstrup.
- 3 Børn (F1—F3):
- F1 (544341) Mette Friis Andersen, f. 8. Sept. 1951.
 F2 (544342) Klaus Friis Andersen, f. 19. Sept. 1953.
 F3 (544343) Lone Friis Andersen, f. 23. Febr. 1955.
- E5 (54435) Merete Horn, †, begr. 11. Sept. 1960.
- D4 E1 (54441) Jytte-Merete Brock. — G. 10. Marts 1951 Vejlbj K. v. Grenaa m. Axel Marentius Andersen, f. 23. Juli 1895 i Vejlbj v. Grenaa (F.: Bagermester Niels Johannes Martinus Severin Anders Andersen, Ane Marie Jensine Jensen), Direktør.
- E2 (54442) Egill Snorri Hrafn. Snorrason, Klinikchef i Kbhvn., Dr. med.
- E3 (54443) Bent Oluf Jørgen Brock, Fuldmægtig i Automobilforretningen „Ici“ A/S, Glostrup.

B6 C6 (566) August Villads Bech [Forpagter], † 12. Juni 1953 Vallø.

APOTEKER
HANS EGEDE GLAHN'S
 LINIE (A 6).

B1 C2 D2 E1 (61221) Helge Regner Maximilian *Baron* Haxthausen, Apoteker, Allinge. — G. m. Aase Lizzy¹⁾, adopteret Grue, Provisor.

3 Børn (F1—F2):

F1 (612211) Jette Margit *Baronesse* Haxthausen, sprog-studerende.

F2 (612212) Ole Jarl *Baron* Haxthausen, stud. jur.

F3 (612213) Leif Aage *Baron* Haxthausen, f. 12. Okt. 1947 Frederiksberg.

D4 (6124) Gudrun Adelaide Glahn, f. Krogh. Efter sin Mands Død tog hun Eksamen som Fodplejer; aut. af Den alm. danske Lægeforening 1948, hvorefter hun begyndte sin egen Klinik. Ved Siden af Fodklinikken har hun fra 1954 haft Halvdags Kontorarbejde i Fotohandlerforeningen. Fra 1951 Medlem af Bestyrelsen for Fodplejerforeningen, fra 1955 Redaktør af Foreningens Blad „Tidsskrift for Fodplejere“ og fra 1957 tillige Foreningens Kasserer.

E1 (61241) Poul Egede Glahn. 1952 Student fra Efterslægt-selskabets Skole; 1955 Lærereksamen; har gennemgaaet forskellige Specialkursus; fra 1956 Kommuelærer ved Gentofte kommunale Skolevæsen; 1957 Medlem af Bestyrelsen for Glahn-Samfundet. — G. 9. Marts 1958 Nr. Galten (St. Pauls K.) m. Ruth Petersen, f. 17. Juli 1934 Horsens (F.: Slagtermester Frode Knud Alexander Petersen, Hedvig Hansen). 1950 Realeksamen fra Hadsten Realskole; 1952 Barneplejereksamen fra Silkeborg; 1957 Sygeplejeeksamen fra Frederiksberg Hospital; fra 1961 Afdelingssygeplejerske paa Ballerup Plejehjem.

E2 (61242) Bodil Egede Glahn. 1957 Realeksamen fra Linddevangsskolen, s.A. Assistentelev ved Frederiksberg Kommune, 1960 Underassistent.

D5 (6125) Ragnhild Egede Glahn. 1952 ansat i Forsvarets Krigs-materielforvaltning, først som Kontormedhjælper, 1953 Kontorist, 1956 Kontorassistent, 1960 Assistent.

E1 (61251) Birger Egede Peytz. Trafikassistent. — G. 17. Juni 1952 Holsteinborg K. m. Bodil Elise Pedersen, f. 17.

¹⁾ I Tillæg IV p. 16 staar fejlagtig Lozzy.

Sept. 1932 Høve-Flakkebjerg Sogn (F.: Vognmand Jens Peter Pedersen, Camilla Vilhelmine Larsen) Kontor-assistent.

2 Børn (F1—F2):

F1 (612511) Lene Peytz, f. 27. Juli 1953 Taastrup.

F2 (612512) Birgit Peytz, f. 9. Febr. 1956 Taastrup.

E2 (61252) Ove Peytz. Disponent. — G. 13. Aug. 1955 Fensmark K. m. Grethe Balschmidt, f. 8. Aug. 1934 Fensmark (F.: Glassliber Karl Johan Frederik Balschmidt, Dagny Emilie Rasmussen).

2 Børn (F1—F2):

F1 (612521) Mikael Peytz, f. 20. Juli 1957 Hellerup.

F2 (612522) Morten Peytz, f. 9. Nov. 1959 Hellerup.

⊗

B2 C2 D1 (6221) Karen Margrethe Glahn, f. Rasmussen, gift Sørensen, † 28. Jan. 1962 Brampton, Canada.

E1 (62211) Dorte Glahn. Hendes Ægteskab med James Carnie er ophævet, og hun er nu bosat i New Westminster nær Vancouver.

E2 (62212) Lissen Glahn. — G. m. Niels Frederik Koefoed Bødtker.

6 Børn (F1—F6):

F1 (622121) Sonia Vivian Bødtker. — G. 28. Nov. 1958 m. Neil Penna.

2 Børn (G1—G2):

G1 (6221211) Kimberley Lisa Penna, f. 20. Dec. 1959.

G2 (6221212) David Neil Penna, f. 22. Aug. 1961.

F4 (622124) Susanne Gail Bødtker, f. 14. Febr. 1949.

F5 (622125) Barbara Lynne Bødtker, f. 12. Juli 1951.

F6 (622126) Greta Eileen Bødtker, f. 11. Marts 1957.

E3 (62213) Carsten Glahn. Tog sin akademiske Grad som „Registered Optometrist“ 1940. Ansat ved Universitetet Toronto, Canada, fra 1946—49 og igen fra 1954—60; 1957 Leder af „The Orthoptics Clinic“. Som aktivt Medlem af „The Canadian Association of Optometrists“ valgt som Formand for en Komité for Børns Syn. Ud-gav ca. 1956 sammen med andre Kolleger ved Universi-tetet „A Children Visual Manuel“. Tog sin Doktorgrad i Optometri (O.D. — Doctor of Optometri) i 1958. Produ-cerede sammen med en anden Komité under C.A.O. en Film: „What's in sight“, som blev fremvist over hele Canada som en pædagogisk og public relations Film

for Grupper saa forskellige som public service associations og Skolebørn. Han døde d. 10. Jan. 1960 i Oakville Ontario, Canada, jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet VI Bind p. 93—96. — G. m. Liss Jølck, f. Jacobsen.

2 Adoptivbørn:

Jennifer Thora, adopteret Glahn, f. 12. Marts 1951 Canada.

Jeffrey Carsten, adopteret Glahn, f. 5. Marts 1954 Canada.

- D2 (6222) Holger Stefan Wiehe Glahn. Medlem af Dansk Tandlægeforenings Biblioteksudvalg 1925—46 og Formand for Foreningens Komité for Fortsættelseskursus 1927—45; Sekretær i Dansk Forening for Børnetandpleje 1935—57; Korresponderende Medlem af Svenska Tandläkaresällskapet 1940; Formand for Skandinavisk Tandlægeforenings danske Styrelsessektion 1946—56, Medlem af samme Forenings Tidsskriftudvalg 1946—48 og Udvalg for Organisationsændring 1956—58. Æresmedlem af: Finska Tandläkaresällskapet 1942, Odontologiska Samfundet i Finland 1946, Sydsvenska Tandläkaresällskapet 1956 og Skandinaviska Tandläkareföreningen 1956. Han udnævntes til Ridder af Dannebrog 1959; praktiserer stadig som Tandlæge i Kbhvn.
- E1 (62221) Mogens Glahn. Efter et kortere Vikariat ved kirurgisk Afdeling paa Centralsygehuset i Kalmar, Sverige, fik han Ansættelse paa Rigshospitalets kæbekirurgiske Afdeling 1948; han paabegyndte Forstudier og Indsamling af Materiale til sit Disputatsarbejde, samtidig med at han offentliggjorde en Del mindre Arbejder om kæbekirurgiske Emner. Ansættelsen varede godt 1½ Aar, saa tog han igen et Par Maaneder til Kalmar inden han Okt. 1950 rejste til England paa et 10 Maaneders Studieophold som British Council Stipendiat; her i England studerede han Kæbe- og Plastikkirurgi, paa hvilket Felt Englænderne havde vundet megen Erfaring under Krigen; han traf her „de store Kanoner“ bl. a. Sir Harold Gillies (kendt i Danmark for sit Arbejde med Geyser-Ulykkens Ofre 1923). 1951 fik han Stillingen som 2. Reservekirurg ved Centralsygehuset i Hjørring, og 1954 blev han 1. Reservekirurg smst. 1955 fik han Specialist-anerkendelse i Kirurgi med Underspecialitet Kæbekirurgi. — 1956 blev han Dr. med. paa en Afhandling om Straalesvamp; om Disputatsen henvises til Glahn-

Samfundet V. Bind p. 195—197. S.A. tog han til Kbhvn., hvor han først arbejdede som 1. Reservelæge i et 6 Maaneders Vikariat paa Rigshospitalets kæbekirurgiske Afdeling, senere fik han Stillingen som 1. Reservelæge paa Diakonissestiftelsen, hvor han arbejdede i 1½ Aar bl. a. med Plastik-Kirurgi, hvilket resulterede i, at han i 1958 fik Specialistanerkendelse ogsaa i denne Videnskab. — 1958 udnævntes han til 1. Reservekirurg paa Aarhus Kommunehospital. I Aarhus havde man nu den ny Tandlægehøjskole under Tag; ved Planlæggelsen af dennes kirurgiske Afdeling havde han ydet sin Medvirken. Han var ogsaa Undervisningsassistent ved Aarhus Universitet. Jan.—April 1961 var han 3 Maaneder som Røde Kors Læge i Congo, jfr. hans Beretning i Glahn-Samfundet VI. Bind p. 61—82. S.A. udnævntes han til Professor i Kirurgi ved Aarhus Tandlægehøjskole. — G. m. Ebba, f. Torpet. 1950—51 Provisor paa Vraa Apotek.

3 Børn (F1—F3):

F2 (622212) Karen Glahn, f. 9. Marts 1950 Kbhvn.

F3 (622213) Anne Glahn, f. 9. Sept. 1954 Hjørring.

D3 (6223) Thorkil August Wiehe Glahn. Formand for Santalmissionens Kredsforbund 1932—50 og for Københavns Præstekonvent 1948—57; Medlem af Bestyrelsen for K.F.U.M.s Seminarium til 1958; Medlem af Landsudvalget for den kristelige Gymnasiastbevægelse til 1943; Medlem af Bestyrelsen for Det Glahnske Familielegat 1942—55. I 1954 tog han sin Afsked som Sognepræst ved Jesuskirken i Valby.

E1 (62231) Børge Glahn [Arkitekt]. Hjemkommen fra Stockholm 1949. Kompagniskab med Arkitekt Ole Helweg 1953—57; sammen med denne har han bl. a. opført i 1956 et stort Motel udenfor Stockholm ved Södertäljevägen og 1957 „Laponia“ Turisthotel og Motel i Arvidsjaur i Lapland. Lærer paa Kunstakademiet siden 1949 dels i Byplanlægning, dels i Bygningskunst. — Hans Ægteskab med Bibliotekar ved Det kgl. Bibliotek Else Agnete, f. Østergaard, opløstes 1955. — G. 2° 20. Jan. 1958 Søllerød Raadh. med Tove Kemp, f. 30. Dec. 1928 Gentofte (F.: Tandlæge Otto Victor Kemp, Inger Andersen), uddannet Børnehavelærerinde.

2 Børn (F1—F2):

- F2 (622312) Mette Marie Glahn, f. 24. Febr. 1960 Hørsholm.
- E2 (62232) Henrik Glahn. Organist ved Jægersborg Kirke 1947—59, Universitetsadjunkt 1950—57; Dr. phil. i Musikvidenskab 1955 paa en Afhandling om Melodistudier til den lutherske Salmesangs Historie fra 1524 til ca. 1600 I—II; om Disputatsen, der fandt Sted i 1954, henvises til Glahn-Samfundet V. Bind p. 126—129. Assistent ved Musikhistorisk Museum 1953, Direktør 1955; Forretningsfører for Carl Claudius' musikhistoriske Samling 1955; Lektor i Musikvidenskab ved Københavns Universitet 1957; Organist ved Holmens Kirke 1959. — Formand for Studentermusikforeningen 1946—51 og 1952—53; Medlem af Folkeuniversitetets Programudvalg 1947, af sammes Styrelse (Sekretær) 1957, af Folkeuniversitetsudvalget 1961 og Medredaktør af Folkeuniversitetets Bibliotek 1961; Medlem af Bestyrelsen (Sekretær) for Dansk Selskab for Musikforskning 1954; Formand for Samfundet Dansk Kirkesang 1955; Medlem af Programudvalget for Den danske Ballet- og Musikfestival 1959. — Medarbejder ved Sohlmans Musikleksikon 1948—52; Medredaktør af dansk Kirkesangs Aarsskrift (1950 ff.); Medudgiver af Nordisk Koralbog 1961. — Har udgivet forskellige musikpædagogiske Arbejder 1946—47; har skrevet: Et fransk musikhåndskrift fra beg. af det 16. årh (Fund og Forskning 1958—59); Tysk barokcembale og fransk rokokoharpe (Oslo Kunstindustrimuseums årsskrift 1960); En ny kilde til belysning af det preussiske hofkapels repertoire på Hertug Albrechts tid. (Svensk Tidsskrift for Musikforskning 1961); Afhandlinger specielt om kirkemusikalske Emner i Dansk Kirkesangs årsskrift. — Har foretaget Studierejser til Tyskland og Østrig 1949, 50, 51 og 57. Siden 1948 har han deltaget i en lang Række Kongresser o. lign. i Udlandet, senest 1961 i Den 8. internationale Musikforskerkongres i U.S.A. — G. m. Bodil, f. Iversen. Turnuskandidat paa Kommunehospitalet i Kbhvn. 1948—49; hun har haft Kandidatstillinger paa følgende Hospitaler: Københavns Amts Sygehus' Børneafd. 1950, Blegdamshospitalets Epidemiafd. 1950—51, Kommunehospitalets VII. Afd. 1951—52, sammesteds fysiurgiske Afd. 1952—54, Rigshospitalets neurokirur-

giske Afd. og Militærhospitalets fysiurgiske Afd. 1955; Lægeassistent paa Ortopædisk Hospital, Ambulatoriet 1955—58. Reservelæge paa Frederiksberg Hospitals fysiurgiske Afd. 1958. Sommeren 1953 i Grønland som Læge i Egedesminde under Polioepidemien. Specialist-
 anerkendelse i Fysiurgi 1961. — Har skrevet Artikler i Ugeskrift for Læger 1951 Nr. 113 og Danish Medical Bulletin 1955 (II, 2).

4 Børn (F1—F4):

F3 (622323) Niels Glahn, f. 12. Aug. 1954 Kbhvn.

F4 (622324) Karsten Glahn, f. 12. Aug. 1954 Kbhvn.

- E3 (62233) Gregers Thorkil Glahn. Cand. mag. 1949; undervist ved Gentofte, Lyngby og Rungsted Statsskole 1949—50; udsendt 1951 af Det franske Institut i Kbhvn. og Undervisningsministeriet paa Foredrags- og Inspektionsrejse til franske Gymnasier, der havde optaget danske Studenter; ansat i Det danske Selskab som Leder af Det danske Institut i Milano fra 1951; ansat som Leder af Statsradiofoniens Undervisning i italiensk 1955—57. — Medlem af den blandede Kommission til Varetagelse af den dansk-italienske Kulturoverenskomst 1957, af den internationale Jury til Bedømmelse af Triennalen 1951 og 1954 og af Ærespræsidiets for Det kgl. Biblioteks Udstilling af hebraiske Inkunabler, Milano 1953; Æresmedlem af Den italiensk-skandinaviske Forening i Bologna 1957. Udarbejdede Statsradiofoniens Grundbog i italiensk „Impariamo l'Italiano“; Medoversætter og Redaktør af fl. af Det danske Selskabs italiensk-sprogede Publikationer; Artikler og Foredrag i ital. Fagtidsskrifter og Radio. — Hans Ægteskab med Gerda Inge, f. Henning, opløstes 1961.

2 Adoptivbørn:

Dorte, adopteret Glahn, f. 12. April 1952 Saxkøbing.

Michael, adopteret Glahn, f. 31. Maj 1955 Aalborg.

- D4 (6224) Ludvig Andreas Valentiner. 1909—54 Formand for Landsforbundet Frivilligt Dreng-Forbund (F.D.F.), derefter Æresmedlem og livsvarigt Medlem af Hovedbestyrelsen. I 1951 tog han sin Afsked som Sognepræst for Viby og Misinge Menigheder og Provst for Bjerger-Aasum Provsti, hvorefter han flyttede til Hillerød; 1952 udnævntes han til Ridder af 1. Grad af Dannebrog, † 22. April 1959 Hillerød, jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet VI. Bind p. 46—48.

Viggo Christian, adopteret Valentiner, Sproglærer. — Hans Ægteskab med Marie Yvonne Marguerite, f. Proniez, opløstes 1950.

Anna Agnete, adopteret Valentiner. — G. m. Svend Valdemar Stigaard, Disponent i Firmaet Ivar Mikkelsen, Kbhvn. — 5 Børn.

C4 D2 (6242) Bruno Wilhelm Hisinger. Efter hans Død kom der en officiel Skrivelse, hvori „Fædrelandet takker Overingeniør B.W.H. for forceret opofrende Arbejde og Indsats under Vinterkrigen 1939—40“, ledsaget af Krigsmedaljen.

E1 (62421) Bjørn Otto Wilhelm Hisinger, Manager of A. Johnson & Co. de Colombia Ltda., Bogota, Colombia. — Hans Ægteskab med Edla, f. Kolster, opløstes ved Bevilling af 27. Marts 1957. — G. 2° 1957 New York, U.S.A., m. Susana Mallarino Botero, f. 2. Dec. 1912 Bogota, Colombia (F.: Rafael Mallarino, Pepita Botero).

F1 (624211) Bent Bruno Hisinger, stud. polyt., Kbhvn.

E2 (62422) Bertel Egede Hisinger [Direktør]. — G. m. Marja, f. Saukkonen.

3 Børn (F1—F3):

F3 (624223) Göran Mikael Hisinger, f. 6. Sept. 1951 Vasa, Finland.

E3 (62423) Birger August Hisinger [Ingeniør]. — G. m. Lea Margareta, f. Laukkanen.

4 Børn (F1—F4):

F3 (624233) Barbro Eva-Marie Hisinger, f. 24. Dec. 1948 Helsingfors.

F4 (624334) Benita Ann-Christine Hisinger, f. 13. Febr. 1952 Helsingfors.

C5 D1 (6251) Thora Lytthans, † 6. Dec. 1958 Frederiksberg.

D3 (6253) Kaj Lytthans [Arkitekt]. — Hans Ægteskab m. Kristine, f. Lund, opløstes 1947. — G. 2° 17. Marts 1947 Kbhvn. m. Agnete Thiesen, f. 6. Maj 1917 Middelfart (F.: Hotelejer Johannes Thiesen, Frida Beck).

3 Børn (E1—E3):

E1 (62531) Inger Margrethe Lytthans. — G. m. Iljljitsch Mac Ripp-Johannsen, † 8. Marts 1957 Frankrig.

2 Børn (F1—F2):

F2 (625312) Inger Judith Ripp-Johannsen, f. 3. Juli 1948 Kbhvn.

- E2 (62532) Christian Emil Lytthans [Arkitekt]. — G. m. Signe Agnete, f. Eriksen.
2 Børn (F1—F2):
F2 (625322) Bo Kaspar Lytthans, f. 1. Nov. 1948 Kbhvn.
- E3 (62533) Klaus Henrik Lytthans, f. 23. Aug. 1948 Kbhvn.
- D4 (6254) Peter Arnold Andersen [Overlærer], † 29. Dec. 1952 Frederiksberg.
- E1 (62541) Birthe Lytthans Andersen, Redaktionssekretær. — G. 29. Jan. 1956 Jægersborg m. Finn Beltov, f. 10. Juni 1922 Nyborg (F.: Lokomotivfører Marius Beltov, Hansine Knudsen), Arkitekt, M.A.A.
- E2 (62542) Svend Lytthans. Ved kgl. Bevilling af 6. Juni 1957 Navneforandring fra Lytthans Andersen til Lytthans. Cand. theol. Præst for den danske Menighed i Necochea i Argentina (udsendt af D.K.U.). — G. 26. Juli 1952 Kbhvn. m. Hanne Theilgaard Nielsen, f. 11. Okt. 1930 Kbhvn. (F.: Kontorist Kurt Theilgaard Nielsen, Grethe Olsen), uddannet Kommunalærerinde.
-
- C7 (627) Emmy Glahn, f. Lendorf. Hun døde d. 7. Juli 1957 i Ringsted 92 Aar gammel, jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet V. Bind p. 199—200.
- D1 E1 (62711) Mogens Henrik Motzfeldt Glahn, Sproglærer og Rejseleder. — G. 1° 7. Maj 1949 Jordløse m. Emma Dagmar Nielsen, f. 18. Jan. 1911 Jordløse (F.: Gaardejer Jørgen Nielsen, Bodil Kathrine Petersen). Ægteskabet opløst 1952. — G. 2° 11. Nov. 1955 Kbhvn. m. Annalise Christensen, f. 19. April 1936 Brønshøj (F.: Forretningsmand Otto Christensen, Ruth), Yogalærerinde. Ægteskabet opløst 1961.
- E2 (62712) Povl Johan Egede Glahn. Bestaaet lægevidenskabelig Embedseksamen 1956. Kort før Eksamen ramtes han af dissemineret Sclerose, men gennemførte trods Sygdommen at tage denne Embedseksamen, endog med 1. Karakter. Straks efter maatte han lade sig indlægge paa Hospital til Behandling af Sygdommen, der hurtigt udviklede sig til Lammelser i Benene m. v. En Tid forsøgte han sig som Læggekandidat paa Børnehospitalet i Vordingborg, men efter 3—4 Maaneders Forløb maatte han give op og har siden paa Grund af Sygdommen ikke kunnet arbejde som Læge, men maa tilbringe Tiden i Sengen. — Medlem af Hovedbestyrelsen

for Landsforeningen til Bekæmpelse af dissemineret Sclerose i Danmark.

D3 (6273) Kate Clara Johanne Glahn. 1945—48 i den britiske Censur i Tyskland; 1948—51 Husbestyrerinde i et Direktørhjem i Stockholm; 1951—53 house keeper i et Hjem i Surrey, England; 1953—54 Assistent hos Lederen af Det danske Kommando's Officers-Transit-Hotel i Tyskland, 1954 Eneleder af Hotellet til det blev nedlagt 1956, 1956—58 Sekretær for Kommandoets Velfærdstjeneste og derefter ansat i Kommandoets Hovedkvarters Afviklingsstab; kom tilbage til Danmark med de sidste af Kommandoet i Aug. 1958. Fra 1959 Sekretær paa Plasticfabrikken Arro i Lundby.

E1 (62731) Inger Emmy Arendrup. -- Hendes Ægteskab med Reklamekonsulent Leif Thornberg opløstes 1950. — G. 2° 21. Marts 1951 Lyngby Raadh. m. Jesper Oluf Termansen, f. 8. Okt. 1918 Kbhvn. Valby (F.: Afdelingschef u. Kbhvns. Kommunc, Landinspektør Julius Termansen, Hedevig Kirstine Johanne Haugen-Johansen), Arkitekt, M.A.A.

Adoptivsøn:

Jacob, adopteret Termansen, f. 6. Nov. 1955 Kbhvn.

E2 (62732) Aage Vilhelm Arendrup, Overlærer, Hillerød. — G. m. Gudrun Elisabeth, f. Møldrup.

3 Børn (F1—F3):

F1 (627321) Henrik Christian Arendrup, f. 15. Aug. 1950 Hillerød.

F2 (627322) Torsten Arendrup, f. 22. Okt. 1955 Hillerød.

F3 (627323) Kristian Ditlev Arendrup, f. 22. Juni 1957 Hillerød.

E3 (62733) Erik Arendrup. Ingeniør i Ingeniørfirmaet Christiani & Nielsen. — G. 4. Marts 1958 Kbhvn. (Esajas K.) m. Birthe Hareskov, f. 18. Jan. 1933 Ryde, Ringkøbing Amt (F.: Sognepræst Ankjær Hareskov, Mette Hjemdal), Lærerinde.

1 Barn (F1):

F1 (627331) Maiken Arendrup, f. 14. April 1961 Kbhvn.

E4 (62734) Anne-Merete Arendrup, Kontorist. — G. 7. Nov. 1953 Falun (Kristine K.), Sverige m. Karl Göte Walter Nordstrøm, f. 27. Okt. 1928 Falun (F.: Formand Nils Walter Nordstrøm, Anna Margareta Laeben), Løjtnant i Reserven.

3 Børn (F1—F3):

- F1 (627341) Thomas Walter Nordström, f. 15. Jan. 1954 Falun, Sverige.
 F2 (627342) Per-Ola Nordström, f. 27. Juni 1957 Falun.
 F3 (627343) Anne Helene Nordström, f. 18. Aug. 1960 Falun.

- C8 D2 (6282) Gunnar Glahn [Arkitekt]. Har opført „Hjem for kronisk syge“ i Københavns Amt, Nybygninger til Dronning Louises Børnehospital, Kbhvn., og til Assens Amts- og Bys Sygehus, Fødeklinik for Gentofte Kommune, Udvidelse og Modernisering for Københavns Amts Sygehus i Gentofte og i Samarbejde med Arkitekt Jørgen Glahn indrettet N. Zahle's Seminarium. — 1949 Formand for Glahn-Samfundet; 1958 Medlem af Bestyrelsen for „Hvilehjemmet Caritas“, Rungsted.
- E1 (62821) Henning Jæger Glahn. Ansat i forskellige Papirfirmaer 1948—53; Grossererborgereskab 1953; driver Agentur- og Engrosvirksomhed. — G. 19. Sept. 1950 Skovshoved K. m. Agnete Østerby, f. 5. Marts 1926 Kbhvn. (F.: Kontorchef i Finansministeriet Thomas Eduard Pedersen Østerby, Gudrun Bohn). Student fra Ordrup Gymnasium 1944; paa Tegne- og Kunstindustri-skolen for Kvinder 1945—47, Filosofikum 1947, paa Polytechnic School of Art, London 1947—48; Tegner ved Lockey's Reklamebureau 1949—50 og hos Wessel & Vett 1950—51.

3 Børn (F1—F3):

- F1 (628211) Christian Michael Glahn, f. 13. Marts 1953 Kbhvn.
 F2 (628212) Abelone Henriette Glahn, f. 12. Juli 1955 Kbhvn.
 F3 (628213) Jacob Gustav Glahn, f. 21. Sep. 1958 Kbhvn.
- E2 (62822) Jørgen Jæger Glahn. Tog Adgangseksamen til Officersskolens Officersklasses ældste Afd. 1949, Sekondløjtnant ved Ingeniørregimentet 1951. Bestaaet Adgangseksamen til Kunstakademiets Arkitektskole 1951, Studierejse med Kunstakademiet til Venedig m. fl. 1956, Afgang fra Kunstakademiet som Arkitekt 1958. Har været ansat paa følgende Tegnester i Kbhvn.: Arkitekt Dan Fink 1953, Arkitekt Gunnar Glahn 1954, A/S Atlas 1955, Søværnets Bygningsvæsen 1956—57, Arkitekterne

E. Graae og H. Helger 1957—59; ansat hos Arkitekt Gunnar Glahn fra 1959. — Divisionschef for Dyrehave Division, Det danske Spejderkorps 1960; Medlem af Civilforsvarets Repræsentantskab i Gentofte Kreds 1960; Medlem af Bestyrelsen for „Det danske Spejderkorps Depot A/S 1961. — G. 26. Jan. 1952 Ordrup K. m. Tove Suhr, f. 17. Juni 1925 Gørlev, Sjælland (F.: Sukkermester v. Gørlev Sukkerfabrik Axel Peter Bernhard Theodor Rudolph Suhr, Ella Frederikke Jacobsen). Realeksamen fra Høng Mellem- og Realskole 1941, Afgang fra Tegne- og Kunstindustriskolen for Kvinder, Reklameafd. 1948, ansat i Carl Allers Etablissement 1948—49, i System Crown 1949—56. Divisionsassistent for Ulvearbejdet i Dyrehave Division 1960.

2 Børn (F1—F2):

F1 (628221) Maria Glahn, f. 18. Dec. 1957 Kbhvn.

F2 (628222) Peter Glahn, f. 25. April 1959 Kbhvn.

E3 (62823) Ulla Anna Jæger Glahn. 1948 paa Mariaforbundet, Baunehøj, Jægerspris; 1949 Elev paa Spædbørnehjemmet „Danmark“; 1950 Assistent i en Børnehave — afbrudt af et 3 Mdr. Ophold i Schweiz, hvor hun passede Børn; 1951 var hun i Finland, hvor hun ogsaa passede Børn i 3 Mdr. og var derefter paa et Kursus paa Borups Højskole, Kbhvn.; 1952—55 med sin Mand i Mellemøsten. — G. 5. Aug. 1952 Teheran, Iran, m. Erik Hansen, f. 4. Juni 1921 Odense (F.: Revisor Poul Gudmann Hansen, Kristine Jacobine Hansen¹). 1939 Student fra Odense Kathedralskole; 1947 økonomisk Embedseksamen; 1947—49 Sekretærspirant i Revisionsudvalget for tyske Betalinger; 1949—52 Assistant statistician i World Health Organisation, Tuberculosis Research Office med Tjenestested Helsingfors; 1952—55 Statistician i World Health Organisation Eastern Mediterranean Regional Office med Tjenestested Alexandria. 1955—60 Kontorchef i Dansk Automobil Byggeri A/S, Silkeborg, fra 1961 Kontorchef i A/S Lego System, Billund.

3 Børn (F1—F3):

F1 (628231) Jørgen Gudmann Hansen, f. 23. Juli 1954 Frederiksberg.

F2 (628232) Annette Jæger Hansen, f. 20. Okt. 1956 Silkeborg.

¹) Pigenavnet er det samme som Giftenavnet.

- F3 (628233) Torben Gudmann Hansen, f. 21. Marts 1960
Silkeborg (døbt i Alling Kirke).
- D3 (6283) Gertrud Glahn. Fra 1948 Overbibliotekar ved Randers Centralbibliotek; Kasserer for Randers Valgmenighed 1951—59, Medlem af Bestyrelsen til 1961.
- D4 (6284) Torben Glahn [Overbibliotekar]. 1934—49 Medlem af Bestyrelsen for Glahn-Samfundet; siden 1950 Medlem af Bestyrelsen for „Verein der Musikfreunde“ i Flensborg. 1959 udnævntes han til Ridder af Dannebrog. Har 1961 udgivet Bogen: „Dansk biblioteksarbejde i Sydslesvig“. — G. m. Valborg Marie, f. Borges Andersen; fra 1949 Formand for „Gamles Værn“ i Flensborg.
- E1 (62841) Birgithe Jæger Glahn. 1948 Præliminæreksamen fra Duborgskolen, Flensborg, og var derefter ½ Aar i en Børnehave i Flensborg; 1948—49 paa Graasten Hus-holdningsskole; derefter 1½ Aar paa Rønshoved Børnehjem, 1 Aar paa Christian IXs Børnehjem i Aarhus og ¾ Aar i Schweiz; 1952—53 paa Børneforsorgens Uddannelsesskole, Hindholm, og derefter 2 Aar paa Børnehjemmet Jacob Michaelsens Minde, Skodsborg, og ¾ Aar paa barnebyen Skå ved Stockholm; 1955—56 paa Askov Højskole og derefter 2 Aar paa Optagelseshjemmet Baunegaard. — G. 29. Dec. 1957 Flensborg m. Rasmus Olsen, f. 25. Nov. 1931 Kolding (F.: Planteskole-ejer Frede Olsen, Valborg Andersen). 1949 Student fra Kolding; var derefter Planteskoleelev i Kolding og Holland; kom senere paa Blaagaard Seminarium, hvorfra han tog Eksamen 1954. Har derefter virket som Lærer 1 Aar paa Risbjergskolen i Hvidovre og ca. 3 Aar paa Optagelseshjemmet Baunegaard. Fra 1959 Lærer ved Egegaardskolen i Gladsaxe.
- 2 Børn (F1—F2):
- F1 (628411) Lars Olsen, f. 1. Juli 1958 Kolding.
- F2 (628412) Lise Olsen, f. 2. Aug. 1959 Lille Værløse.
- E2 (62842) Inger Jæger Glahn. 1951 Præliminæreksamen fra Duborgskolen, Flensborg; efter et Ophold paa Idrætshøjskolen i Sønderborg begyndte hun sin Uddannelse som Barneplejerske, og efter at være blevet statsautoriseret i 1956 blev hun ansat paa Bagsværd Spædbørnehjem, hvor hun stadig er Assistent.
- D5 (6285) Nanna Gjøel, f. Glahn. Bestaaet lægevidenskabelig Embedseksamen med 1. Karakter 1949, Turnuskandidat

paa Frederiksberg Hospital 1949, Kandidat smst. 1951; Vikar-Kandidat paa Sundby Hosp. Børneafd. April 1953, Kandidat smst. Juni s.A.; Kandidat paa Frederiksberg Hosp. 1954, De gamles By 1955; 2. Assistent paa Rigshosp. med. Poliklinik 1956; 2. Reservelæge paa De gamles By 1957; 2. Reservelæge paa Sundby Hosp. medicinske Afd. fra 1959; Specialistanerkendelse i intern Medicin 1961. Artikler i Ugeskr. f. Læger og i udenlandske Fagtidsskrifter. — Hendes Ægteskab med Læge James Jakob Georg Gjøøl opløstes 1951.

B3 C4 (634) Nina Simonia Juliane Eiken, adopteret Blicher, † 23. Sep. 1959 Juelsminde.

C5 D1 6351) Ernst Seide [Bogbindermester], † 12. Dec. 1960 Gentofte.

E1 (63511) Bente Juul Seide. — G. 30. Dec. 1951 Hornslet K. m. Jørgen Skjerk, f. 6. April 1927 Hals (F.: Sognepræst Hans Skjerk, Elin Franck Hansen), Kontorassistent.

1 Barn (F1) :

F1 (635111) Claus Juul Skjerk, f. 13. Marts 1958 Kbhvn. (Rigshospitalet).

D2 (6352) Christian Pedersen, fhv. Afdelingschef i Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring.

E1 (63521) Helge Juul. Ved Bevilling af 17. Nov. 1956 Navneforandring fra Juul Pedersen til Juul. Arkitekt, M.A.A. — G. 4. Juni 1954 Frederiksberg m. Inger Margrethe Kjær, f. 21. Juni 1926 Frederiksberg (F.: Apoteker, cand. pharm. Knud Aage Thorvald Kjær, Anna Cathrine Grønvald).

1 Barn (F1) :

F1 (635211) Jesper Juul, f. 29. Dec. 1954 Frederiksberg.

E2 (63522) Mogens Juul-Pedersen. Ved Bevilling af 15. Juni 1955 Navneforandring ved Binstreg mellem Juul og Pedersen. Ansat ved Søværnets N.A.T.O. Arkiv. — G. 14. Sept. 1957 Gentofte Raadh. m. Ulla Jensen, f. 15. Nov. 1935 Kbhvn. (F.: Murermester Robert Jensen, Aase Forsberg Berthelsen).

1 Barn (F1) :

F1 (635221) Martin Juul-Pedersen, f. 27. Febr. 1958 Lyngby.

GENERALKRIGSKOMMISSÆR
TØNNE BLOCH GLAHN'S
 LINIE (A 8).

B2 C2 (822) Vilhelmine Ernesta Glahn, f. Varming. Hun døde 91 Aar gammel d. 24. Marts 1954 i Kbhvn., jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet V. Bind p. 124—125.

D1 (8221) Emil Gustaf Bjørling. 1951 udnævntes han til Ridder af Dannebrog. 1955 tog han — med sit fyldte 70. Aar — sin Afsked som Kasserer og Ekspeditionssekretær i Direktoratet for Ulykkesforsikring. † 8. Marts 1961 Kbhvn., jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet VI. Bind p. 97—98.

E1 (82211) Eva Bjørling. — G. 23. Juli 1957 Gurre K. m. Niels Karl Læssøe Stephensen, f. 14. Febr. 1931 Kbhvn. (F.: Redaktør v. Politiken, Arkitekt Hakon Læssøe Stephensen, Valborg Victoria Birkland), Læge.

2 Børn (F1—F2):

F1 (822111) Jon Læssøe Stephensen, f. 24. Dec. 1959 Kbhvn.

F2 (822112) En Dreng, f. 17. Nov. 1961 Kbhvn.

E2 (82212) Brita Bjørling. — G. 23. Jan. 1953 Frederiksberg K. m. Otto Julius Johannsen, f. 11. Marts 1930 Viborg (F.: Civilingeniør Otto Wilhelm Johannsen, Tenna Skov Schnedler), cand. jur., Sekretær i Ministeriet for offentlige Arbejder.

2 Børn (F1—F2):

F1 (822121) Anne Charlotte Johannsen, f. 20. Juni 1954 Kbhvn.

F2 (822122) Karen Elisabeth Johannsen, f. 21. Marts 1958 Kbhvn.

E3 (82213) Kamma Bjørling. — G. 29. Jan. 1953 Frederiksberg Slotsk. m. Erik Frederiksen, f. 24. Jan. 1926 Randers (F.: Grosserer Svend Frederiksen, Johanne Elisabeth Rasmussen), Assurandør.

3 Børn (F1—F3):

F1 (822131) Mikael Frederiksen, f. 2. Maj 1953 Kbhvn.

F2 (822132) Dorte Frederiksen, f. 26. Sept. 1955 Frederiksberg.

F3 (822133) Peter Frederiksen, f. 7. Febr. 1960 Frederiksberg.

- E4 (82214) Henrik Gøsta Bjørling, Kancellist i Udenrigsministeriet.
- D2 (8222) Poul Egede Glahn [Stadsdyrlæge]. Formand for Tropsraadet for Det danske Spejderkorps, Køge Afd., 1935—42; Byleder i Modstandsbevægelsen 1944—45, Leder af det lokale Vagtværn i Køge 1944—45; Næstformand i Køge Menighedsraad 1949—61. Han udnævntes til Ridder af Dannebrog 1955.
- E2 (82222) Hans Egede Glahn, Disponent i Dansk Cement Central A/S Kbhvn. — G. 4. Juli 1959 Aalestrup m. Bente Voigt Eriksen, f. 14. Okt. 1933 Ranum (F.: Ejendomsmægler Robert Eriksen, Erna Elisabeth Voigt). Realeksamen fra Aalestrup 1950; Engelsk Korrespondenteksamen fra Handelshøjskolen i Kbhvn. 1953; Sekretær hos A/S Odin Clorius 1952—57; studerende ved Sorbonne, Paris, 1957—58, Sekretær i Dansk Cement Central A/S 1958—59, i det australske Konsulat 1959 og i Danske Arkitekters Landsforbund 1960—61.
- 1 Barn (F1):
- F1 (822221) Regitze Glahn, f. 24. Nov. 1961 i Frederiksberg.
- E3 (82223) Inger Glahn. Udgaet fra Haslev Gymnasium 1955, Ophold i England, lærte derefter Maskinskrivning og Stenografi m. v.; 1956—57 paa Sagførerkontor og derefter paa Husholdningsskole og Askov Højskole; ansat i et Rejsebureau 1958—59 og derefter i Frankrig. Siden 1960 ansat i Forsvarsstaben.
- D3 (8223) Eva Glahn, Assistent ved Det kgl. Akademi for de skønne Kunster fra 1960.
- (82231) Esther Glahn, cand. mag. (fransk-engelsk). — G. 30. Juli 1955 Kbhvn. Raadh. m. Carl Krarup Dinsen, f. 16. Sept. 1927 Ørding (F.: Lærer i Ørding Viggo Dinsen, Ellen Krarup), stud. mag. (russisk-fransk).
- 2 Børn:
- (822311) Ryle Dinsen, f. 16. Sept. 1956 Kbhvn.
- (822312) Adam Dinsen, f. 30. April 1959 Kbhvn.
-
- C3 (823) Thyra Glahn, f. Johannsen, † 26. Febr. 1952 Kbhvn., jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet V. Bind p. 101—102.
- D1 (8231) Hans Egede Glahn [Civilingeniør, Direktør]. Leder af Industriraadets Kulfordelingskontor 1940—50; Medlem af Brændselsolienævnet 1946—51, Formand for Fællesraa-

det for Gentofte Kommunes samarbejdende Grundejerforeninger; Lægdommer ved Boligretten i Kbhvn., Frederiksberg og Gentofte 1937—51 og ved Nordre Birks Boligret 1951; Medlem af Akademiraadet for de tekniske Videnskaber 1955 og af det teknisk-videnskabelige Forskningsraad 1955; Medlem af Repræsentantskabet for Statens Byggeforskningsinstitut 1947—56, af Biblioteksudvalget for Danmarks tekniske Bibliotek 1948 (Næstformand 1955); af Handelsministeriets Kommission angaaende Kvalitetsmærkning af Varer 1950, af Bestyrelsen for Landsforeningen for Ordblindesagen i Danmark 1943—51, af Repræsentantskabet og Bestyrelsen for Dansk Nationalkomité for Rational Organisation 1947—56, af Repræsentantskabet for N.E.S.A. 1954, af Repræsentantskabet for Understøttelsesanstalten for trængende Efterslægt af Medlemmerne i den ophævede civile og adskillige Stænders Enkekasse 1954, af Dansk Sprognævn 1955, af Textilprøvenævnet 1955 og af Bestyrelsen for Danmarks tekniske Museum 1956. — 1952 var han i New York, hvor han deltog i forskellige tekniske Møder. — 1947 Ridder af 1. Grad af den svenske Vasa Orden; 1950 fik han Dannebrogsmændenes Hæderstegn; 1951 Ridder af 1. Klasse af den norske St. Olavs Orden. — † 16. Aug. 1958 Gentofte, jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet VI. Bind p. 40—43.

E1 (82311) Helge Buch [Ingeniør]. 1943 indtraadte han i sin Faders Ingeniør-Firma, Hans Buch & Co., Kbhvn.; 1955 Meddirektør i Firmaet; 1956 Konsul for Pakistan.

F1 (823111) Annelise Tannenberg. Kontorassistent i Udenrigsministeriets Arkiv. — G. 2. Sept. 1961 Charlottenlund (Messiask.) m. Niels Peter Hector Lahn Høyer, f. 30. Dec. 1933 Kbhvn. (F.: Landsretssagfører Hans Johan Mathias Lahn Høyer, Gerda Nielsen Vindelbro) cand. jur. Advokatfuldmægtig.

E2 (82312) Vibeke Elisabeth Egede Glahn. Har faaet Egede som Mellemlavn ved kgl. Bevilling. 1949 Laboratorieassistent paa Amtssygehuset i Gentofte; 1952 rejste hun til England og arbejdede som Laboratorieassistent paa St. Mary Abbots Group Hospital, Kensington, London; senere sendt til 2 Underhospitaler: Fulham Hospital og St. Stephens Hospital, begge i London; 1953 rejste hun hjem og arbejdede derefter paa Statens Serum Institut til 1954. — G. 16. Marts 1954 Charlottenlund (Messiask.)

m. Anthony Victor Davies, f. 9. Jan. 1923 Bideford Devon, England (F.: Apoteker John Alfred Davies, Emily Theresa Toynt). Arbejdede i sin Faders Apotek i England fra han kom hjem fra Verdenskrigen 1945, i hvilken han havde deltaget i alle 6 Aar indenfor Marinen. Solgte Apoteket efter Faderens Død og købte en Restaurant i Croydon, England; solgte senere denne og købte en anden i Brighton, England.

2 Børn (F1—F2):

F1 (823121) John Martin Davies, f. 24. April 1956 Brighton.

F2 (823122) Geoffrey Michael Davies, f. 14. Juli 1959 Croydon.

E3 (82313) Poul-Egede Glahn. 1950 Afgang fra Den polytechniske Lærestanstalt som Civilingeniør (Fabrikingeniør) med 1. Karakter; 1950—51 Ingeniør ved Nordiske Kabel- og Traadfabrikker, Kbhvn.; 1951 Collège de France, Laboratoire de Biochimie General et Comparé; 1958 blev han ingénieur docteur ved Sorbonne paa Afhandlingen: „Sur la L-aminoacide oxydase de cardium tuberculatum, L. active par le magnesium“, jfr. nærmere om Disputatsen i Glahn-Samfundet VI Bind p. 49—51. Efter Disputatsen i Paris vendte han hjem til Danmark. S.A. blev han Medlem af Bestyrelsen for Dansk Haandarbejds-Central A/S. 1958—59 arbejdede han paa Carlsberg Laboratoriet i Kbhvn.; 1959 ansat paa Industrial Seeweed Chemical Ltd., Frederikshavn, 1961 Underdirektør. — G. 28. Dec. 1955 Virum K. m. Anna-Lisa Larsson, f. 5. April 1930 Gentofte (F.: Grosserer Hans Gustav Larsson, Elida Marie Gyda Hansen). 1949 Student fra Holte Gymnasium; 1952 tresproglig (engelsk, tysk og fransk) Korrespondenteksamen fra Handelshøj-skolen.

2 Børn (F1—F2):

F1 (823131) Hans Egede Glahn, f. 5. Maj 1958 Virum.

F2 (823132) Geske Johanne Glahn, f. 5. Juni 1960 Frederikshavn.

D2 (8232) Viggo Christian Gjournals, † 6. Sept. 1950 Kbhvn., jfr. Mindeord i Glahn-Samfundet V. Bind p. 24—25.

E1 (82321) Kirsten Gjournals. — G. m. Poul Jørgen Hartvig Levin, Direktør for A/S „Lysa“, Kbhvn.

3 Børn (F1—F3):

- F1 (823211) John Peter Gjern Levin, f. 29. Marts 1948 Kbhvn.
- F2 (823212) Marianne Gjern Levin, f. 29. Okt. 1949 Kbhvn.
- F3 (823213) Birgitte Eva Gjern Levin, f. 5. Marts 1955 Kbhvn.
- E2 (82322) Inge Margrethe Glahn Gjernal. — G. m. Fritz Willem Bistrup, Oberstløjtnant i Flyvevaabenet, Ridder af Dannebrog, Fortjenstmedaljen i Sølv med Spænde.
4 Børn (F1—F2):
- F2 (823222) Marie Louise Bistrup, f. 10. Maj 1948 Kbhvn.
- F3 (823223) Kirsten Margrethe Bistrup, f. 27. Okt. 1952 Kbhvn., † 13. Sept. 1957 Ivigtut, Grønland.
- F4 (823224) Annette Bistrup, f. 7. Dec. 1958 Ivigtut, Grønland.
- E3 (82323) Birthe Agnethe Gjernal, Advokat. — G. 20. Okt. 1948 Kbhvn. (Kastelsk.) m. Jørgen Henrik Bertelsen, f. 27. Nov. 1919 Frederiksberg (F.: Kontorchef i Kbhvns. Handelsbank Erik Thorvald Bertelsen, Ella Gerda Kloch), cand. mag., Adjunkt ved Gladsaxe kommunale Gymnasium.
2 Børn (F1—F2):
- F1 (823231) Martin Ulrik Bertelsen, f. 19. Sept. 1952 Vordingborg.
- F2 (823232) Hans Erik Kasper Bertelsen, f. 3. Sept. 1956 Vordingborg.
- C6 D1 (8261) Henrik Godske Egede Glahn. 1953 Revisor af Glahn-Samfundets Regnskaber; fra 1956 Fuldmægtig i Sparekassen for København og Omegn.
- E1 (82611) Bente Margrethe Egede Glahn. 1949 Student fra Rungsted Statsskole. 1952 Afgang fra Teilmanns Kursus som autoriseret Massøse og Sygegymnast, Volontørtjeneste paa Rigshospitalet og samtidig Vikar paa Elisabethsøstrenes Hospital, s.A. ansat paa Dronning Louises Børnehospital paa en specielt oprettet Polioafdeling og senere flyttede hun med Afdelingen til Polioinstituttet i Hellerup, hvor hun var til 1955. — G. 29. Sept. 1953 Vedbæk K. m. Steen Lichtenberg, f. 24. Maj 1930 Kbhvn. (F.: Civilingeniør Niels Ernst Lichtenberg, Eva Briksø). 1948 Student fra Rungsted Statsskole; 1952 Medlem af Polyteknisk Forenings Militærudvalg, 1953 Afgang fra

Den polytekniske Lærestalt som Civilingeniør (Bygningsingeniør) med 1. Karakter; s.A. Søløjtnant II af Reserven; 1954 udnævnt til Søløjtnant I af Reserven; 1955 ansat hos raadgivende Ingeniør P. E. Malmstrøm; 1956 ansat i Kbhvns. Kommunes raadgivende Ingeniørkontor; 1957 ansat hos Entreprenørfirmaet A. Jespersen & Søn, Kbhvn.

2 Børn (F1—F2):

F1 (826111) Ida Margrethe Lichtenberg, f. 5. Maj 1955 Kbhvn.

F2 (826112) Louise Henriette Lichtenberg, f. 30. Sept. 1956 Kbhvn.

E2 (82612) Jesper Henrik Egede Glahn, f. 17. April 1935 Kbhvn.¹⁾ (Rigshospitalet). 1951 Realeksamen fra Rungsted Statsskole; paa Adgangskursus til Polyteknisk Lærestalt 1951—53; indkaldt til Søværnet 1953, Sergent 1954; paa Forsvarets Gymnasium 1954, Student derfra 1956; paa Søværnets Officersskole 1956—58, udnævnt til Søløjtnant af 2. Grad 1958, Søløjtnant af 1. Grad 1959; paa U(ndervands)baadsskole 1959—60 og siden da Ubaadstjeneste. — G. 25. Marts 1959 Kbhvn. (Holmens K.) m. Anette Birgitte Marckmann, f. 1. Nov. 1937 Frederiksberg, St. Markus Sogn (F.: Kommandørkapitajn Otto Lave Wilhelm Marckmann, Merete Segelcke). Realeksamen fra Rungsted Statsskole 1955 og var derefter paa forskellige Husholdningsskoler og 1 Aar i England; 1957—59 Laboratorieassistent paa Statens Seruminstitut.

2 Børn (F1—F2):

F1 (826121) Helle Birgitte Egede Glahn, f. 10. Febr. 1960 Kbhvn. (Helligkors Sogn).

F2 (826122) Henrik Otto Egede Glahn, f. 14. Jan. 1962 Kbhvn. (Helligkors Sogn).

D3 (8263) Kjeld Egede Salicath Glahn. 1952 udnævntes han til Driftsinspektør ved Dansk Esso A/S og overtog den daglige Ledelse af Selskabets Lagre og Kontorer i Hellerup og Frihavnen; fra 1956 Driftsinspektør ved Dansk Esso's Importlager Prøvestenen.

E1 (82631) Susanne Egede Glahn. 1959 Realeksamen fra Tjørnegaardsskolen i Gentofte; 1959—60 ung Pige i Hu-

¹⁾ I Tillæg III staar fejlagtig *Klampenborg*.

- set i Schweiz; 1960 Elev paa Tegne- og Kunstindustri- skolen for Kvinder, Kbhvn.
- E2 (82632) Peter Salicath Egede Glahn. 1961 Realeksamen fra Bogø Kostskole; s.A. Elev i Ø.K.
- D4 (8264) Mogens With Glahn. Fra 1951 Fuldmægtig i „Biku- ben“, Sparekasse, Kbhvn.; 1955 Medlem af Bestyrelsen for Det Glahnske Familielegat. — G. m. Krestense Karla, f. Kri- stensen.

4 Børn (E1—E4):

- E1 (82641) Judithe Salicath Glahn. 1960 Realeksamen fra Gunnar Jørgensens Skole, Hellerup; 1960—61 ung Pige i Huset i England; 1961 Vikar i Bondestandens Spare- kasse, Kbhvn.
- E2 (82642) Mette Egede Glahn, Gymnasiast.
- E3 (82643) Charlotte Egede Glahn, f. 23. Febr. 1951 Helle- ruplund Sogn.
- E4 (82644) Jens Egede Glahn, f. 22. Sept. 1952 Hellerup- lund Sogn.

Ved Udarbejdelsen af nærværende Tillæg er fulgt nøjagtigt samme Principper som ved P. B. Grandjean's Slægtebog og de senere udsendte Tillæg.

Spørgsmaalet om Udeladelse af Oplysning om Adoption har været fremsat fra en enkelt Side. Det er imidlertid en ufravigelig Pligt i et- hvert genealogisk Arbejde at medtage denne Oplysning og Undtagelser kendes ikke i Stamtavlelitteraturen. Fra kompetent Side understreges det, at en Udeladelse vil blive stemplet som genealogisk uhæderlig. In- teresserede henvises til Højesteretsadvokat Anton Busch's Afhandling om Spørgsmaalet i Norsk slektshistorisk tidsskrift 1948 bd. XI p. 97—111.

SAMLET
NAVNELISTE
TIL
TILLÆGGENE I-V
TIL
FAMILIEN GLAHN'S
SLÆGTEBOG

(POUL BREDO GRANDJEAN, KBHVN. 1907)

UDARBEJDET AF
HANS EGEDE GLAHN

GLAHN-SAMFUNDET 1964

Tillæggene	Udgivelsesaar	Antal Sider
I	1917—23	26
II	1929	20
III	1939	20
IV	1948	48
V	1962	40

De 5 Mandslinier (Efterkommere efter Professor Henrik Christopher Glahn's 5 Sønner) er behandlede i alle fem Tillæg, hvorimod de 3 Kvindelinier (Efterkommere efter Professor Henrik Christopher Glahn's 3 Døtre) kun er behandlede i Tillæg IV.

Romertallene i Navnelisten angiver det Tillæg og Arabertallene den Side, hvor vedkommende Person findes omtalt.

Ved Hjælp af denne Navneliste vil man let og hurtigt kunne finde „Hvem er hvem“ indenfor Slægten f. s. v. angaar alle nulevende Slægtsmedlemmer eller afdøde Slægtsmedlemmer, der har levet indenfor Tidsrummet 1907—1962.

- Adrian IV 3
 Ahlström V 5, 6
 Albæk IV 47
 Allerup IV 30
 Ambjör IV 41
 Andersen .. I 9, 19, 23 — II 13, 16 —
 III 16 — IV 11, 18, 20, 28, 31 — V 16,
 20, 24, 28, 32
 Andersson IV 30
 Andreasen I 19
 Arendrup .. I 19 — II 16 — III 15 —
 IV 21 — V 29
 Ariet-Barberis IV 13
 Assens IV 27, 28
- Bachelin I 9
 Bakke IV 34, 37
 Balschmidt V 22
 Bardenfleth .. I 10 — II 13 — III 10
 — IV 13 — V 18
 Barman IV 34
 Bauge IV 34, 35
 Bauner I 9
 Bech I 12 — IV 15 — V 20
 Beck V 27
 Beers IV 40
 Beltov V 28
 Bencke II 7
 Bendrodt III 17
 Bentzen III 13
 Berg-Munch IV 14 — V 19, 20
 Berggrav IV 41
 Bergh IV 38, 39
 Bertelsen V 38
 Berthelsen V 33
 Berz V 15
 Beyer IV 26
 Birkland V 34
 Bistrup IV 25 — V 38
- Bjørning III 17 — IV 24 — V 34, 35
 Björnström IV 19
 Black IV 10
 Blehr IV 41
 Blicher .. I 21 — II 7 — III 7, 16 — V 33
 Blissett I 10
 Block II 9
 Boalth IV 16
 Boberg IV 27, 28
 Boecker I 4
 Boesen II 8¹⁾, 16
 Bohn V 30
 Boldt I 4 — II 6
 Borges III 16
 Botero V 27
 Botved II 6
 Brandstrup V 19
 Brede IV 36
 Bredholt IV 9
 Bredsdorf IV 27
 Brems II 11
 Briksø V 38
 Broager II 10 — III 8 — IV 9
 Brock .. I 10, 11 — II 13 — IV 13, 15 —
 V 18, 20
 Brockmeier IV 34
 Brummer I 15
 Brüel IV 32
 Brygmann IV 28
 Bräuer III 16
 Brøgger I 3
 Buch IV 24, 25 — V 36
 Budtz IV 2, 27, 30, 31, 32, 33
 Budtz-Olsen IV 30
 Burgess IV 40
 Busch V 40
 Busk V 15
 v. Bülow IV 7
 Bähr-Meyer III 18 — IV 26

¹⁾ I Tillægget staar fejlagtigt Bolsen.

- Glahn, Aage** .. I 24 — II 18 — III 18 —
IV 26
- Abelone V 30
- „ Adam W., Konsistorialraad
I 3 — II 3 — III 3 — IV 2, 3 — V 3
- „ Adam, Pianostemmer .. III 8 —
IV 9 — V 10, 11
- „ Adelheid (Ada) IV 7
- „ Adelheid (g. Devin) I 4
- „ Agnete V 30
- „ Alfred .. I 13, 20 — II 17 — III
15 — IV 23
- „ Alice IV 26
- „ Amalie (g. Mogensen) V 7
- „ Anders V 14
- „ Anette V 39
- „ Anna (f. Hindse-Nielsen) II 11
— IV 10 — V 14
- „ Anna (f. Jæger) I 20
- „ Anna-Lisa (f. Larsson) V 37
- „ Anna-Margrete, Skoledirektør
I 10 — II 13 — III 10 — IV 12
— V 17
- „ Annalise (f. Christensen) V 28
- „ Anne (f. 1954) V 24
- „ Anne-Geske IV 19
- „ Astrid (f. Sørensen) .. I 20 —
II 17 — IV 22
- „ Astrid Birgitte V 14
- „ August I 17 — II 15
- „ Axel I 15 — III 12 — IV 16
- „ Benedicte Egede .. II 10 — IV 9
— V 11
- „ Bent I 26
- „ Bente (f. Eriksen) V 35
- „ Bente (g. Lichtenberg) .. III 19
— IV 26 — V 38
- „ Birgithe (g. Olsen) III 16 —
V 32
- „ Birgitte (f. og g. Glahn) I 4, 22
- „ Birgitte, Byrådsmedlem
I 21 — III 16 — IV 23
- „ Birgitte (f. 1954) V 3
- „ Birthe V 11
- „ Bodil, Læge IV 18 — V 25
- „ Bodil, Tandlæge I 24 — II 18
- „ Bodil (f. 1941) IV 16 — V 21
- „ Børge .. I 16 — III 13 — IV 18
— V 24
- „ Camilla (g. Dændler) II 12
- „ Camilla (g. Himmelstrup) II 13
- „ Carin IV 3
- „ Carsten, Dr. of obtometry
I 15 — III 13 — IV 17 — V 22
- „ Cathrine I 5 — II 9 — III 6
- „ Charlotte V 40
- „ Christian F., Maskinfabrikant .. II 6
- „ Christian (f. 1953) V 30
- „ Christiane (f. Bøggild) .. II 15
— III 12
- „ Christiane (f. With) I 14, 23
- „ Corinna V 13
- „ Cæcilie (Cici) (f. Stæhr-Nielsen)
II 4 — IV 4
- „ Doris (g. Bjørling) .. I 23 — III 17
- „ Dorte (g. Carnie) .. I 15 — III
12 — IV 16 — V 22
- „ Dorte (f. 1952) V 26
- „ Ebba IV 18 — V 24
- „ Edel II 13
- „ Edith IV 16
- „ Edvard I 3 — II 3 — IV 3
- „ Einar .. I 3 — II 3 — III 3 —
IV 2, 3 — V 3
- „ Elisa I 23
- „ Elisabeth (1850—1926) II 6
- „ Elisabeth (g. Blicher) III 16
- „ Elisabeth (g. Horn) II 14
- „ Elisabeth (g. Jensen) .. II 10 —
IV 9 — V 12
- „ Elisabeth (g. Valentiner) .. I 16
— II 15
- „ Ellen III 12
- „ Else, Bibliotekar IV 18 — V 24
- „ Else (g. Gjernal) I 24
- „ Else (f. Hessellund) .. IV 9 — V 12
- „ Else (f. Høst) I 16
- „ Else (f. Jacobsen) .. I 23 — II
18 — III 17
- „ Else (g. Landry) I 3 — III
3 — IV 3
- „ Emma V 28
- „ Emmy V 28
- „ Esther (g. Dinsen) .. IV 24 — V 35
- „ Eva . I 23 — III 17 — IV 24 — V 35
- „ Fredrik II 12
- „ Gerda (f. Henning) .. IV 19 — V 26
- „ Gerda (g. Jørgensen) .. I 7 — II 11
- „ Gertrud, Overbibliotekar .. I 21
— II 17 — III 15 — IV 22— V 32
- „ Gertrud (g. Buch) .. I 24 — III
18 — IV 24
- „ Geske V 37
- „ Gjertrud (g. Sievers) IV 45

- „ Gregers .. I 16 — III 14 — IV
19 — V 26
- „ Gudrun .. III 12 — IV 16 — V 21
- „ Gunhilde (Gunna) I 3 — V 3
- „ Gunnar .. I 20 — II 17 — III 15
— IV 2, 21 — V 30, 31
- „ Hanna V 12
- „ Hans Egede, Apoteker
I 13 — II 15 — III 12 — IV 16 — V 21
- „ Hans Egede, Direktør
I 24 — II 18 — III 17 — IV 24 — V 35
- „ Hans Egede, Disponent
II 18 — IV 24 — V 35
- „ Hans Egede, Domorganist
I 15 — II 15
- „ Hans Egede, Fabriksinspektør
I 13 — II 15
- „ Hans Egede, Kontorchef
I 6 — II 9 — III 6 — IV 2, 8 — V 9
- „ Hans Egede, Stiftsprovst II 8
- „ Hans Egede, (1923—24) I 23 — II 18
- „ Hans Egede (f. 1958) V 37
- „ Hans Henrik V 11
- „ Harriet .. I 19 — II 16 — III 14
— IV 21
- „ Helle (f. Motzfeldt) .. I 19 — II 16
- „ Helle Birgitte V 39
- „ Henning II 17 — IV 22 — V 30
- „ Henriette (1852—1912) I 4
- „ Henriette (f. Nansen) III 6
- „ Henrik C., Arkitekt
II 3 — III 3 — IV 2
- „ Henrik C. Egede, Arkitekt
III 8 — IV 9 — V 11
- „ Henrik, Fuldmægtig
I 26 — II 19 — III 18 — IV 26 — V 38
- „ Henrik C., Landinspektør
I 3 — III 4 — IV 2, 4 — V 4
- „ Henrik, Organist, Dr. phil.
I 16 — III 13 — IV 18 — V 25
- „ Henrik Christopher, Professor
IV 2, 23
- „ Henrik N. M., Sognepræst
II 11 — III 8
- „ (Mogens) Henrik, Sproglærer
I 19 — IV 20 — V 28
- „ Henrik Otto E. (f. 1962) V 39
- „ Holger .. I 15 — III 13 — IV 17
— V 23
- „ Hother, Arkitekt II 10 — III 11
- „ Hother, Landmand .. I 10 —
II 12 — III 10 — IV 12 — V 17
- „ Hugo II 8
- „ Ida (f. Marberg) II 15 — IV 19
- „ Ida (g. Schrøder) II 14
- „ Inge (f. Olsen) V 3
- „ Ingeborg II 10 — III 8 — IV 9
- „ Inger (g. Budtz) IV 27
- „ Inger (g. Bähr-Meyer)
II 18 — III 18 — IV 26
- „ Inger g. Jønsson)
II 4 — IV 4 — V 4
- „ Inger (g. Klyver) . I 3 — III 3 — IV 3
- „ Inger (statsaut. Barneplejerske)
III 16 — V 32
- „ Inger (i Forsvarsstaben)
III 17 — V 35
- „ Irmelin II 9 — III 8 — V 10
- „ Jacob (f. 1958) V 30
- „ Jakob (f. 1948) IV 19
- „ Jeffrey V 23
- „ Jennifer V 23
- „ Jens V 40
- „ Jeppe V 13
- „ Jesper III 19 — IV 26 — V 39
- „ Johan III 14
- „ Johanne (g. Haxthausen) I 13
- „ Johanne (g. Ovesen) .. II 8 — III 6
- „ Johanne (f. Rønne) I 6 — IV 8
- „ Johanne (g. Sabroe) .. I 10 —
II 13 — V 17
- „ Johanne-Marie (f. Salicath)
II 19 — III 18
- „ Judithe IV 26 — V 40
- „ Jørgen, Arkitekt
III 15 — IV 22 — V 30
- „ Jørgen, Kontorassistent
IV 3 — V 3
- „ Jørgen Henrik (f. 1948) IV 4
- „ Kai, Departementschef
I 25 — II 18, 19
- „ Kaj Egede, Civilingeniør
I 7 — II 10 — III 8 — IV 10 — V 13
- „ Karen (f. Clemmensen) V 14
- „ Karen (f. 1950) V 24
- „ Karen Margrethe (f. Rasmussen)
I 15 — III 12 — V 22
- „ Karen Margrethe (f. Weidemann)
III 19
- „ Karl I 6 — III 6 — IV 8
- „ Karsten (f. 1954) V 26
- „ Kate .. I 19 — II 16 — III 15 —
IV 21 — V 29
- „ Kirsten (f. Fabricius) IV 4

- „ Kirsten(Duja) (f. Munkebo) . . I 16
 „ Kirsten (1919—1931) . . I 16 — III 13
 „ Kirsten (f. 1948) IV 18
 „ Kjeld . . I 26 — II 19 — III 19
 — IV 26 — V 39
 „ Klaus V 11
 „ Koshida IV 5
 „ Krestense IV 26 — V 40
 „ Laila (1896—1910) I 7
 „ Laila (f. 1933) III 8 — V 13
 „ Liss IV 17 — V 23
 „ Lissen (g. Bødtker)
 I 15 — III 13 — IV 17 — V 22
 „ Louise III 3
 „ Ludvig I 23 — II 18 — III 17
 „ Marcus . . I 9 — II 12 — III 10
 — IV 12 — V 17
 Margrethe (g. Fich)
 II 6 — III 5 — IV 5
 „ Margrethe (g. Lytthans-Petersen)
 II 16 — III 14
 „ Maria (1854—1937) I 14 — III 5
 „ Maria (f. 1957) V 31
 „ Marianne (g. Stürup)
 II 11 — IV 10 — V 14
 „ Marie (f. Blicher) III 7
 „ Marie (g. Clausen) III 5
 „ Marie (f. Hastrup) IV 12
 „ Martha IV 26
 „ Mary (f. Black) IV 10
 „ Mary (f. Sørensen) I 3 — V 3
 „ Mette Egede (f. 1945) . IV 26 — V 40
 „ Mette Marie (f. 1960) V 25
 „ Michael V 26
 Mogens Egede, Arkitekt
 III 8 — IV 10 — V 12
 „ Mogens, Fuldmægtig
 I 26 — III 19 — IV 26 — V 40
 Mogens, Professor, Dr. med.
 I 16 — III 13 — IV 17 — V 23
 „ Nanna, Nonne III 14
 „ Nanna (g. Gjel)
 I 21 — III 16 — IV 23 — V 32
 „ Nanna (f. Nielsen) II 8
 „ Niels Egede, Dommerfuldmægtig
 II 11 — III 8 — IV 10 — V 14
 „ Niels (f. 1954) V 26
 „ Nina IV 18
 „ Ole IV 10
 „ Olga (g. Crone) II 13 — III 10
 „ Otto M., Ingeniør
 I 3 — II 3 — IV 3 — V 3
 „ Otto, Kunstmaler I 19 — II 16
 „ Otto, Oberst I 13
 Otto M., Tømrermester IV 2
 „ Paula (g. van Dockum) III 11
 „ Pauline (g. Ørbech) . . I 14 — IV 34
 „ Pernille V 13
 „ Peter Salicath E. (f. 1943)
 IV 26 — V 40
 „ Peter Otto M. (f. 1946) IV 4
 „ Peter (f. 1959) V 31
 „ Poul Egede, Civilingeniør
 II 10 — III 8 — IV 8 — V 10
 „ Poul-Egede, ingénieur docteur
 II 18 — IV 25 — V 37
 „ Poul Egede, Kommune lærer
 III 12 — V 21
 „ Poul Egede, Mønstringsbestyrer I 23
 „ Poul Egede, Præst v. Garnisonsk.
 I 4 — II 6 — III 5, 7 — IV 5 — V 5
 „ Poul Egede, Sognepræst . . I 5 — II 8
 „ Poul Egede, Stadsdyrlæge
 I 23— II 18 — III 17 — IV 24 — V 35
 „ Pouline (g. Lütken) II 6
 „ Povl, Læge . . I 19¹⁾ — IV 21 — V 28
 „ Ragnhild (g. Peytz) . . I 13 — II
 15 — III 12 — IV 16 — V 21
 „ Regitze V 35
 „ Rose Marie . . I 17 — II 16 —
 III 14 — IV 20
 „ Ruth (f. Petersen) V 21
 „ Ruth (f. 1960) V 12
 „ Sidse IV 26
 „ Sigurd I 13 — III 12 — IV 16
 „ Sofie (f. Schøning) III 12
 „ Sophie (f. Olsen) I 20 — IV 21
 „ Stephen III 8 — V 13
 „ Susanne IV 26 — V 39
 „ Svend Egede . . I 6 — II 10 —
 III 8 — IV 9
 „ Thorkil . . I 16 — II 15 — III
 13 — IV 18 — V 24
 „ Thyra V 35
 „ Torben . . I 21 — II 17— III 15
 — IV 22 — V 32
 „ Tove (f. Kemp) V 24
 „ Tove (f. Suhr) V 31
 „ Tønne . . I 23 — II 18 — III 17
 — IV 24 — V 34

1) I Tillægget staar fejlagtigt Paolo.

- „ Ulla (g. Hansen) III 15 — IV 22 — V 31
 „ Valborg III 16 — V 32
 „ Valdemar I 15.
 „ Wera (g. Hisinger) I 17 — II 15
 „ Vibeke (g. Davies) I 24 — II 18 — IV 25 — V 36
 „ Vilhelm I 10
 „ Vilhelmine V 34
- Glahn-Ovesen V 9
 Glerup IV 47
 Glückstad IV 41
 Gläsel I 6 — II 9 — III 6 — V 9
 Gosch IV 34
 Gottschalck III 9
 Graae V 31
 Grandjean I 9 — II 12 — V 40
 Green III 11
 Grell V 7, 8
 Grieg IV 37
 Grif I 4 — II 6 — IV 5 — V 5
 Griis III 15
 Groth IV 7
 Groth-Hansen IV 22
 Gruby V 6
 Grue III 12 — IV 16 — V 21
 Grundtvig I 26 — III 7
 Gruth I 13
 Grüner I 13
 Grøntvedt IV 38
 Grønvald V 33
 Grønvold II 4
 Guldager II 16 — III 14
 Gule IV 35
 Göthe IV 3
- Haase III 16
 Hahnemann IV 13 — V 19
 Hald V 12
 Halliday III 13
 Hamburger V 10
 Hancke IV 43
 Hansen, I 7, 9 — II 12, 13, 16 — III
 10 — IV 11, 12, 13, 14, 28, 29, 34, 45
 — V 5, 15, 16, 17, 21, 31, 32, 33 37
 v. Hanssen IV 21
 Hareskov V 29
 Hartmann IV 45
 Hasselgren IV 35
 Hastrup IV 12
 Haugen-Johansen V 29
- Haugsted I 11
 Haukerud IV 42
 Havrevold IV 36 39
 Haxthausen I 13 — III 12 — IV 16 — V 21
 Heath III 11
 Heitler IV 34
 Helger V 31
 Helweg V 24
 Hemmeth V 13
 Henning IV 19 — V 26
 Henriksen IV 28, 39, 41 — V 19
 Henriques IV 5 — V 5
 Henøe IV 43
 Herforth I 11
 Hertz I 15
 Hessellund IV 9 — V 12
 Hill IV 40
 Himmelstrup II 13 — III 10 — V 18
 Hindse-Nielsen II 10 — IV 10 — V 14
 Hinsch-Hansen III 14
 Hisinger I 17 — II 15 — III 14 —
 IV 19, 20 — V 27
 Hjemdal V 29
 Hoff-Møller V 12
 Hofgaard IV 44
 Holberg II 17 — III 15
 Holm-Jensen IV 27
 Holmgaard II 13
 Holst V 4
 Horats I 20
 Horn I 11 — II 14 — IV 14, 15 —
 V 19, 20
 Huntly IV 30
 Høst I 16, 21 — III 16
 Høyer V 36
- Ingebrigtsen IV 37, 38
 Ingemann III 7
 Iversen IV 18, 42 — V 25
- Jacobsen I 23 — II 18 — III 17 — IV
 14, 17, 39 — V 6, 23, 31
 Jacobson IV 32
 Jarmann IV 43, 44
 Jegstrup IV 19
 Jensen I 7, 8, 11, 21 — II 11, 16 —
 III 9, 12 — IV 9, 10, 12, 25, 28, 29, 31
 41, 45, 46 — V 12, 15, 20, 33
 Jespersen V 16
 Jessen IV 42
 Johannsen IV 20, 26 — V 34, 35
 Johansen II 7 — IV 14, 24

- Michael Nicolajevitch, Storfyrste I 24
Mik-Meyer IV 43
Mikkelsen IV 45, 46 — V 12
Moestue II 14
Mogensen .. I 5 — II 7, 8 — III 5, 6 —
IV 6, 7 — V 7, 8
Moorebell I 19
Morales V 19
Mortensen IV 21
Motzfeldt I 19 — II 16
Mumford IV 18
Munkebo I 16
Müller IV 20
Mæhlum IV 44
Møldrup IV 21 — V 29
Møller III 6, 13 — IV 45 — V 20
- Nansen III 6
Negithon V 8
Neovi II 11
Neuhaus III 15
Nicolaysen I 6, 7 — III 5
Nielsen .. I 19, 20 — II 4, 8, 11 — IV 6,
12, 18, 28, 29, 36, 39, 42, 46, 47 — V 3,
6, 15, 17, 19, 28
Nissen .. I 9 — IV 34 36, 39, 40, 41,
42, 45
Nordland IV 35
Nordström V 29, 30
Normann IV 34
Novi V 10
Nøkentved I 13
- Oksås IV 36
Olasdotter IV 47
Olesen II 7 — III 5 — IV 6 — V 6, 7
Olsen .. I 20 — IV 15, 21, 30, 32, 35, 45
— V 3, 11, 28, 32
Olson IV 47
Os IV 36
Ostenfeld I 15
Overgaard V 13
Ovesen .. I 5 — II 8 — III 6 — IV 7,
8 — V 8, 9
- Paludan I 3
Papiano V 18
Paustian IV 32
Pedersen .. I 21 — II 17 — III 12, 16 —
IV 5, 21, 23, 29, 41, 46 — V 6, 21, 22, 33
Penna V 22
- Petersen .. I 11, 21 — III 9 — IV 6, 7,
10, 12, 14, 32, 45, 46, 47 — V 14, 15,
16, 21, 28
Pettersen IV 41
Peytz III 12 — IV 16 — V 21, 22
Porep I 16
Poulsen II 14 — IV 31 — V 11
del Prado IV 36
Preben .. I 11 — II 14 — III 11 — IV
13, 14 — V 18
Preben-Hansen I 11
Proniez IV 19 — V 27
Puistienne I 21
- Raaschou II 7, 8 — IV 6, 7 — V 7, 8, 9
Rafn II 14
Rasch IV 42
Rasmussen .. I 15 — II 7 — III 5, 12,
18 — IV 29, 31, 33 — V 7, 22, 34
Reisz I 12 — IV 15
Resere III 11
Restorff I 8
Richter IV 37
Riis-Magnussen III 7
Ring IV 36
Ripp-Johannsen IV 20 — V 27
Ritter IV 34
Rohde II 4
Roosevelt I 25
Rosen I 15
Rosenvinge IV 32
Ross I 10 — IV 13 — V 19
Rung-Keller II 9 — III 8
Rømer V 16
Rømhild I 4 — II 6 — III 5 —
IV 5 — V 5
Rønne I 5, 6 — IV 8
Rønnow V 12
Rørdam I 15
- Sabroe .. I 10 — II 13 — III 10 —
IV 12 — V 17
Salicath II 19 — III 18
Saukkonen IV 19 — V 27
Scavenius I 17, 18
Schjødt II 14 — III 11 — IV 15
Schjötz IV 29
Schlegel III 3
Schlütter IV 31, 32
Schmidt IV 5
Schnedler V 34
Schou III 12 — IV 39

Schouboe	IV 42	Sørensen .. I 3, 20, 21 — II 17 — III 12	
Schousgaard	I 7	— IV 12, 22 — V 3, 6, 22	
Schrøder .. I 10, 11 — II 14 — III 11			
	— IV 14 — V 19	Tannenberg	IV 24, 25 — V 36
Schultz	II 4 — IV 40	Taylor	IV 40
Schøning	III 12	Tegner . II 13 — III 10 — IV 13 — V 18, 19	
Secher	IV 27	Terkelsen	V 12
Seest	IV 32, 33	Termansen	V 29
Segeleke	V 39	Therkelsen	IV 12
Seide	I 21 — II 17 — IV 23 — V 33	Thiesen	V 27
Sejr	V 6	Thisted	IV 30
Severus	IV 34	Thomsen	IV 43 — V 9
Sherdahl	IV 39	Thornam	IV 13
Sievers	IV 45	Thornberg	IV 21 — V 29
Skjerk	V 33	Thrana	IV 41
van Slyke	V 18	Thuesen	IV 4 — V 4
Smith	III 11 — V 14, 19	Thygesen	I 20
Snoldon	V 16	Tidemand	I 11 ²⁾ — II 14 ²⁾ — V 19
Snorrason	IV 15 — V 20	Tonsgaard	IV 6, 7 — V 8
Sommerfeldt .. I 9 — II 12 — III 10 —		Torkildssen	IV 38
	IV 12 — V 17	Torpet	IV 18 — V 24
Spärck	IV 16	Toynt	V 37
Stallknecht	IV 42	Trolle	I 11
Stangeland	IV 38	Tungen	V 12
Steenstrup	IV 45	Tvede	IV 30
Steffens	IV 37	Tygesen	I 5
Stephensen	V 34		
Stibolt .. I 12 — II 14 — III 11 — IV 15		Urmetzer	IV 14
Stigaard	IV 19 — V 27	Uth	IV 13
Stilling	V 9		
Stockfleth	I 11 — III 11 — IV 15	Walbom	I 19
Stokke	IV 35	Valdemar, Prins	I 18
Storck	IV 46 ¹⁾	Valentiner .. I 16 — II 15 — III 14 —	
Stormoen	IV 38, 39		IV 19 — V 26, 27
Strand	V 12	Wanning	III 9
Strandbygaard	V 15	Warberg	IV 31
Strobl	IV 15	Varming	I 15 — V 34
Sturm	IV 37	Weber	V 16
Stürup	V 14	Weidemann	III 19
Stæhr-Nielsen .. II 4 — III 4 — IV 4		Weincke	III 18
	V 4	Weinreich	IV 45
Stæhr-Olsen	II 4	Wellejus	IV 8 — V 10
Suhr	V 31	Werdenhoff	IV 39
Sveistrup	V 7	Wergeland	IV 35
Svendsen	IV 31	Wesenberg	I 24 — II 18
Sæthren	IV 43	Westrup	IV 43
Søiberg	IV 33	Wied	I 5 — II 8 — IV 7
Sønderbeck	III 5	Wiehe	III 12

1) I Tillægget staar fejlagtigt Storck.

2) I Tillæggene staar fejlagtigt Tiedemand.

Wiel-Lange	I 7 — V 14	Wolter	V 8
Wigh	IV 14	Worm	IV 14
Willows	V 18	Wägelein	IV 38
Vincent	IV 26	Wørmer	IV 7
Wind	III 9	Vågen	IV 35
Vindelbro	V 36	Yoshif	IV 5
Wingård	IV 28	Zofer	V 15
Winther .. I 7 — II 11 — III 8, 9 — IV		Zwinge	I 10
10, 11 — V 14, 15, 16		Ørbech	I 14 — IV 34
With	I 23	Østerby	V 30
Voge	V 9	Østergaard	IV 18 — V 24
Voigt	V 35		
Woldemar	I 10		
Vollan	IV 37		

